MEIN KAMPF

TAISTELUNI

TOINEN OSA
KANSALLISSOSIALISTINEN LIIKE

SISÄLLYSLUETTELO

TOINEN OSA: KANSALLISSOSIALISTINEN LIIKE

Luku 1
MAAILMANKATSOMUS JA PUOLUE 5

Luku 2
VALTIO 16

Luku 3
ALAMAISET JA KANSALAISET 61

Luku 4
PERSOONALLISUUS JA KANSALLINEN VALTIONAJATUS 1 64

Luku 5
MAAILMANKATSOMUS JA JÄRJESTÖ 72

Luku 6
ENSIAIKOJEN TAISTELU. — PUHUTUN SANAN MERKITYS 82

Luku 7
TAISTELU PUNARINTAMAA VASTAAN 96

Luku 8
VOIMAKAS ON MAHTAVIN YKSINÄÄN 118

Luku 9
PERUSAJATUKSIA SA:N TARKOITUKSESTA JA JÄRJESTYSMUODOISTA 126

Luku 10
FEDERALISMIN NAAMIO 156

Luku 11
PROPAGANDA JA ORGANISAATIO 175

Luku 12
AMMATTIYHDISTYSKYSYMYS 190

Luku 13
SAKSAN SODANJÄLKEINEN LIITTOPOLITIIKKA 199

Luku 14
ITÄINEN SUUNTAUTUMINEN L. IDÄN-POLITIIKKA 227

Luku 15
HÄTÄVARJELUKSEN OIKEUTUS 249

LOPPUSANAT 266
POLIITTINEN TESTAMENTTINI 267
MEIN POLITISCHES TESTAMENT 271

I. luku.

MAAILMANKATSOMUS JA PUOLUE

Helmikuun 24 p:nä 1920 pidettiin nuoren liikkeemme ensimmäinen suuri julkinen joukkojulistuskokous. Münchener Hofbräuhausin juhlasalissa esitettiin uuden puolueen kaksikymmentäviisi ohjelmakohtaa lähes kaksituhantiselle yleisöjoukolle, ja jok'ikinen kohta hyväksyttiin riemuiten ja hyvähuudoin.

Siten oli annettu ensimmäiset tunnukset ja suuntaviivat taistelulle, jonka oli määrä raivata tieltään kokonainen vanhojen perinteisten kuvittelujen ja käsitysten ja epäselvien, jopa vahingollisten tarkoitusperien sekasorto. Lahonneeseen ja pelkurimaiseen porvarilliseen maailmaan samoin kuin marxilaisen valloitusaallon voitonvyöryyn oli määrä ilmestyä uusi voima-ilmiö pysähdyttämään kohtalon pyörä viimeisessä silmänräpäyksessä.

Oli itsestään selvää, että uusi liike voisi toivoa saavuttavansa tässä jättiläiskamppailussa tarpeellisen merkityksen ja välttämättömän voiman ja lujuuden ainoastaan siinä tapauksessa, että sen onnistuisi heti ensi päivästä alkaen herättää kannattajiensa sydämissä se pyhä vakaumus, ettei sen mukana ollut aikomuksena tyrkyttää poliittiseen elämään uutta vaalitunnusta, vaan että oli tarkoituksena esittää uusi maailmankatsomus, jolla oli periaatteellinen merkitys.

Täytyy muistaa, millaisista viheliäisistä näkökohdista lähtien ns. »puolueohjelmia» tavallisissa oloissa rustataan ja nikkaroidaan kokoon ja sitten aika ajoin siistitään tai muovaillaan uudelleen. Täytyy ottaa varsinkin porvarillisten »ohjelmavaliokuntien» tehovoimaiset vaikuttimet lähemmin tarkastettavaksi, jotta noita ohjelmatekeleitä tarpeeksi ymmärtäisi voidakseen arvostaa niitä oikein.

Aina on vain yksi ja sama suru ja huoli ajamassa joko uusia ohjelmia esittämään tai entisiä muuttamaan: huoli lähimpien vaalien tuloksesta. Samoin kuin parlamentaaristen valtiotaiturien mielessä tavallisesti kangastaa sellainen aavistus, että rakas kansa pyrkii taaskin vähän kapinoimaan ja karkaamaan vanhojen puoluevankkurien valjaista pois, heidän on tapana sivellä aisat värillä uudelleen. Sitten tulevat tähtienselittäjät ja puolueastrologit, ns. »kokeneet» ja »asiantuntijat», enimmäkseen vanhoja parlamentaarikkoja, jotka »runsaan poliittisen oppi-aikansa» varrelta jaksavat muistaa samankaltaisia tapauksia, jolloin

silloinkin suurten joukkojen kärsivällisyys oli lopulta pettänyt ja samantapaista oli ollut havaittavissa uhkaavan lähellä. He turvautuvat silloin vanhoihin lääkemääräyksiinsä, muodostavat »valiokunnan», kuulostelevat rakkaan kansan mielialoja, nuuskivat sanomalehtien lausuntoja ja saavat siten vähitellen vainunneiksi, mitä rakkaat kansan syvät rivit haluaisivat, mitä ne inhoavat ja mitä toivovat. Jokaista ammattiryhmää, jopa jokaista toimihenkilöluokkaa tarkataan mitä visuimmin ja tutkistellaan heidän salaisimpia toiveitaan. Myös vaarallisen vastustuspuolueen »ilkeät iskusanat» havaitaan silloin tavallisesti yks'kaks' kypsiksi otettaviksi uudelleen harkittaviksi, ja varsin usein ne sukeltautuvat, alkuperäisten keksijöidensä ja levittäjiensä mitä suurimmaksi hämmästykseksi, aivan viattomasti, kuin itsestään selvinä asioina esiin vanhojen puolueiden tiedonaarteista.

Sitten kokoontuvat valiokunnat ja »tarkistavat» vanhan ohjelman ja laativat uuden (asianomaiset herrat vaihtavat tällöin valkaumustaan kuin sotamies rintamalla paitaa, nimittäin aina kun vanha on täissä!), jossa jokaiselle annetaan, mitä hänelle tulee. Talonpojille luvataan suojeltavan maataloutta, teollisuudenharjoittajille heidän tavaroitaan, kuluttajille turvattavan heidän ostoksensa; opettajien palkat korotetaan, virkamiesten eläkkeitä parannetaan, leskiä ja orpoja täytyy valtion huoltaa mitä auleimmin, liikennettä edistetään, liikennemaksuja alennetaan, veroista ollenkaan puhumattakaan, jotka poistetaan, jollei nyt ihan kokonaan, niin melkein kuitenkin. Väliin sattuu sellaista, että sittenkin jokin sääty siinä unohtuu tai ettei ole ajoissa kuultu jostakin kansan keskuudessa yleisesti puheena olevasta vaatimuksesta. Silloin vielä viime tingassa ohjelmaa paikkaillaan, pistetään lisää, mihin mahtuu, kunnes voidaan omatunto rauhallisena toivoa, että tavallisten poroporvarien ynnä heidän vaimojensa lauma on taaskin saatu rauhoitetuksi, niin että ovat jälleen ylen tyytyväisiä. Niin sitten voidaan, sisäisesti tällä tavoin varustautuneina luottamuksessa laupiaaseen taivaaseen ja vaalioikeutettujen kansalaisten järkkymättömään typeryyteen, aloittaa taistelu valtakunnan »uudestimuodostamisesta», niin kuin sanontatapa kuuluu.

Kun sitten vaalipäivä on ohi, parlamentaarikot taas pitäneet viimeisen kansankokouksensa viiteen vuoteen siirtyäkseen rahvaan opettamisesta ylevämpiin ja miellyttävämpiin tehtäviinsä, ohjelmavaliokunta jälleen hajaantuu, ja taistelu asioiden uudesti muodostamisesta palautuu jälleen rakkaasta jokapäiväisestä leivästä käydyn taistelun muotoihin: mutta parlamentaarikot nimittävät sitä päivärahoiksi.

Joka aamu sitten herrat kansanedustajat menevät korkeaan taloon, tai jolleivät ihan sisälle asti, niin ainakin eteishuoneisiin, missä saapuvilla olijoiden nimiluettelot pidetään esillä. Harjoittaen rasittavaa palvelusta kansan hyväksi he pistävät siellä nimensä luetteloon ja ottavat hyvin ansaittuna palkkana vastaan pienen korvauksen näiden jatkuvien rasittavien ponnistustensa hyvitykseksi.

Neljän vuoden kuluttua tai muuten vaarallisina viikkoina, jolloin parlamentaarisen yhdyskunnan hajotus alkaa lähestyä yhä lähemmäs, nuo herrat joutuvat yht'äkkiä hillittömän kiihkon valtaan. Samoin kuin turilaan toukka ei voi tehdä mitään muuta kuin muuttua turilaaksi, samoin myös parlamentaariset toukat lähtevät ulos yhteisestä suuresta kotelostaan ja lentää liihottelevat siivekkäinä rakkaan kansansa tykö. He puhuvat taas valitsijoilleen, kertovat omasta suorittamastaan suunnattomasta työmäärästä ja toisten häijystä paatumuksesta, mutta saavat väliin ymmärtämättömän joukon taholta osakseen kiitollisuuden ja suosion asemesta raakoja, jopa suorastaan vihamielisiä sanoja suoraan päin naamaa. Jos tuollainen kansan kiittämättömyys kohoaa tiettyyn asteeseen, voi ainoastaan yksi keino auttaa: puolueen loistoa täytyy taas kohentaa ja parannella, ohjelma on korjauksen tarpeessa, valiokunta virkoaa uudelleen henkiin, ja sama huijaus alkaa uudestaan alusta. Ja kun ihmiskunnassamme kerran tyhmyys on lujassa kuin graniitti-perusta, älköön ihmeteltäkö, että sellainen saavuttaa menestystä. Oman lehdistönsä ohjaamana ja uusien, häikäisevien ohjelmien sokaisemana palaa niin »porvarillinen» kuin »köyhälistönkin» vaalikarja takaisin vanhoihin tuttuihin karsinoihinsa ja valitsee vanhat petkuttajansa uudelleen.

Ja sitten äskeinen kansanmies ja luovaa työtä tekevien säätyjen ehdokas muuttuakseen takaisin parlamentaariseksi toukaksi ja syödä ahmii itsensä lihavaksi ja paksuksi valtion puun lehvistössä muuttuakseen jälleen neljän vuoden perästä välkkyväksi perhoseksi.

Tuskin on olemassa mitään sen masentavampaa, kuin että pakosta joutuu tarkkaamaan koko tuota tapahtumien kulkua todellisuuden arkipäiväisessä valaistuksessa ja katselemaan syrjästä moista alati toistuvaa petkutusta.

Moisesta henkisestä maaperästä ei kylläkään porvarillisessa leirissä saada imetyksi tarvittavaa voimaa taisteluun marxilaisuuden järjestäytynyttä voimaa vastaan.

Eivätkähän nuo herrat sellaista koskaan tosissaan ajattelekaan. Vaikka valkoisen rodun parlamentaariset rohtomiehet ovatkin kerta kaikkiaan tunnetusti ahdasjärkisiä ja henkisesti vajaamittaisia, he eivät saata itsekään tosissaan kuvitella voivansa taistella länsimaisen demokratian tiellä sellaista liikettä vastaan, jolle demokratia ja kaikki tyynni, mikä on jollakin tavoin sen kanssa yhteydessä, parhaassa tapauksessa merkitsee vain keinoa päämäärään pääsemiseksi, keinoa, jota käytetään vastustajan lamauttamiseksi ja vapaiden mahdollisuuksien luomiseksi omalle toiminnalle. Jos näet osa marxilaisuutta aika ajoin erinomaisen viisaasti kyllä yrittää hämätä toisia selittämällä, että se muka on järkähtämättömästi omaksunut demokratian periaatteet, silloin ei sentään sietäisi unohtaa, etteivät herrat marxilaiset ratkaisevana hetkenä välitä länsimaisen demokratian käsityksen mukaisesta enemmistöratkaisusta vähän vähääkään! Niinhän kävi niinäkin päivinä, jolloin porvarilliset

parlamentaarikot pitivät valtakunnan turvallisuuden takeena enemmistön edustamaa monumentaalista ahdasjärkisyyttä, mutta marxilaiset anastivatkin kaduillamaleksija- ja sotilaskarkurijoukon, puoluepomojen ja juutalaisten älymystöön kuuluvien voimalla muitta mutkitta vallan omiin käsiinsä antaen siten demokratialle kajahtavan korvapuustin. Tarvitaan jo tuommoisen porvarillisen demokratian parlamentaarisen myrrysmiehen uskovaista mieltä hourailemaan sellaista, että muka nyt tai tulevaisuudessa tuon kaikenmaailman ruton osakkaat ja kannattajat muka olisivat pidettävissä aisoissa länsimaisen parlamentarismin loitsuilla.

Marxilaisuus pysyttelee demokratian kanssa yksissä niin kauan, kunnes sen on onnistunut, kiertoteitse rikollisiin päämääriinsä pyrkiessään, saada puolelleen jopa sukupuuttoon hävitettäväksi määräämänsä kansallisen henkisen maailman tuki. Mutta jos se vaikka tänä päivänä päätyisi siihen vakaumukseen, että Saksan parlamentaarisen demokratian noidankattilasta voitaisiin yks'kaks keittää kokoon sellainen enemmistö, joka — vaikkapa vain lainsäädäntöön oikeutetun enemmistönsä nojalla — aikoisi tosissaan käydä marxilaisuutta ahdistamaan, silloin parlamentaarisesta ilveilystä tulisi heti siinä paikassa loppu.

Sen sijaan, että kohdistaisivat vetoomuksen demokraattiseen omaantuntoon, punaisen internatsionaalin lipunkantajat osoittaisivat köyhälistöjoukoille tulenpalavan kehoituksen ja heidän taistelunsa siirtyisi yhdellä iskulla parlamenttien ummehtuneista istuntosaleista tehtaisiin ja kaduille. Samalla olisi demokratiasta heti siinä paikassa tullut loppu; ja mikä oli epäonnistunut parlamenttien kansanapostolien henkiselle joustavuudelle, se onnistuisi salamannopeasti kiihdytettyjen ja yllytettyjen köyhälistö-joukkojen rautakangille ja moukareille, ihan samalla tavalla kuin syksyllä 1918:ne todistaisivat ihan iskevästi porvarilliselle maailmalle, miten mieletöntä on kuvitellakaan, että länsimaisen demokratian keinoin voisi ryhtyä vastustamaan juutalaisten maailmanvalloitusta. Niin kuin sanottua, siihen vaaditaan jo kerrassaan uskovaista mieltä ja luonteenlaatua, että voi sellaisen vastapelaajan kanssa sitoutua noudattamaan sääntöjä, jotka tälle merkitsevät pelkkää huijausta tai ovat olemassa vain sen oman edun vuoksi, mutta jotka heti paikalla heitetään menemään, kun eivät enää vastaa hänen omia etujaan.

Koska kaikkien ns. porvarillisten puolueiden keskuudessa koko poliittinen taistelu on tosiasiassa pelkkää riitelyä ja tappelua yksityisistä parlamentin edustajanpaikoista, jolloin asennoitumiset ja periaatteet aina tarkoituksenmukaisuuden niin vaatiessa heitetään kuin turha painolasti menemään, niin tietenkin niiden ohjelmatkin ovat sovelletut sen mukaan ja niiden voimat — tietenkin päinvastaisessa suhteessa — mitatut sen mukaisesti. Niistä puuttuu sitä suurta magneettista vetovoimaa, jollaista suuret joukot aina ja yksinomaan seuraavat suurten, valtavien näkökohtien ja niitä kohtaan

tuntemansa ehdottoman uskon ja luottamuksen vastustamattoman, pakottavan vaikutuksen lumoissa, johon samalla liittyy kiivas taistelumieli niiden puolesta. **Mutta silloin, kun toinen puoli valmistautuu, varustautuneena, jos kohtakin tuhannesti rikollisen maailmankatsomuksen asein rynnäkköön vallitsevaa yhteiskuntajärjestystä vastaan, toinen puoli voi tehdä vastarintaa ainoastaan, yksinomaan siinä tapauksessa, että se pukeutuu uuden, meidän tapauksessamme poliittisen uskon muotoihin ja vaihtaa heikon ja pelkurimaisen puolustuksen tunnukset rohkean, rajun hyökkäyksen taisteluhuutoon.** Jos siis nykyisin meidän liikkeeseemme kohdistetaan, varsinkin ns. kansallisten porvarillisten ministerien, esimerkiksi Baijerin centrum-puolueen, taholta sellainen henkevä moite, että se muka tähtää »kumoukseen» ja »mullistukseen», sellaiselle politikoivalle peukaloiselle saa antaa ainoastaan yhden vastauksen: Ihan niin, me koetamme korvata sen, mitä te rikollisessa typeryydessänne olette lyöneet laimin. Parlamentaaristen lehmänkauppaperiaatteidenne johdosta te olette olleet mukana auttamassa työntämään kansaa syvyyden kuiluun; mutta me sitä vastoin aiomme, jopa hyökkäyksen muodoissa, esittämällä uuden maailmankatsomuksen ja puolustamalla silmittömästi, järkkymättä sen periaatteita, rakentaa kansallemme ne portaat, joita myöten se aikoinaan pääsee nousemaan takaisin vapauden temppeliin.

Niin täytyi liikkeemme perustamisaikoina aina olla lähimpänä huolenamme se, ettemme päästäneet uuden, ylevän vakaumuksen taistelijajoukkoa muodostumaan pelkäksi parlamentaaristen etujen ja pyyteiden edistämisyhdistykseksi.

Ensimmäisenä tuollaisena varotoimenpiteenä oli ohjelman luominen, jonka päämääränä oli pyrkimys sellaiseen kehitykseen, joka jo sisäisen suuruutensa ansiosta tuntui olevan omansa peloittamaan pois nykyisen Saksan puoluepolitiikan pienet, heikkomaiset henget.

Miten oikeaan käsityksemme ohjelman mitä tarkimmin määriteltyjen tarkoitusperien välttämättömyydestä oli osunut, se kävi kaikkein selvimmin ilmi niistä kohtalokkaista, onnettomista vioista ja puutteista, jotka loppujen lopuksi johtivat Saksan sortumiseen.

Niiden tuntemuksesta lähtien täytyi muovata uusi valtio-käsitys, joka itse vuorostaan on uuden maailmankäsityksen olennainen osa.

Jo tämän teoksen edellisessä osassa olen sikäli selittänyt »kansallinen»-sanaa kuin minun täytyi todeta, että tuo nimitys oli käsitteenä liian väljärajainen, liian ylimallkainen, jotta sen pohjalla olisi voinut muodostaa tiiviin, kiinteän

taisteluyhteisön. Näihin aikoihin käyttävät »kansallista» peitenimenään kaikki mahdolliset liikkeet ja suunnat, joiden tarkoitusperät ja pyrkimykset ovat toisistaan yhtä kaukana kuin taivas maasta. Ennen kuin siis siirryn esittämään Saksan kansallissosialistisen työväenpuolueen tehtäviä ja tarkoitusperiä, tahtoisin antaa selvityksen »kansallisen» käsitteestä samoin kuin sen suhteesta puolueliikkeeseemme.

»Kansallisen» käsite tuntuu yhtä hämärärajaiselta, yhtä moniselitteiseltä ja käytännössä epämääräiseltä kuin esim. sana »uskonnollinen». Tällekin sanalle on hyvin vaikea kuvitella mitään aivan täsmällistä merkitystä enempää ajatuksellisesti kuin käytännössä. Selväkäsitteiseksi »uskonnollinen»-nimitys muuttuu vasta sitten, kun se ulkonaisella vaikutusalallaan liittyy johonkin varmaan, tiettyyn tarkkapiirteiseen muotoon. Annetaan hyvin kaunis, mutta useimmissa tapauksissa myös halpahintainen selitys, kun ihmisen olemus ja luonteenlaatu määritellään »syvästi uskonnolliseksi». Ehkäpä onkin muutamia harvoja sellaisia ihmisiä, jotka tuntevat itseään tuollaisen aivan ylimalkaisen määritelmän tyydyttävän, jopa se heille pystyy välittämään tietyn, enemmän tai vähemmän terävästi hahmottuneen kuvan sellaisesta sieluntilasta. Mutta koska kansan syvät kerrokset eivät ole pelkkiä filosofeja enempää kuin pyhimyksiäkään, tuommoinen aivan ylimalkainen uskonnollinen aate merkinnee yksityiselle enimmäkseen ainoastaan oman yksilöllisen ajattelun ja menettelyn vapautumista sen silti johtamatta sellaiseen toimintaan, joka syntyy sisäisestä uskonnollisesta kaipuusta samalla hetkellä, jolloin puhtaasti metafyysillisestä rajattomasta ajatusmaailmasta muodostuu selväpiirteinen ja -rajainen usko. Varmastikaan tämä ei ole varsinainen päämäärä, vaan ainoastaan keino päämäärän saavuttamiseksi; kuitenkin se on välttämättömän tarpeellinen keino, jos mieli ylipäänsä päästä päämäärään. Mutta tuo päämäärä ei ole yksinomaan aatteellinen, vaan viime kädessä myös huomattavassa määrin käytännöllinen. Samoin kuin ylipäänsä täytyy päästä selville siitä, että korkeimmat ihanteet aina vastaavat kaikkein syvintä elämänvälttämättömyyttä, aivan niin kuin kaikkein ylevimmän kauneuden aateluus piilee loppujen lopuksikin ainoastaan järjellisessä tarkoituksenmukaisimmuudessa.

Auttaessaan osaltaan ihmistä kohoamaan eläimellisen olotilan yläpuolelle usko todellisuudessa edistää hänen olemassaolonsa lujittumista ja varmenemista. Otettakoonpa nykyiseltä ihmiskunnalta pois kasvatuksen tukemat uskonnolliset, mutta käytännölliseltä merkitykseltään siveellis-moraaliset periaatteet poistamalla tämä uskonnollinen kasvatus ja korvaamatta sitä millään muulla samanarvoisella, niin sen seuraukset joudutaan näkemään raskaina ihmisten olemuksen perustan järkytyksinä. Niin ollen voidaan siis kyllä todeta, ettei ihminen ainoastaan elä palvellakseen korkeampia ihanteita, vaan että nuo korkeammat ihanteet toisaalta ovat hänen ihmisenä olonsa edellytyksenä. Näin siis kehä sulkeutuu.

Tietysti sisältyy jo yleiseen »uskonnollinen»-nimitykseen erinäisiä periaatteellisia ajatuksia tai vakaumuksia, niin kuin esimerkiksi sielun katoamattomuus, sen olemassaolon ikuisuus, korkeimman olennon olemassaolo jne. Mutta kaikki nuo ajatukset, olivatpa ne yksilölle omakohtaisesti kuinka vakuuttavia tahansa, ovat saman yksilön arvostelevan harkinnan ja punninnan ja siten myös myöntämisen ja kieltämisen välillä häilyvän suhtautumisen kohteina siihen saakka, kunnes tunneperäinen aavistus tai käsitys on saavuttanut sen voiman, minkä vastaansanomaton usko antaa. Tämä ennen kaikkea on se taistelutekijä, joka raivaa tietä uskonnollisten peruskatsomusten tunnustamiselle.

Ilman selvärajaista uskoa ei uskonnollisuus olisi epäselvässä monihahmoisuudessaan ainoastaan ihmiselämälle arvoton, vaan lisäisi todennäköisesti yleistä rappeutumista.

»Kansallinen» on käsitteenä yhtäläinen kuin »uskonnollinen». Siihenkin sisältyy jo erinäisiä periaatteellisia käsityksiä. Vaikka niillä onkin mitä suurin merkitys, ne ovat sentään muodoltaan siksi epämääräisiä, että kohoavat enemmän tai vähemmän tunnustusta ansaitsevan mielipiteen yläpuolelle ainoastaan siinä tapauksessa, että ne otetaan perusaineksina mukaan jonkin poliittisen puolueen kehyksiin. **Sillä maailmankatsomuksen luontoisten ihanteiden ja niistä johdettujen vaatimusten toteutumiseen ei päästä puhtaan tunteen tai ihmisen sisäisen tahdon avulla sinänsä, enempää kuin vapauden saavuttaminenkaan on mahdollista pelkästään sitä yleisesti kaipaamalla. Ei, vasta sitten, kun ihanteellinen pyrkimys riippumattomuuteen on saanut käytettäväkseen taistelujärjestön sotilaallisten voimakeinojen muodossa, voi kansan polttava toive muuttua ihanaksi todellisuudeksi.**

Jokainen maailmankatsomus, olipa se vaikka kuinka tuhannestikin oikeutettu ja mitä suurimmaksi hyödyksi ihmiskunnalle, pysyy kansan elämän käytännölliselle muodostumiselle merkityksettömänä siihen saakka, kunnes sen periaatteet ovat muuttuneet taisteluliikkeen sotalipuksi, liike taas puolestaan pysyy puolueena siihen asti, kunnes sen vaikutus on, sen aatteiden saavuttaessa voiton, täyttänyt tehtävänsä ja sen puoluedogmit muodostavat kansanyhteisön uudet valtion periaatteet.

Mutta jos mieli jonkin yleisluonteisen henkisen katsomuksen kelvata jonkin tulevan kehityksen perustaksi, silloin on ensimmäisenä edellytyksenä ehdottoman selvyyden hankkiminen tuon samaisen katsomuksen olemuksesta, luonteesta ja laajuudesta, koska ainoastaan sellaiselle pohjalle voidaan perustaa liike, jonka sisäinen vakaumusten yhtenäisyys pystyy kehittämään taisteluun tarvittavan voiman. Yleisistä katsomuksista täytyy muovata valtiollinen ohjelma, yleisestä maailmankatsomuksesta tietty poliittinen usko. Tämän tehtävänä ei sitten

ole, koska sen päämäärän pitää olla käytännöllisesti saavutettavissa, palvella ainoastaan aatetta sinänsä, vaan sen tulee pitää myös silmällä niitä taistelukeinoja, joita tämän aatteen voittoon viemiseksi on tarjona ja joita siinä taistelussa täytyy käyttää. Abstraktisesti oikeaan henkiseen käsitykseen, jonka julistaminen on ohjelmanlaatijan tehtävä, pitää liittyä poliitikon käytännöllisyydentaju. Niin siis ikuisen ihanteen täytyy ihmiskunnan johtotähtenä valitettavasti aina mukautua siihen, että sen on otettava huomioon saman ihmiskunnan heikkoudet, jollei se tahdo ajautua yleisen inhimillisen vajavaisuuden vuoksi heti alun pitäen karille. Totuuden tutkijan lisäksi tarvitaan kansan sisäisen luonteenlaadun tuntijaa, jotta ikuisen totuuden ja ihanteellisuuden valtakunnasta saataisiin pienten kuolevaisten hyväksi kaikki inhimillisesti mahdollinen ja se pääsisi muotoutumaan ja hahmottumaan.

Tämmöinen yleisen, maailmankatsomuksenomaisen, ihanteellisen, mitä tosimman katsomuksen muuttaminen ja soveltaminen tarkkarajaiseksi, lujasti järjestetyksi, hengeltään ja tahdoltaan yhtenäiseksi poliittiseksi uskon- ja taisteluyhteydeksi on mitä merkittävin aikaansaannos, koska kerran aatteen voitto on yksinomaan sen onnellisen ratkaisun varassa. Tällöin täytyy, useinkin monimiljoonaisesta ihmisten joukosta, jotka kukin erikseen joko hämärämmin tai selvemmin ja täsmällisemmin aavistavat nuo totuudet, ehkäpä ne osaksi käsittävätkin, nousta yksi mies, joka vastustamattomalla voimalla muovaa suuren joukon horjuvasta mielikuvamaailmasta graniitin lujat perusteet ja niin kauan taistelee niiden yksinomaisen oikeutuksen puolesta, kunnes vapaan ajatusmaailman aallonläikkeestä kohoaa yhtenäisen uskon- ja tahdonyhteyden malmivuori.

Sellaisen teon ja toiminnan yleisenä oikeutuksena on sen välttämättömyys, henkilökohtaisena oikeutuksena taas saavutettu menestys.

Koettaessamme »kansallinen» sanasta löytää sen sananmukaisen sisimmän ytimen päädymme seuraavaan toteamukseen:

Nykyinen yleinen poliittinen maailmankatsomuksemme perustuu ylipäänsä siihen käsitykseen, että valtiolla sinänsä on kyllä myönnettävä olevan luova, kulttuuria muodostava voima, mutta ettei sillä ole mitään tekemistä rodullisten edellytysten kanssa, vaan että se pikemminkin on taloudellisten välttämättömyyksien tuote, parhaimmassa tapauksessa taas poliittisen vallanpyyteen luonnollinen aikaansaannos. Tämä peruskatsomus loogillisesti ja johdonmukaisesti edelleen kehitettynä ei johda ainoastaan siihen, ettei rodullisia alkuvoimia tunnusteta, vaan myös henkilön, persoonallisuuden, aliarviointiin. Sillä eri rotujen

erilaisuuden kieltämisen, puheen ollen niiden yleisistä kulttuuria muodostavista voimista, täytyy pakostakin johtaa tekemään tämä mitä suurin erehdys myös yksilön arvoa arvioitaessa. Eri rotujen samanarvoisuuden myöntäminen tulee sitten perustaksi samanlaiselle eri kansoihin ja edelleen yksityisiin ihmisiin suhtautumis-tavalle. Sen vuoksi onkin itse kansainvälinen marxilaisuus ainoastaan juutalaisen Karl Marxin suorittama, tosiasiassa jo ammoin olemassa olleen maailmankatsomuksenomaisen asennoitumisen ja käsityksen soveltamista tietyn poliittisen uskontunnustuksen muotoon. Ilman sellaisen jo vanhastaan olemassa olleen ja yleisesti levinneen myrkytyksen luomaa perustaa ja pohjaa ei tuon opin hämmästyttävä menestys olisi ollutkaan ikinä mahdollinen. Karl Marx oli tosiaankin ainoastaan se yksi miljoonien joukosta, joka vähitellen rappeutuvan maailman suosta profeetan varmalla katseella keksi tärkeimmät myrkky-aineet, poimi ne erilleen ja valmisti sitten taikurin tavoin niistä tiivistetyn liuoksen, sitä nopeammin tuhotakseen vapaiden kansakuntien riippumattoman olemassaolon tässä maailmassa. Mutta sen kaiken hän teki oman rotunsa palvelijana.

Siten marxilainen oppi on nykyisin yleisesti voimassa olevan maailmankatsomuksen henkinen uutos kaikessa lyhykäisyydessään. Jo siitä syystä on kaikki meidän ns. porvarillisen maailmamme taistelu sitä vastaan mahdotonta, jopa naurettavaa, koska tämä porvarillinenkin maailma on kaikkien samojen myrkkyaineiden läpitunkema ja hellii sellaista maailmankatsomusta, joka eroaa marxilaisesta lähinnä ainoastaan aste-eron ja henkilöeroavaisuuksien puolesta. Porvarillinen maailma on marxilaista, mutta sillä on vahva luottamus tiettyjen ihmisryhmien (porvariston) vallan ja herruuden mahdollisuuteen, jota vastoin marxilaisuuden omana tarkoituksena on johtaa maailma suunnitelmallisesti juutalaisuuden valtaan.

Vastakohtana tälle kansallinen maailmankatsomus tunnustaa ihmiskunnan merkityksen, sikäli kuin se riippuu ihmiskunnan rodullisista alkuaineksista. Se käsittää valtion periaatteessa ainoastaan keinoksi tarkoituksen saavuttamiseksi, ja sen tarkoitukseksi se käsittää ihmisten rodullisen olemassaolon säilyttämisen. Se ei niin ollen suinkaan usko rotujen samanarvoisuutta, vaan tunnustaa niiden erilaisuuden ohella myös niiden suuremman tai halvemman arvon ja tuntee tämän tietonsa vuoksi velvollisuudekseen sen ikuisen tahdon mukaisesti, joka tätä maailmankaikkeutta hallitsee, edistää paremman, voimakkaamman voittoa ja vaatia huonomman ja heikomman alistamista. Sillä tavoin se kannattaa periaatteessa luonnon ylimyksellistä perusajatusta ja uskoo tämän lain pätevän viimeistä yksilöä myöten. Se ei näe ainoastaan eri rotujen erilaista arvoa, vaan myös yksityisten ihmisten. Suuresta joukosta kohoaa sen silmissä erikseen yksilön arvo, mutta siten se joutuu hajottavan marxilaisuuden vastakohtana vaikuttamaan järjestävästi ja kokoavasti. Se uskoo ihmiskunnan jalostumisen välttämättömyyden, koska se käsittää ainoastaan sen ihmiskunnan olemassaolon

edellytykseksi. Mutta se ei liioin voi myöntää olemassaolon oikeutta eetilliselle aatteelle, jos tämä aate on vaarana korkeamman siveysopin kannattajien rodulliselle elämälle; sillä sekarotuisessa ja neekeristyneessä maailmassa olisivat myös kaikki inhimillisesti kauniin ja ylevän käsitteet samoin kuin kaikki ihmiskuntamme jalostuneen tulevaisuuden kuvittelut ainiaksi mennyttä.
Inhimillinen kulttuuri ja sivistys ovat tässä maanosassa erottamattomasti yhtyneinä arjalaisten olemassaoloon. Heidän kuolemisensa sukupuuttoon tai sortumisensa saisi taaskin laskeutumaan maapallomme ylle kulttuurittoman ajan mustan verhon.
Maan kaivaminen inhimillisen kulttuurin olemassaolon alta tuhoamalla sen kannattajat on kansallisen maailmankatsomuksen silmissä mitä kirottavin rikos. Joka uskaltaa kohottaa kätensä korkeinta Jumalan kuvaa kohti, tekee syntiä tuota ihmeen laupiasta Luojaa vastaan ja auttaa paratiisista karkotusta.
Siten kansallinen maailmankatsomus vastaa luonnon sisintä tahtoa, koska se palauttaa entiselleen saman vapaan voimien liikkumismahdollisuuden, jonka täytyy johtaa pysyvään keskinäiseen jalostukseen, kunnes vihdoin ihmiskunnan parhaimmistolle avautuu, sen saatua tämän maan valtaansa, vapaa pääsy toimintaan niillä aloilla, jotka ovat osaksi tuon maailmankatsomuksen yläpuolella, osaksi sen ulkopuolella.
Me aavistamme kaikki, että kaukaisessa tulevaisuudessa voi ihmisen ratkaistavaksi joutua ongelmia, joiden ratkaisuun ainoastaan korkein rotu vallitsevana kansana voi olla kutsuttu tukenaan kokonaisen maapallon voimavarat ja mahdollisuudet.

On itsestään selvää, että näin yleinen kansallisen maailmankatsomuksen tarkoituksenomaisen sisällön määrittely voi johtaa tuhansiin erilaisiin selityksiin ja tulkintoihin. Tosiasiassa tuskin tapaammekaan enää yhtään ainoaa nuorta poliittista saksalaista vastaperustettua liikettä, joka ei jollakin tavoin vetoaisi tähän maailmankatsomukseen. Mutta juuri omalla olemassaolollaan se todistaa omien käsitysten eroavaisuuden noista monista muista. Siten on yhdestä yhtenäisestä huippujärjestöstä käsin johdetun marxilaisen maailmankatsomuksen vastakohtana kokonainen katsantokantojen sekamelska, joka jo aatteellisesti tuntuu tiiviin vihollisrintaman taustaa vastassa kaikkea muuta kuin vaikuttavalta. Niin heikoilla aseilla ei ikinä voiteta voittoja! Vasta kun — järjestäytyneen marxilaisuuden poliittisesti johtaman — kansainvälisen maailmankatsomuksen vastapainoksi tulee toinen, yhtä yhtenäisesti järjestetty ja ohjattu kansallinen maailmankatsomus, voitto kallistuu, molempien puolten osoittaessa yhtä suurta taistelun tarmoa, ikuisen totuuden puolelle.

Maailmankatsomuksen muovautuminen järjestöksi ei kuitenkaan ikinä voi tapahtua muuten kuin ainoastaan sen täsmällisen määrittelyn perusteella; ja mitä uskonnolle merkitsevät dogmit, samaa ovat muodostuvalle poliittiselle puolueelle puolueperiaatteet. Siten siis täytyy kansalliselle maailmankatsomukselle luoda väline, joka tekee sille mahdolliseksi esiintyä valmiina taisteluun, samalla tavoin kuin marxilainen puoluejärjestö raivaa tietä internatsionaalille. Tähän päämäärään Saksan kansallissosialistinen työväenpuolue pyrkii.

Että tällainen kansallisen käsitteen kytkeminen yhteen puolueen kanssa on kansallisen maailmankatsomuksen voiton edellytys, sen todistaa kaikkein sitovimmin eräs tosiasia, jonka myöntävät, ainakin välillisesti, nekin, jotka vastustavat tuon ajatuksen kytkemistä yhteen puolueen kanssa. Juuri samat henkilöt, jotka väsymättä tähdentävät, ettei kansallinen maailmankatsomus ole suinkaan kenenkään yksityisen »perintöoikeus», vaan että se muka uinuu tai »elää» Herra ties' miten monen miljoonan ihmisen sydämessä, todistavat juuri sillä, ettei se tosiseikka, että tuollaisia käsityksiä on aivan yleisesti olemassa, ole kyennyt pienimmässäkään määrin estämään vihamielisen maailmankatsomuksen voittoa, jota joka tapauksessa sentään ajetaan klassillisen puoluepolitiikan voimalla. Jos asianlaita olisi toisin, silloin Saksan kansan olisi täytynyt jo tällä hetkellä saavuttaa kerrassaan jättiläismäinen. voitto eikä olla häviön partaalla. Kansainväliselle maailmankatsomukselle tuotti voiton juuri se seikka, että sitä ajoi hyökkäysosastojen tapaan järjestetty poliittinen puolue; päinvastainen maailmankatsomus taas joutui alakynteen siksi, että siltä on tähän saakka puuttunut yhtenäisesti muodostettua edustusta. Ei sillä tavalla, että yleistä katsantokantaa vapaasti selitellään ja tulkitaan rajattomiin, vaan ainoastaan poliittisen järjestön rajallisessa ja siitä syystä kokoavassa muodossa voi jokin maailmankatsomus taistella ja päästä voittoon.

Sen vuoksi käsitin tehtäväkseni erikoisesti sen, että yleisen maailmankatsomuksen laajasta ja vielä muodottomasta aineksesta oli poimittava erilleen ja valettava uudelleen enemmän tai vähemmän oppilauseiden muotoon ne ydinajatukset, jotka selkeässä rajallisuudessaan ovat omansa yhdistämään yhtenäiseksi joukoksi ne ihmiset, jotka sitoutuvat niitä kannattamaan. Toisin sanoen: **Saksan kansallissosialistinen työväenpuolue omaksuu omikseen yleisen kansallisen maailmankäsityksen perusajatuskulun olennaiset peruspiirteet, muodostaa niistä, ottaen huomioon käytännöllisen todellisuuden, ajan ja käytettävänä olevan ihmisaineksen sekä tämän heikkoudet, poliittisen uskontunnustuksen, joka nyt vuorostaan, kun suurten ihmisjoukkojen kokoaminen lujaksi järjestöksi on käynyt mahdolliseksi, täten luo edellytyksen tuon maailmankatsomuksen voitokkaalle toteuttamiselle.**

2. luku.

VALTIO.

Jo vuosina 1920-21 nuorelle liikkeellemme huomautettiin nykyisin aikansa eläneen porvarillisen maailman piireistä yhä uudelleen, että meidän suhtautumisemme nykyiseen valtioon oli muka kielteinen, mistä kaikkien eri suuntien puoluepoliittiset salakytät ottivat itselleen oikeuden ryhtyä kaikin käytettävinään olevin keinoin tuhoamistaisteluun nuorta, hankalaa ja epämukavaa uuden maailmankatsomuksen julistajaa vastaan. Tällöin kuitenkin tahallisesti unohdettiin, ettei nykyinen porvarillinen maailma itsekään enää pysty sisällyttämään valtion käsitteeseen mitään yhtenäistä, ettei tälle ole olemassa yhtenäistä määritelmää eikä voikaan olla. Useinhan Saksan valtion korkeakouluissa tämän käsitteen selittäjät joutuvat istumaan valtio oikeuden opettajina, joiden päätehtävänä täytyy olla selitysten ja tulkintojen löytäminen heidän leipäpaikkansa enemmän tai vähemmän onnelliselle olemassaololle. Kuta mahdottomampi valtio on, sitä läpinäkymättömämpiä, keinotekoisempia ja käsittämättömämpiä ovat sen olemassaolon tarkoituksen määritelmät. Mitä saattoikaan esim. ennen aikaan keisarillinen ja kuninkaallinen itävaltaunkarilainen yliopiston professori kirjoittaa valtion merkityksestä ja tarkoituksesta maassa, jonka valtiollinen rakenne varmaankin oli kaikkien aikojen suurin epäsikiö ruumiillistuneena? Visainen tehtävä, varsinkin kun ajattelee, että nykyisillä valtio-oikeuden opettajilla ei ole niinkään velvollisuutta pysytellä totuudessa, vaan he ovat sidotut pikemminkin tiettyyn tarkoitusperään. Mutta tuona tarkoitusperänä on saada millä hinnalla hyvänsä säilymään jokainen kulloinkin kysymykseen tuleva inhimillisen koneiston epäsikiö, jota nykyisin nimitetään valtioksi. Ei siis pidä ihmetellä, jos noita ongelmia ja kysymyksiä pohdittaessa mahdollisuuden mukaan kartellaan reaalisia näkökohtia ja sen sijaan kaivaudutaan »eetillisten», »siveellisten», »moraalisten» ja muiden aatteellisten arvojen, tehtävien ja tarkoitusperien sekasortoon.

Aivan yleisesti voidaan erottaa kolme eri käsitystä:

a) niiden ryhmä, jotka pitävät valtiota yksinkertaisesti **enemmän tai vähemmän vapaaehtoisena ihmisten yhteenliittymänä yhteisen valtiovallan alaisina.**

Tämä ryhmä on kaikkein lukuisin. Sen riveissä tapaamme varsinkin nykyisen legitimiteetti- 1. perintölaillisuusperiaatteen palvojat, joiden silmissä ihmisten

tahdolla ylipäänsä koko asiassa ei ole mitään merkitystä. Jo se tosiseikka, että jokin valtio on olemassa, on heidän mielestään riittävänä perustana sen pyhälle loukkaamattomuudelle. Tällaista ihmisaivojen mielettömyyttä suojelemaan tarvitaan suorastaan koiramaisen uskollista ns. **valtion arvovallan** kunnioitusta. Sellaisten ihmisten päässä tulee käden käänteessä keinosta lopullinen tarkoitus. Valtio ei ole enää olemassa ihmisiä palvelemassa, vaan ihmiset olemassa palvomassa valtion arvovaltaa, joka sulkee piiriinsä jok'ikisen, kaikkein vähäpätöisimmänkin, jolla vain on jonkinlainen virka. Jottei tällaisen hiljaisen, haltioituneen kunnioituksen tila muuttuisi levottomuuden ja rauhattomuuden tilaksi, valtion arvovalta on puolestaan olemassa vain pitääkseen yllä rauhaa ja järjestystä. Ei sekään ole enää tarkoitus eikä keinokaan. Valtiovallan on pidettävä huoli rauhasta ja järjestyksestä, ja rauhan ja järjestyksen on vuorostaan tehtävä valtiovallan olemassaolo mahdolliseksi. Ja koko elämän täytyy pyöriä noiden kahden navan ympäri.

Baijerissa edustavat sellaista käsitystä ensi sijassa Baijerin centrum-puolueen valtiotaitoilijat, joilla on nimenä »Baijerin kansanpuolue», Itävallassa sitä edustivat musta-keltaiset legitimistit itse Saksan valtakunnassa valitettavasti ovat nykyisin useinkin juuri ns. vanhoilliset ainekset niitä, joiden käsitykset valtiosta liikkuvat noita ratoja.

b) Toinen ihmisryhmä on lukumäärältään jo jonkin verran pienempi, sillä siihen täytyy lukea ne, jotka sentään liittävät valtion olemassaoloon eräitä ehtoja. He eivät toivo ainoastaan yhtenäistä hallitusta, vaan mikäli mahdollista, myös **samaa kieltä** — joskin vain yleisten hallintoteknillisten näkökohtien perusteella. Valtion arvovalta ei ole enää valtion yksinomainen ja lopullinen tarkoitus, vaan siihen liittyy jo huolenpito alamaisten hyvinvoinnista. Noiden piirien käsityksiin valtiosta tunkeutuu ajatuksia »vapaudesta», vaikka enimmäkseen se sana käsitetään väärin. Hallitusmuotoa ei enää pidetä sinänsä koskemattomana yksistään sen tosiasian nojalla, että se on olemassa, vaan sitä arvostellaan sen tarkoituksenmukaisuuden mukaan. Iän pyhyys ei suojaa sitä nykyhetken arvostelulta. Muuten tämä on sellainen käsityskanta, joka odottaa valtiolta ennen kaikkea talouselämän muodostumista onnelliseksi yksilöille ja niin ollen arvostelee kaikkea käytännön näkökulmasta ja yleisten taloudellisten kannattavaisuusperiaatteiden perusteella. Näiden katsantokantojen pääasiallisimmat kannattajat tapaamme tavallisen Saksan porvariston piireissä, varsinkin vapaamielisen demokratian keskuudessa.

c) Kolmas ryhmä on lukumääränsä puolesta kaikkein heikoin.

Se pitää jo valtiota kielellisesti selväpiirteisen ja yhtenäisen valtiokansan — enimmäkseen varsin epäselvästi kuviteltujen — **valtapoliittisten pyrkimysten toteuttamisvälineenä.** Yhteisen valtakunnan kielen tahto ei tällöin ilmaannu yksinomaan sinä toivona, että tälle valtiolle saadaan luoduksi kestävä pohja ulkonaisen vallankasvun varalta, vaan yhtä suuressa määrin sinä

— muuten perin vääränä — käsityksenä, että siten saadaan pannuksi toimeen tiettyyn suuntaan käypä kansallistaminen.
Viimeksi kuluneina satana vuotena oli kerrassaan surkeaa nähdä, miten noissa piireissä, väliin mitä vilpittömimmässä uskossa, leikittiin sanalla »saksalaistaminen». Itsekin vielä muistan, miten minun nuoruudenaikoinani juuri tuo nimitys johti kerrassaan uskomattoman vääriin kuvitelmiin. Jopa suursaksalaisissakin piireissä saattoi noihin aikoihin kuulla sellaisen mielipiteen, että Itävallan saksalaisille voisi, hallituksen auttaessa ja avustaessa, hyvinkin hyvin onnistua Itävallan slaavien saksalaistaminen, jolloin ei kuitenkaan ollenkaan päästy selville siitä, että saksalaistaa voidaan ainoastaan maata, mutta ei koskaan ihmisiä. Sillä ylipäänsä tuolla sanalla ymmärrettiin ainoastaan pakollista saksan kielen ulkonaista omaksumista. Mutta onhan jo melkeinpä käsittämätön ajatusvirhe luullakaan, että sanokaamme vaikkapa neekeristä tai kiinalaisesta tulee germaani sillä, että hän oppii saksaa ja on vastaisuudessa valmis puhumaan saksan kieltä ja antamaan äänensä jollekin Saksan valtiolliselle puolueelle. Mutta että sellainen saksalaistaminen todellisuudessa merkitsee saksalaisuuden hävittämistä, se ei kuuna päivänä selvinnyt Saksan porvarilliselle maailmalle. Sillä jos nykyhetkellä ensin tasoitettaisiin ja lopulta vihdoin kokonaan saataisiin hävitetyksi eri kansojen väliset tähänastiset silmäänpistävät eroavaisuudet tyrkyttämällä kansoille väkisin jokin yhteinen kieli, se merkitsisi yleistä rotujen sekoitusta ja niin ollen meidän tapauksessamme ei suinkaan saksalaistamista, vaan germaanisen aineksen tuhoa. Historiassa tapahtuu liiankin usein, että jonkin valloittajakansan tosin kyllä onnistuu ulkonaisilla voimakeinoillaan pakottaa valtaansa alistamansa kansa omaksumaan valloittajan kieli, mutta että tuhannen vuoden kuluttua tätä kieltä puhuukin toinen kansa, niin että voittajista sillä tavoin oikeastaan tuleekin voitettuja.
Koska kansallisuus tai pikemminkin rotu ei johdu kielestä, vaan verestä, voitaisiin saksalaistamisesta puhua ainoastaan, jos sellaisen tapahtumuksen avulla voitaisiin saada valtaan alistettujen veri muutetuksi. Mutta se on mahdotonta. Paitsi että verensekoituksen tietä siinä saataisiin kyllä aikaan muutos, mutta se merkitsee korkeamman rodun tason alenemista. Sellaisen tapahtumuksen lopullisena tuloksena olisi siis juuri niiden ominaisuuksien häviö, jotka aikoinaan tekivät voittajakansan voittoon kykeneväksi. Erikoisesti kulttuurivoimat häviäisivät sekoituttaessa alempaan rotuun, vaikkapa sekoituksesta syntynyt sekatuote tuhannesti puhuisi aikaisemman korkeamman rodun kieltä. Jonkin aikaa kestäisi kyllä vielä eräänlaista painiskelua noiden kahden eri hengen kesken, ja voi olla mahdollista, että yhä syvemmälle vaipuva kansa, tavallaan kuin viimeisen kerran voimansa ponnistaen, voisi tuottaa ilmoille yllättäviä kulttuuriarvoja. Kuitenkin sellaiseen pystyisivät ainoastaan korkeampaan rotuun kuuluvat yksinäiset ainekset tai myös ensi polven risteytyksestä syntyneet sekarotuiset, joissa

parempi veri on vielä voitolla ja koettaa päästä ikään kuin tunkemaan pinnalle; mutta eivät koskaan sekoituksen lopputulokset. Näiden keskuudessa näytäiksen aina kulttuurin kannalta taantuva liike.

Nykyisin täytyy pitää onnena, ettei Itävallassa tapahtunut saksalaistamista Joosef II:n tarkoittamalla tavalla. Sen onnistuminen olisi todennäköisesti tiennyt Itävallan valtion säilymistä, mutta myös kielen yhteydestä johtunutta saksalaisen kansan rodullisen tason alenemista. Vuosisatojen kuluessa olisi ehkä kylläkin kiteytynyt eräänlainen laumavaisto, mutta lauma itse olisi muuttunut laadultaan vähempiarvoiseksi. Ehkä olisi saatu syntymään valtiokansa, mutta kulttuurikansa olisi ollut mennyttä.

Saksan kansalle oli parempi, että tuo sekoitustapahtumus jäi tapahtumatta, joskaan ei jalon tiedon ja ymmärryksen, vaan ainoastaan Habsburgien lyhytnäköisen ahdasjärkisyyden ansiosta. Jos olisi käynyt toisin, silloin Saksan kansasta nykyisin tuskin enää voisi puhua kulttuuritekijänä.

Mutta ei ainoastaan Itävallassa, vaan itse Saksassakin tuollaisia väärään osuneita ajatuskulkuja liikkui ja liikkuu vieläkin ns. kansallisissa piireissä. Niin monien miesten idän saksalaistamistarkoituksessa ajama Puolan-politiikka pohjautui valitettavasti melkein aina samaan väärään johtopäätökseen. Sielläkin luultiin voitavan saada aikaan puolalaisen aineksen saksalaistuminen sitä tietä, että se saksalaistettaisiin puhtaasti kielellisesti. Sielläkin olisi yrityksen onnistumisesta ollut onnettomat seuraukset: vierasrotuinen kansa ilmaisemassa saksan kielellä vieraita ajatuksiaan, vahingoittamassa Saksan oman kansan ylevyyttä ja arvokkuutta omalla alemmuudellaan.

Miten suunnaton, hirveä onkaan jo nyt se vahinko, joka välillisesti on aiheutunut saksalaisuudelle siitä, että saksaa solkkaavat juutalaiset Amerikkaan tullessaan pannaan monien amerikkalaisten tietämättömyyden vuoksi saksalaisten tilille Mutta ei sentään kenenkään mieleen juolahda pitää sitä puhtaasti ulkonaista seikkaa, että tuo idästä tullut täinen kansainvaellus parhaasta päästä puhuu saksaa, todistuksena heidän saksalaisesta syntyperästään ja kuulumisestaan Saksan kansaan.

Historiassa on todella hyödyllisesti ja hyödyttävästi saksalaistettu se maa, se kamara, jonka saksalaisten esi-isät miekalla valloittivat ja asuttivat saksalaisin muokkaajin. Mikäli he samalla toivat Saksan kansanruumiiseen vierasta verta, he siten olivat mukana aiheuttamassa sitä saksalaisten sisäisen olemuksen onnetonta rikkinäisyyttä, joka osoittaakseen — valitettavasti usein jopa ylistettynä — saksalaisten yli-individualismina.

Vielä tämän kolmannenkin ryhmän keskuudessa valtiota pidetään tietyssä merkityksessä yhä vielä itsetarkoituksena ja valtion pystyssä pitämistä inhimillisen olemassaolon korkeimpana tehtävänä.

Yhteenvetona voidaan tehdä seuraava toteamus: Yksikään noista katsantokannoista ei juonna juuriaan pohjimmaltaan siitä käsityksestä, että kulttuuri- ja arvoja luovat voimat ovat olennaisesti rodullisten ainesten varassa ja että siis valtion on tarkoituksensa mukaisesti katsottava korkeimmaksi tehtäväkseen rodun säilyttäminen ja kohottaminen, tuo kaiken inhimillisen kulttuurikehityksen perusehto.

Äärimmäisen johtopäätöksen noista vääristä käsityksistä ja mielipiteistä valtion olemuksesta ja tarkoituksesta saattoi sitten tehdä juutalainen Karl Marx: Koska porvarillinen maailma erotti valtio-käsitteen rodullisista velvoituksista pääsemättä mihinkään muuhun, yhtäläisesti tunnustettuun määrittelyyn, se itse tasoitti tien opille, joka sinänsä kieltää valtion.

Sen vuoksi täytyy jo tällä alalla porvarillisen maailman taistelun marxilaista internatsionaalia vastaan kerta kaikkiaan epäonnistua. Se on jo ammoin itse uhrannut ne perusteet, jotka olisivat sen oman aatemaailman tueksi ehdottoman välttämättömiä. Sen ovela, viekas vastustaja on havainnut sen oman rakenteen heikkoudet ja hyökkää nyt näiden itsensä, vaikka kylläkin tahtomattaan, tarjoamin asein sitä vastaan.

Sen vuoksi on kansallisen maailmankatsomuksen pohjalle perustuvan uuden liikkeen ensimmäisenä velvoituksena pitää huolta siitä, että käsitys valtion olemuksesta ja sen olemassaolon tarkoituksesta saadaan yhtenäiseen, selkeään muotoon.

Periaatteellinen käsitys on silloin se, että **valtio ei ole tarkoitusperä, vaan keino. Se on kyllä korkeamman inhimillisen kulttuurin muodostumisen edellytys, mutta ei sen aihe eikä syy. Sen aiheena ja syynä on pikemminkin yksinomaan kulttuurikykyisen rodun olemassaolo.** Maan päällä voisi olla olemassa satojakin mallikelpoisia, esikuvallisia valtioita, mutta siinä tapauksessa, että arjalaiset kulttuurinkannattajat kuolisivat sukupuuttoon, ei olisi kuitenkaan kulttuuria, joka vastaisi nykyajan korkeimmalle kehittyneiden kansojen henkistä tasoa. Voi mennä vielä pitemmälle ja sanoa, ettei se seikka, että inhimillisiä valtiomuodostelmia on olemassa, pienimmässäkään määrin tekisi ihmissuvun tuhoutumisen mahdollisuutta olemattomaksi, jos ylivoimainen henkinen kyvykkyys ja joustavuus niiden rodullisten kannattajien ja pystyssä pitäjien puutteessa menetettäisiin.

Jos esimerkiksi tänä päivänä maapallon päällyspinta joutuisi maankuoren liikuntojen johdosta liikkeeseen ja valtameren aalloista kohoaisi uusi Himalaja, koko ihmiskunnan kulttuuri olisi tuhoutunut yhdessä ainoassa julmassa, hirvittävässä onnettomuudessa. Ei olisi enää olemassa ainoaakaan valtiota, kaikki järjestyksen siteet olisivat katkenneet, tuhoutuneet tuhatvuotisen kehityksen todistuskappaleet, olisi vain yksi ainoa suunnaton veden ja liejun peittämä ruumiskenttä. Mutta jos tuosta kauhun sekasorrosta olisi säilynyt

vain muutamiakaan tietyn kulttuurikelpoisen rodun jäseniä, maapallo saisi jälleen, vaikkapa vasta tuhatvuotisen kehityksen jälkeen, rauhoituttuaan taaskin osoituksia inhimillisestä luovasta kulttuurista. Ainoastaan viimeisen kulttuurikelpoisen rodun ja sen yksityisten kannattajien tuhoutuminen tekisi maailman lopullisesti autioksi. Päinvastoin taas näemme itse nykyajan tarjoamista esimerkeistä, miten valtiomuodostelmat, jotka ovat syntyneet kansanheimoina, eivät pysty säästymään tuhosta, jos kerran niiden rodullisilta kannattajilta puuttuu tarvittavaa nerokkuutta. Samoin kuin muinaisaikojen monet suuret eläinlajit joutuivat väistymään toisten tieltä ja hävisivät sukupuuttoon, samoin täytyy ihmisenkin väistyä, jos häneltä puuttuu tiettyä henkistä voimaa, joka yksin tekee mahdolliseksi keksiä ja löytää hänen itsesäilytykselleen välttämättömät aseet.

Ei valtio semmoisenaan luo tiettyä kulttuuritasoa, se voi ainoastaan pitää yllä rotua, joka on tämän edellytys. Muissa tapauksissa valtio semmoisenaan voi pysyä pystyssä ennallaan vuosisatoja, samalla kuin rodunsekoituksen johdosta, jota se ei ole estänyt, kansan kulttuurikyvyssä ja siitä johtuvassa yleisessä elämänkuvassa jo on tapahtunut syvällekäypiä muutoksia. Nykyinen Saksan valtakunta esim. voi hyvinkin hyvästi kuvitella säilyvänsä muodollisena koneistona niin ja niin pitkät ajat, mutta kansanruumiin rodullinen myrkytys aiheuttaa kuitenkin kulttuurin alenemisen, joka jo nykyhetkellä ilmaiseiksen peloittavassa määrässä. **Siten siis ei korkeamman ihmiskunnan säilymisen edellytyksenä ole valtio, vaan kansa, joka siihen kykenee.**

Periaatteessa tuo kyky on aina olemassa, tiettyjen ulkonaisten ehtojen on vain herätettävä se käytännössä vaikuttamaan. Kulttuuri- ja luomiskykyisissä kansakunnissa tai pikemminkin roduissa ovat nuo kyvyt aina piilevinä olemassa, vaikk'eivät hetkelliset epäsuotuisat ulkonaiset olosuhteet sallisikaan niiden taipumusten toteutuvan. Sen vuoksi onkin kerrassaan uskomatonta ilkivaltaa leimata esihistoriallisen ajan germaanit »kulttuurittomiksi», raakalaisiksi. Sellaisia he eivät ole koskaan olleet. Heidän pohjoisten kotiseutujensa karuus ja ankaruus vain pakotti heidät olosuhteisiin, jotka ehkäisivät heidän luovien voimiensa kehitystä. Jos he olisivat, vaikk'ei antiikin maailmaa olisi ollut olemassakaan, joutuneet etelän suotuisammille tienoille ja saaneet ensimmäisiksi teknillisiksi apukeinoikseen alempien kansojen ihmisaineksen, heidän uinuva kulttuuria luova kykynsä olisi kehittynyt yhtä suurenmoisen loistavaan kukoistukseen kuin esimerkiksi antiikin helleeneillä. Mutta tuo kulttuuria luova alkuvoima itse ei vuorostaan johdu yksinomaan heidän alkukotinsa pohjoisesta ilmastosta. Etelään vietynä lappalainen ei vaikuttaisi sen enempää kulttuuria muodostavasti kuin eskimo. Ei, tuo suurenmoinen, luova ja muodostava kyky on nimenomaan arjalaisten luonnonlahja, piileepä se heissä vielä uinuvana tai lahjoittavatpa he sen heräävälle elämälle, aina sen mukaan kuin suotuisat olosuhteet sen sallivat

tai karu, kitsas luonto sen ehkäisee.
Siitä johtuu seuraava huomio:
Valtio on keino päämäärän saavuttamiseksi. Sen tarkoituksena on ruumiillisesti ja sielullisesti samanlaisten elävien olentojen yhteisön säilyminen ja edistäminen. Itse tämä sen säilyttäminen vuorostaan käsittää ensiksikin sen rodun yhtenäisyyden ja tekee siten mahdolliseksi kaikkien tuon rodun povessa uinuvien voimien kehittämisen. Näistä joutuu aina osa ensi sijassa palvelemaan ruumiillisen elämän säilyttämistä, ainoastaan toinen osa joutuu palvelemaan jatkuvan henkisen kehityksen edistämistä. Mutta tosiasiassa toinen aina luo edellytykset toiselle.
Ne valtiot, jotka eivät palvele tätä tarkoitus perää, ovat vääriä ilmiöitä, jopa epäsikiöitä. Se seikka, että ne ovat olemassa, ei muuta tätä tosiasiaa enempää kuin merirosvojoukkion mahdollisesti saavuttama menestys voi tehdä rosvousta oikeutetuksi.
Me kansallissosialistit emme saa uuden maailmankatsomuksen esitaistelijoina koskaan asettua kuuluisalle — kaiken lisäksi vielä väärien — »tosiasioiden pohjalle». Siinä tapauksessa emme enää olisi uuden suuren aatteen esitaistelijoita, vaan nykyhetken valheen halpoja palkkatyömiehiä. Meidän on tehtävä mitä jyrkin ero valtion välillä, joka on astia, ja rodun välillä, joka on sen sisällys. Tuolla astialla on ainoastaan siinä tapauksessa merkitystä ja arvoa, että se pystyy sisällön säilyttämään ja sitä suojaamaan; muussa tapauksessa se on arvoton.
Siten on kansallisen valtion suurin, ylevin tarkoitus huolehtiminen niiden rodullisten alkuainesten säilyttämisestä, jotka kulttuuria lahjoittavina luovat korkeamman ihmiskunnan kauneuden ja arvon. Arjalaisina me siis voimme kuvitella valtiona vain sellaisen kansakunnan elävää elimistöä, joka ei ainoastaan turvaa tuon kansan olemassaoloa ja säilymistä, vaan myös sen henkisiä ja aatteellisia kykyjä edelleen kehittämällä johtaa sen korkeimpaan vapauteen.
Sitä vastoin se, mitä meille nykyisin yritetään tyrkyttää muka valtiona, on enimmäkseen vain mitä syvimmän inhimillisen hairahduksen ja erehdyksen aikaansaama tekele, johon liittyy seuraamusilmiöinä sanomattomia kärsimyksiä. Me kansallissosialistit tiedämme, että kun meillä on tämä käsitys, me olemme nykymaailmassa kumouksellisia ja että meidät sellaisella häpeämerkillä leimataankin. Mutta meidän ajattelumme ja menettelymme määrääjänä ei saa missään tapauksessa olla oman aikamme suosio tai torjuva suhtautuminen, vaan löytämämme ja tunnustamamme totuuden sitova velvoitus. Silloin saamme olla vakuuttuneet siitä, että jälkimaailman korkeampi käsitys ei meidän nykyhetken toimintaamme ainoastaan ymmärrä, vaan myös vahvistaa sen oikeaksi ja sen semmoisena aateloi.

Siitä me kansallissosialistit saamme myös sen mittapuun, millä valtiota mittaamme ja arvostelemme. Tuo arvo on jonkin erikoisen kansan näkökulmasta suhteellinen, koko ihmiskunnan näkökulmasta sinänsä sen sijaan ehdoton. Se merkitsee toisin sanoen:

Valtion hyvyyttä ei voida arvostella sen kulttuuritason tai sen valta-aseman perusteella, mikä sillä on muun maailman puitteissa, vaan yksinomaan sen hyvyyden asteen perusteella, mitä tämä laitos merkitsee kulloinkin kysymyksessä olevalle kansalle.

Silloin valtiota voi sanoa mallikelpoiseksi, kun se ei ainoastaan vastaa sen kansan elinehtoja, jota sen on edustettava, vaan juuri omalla olemassaolollaan pitää käytännöllisesti katsoen tätä kansaa pystyssä — aivan yhdentekevää muuten, millainen yleinen sivistyksellinen merkitys tällä samalla valtiomuodostelmalla on muun maailman puitteissa. Sillä valtion tehtävänä ei ole tuottaa kykyjä, vaan ainoastaan vapaiden toimintamahdollisuuksien hankkiminen olemassa oleville voimille. **Siten siis voidaan toisaalta sanoa huonoksi semmoista valtiota, joka kaikesta korkeasta kulttuuristaan huolimatta tuomitsee omalla rodullisella koostumukseltaan tuon saman kulttuurin kannattajat tuhoon.** Sillä siten se käytännössä hävittää tuon kulttuurin säilymisen edellytykset, kulttuurin, joka ei tietenkään ole sen luoma ja aikaansaama, vaan elävän valtiollisen yhtymän turvaaman kulttuuria luovan kansan hedelmä. Valtio ei kerta kaikkiaan ole sisältö, vaan muoto. **Kunkin kansan kulttuuritaso ei siis ole sen valtion hyvyyden arvonmitta,** jossa valtiossa kyseessä oleva kansa elää. On tietysti ilman muuta selvää, että kulttuurin puolesta armoitetusta kansasta saa arvokkaamman kuvan kuin jostakin neekeriheimosta;

mutta silti voi ensiksi mainitun valtioelimistö, katsottuna sen tarkoituksensa täyttämisen näkökulmasta, olla huonompi kuin neekerien valtio. Vaikk'ei kaikkein parhainkaan valtio ja valtio-muoto kykene herättämään kansan keskuudesta henkiin sellaisia kykyjä, mitä tältä yksinkertaisesti puuttuu ja mitä sillä ei ikinä ole ollutkaan, niin yhtä varmasti pystyy huono valtio sallimalla rodullisten kulttuurinkannattajien tuhoutua tai jopa edistämälläkin heidän tuhoutumistaan saamaan sillä alun alkuaan olleet kyvyt seuraavina aikoina kuoleutumaan.

Niin ollen voi jonkin valtion hyvyyttä arvosteltaessa olla ensi sijassa määräävänä ainoastaan se suhteellinen hyöty, joka siitä on tietylle kansalle, eikä suinkaan se seikka, millainen merkitys sillä sinänsä on koko maailmalle.

Tämä suhteellinen arvostelu voidaan langettaa nopeasti ja osuvasti; sen sijaan sen ehdotonta arvoa koskevan arvostelun langettaminen on hyvin vaikeaa, koska tätä ehdotonta arvostelua ei enää määrää yksinomaan valtio, vaan paljon

suuremmassa määrin kulloinkin kyseessä olevan kansan hyvyys ja taso.
Jos siis puhutaan valtion korkeammasta kutsumuksesta, ei saa koskaan unohtaa, että sen korkeampi kutsumus on olennaisesti kansa, jolle valtion on olemassaolonsa elimellisellä voimalla ainoastaan tehtävä vapaa kehitys mahdolliseksi.
Kun siis teemme kysymyksen, miten sen valtion pitää olla luotu, jota me saksalaiset tarvitsemme, silloin meidän on ensinnä hankittava selvyys siitä, millaisia ihmisiä sen pitää käsittää ja mitä tarkoitusperää sen tulee palvella.
Saksan kansa ei valitettavasti enää perustu yhtenäiseen rodulliseen ytimeen. Alkuperäisten eri aineosien yhteensulautumistapahtumus ei liioin ole vielä edistynyt niin pitkälle, että voisi puhua siten syntyneestä vastamuodostuneesta rodusta. Päinvastoin: ne verenmyrkytykset, jotka kohtasivat Saksan kansanruumista varsinkin kolmikymmenvuotisen sodan jälkeen, eivät johtaneet ainoastaan saksalaisen veren, vaan myös saksalaisen sielun yhtenäisyyden särkymiseen. Saksan avoimet rajat, liittyminen pitkin noita rajaseutuja vieraisiin ei-germaanisiin kansanruumiisiin, mutta ennen kaikkea voimakas vieraan, muukalaisen veren virtaus itse valtakunnan sisäosiin eivät, ne kun uusiutuvat lakkaamatta, jätä ollenkaan aikaa lopulliselle yhteensulautumiselle. Ei synny enää uutta rotua, vaan rotuainekset säilyvät toistensa rinnalla, mistä on tuloksena, että erikoisesti ratkaisevina, vaarallisina hetkinä, jolloin lauma muuten tavallisesti keräytyy yhteen, Saksan kansa hajautuu kaikkiin ilmansuuntiin. Rodulliset perusainekset eivät ole eri tavoin kerrostuneet ainoastaan eri alueilla, vaan myöskin eri paikoissa, samojen alueiden rajojen sisällä. Pohjoisen rodun rinnalla itäistä rotua, itäisen rodun edustajien rinnalla dinaarista rotua, molempien välillä läntisen rodun ihmisiä ja kaikkien näiden välillä sekoituksia. Tämä on toisaalta suureksi vahingoksi: Saksan kansalta puuttuu sitä varmaa laumavaistoa, joka perustuu veren yhteyteen ja joka varsinkin sellaisina hetkinä, jolloin uhkaa suuri vaara, säilyttää kansan tuholta, sikäli kuin sellaisista kansoista silloin tavallisesti kaikki pienet sisäiset eroavaisuudet katoavat ja yhteistä vihollista vastaan astuu yhtenäisen lauman tiivis rintama. Saksan kansan sekoittumatta jääneiden mitä erilaisimpien rodullisten perusainesten ilmenemisestä toistensa rinnalla johtuu se, mistä Saksassa käytetään nimitystä yli-individualismi. Rauhallisina ajanjaksoina se voi väliin tehdä hyviäkin palveluksia, mutta kun kaikki otetaan huomioon, se on saanut meidät menettämään maailmanherruuden. Jos Saksan kansalla olisi historiallisen kehityksensä aikana ollut se laumayhtenäisyys, jollaisen toiset kansat ovat saaneet osakseen, silloin Saksan valtakunta varmaankin tänä päivänä olisi koko maapallon valtias. Maailmanhistorian kulku olisi muodostunut toisenlaiseksi., eikä yksikään ihminen pysty ratkaisemaan, eikö ehkä sillä tiellä olisi tapahtunut sitä, mitä monen monet sokaistuneet pasifistit nykyisin koettavat vinkuen ja irvissä suin itkien kerjätä: **Rauha, jonka tukena eivät**

olisi ylen viljalti kyyneliä vuodattavien pasifististen itkijänaisten palmunoksienhuiskutukset, vaan jonka olisi perustanut maailman korkeamman kulttuurin palvelukseen ottavan valtiaskansan voittoisa miekka.

Se seikka, ettei Saksassa ole vereltään yhtenäistä kansakuntaa, on aiheuttanut suunnattoman paljon kärsimyksiä. Se on lahjoittanut monille pienille saksalaisille mahtajille oman hallituskaupungin, mutta riistänyt Saksan kansalta valtiaan-oikeudet.

Vielä tänäkin päivänä Saksan kansa kärsii tuosta sisäisestä rikkinäisyydestä; mutta se, mikä menneisyydessä ja nykyhetkellä on ollut onnettomuutemme, voi tulevaisuudessa koitua siunaukseksemme. Sillä niin vahingollista kuin toisaalta olikin, että Saksan alkuperäisten rotujen lopullinen sekoittuminen jäi tapahtumatta ja siten estyi yhtenäisen kansanruumiin muodostuminen, yhtä onnellista oli sentään toisaalta, että täten ainakin osa saksalaisten parasta verta säilyi puhtaana ja pelastui rodullisesti alenemasta.

Varmastikin olisi, jos saksalaisten rodulliset perusainekset olisivat aivan täydellisesti sekoittuneet keskenään, syntynyt yhtenäinen, selväpiirteinen kansanruumis, mutta sillä olisi, niin kuin jokainen rodunsekoittuminen osoittaa, ollut pienempi kulttuurikyky kuin aineksista korkeimmalla alun perin oli. Tämä on täydellisen sekoittumisen estymisen siunaus: että meillä on vielä tänäkin päivänä Saksan kansanruumiissa suuria sekoittumattomina säilyneitä pohjoismais-germaanisen ihmisen aineksia, joita voimme pitää tulevaisuutemme kannalta kaikkein arvokkaimpana aarteenamme Sinä synkkänä aikana, jolloin kaikki rotulait olivat täysin tuntemattomia, jolloin täydellisen yhdenarvoistamisen aikana ihminen oli vain ihminen ja sillä hyvä, saattoi puuttua selvyyttä eri alkuainesten erisuuresta arvosta. Nykyisin tiedämme, että Saksan kansanruumiin eri aineosien lopullinen, täydellinen keskenään sekoittuminen olisi sitä tietä syntyneen yhtenäisyyden johdosta mahdollisesti kylläkin lahjoittanut meille ulkonaisen vallan ja mahdin, mutta että kuitenkin ihmiskunnan korkein päämäärä olisi ollut saavuttamattomissa, koska ainoat kulttuurinkannattajat, jotka kohtalo on ilmeisesti tähän täydellistämistyöhön valinnut, olisivat tuhoutuneet yhtenäisen kansan yleisessä rotusekoituksessa.

Mutta sitä, minkä suopea kohtalo on estänyt ilman meidän omaa osuuttamme ja ansiotamme, sitä meidän pitää nyt, nykyisin saavuttamamme tiedon näkökulmasta koettaa punnita ja arvioida.

Sen, joka puhuu Saksan kansan kutsumuksesta maan päällä, täytyy tietää, että sellainen voi olla ainoastaan semmoisen valtion muodostaminen, joka pitää korkeimpana tehtävänään meidän kansakuntamme, jopa koko ihmiskunnan vahingoittumattomana säilyneiden jaloimpien aineosien vaalimista ja edelleen kehittämistä.

Siten valtio saa ensi kerran sisäisen ylevän päämäärän. Vastapainona sille naurettavalle tunnukselle, että on säilytettävä rauha ja järjestys, jotta ihmiset saisivat kaikessa rauhassa petkuttaa toisiaan, nousee toinen tehtävä: Kaikkivaltiaan hyvyydessään tälle meidän kiertotähdellemme lahjoittaman korkeimman ihmisyyden säilyttäminen ja vaaliminen todella ylevänä kutsumuksena.
Kuolleesta koneistosta, joka vaatii, että sen on saatava olla olemassa ainoastaan oman itsensä vuoksi, pitää muodostua elävä elimistö, jonka yksinomaisena tarkoituksena on korkeamman aatteen palveleminen.
Saksan valtakunnan pitää valtiona käsittää kaikki saksalaiset, ja sen tehtävänä ei ole ainoastaan rodullisten alkuainesten arvokkaimpien aineosien kerääminen tämän kansan keskuudesta ja niiden säilyttäminen, vaan myös niiden ohjaaminen hitaasti, mutta varmasti johtavaan asemaan.

Siten tulee pohjimmaltaan paikoilleen jähmettyneen olotilan sijaan taistelun kausi. Mutta niin kuin aina ja kaikessa tässä maailmassa, niin tässäkin kohdin pitää paikkansa vanha sana, että »joka lepää, se ruostuu», sekä edelleen, että voiton edellytyksenä on aina ja ikuisesti ainoastaan hyökkäys. Kuta suurempi on tällöin silmiemme edessä kangastava taistelun päämaali ja kuta pienempi suurten joukkojen sitä kohtaan osoittama ymmärtämys sillä hetkellä saattaakin olla, sitä suunnattomammat ovat sentään, maailmanhistorian osoittamien kokemusten mukaan, saavutetut menestykset — ja suunnaton varsinkin näiden menestysten merkitys, kun päämäärä on oikein käsitetty ja taistelu käydään järkähtämättömän sisukkaasti ja sitkeästi loppuun asti.
Monien Saksan nykyisten virallisten valtionohjaajien mielestä tuntunee kylläkin rauhoittavammalta vaikuttaa vallitsevan olotilan säilyttämiseksi kuin että täytyisi taistella tulevan puolesta. Heistä on varmaan paljon helpompi pitää valtiota koneistona, joka yksinkertaisesti on olemassa sitä varten, että pitää itsensä hengissä, samoin kuin vuorostaan heidän elämänsä »kuuluu valtiolle» — niin kuin heidän on tapana sanoa. Ikään kuin mikään kansan keskuudesta noussut ja syntynyt voisi järjen mukaan mitään muuta palvella kuin juuri samaa kansaa tai ihminen voisi vaikuttaa jonkin muun kuin taaskin toisen ihmisen hyväksi. **Niin kuin sanottu, tietystikin on helpompi pitää valtiovaltaa ainoastaan jonkin järjestön muodollisena koneistona kuin kansakunnan itsesäilytysvaiston suvereenisena ruumiillistumana maan päällä.** Sillä edellisessä tapauksessa merkitsee näille heikkohenkisille niin valtio kuin valtion arvovaltakin joko tarkoitusta semmoisenaan, jota vastoin se jälkimmäisessä

tapauksessa on ainoastaan valtava ase suuren, ikuisen elämäntaistelun palveluksessa olemassaolosta, ase, jonka mukaiseksi jokaisen on mukauduttava, koska se ei ole muodollisesti konemainen, vaan yhteisen elämänsäilyttämisen tahdon ilmaus.

Sen vuoksi tapaammekin taistelussamme uuden käsityksemme puolesta, joka täysin vastaa asioiden alkutarkoitusta, ainoastaan harvoja taistelutovereita niistä piireistä, jotka eivät ole ainoastaan ruumiillisesti, vaan valitettavasti usein henkisestikin vanhenneita. Ainoastaan poikkeuksia, vanhuksia, joiden sydän on säilynyt nuorena ja mieli raikkaana, noista kansankerroksista tulee meidän joukkoomme, mutta ei koskaan sellaisia, jotka käsittävät elämäntehtävänsä lopulliseksi tarkoitukseksi nykyisen olotilan säilyttämisen.

Meitä vastassa on suunnaton, ääretön armeija, ei niinkään paljon ilkeämielisiä, pahoja ihmisiä kuin ajattelemaan liian laiskoja ja välinpitämättömiä sekä semmoisia, joiden etujen mukaista on nykyisten olojen pysyttäminen ennallaan. Mutta juuri tässä meidän valtavan kamppailumme näennäisessä toivottomuudessa piileekin tehtävämme suuruus ja myös menestyksen mahdollisuus. Taisteluhuudosta, joka pikkusielut joko heti ennakolta peloittaa pois tai piankin saa epäilemään ja arkailemaan, tulee todellisten taistelijaluonteiden toisensa löytämisen merkki. Ja yhdestä asiasta täytyy olla selvillä: ***Kun kansan keskuudesta on noussut tietty määrä korkeinta voimaa ja työtarmoa kohdistuen yhteisvoimin samaan päämäärään ja niin ollen lopullisesti päästen eroon suurten joukkojen hitaudesta, nuo muutamat prosentit ovat kohonneet kokonaisuuden valtiaiksi. Maailmanhistoriaa luovat vähemmistöt, jos noissa lukumääräisissä vähemmistöissä on ruumiillistuneena tarmon ja päättäväisyyden enemmistö. Se, mikä niin ollen tällä hetkellä monista voi tuntua asiaa vaikeuttavalta, on todellisuudessa meidän voittomme edellytys. Juuri meidän tehtävämme suuruudessa ja sen vaikeuksissa piilee se todennäköisyys, että sen puolesta käytävään taisteluun ilmestyvät ainoastaan kaikkein parhaat taistelijat. Mutta juuri se valiojoukko on menestyksen takeena.***

Ylipäänsä on jo luonnon tapana tehdä maanpäällä elävien olentojen rodunpuhtauskysymyksissä erinäisiä tiettyjä oikaisuja korjauspäätöksiä. Luonto ei suosi sekarotuisia. Varsinkin ensimmäiset sellaisten risteytysten tulokset, osapuilleen kolmannessa, neljännessä tai viidennessä polvessa, joutuvat katkerasti kärsimään. Ei siinä kyllin, että he menettävät risteytyksen alkuperäisen korkeimman aineksen osuuden merkityksen, vaan verenyhtenäisyyden puuttuessa heiltä

puuttuu myös tarmon ja päättäväisyyden yhtenäisyyttä ylimalkaan elämässä. Kaikissa ratkaisevissa, vaarallisissa silmänräpäyksissä, jolloin rodullisesti yhtenäinen olento tekee oikeita ja lisäksi yhtenäisiä päätöksiä, rodullisesti epäyhtenäinen käy epävarmaksi, päätyy esim. puolinaisiin toimenpiteisiin. Kaikki tuo yhdessä ei merkitse ainoastaan rodullisesti epäyhtenäisen tiettyä huonommuutta rodullisesti yhtenäisen rinnalla, vaan käytännössä myös nopeamman tuhoutumisen mahdollisuutta. **Lukemattomissa tapauksissa, missä puhdasrotuinen kestää, sekarotuinen menehtyy.** Juuri siinä on luonnon korjaustoiminta havaittavissa. Mutta usein se menee vielä pitemmälle Se rajoittaa suvunjatkamismahdollisuutta. Siten se estää jatkuvien risteytymisten hedelmällisyyden ylipäänsä ja saa ne sillä tavoin kuolemaan sukupuuttoon.

Jos siis esimerkiksi jonkin tietyn rodun piirissä yksi ainoa yksilö solmisi yhteyden rodullisesti alemmalla asteella olevan kanssa, siitä olisi tuloksena ensinnäkin tason aleneminen sinänsä; mutta edelleen siitä olisi seurauksena jälkeläisten heikentyminen rodullisesti sekoittumattomana säilyneeseen ympäristöön verraten. Jos verenlisä korkeamman rodun taholta estyisi tyystin, sekarotuiset jatkuvasti edelleen keskenään risteytyessään joko luonnon viisaan järjestyksen johdosta vähentyneen vastustuskykynsä vuoksi kuolisivat sukupuuttoon tai muodostaisivat monien vuosituhansien kuluessa uuden sekoituksen, jossa alkuperäiset erikoisainekset olisivat tuhatvuotisen risteytymisen johdosta lopullisesti sekoittuneet, niin ettei niitä enää voisi havaita. Siten olisi muodostunut uusi kansa, jossa olisi tiettyä laumavastustusvoimaa, mutta kuitenkin sen henkinen ja kulttuurimerkitys olisi, verrattuna ensimmäisessä risteytymisessä mukana olleeseen korkeampaan rotuun, olennaisesti vähentynyt. Mutta myös tässä viimeksi mainitussa tapauksessa tuo sekatuote joutuisi keskinäisessä olemassaolotaistelussa alakynteen, niin kauan kuin sillä vielä olisi vastustajana korkeammalla tasolla oleva, sekoittumattomana säilynyt yhtenäinen rotu. Kaikki laumavaistoon perustuva, vuosituhansien aikana muodostunut tämän uuden kansanruumiin sisäinen lujuus ja tiiviys ei kuitenkaan, rodun tason yleisen alenemisen ja siitä aiheutuvan henkisen joustavuuden ja luovan kyvyn vähenemisen johdosta, riittäisi auttamaan sitä suoriutumaan voittajana taistelusta yhtä yhtenäistä, mutta henkisesti ja kulttuurin puolesta ylivoimaista rotua vastaan.

Niin ollen voidaan esittää seuraava paikkansapitävä väite:

Jokainen rodunsekoitus johtaa pakostakin ennemmin tai myöhemmin sekoituksen tuotteen tuhoon, niin kauan kuin tuon risteytyksen korkeammalla tasolla oleva osa itse on vielä olemassa jossakin määrin rodullisesti yhtenäisenä. Sekoituksen tuotetta uhkaava vaara on ohi vasta sitten, kun viimeinenkin korkeammalla tasolla oleva puhdasrotuinen on joutunut sekoituksen uhriksi.

Tähän pohjautuu rodun luonnollinen, vaikkakin hidas uudistumistapahtumus, joka vähän kerrassaan jälleen syrjäyttää rodullisen myrkytyksen tulokset, niin kauan kuin on vielä olemassa rodultaan puhtaiden ainesten kantaosa eikä sekoittumista enää edelleen tapahdu.

Sellainen kehityskulku voi itsestään tapahtua sellaisten elävien olentojen keskuudessa, joilla on voimakas rotuvaisto ja jotka ovat ainoastaan erityisten olosuhteiden vallitessa tai jostakin erikoisesta pakosta suistuneet normaalisen puhdas-rotuisen lisääntymisen uralta. Niin pian kuin tuo pakkotila on loppunut, vielä puhtaana säilynyt osa pyrkii taaskin oitis parittumaan vertaistensa kesken tehden siten lopun sekaantumisen jatkumisesta. Sekoituksen tulokset joutuvat siten itsestään taaskin taka-alalle, paitsi jos heidän lukumääränsä olisi jo ehtinyt lisääntyä niin suunnattomasti, ettei puhdasrotuisina säilyneiden taholta enää voisi kysymykseen tulla vakava vastarinta.

Sellainen ihminen, joka kerran on menettänyt tuon vaistonsa ja joka ei huomaa luonnon hänelle asettamaa velvoitusta, ei kuitenkaan voi toivoa tuollaista itse luonnon taholta tapahtuvaa korjausta, ennen kuin hän on menettämänsä vaiston korvannut näkevän havainnon tietä; sen havainnon tehtävänä on sitten suorittaa vaadittu hyvitystyö. Kuitenkin on tarjona hyvin suuri vaara, että kerta kaikkiaan sokaistunut ihminen yhä suuremmassa määrin repii rotujen väliset rajaaidat maahan, kunnes hänen parhaimman osansa viimeinenkin jäännös on mennyttä. Silloin on todellakin jäljellä enää pelkkä suuri yhtenäinen joukko, massa, jollainen kangastelee ihanteena nykypäivien mainioiden maailmanparantajien silmissä; mutta juuri se joukko piankin karkottaisi kaikki ihanteet tästä maailmasta. Tosin kyllä: **sillä tavalla voisi muodostua suuri lauma, jonkinlainen laumaeläin voidaan kyllä saada syntymään, mutta ihmistä kulttuurin kannattajana tai paremminkin vielä kulttuurin perustajana ja kulttuurin luojana ei sellaisesta sekoituksesta ikinä synny.** Siinä tapauksessa voitaisiin katsoa ihmiskunnan kutsumus päättyneeksi.

Joka ei soisi maapallon kulkevan kohti sellaista olotilaa, sen täytyy kääntyä siihen käsitykseen, että on ennen kaikkea germaanisten valtioiden tehtävä pitää ensi sijassa huoli siitä, että jatkuvalle rodunsekoitukselle pannaan periaatteellisesti sulku.

Nykyisten yleisesti tunnustettujen heikkojen raukkojen sukupolvi tietysti heti paikalla rupeaa sitä vastaan huutamaan suoraa huutoa ja valittamaan ja ruikuttamaan puuttumista kaikkein pyhimpiin ihmisoikeuksiin. **Ei, on olemassa ainoastaan yksi pyhin ihmisoikeus, ja tämä oikeus on samalla kaikkein pyhin velvollisuus, nimittäin: on pidettävä huoli siitä, että veri säilyy puhtaana, jotta säilyttämällä ihmiskunnan paras osa voidaan antaa noille olennoille jalomman kehityksen mahdollisuus.**

Kansallisen valtion on niin ollen ensi sijassa kohotettava avioliitto

pysyväisen rodunhäpäisyn tasolta antaakseen sille sellaisen laitoksen pyhyyden, joka on saanut kutsumuksekseen tuottaa Jumalan kuvia eikä ihmisen ja apinan sekasikiöitä.

Ns. **inhimillisyyssyistä** sitä vastaan esitetty vastalause sopii kerrassaan kirotun huonosti varsinkin sellaiselle ajalle, joka toisaalta myöntää kenelle tahansa rappiolle joutuneelle, suvustaan huonontuneelle oliolle suvunjatkamismahdollisuuden, mutta sälyttää itse noiden tuotteiden samoin kuin heidän muidenkin aikalaistensa kannettavaksi sanomattomia kärsimyksiä, samalla kuin toisaalta jok'ikisessä rohdoskaupassa, jopa katukaupustelijoilla on kaupan apuvälineitä, millä ehkäistä perillisten syntyminen mitä terveimmistäkin vanhemmista Tässä nykyisessä Saksan valtakunnassa, jossa vallitsee rauha ja järjestys, on siis sen edustajien, tuon urhoollisen porvarilliskansallisen maailman mielestä syfiliksen saastuttamien, keuhkotautisten, perinnöllisesti sairaiden, raajarikkojen ja heikkomielisten suvunjatkamiskyvyn ehkäiseminen rikos, mutta sitä vastoin ei miljoonien kaikkein parhaimpiin kuuluvien siittämiskyvyn ehkäisyä käytännössä pidetä ollenkaan pahana, se ei loukkaa tuon tekopyhän yhteiskunnan hyviä tapoja, päinvastoin on vain hyödyksi sen lyhytnäköiselle ajattelun laiskuudelle. Sillä muussa tapauksessahan täytyisi sentään vaivata päätään ainakin sillä kysymyksellä, miten olisi luotavissa edellytykset niiden olentojen elatukseksi ja hengissä pitämiseksi, joiden on aikoinaan Saksan kansan terveinä kannattajina ja pystyssä pitäjinä määrä täyttää sama tehtävä tulevan sukupolven suhteen.

Miten rajattoman epäihanteellinen ja epäjalo koko tämä järjestelmä onkaan! Ei enää ponnistella, jotta jälkimaailmalle saataisiin kasvatetuksi kaikkein parasta, vaan päästetään asiat menemään vapaasti omaa menoaan. Että tällöin myös Saksan kirkot tekevät syntiä Jumalan kuvaa vastaan, jonka merkitystä ne kuitenkin kaikkein eniten tähdentävät, on täysin sopusoinnussa niiden nykyhetken toiminnan ja vaikutuksen kanssa, joka aina puhuu hengestä, mutta antaa sen kannattajien, ihmisten, huonontua suorastaan rappeutuneeksi kurjalistoksi. Sitten kyllä jäädään naama tyhmännäköisenä ihmettelemään kristinuskon vaikutuksen vähäisyyttä omassa maassa, tuon ruumiillisesti turmeltuneen ja samalla tietysti myös henkisesti rappiolle joutuneen surkean joukon hirvittävää »jumalattomuutta», ja sitten yritetään menestyksellisesti levittämällä kirkon siunausta hottentottien ja zulukafferien keskuuteen korvata vahinko. Samalla kuin meikäläiset Euroopan kansat joutuvat Herran kiitos ruumiillisen ja siveellisen spitaalin tilaan, hurskaat lähetyssaarnaajat matkaavat Keski-Afrikkaan perustamaan neekerilähetysasemia, kunnes meikäläinen »korkeampi kulttuuri» on tehnyt terveistä, vaikka kylläkin alhaisella ja alkukantaisella asteella olevista ihmislapsista sielläkin mätää sekarotuisten joukkoa.

Olisi paremminkin sen etujen mukaista, mitä tässä maailmassa on kaikkein

jalointa, jos Saksan molemmat kristilliset kirkot sen sijaan, että kiusaavat neekereitä lähetystyöllä, jota nämä eivät halua eivätkä ymmärräkään, opettaisivat meikäläiselle Euroopan ihmiskunnalle hyväntahtoisesti, mutta samalla aivan vakavasti, että ei terveet vanhemmat tekevät Jumalalle otollisemman teon, jos armahtavat tervettä pientä orpolapsiparkaa lahjoittamalla tälle isän ja äidin, kuin jos itse toimittavat maailmaan sairaan lapsen, joka tuottaa sekä itselleen että muulle maailmalle ainoastaan onnettomuutta ja kärsimystä.

Mitä tällä alalla nykyisin joka taholla lyödään laimin, se on kansallisen valtion korjattava. **Sen on asetettava rotu yleisen elämän keskipisteeseen. Sen on pidettävä huoli sen säilymisestä puhtaana. Sen on julistettava lapsi kansan kallisarvoisimmaksi omaisuudeksi. Sen täytyy huolehtia siitä, että lapsia siittävät ainoastaan sellaiset, jotka itse ovat terveitä; että on olemassa ainoastaan yksi häpeä: se, että itse on sairas tai vajaakuntoinen ja kuitenkin toimittaa lapsia maailmaan, mutta samalla korkein kunnia: että luopuu saamasta lapsia. Mutta taas toisaalta täytyy pitää hylättävänä sellaista, että kansakunnalta riistetään terveitä lapsia. Valtion täytyy tässä asiassa ryhtyä toimiin tuhatvuotisen tulevaisuuden vaalijana, jonka rinnalla yksilöiden toivomukset ja itsekkyys eivät merkitse mitään, vaan näiden on niihin alistuttava. Valtion on asetettava tämän tiedon palvelukseen kaikkein nykyaikaisimmat lääketieteen apukeinot. Sen on julistettava kaikki, jotka ovat ilmeisesti sairaita ja joita vaivaa sukurasitus, siittämiseen kelpaamattomiksi ja tämä myös toteutettava käytännössä. Toisaalta taas sen on pidettävä huoli siitä, ettei terveiden naisten hedelmällisyyttä rajoiteta sellaisen valtionkomennon kelvottomalla rahataloudella, joka tekee lapsisiunauksen vanhemmille kiroukseksi. Sen on raivattava pois se laiska, jopa suorastaan rikollinen välinpitämättömyys, jota nykyisin osoitetaan monilapsisten perheiden yhteiskunnallisia edellytyksiä käsiteltäessä, ja sen sijaan sen on tunnettava itsensä tämän jokaisen kansan kaikkein arvokkaimman siunauksen ylimmäksi suojelijaksi. Sen huolenpito kuuluu enemmänkin lapsille kuin aikuisille.**

Joka ei ole ruumiillisesti ja henkisesti terve ja täysikuntoinen, ei saa ikuistaa omaa vaivaansa tai sairauttaan oman lapsensa ruumiissa. Kansallisella valtiolla on tässä suhteessa suoritettavanaan kerrassaan suunnaton kasvatustyö. Mutta aikoinaan se myös havaitaan suuremmaksi teoksi kuin nykyisen porvarillisen aika-kautemme voitokkaimmatkaan sodat. Valtion on kasvatuksen tietä opetettava yksilöille, ettei ole suinkaan häpeä, vaan ainoastaan surkuteltava onnettomuus, jos on sairas ja heikko, mutta että on rikos ja niin

ollen vielä lisäksi häpeä, jos tämän oman onnettomuutensa häpäisee omalla itsekkyydellään sälyttämällä sen vuorostaan syyttömien olentojen kannettavaksi; että sitä vastoin osoittaa mitä ylevimmän luonteenlaadun ja ihailtavimman ihmisyyden aateluutta, jos ilman omaa syytään sairas luopumalla omista lapsista lahjoittaa rakkautensa ja hellyytensä tuntemattomalle köyhälle, nuorelle oman kansansa vesalle, jonka terveys tuntuu lupaavan, että siitä aikoinaan sukeutuu voimakkaan yhteiskunnan voimakas jäsen. Ja valtion on tässä kasvatustyössä suoritettava käytännöllisen toimintansa puhtaasti henkinen täydennys. Sen täytyy menetellä tässä tarkoituksessa välittämättä vähääkään siitä, saavuttaako siinä ymmärtämystä vai epäymmärrystä, hyväksymistä vai paheksumista.

Vain kuusisataakin vuotta kestävä ruumiillisesti suvusta huonontuneiden ja henkisesti sairaiden siittämiskyvyn ja siittämismahdollisuuksien ehkäiseminen ei ainoastaan vapauttaisi ihmiskuntaa äärettömästä onnettomuudesta, vaan auttaisi osaltaan sellaista tervehtymistä, joka nykyisin tuntuu tuskin vielä mahdolliselta käsittää. Kun siten toteutetaan tietoinen suunnitelmallinen kansakunnan terveimpien kannattajien ja pystyssäpitäjien hedelmällisyyden edistäminen, siitä on tuloksena rotu, josta on taaskin ainakin lähiajoiksi saatu hävitetyksi nykyisen ruumiillisen ja samalla myös henkisen rappeutumisemme idut.

Sillä kun kerran kansa ja valtio on lähtenyt tälle tielle, silloinhan otetaan aivan itsestään silmämääräksi juuri rodun kannalta arvokkaimman kansan ydinjoukon ja nimenomaan sen hedelmällisyyden lisääminen, jotta vihdoin koko kansa saataisiin osalliseksi jalostetun korkealaatuisen rotuomaisuuden tuottamasta siunauksesta.

Tie tähän tarkoitusperään pääsemiseksi on ennen kaikkea se, ettei valtio jätä vastahankkimiensa uusien maiden asuttamista sattuman varaan, vaan alistaa sen erikoisten määräysten alaiseksi. Varta vasten muodostettujen asutusvaliokuntien on annettava yksityisille asutustodistukset; mutta sellaisen saanti asetetaan riippuvaksi todetusta tietystä rodullisesta puhtaudesta. Siten voidaan vähitellen perustaa reunasiirtokuntia, joiden asukkaat ovat yksinomaan suurimman puhdasrotuisuuden ja siten suurimman rotukuntoisuuden edustajia. He ovat niin ollen kallisarvoinen kansankokonaisuuden aarre; heidän kasvamisensa ja lisääntymisensä täytyy täyttää jokaisen heidän kansatoverinsa mieli ylpeydellä ja iloisella luottamuksella, sillä heissähän juuri piilee oman kansan, jopa koko ihmiskunnan lopullisen suuren tulevaisuudenkehityksen itu.

Kansallisen maailmankatsomuksen on kansallisessa valtiossa vihdoinkin saatava luoduksi se jalompi aikakausi, jolloin ihmiset eivät pidä ainoana huolenpitonsa arvoisena asiana koirien, hevosten ja kissojen jalostusta, vaan ihmisen itsensä kohottamista, sellainen

aikakausi, jolloin toiset asian ymmärtäen äänettöminä kieltäytyvät, toiset taas ilomielin uhraavat ja antavat.

Että tämä on mahdollista, sitä ei käy kiistäminen maailmassa, jossa sadat- ja taas sadattuhannet ihmiset vapaaehtoisesti alistuvat naimattomuuteen, ainoana velvoituksenaan ja ainoana sitovana voimana kirkollinen käsky.

Eikö samanlainen kieltäytyminen voi olla mahdollista, jos sen tilalle asetetaan kehoitus panna vihdoinkin sulku rodunmyrkytyksen yhä edelleen taukoamatta vaikuttavalle perisynnille ja antaa kaikkivaltiaalle Luojalle sellaisia olentoja, jollaisen Hän itse loi?

Tosin kyllä nykyisten meikäläisten poroporvarien viheliäinen armeija ei sitä milloinkaan ymmärrä. He joko sitä nauravat tai kohauttelevat luisuja hartioitaan ja voihkivat iänikuisia verukkeitaan: »Se olisi kyllä sinänsä oikein kaunista, mutta eihän se kuitenkaan käy!» Teiltä se ei kylläkään enää käy, teidän maailmanne ei ole siihen sopiva! Te tunnette **yhden** ainoan huolen: omakohtaisen elämänne ja henkenne, ja **yhden** jumalan: rahanne! Mutta mepä emme käännykään teidän puoleenne, vaan niiden ihmisten suuren armeijan puoleen, jotka ovat liian köyhiä, jotta heidän omakohtainen elämänsä voisi heille merkitä maailman suurinta onnea, niiden puoleen, jotka eivät pidä olemassaolonsa valtiaana kultaa, vaan jotka uskovat toisiin jumaliin. Ennen kaikkea käännymme Saksan nuorison valtavan armeijan puoleen. Se kasvaa suureen aikojen käännekohtaan, ja mitä heidän isiensä velttous ja välinpitämättömyys on rikkonut, se pakottaa heidät itsensä taisteluun. Saksan nuoriso joutuu aikoinaan joko olemaan uuden kansallisen valtion rakentajana tai sitten kokemaan viimeisenä todistajana porvarillisen maailman täydellisen luhistumisen, sen lopun.

Sillä jos jokin sukupolvi kärsii virheistä, jotka se huomaa, jopa myöntääkin, mutta sitten kuitenkin, niin kuin nykyisin tapahtuu meikäläisen porvarillisen elämän taholta, tyytyy sellaiseen halpahintaiseen selitykseen, ettei sille kuitenkaan mahda mitään, silloin sellainen yhteiskunta on tuhon oma. Mutta meikäläiselle porvarilliselle maailmalle on nimenomaan tunnus-omaista, ettei se enää lainkaan pysty vikoja ja puutteita semmoisenaan kieltämään. Sen on pakko myöntää, että paljon on mätää ja huonoa, mutta se ei enää pysty päättämään, että ryhtyy pahaa vastustamaan, kokoaa sisukkaan tarmokkaasti yhteen kuuden-, seitsemänkymmenen miljoonan suuruisen kansan voiman ja siten nousee vaaraa uhmaamaan. Päinvastoin: jos sellaista tapahtuu jossakin muualla, siitä vielä ruvetaan veistelemään tylsiä sananparsia ja yritetään, ainakin näin matkan päästä, todistella moisen menettelyn teoreettista mahdottomuutta ja selitellä sen menestystä mahdottomaksi ajatella. Ei ainoakaan syy eikä peruste ole silloin liian typerä palvelemaan oman kääpiömäisen pienuuden ja sen henkisen kannanoton tukena. Jos esimerkiksi kokonainen manner vihdoinkin ilmoittaa ryhtyvänsä taisteluun alkoholimyrkytystä vastaan vapauttaakseen kokonaisen kansan tämän

tuhoisan paheen kahleista, silloin ei meikäläisellä eurooppalaisella porvarillisella maailmalla ole sille varalla muuta kuin mitäänsanomatonta tuijotusta ja mulkoilua ja päänpudistusta; asetutaan ylemmyyden kannalle ja havaitaan koko touhu naurettavaksi — mikä tuolle kaikista seuroista naurettavimmalle sopii erikoisen hyvin. Mutta jollei siitä kaikesta ole mitään hyötyä, vaan jossakin maailman kolkassa ryhdytään, vieläpä menestyksellisesti vastustamaan ylevää, koskematonta vanhaa kuluneisuutta ja kaavamaisuutta, silloin täytyy, niin kuin sanottu, ainakin **tätä** ruveta epäilemään ja halventamaan: jolloin ei edes arastella turvautua porvarillissiveellisiin näkökohtiin taistelussa sellaista kamppailua vastaan, joka pyrkii raivaamaan pois juuri kaikkein suurinta moraalittomuutta.
Ei, siinä kohdin emme saa enää kukaan antaa näön pettää: Meidän nykyinen porvaristomme on jo mennyt arvottomaksi jokaisen ihmiskunnan ylevän tehtävän kannalta, yksinkertaisesti siksi, että siltä puuttuu avuja, että se on liian huono; ja se on liian huono, ei niinkään paljon — sen voinen kyllä myöntää — **tahallisesti** pahuuttaan ja ilkeyttään kuin pikemminkin uskomatonta välinpitämättömyyttään ja velttouttaan ja kaiken sen vuoksi, mitä siitä johtuu. Sen vuoksi eivät ne poliittiset kerhot, jotka puuhaavat ja touhuavat »porvarillisten puolueiden» nimisinä, ole enää pitkiin aikoihin olleet sen kummempia kuin tiettyjen ammattiryhmien ja säätyluokkien etuyhteisöjä ja niiden ylevimpänä tehtävänä on ollut enää pelkästään itsekkäiden etujen ja pyyteiden mahdollisimman edullinen ajaminen Että tuollaiset politikoivat »porvaris»-kerhot kelpaavat mihin tahansa muuhun paremmin kuin taisteluun, on ilman muuta selvää; ja aivan erikoisesti siinä tapauksessa, ettei niiden vastapuoli ole varovaisia kamasaksoja, vaan köyhälistöjoukkoja, jotka ovat äärimmilleen kiihotettuja ja päättäväisiä viimeiseen saakka.

Jos tunnustamme valtion ensimmäiseksi tehtäväksi sen palveluksessa oman kansansa hyväksi parhaiden rodullisten ainesten säilyttämisen, vaalimisen ja kehittämisen, niin on itsestään selvää, ettei tämän huolenpidon tule ulottua ainoastaan kunkin pienen nuoren kansa- ja rotutoverin syntymään, vaan sen täytyy myös kasvattaa nuoresta vesasta arvokas jäsen tulevaa kansanlisäystä silmällä pitäen.
Ja samoin kuin henkisen suorituskyvyn edellytyksenä ylipäänsä on olemassa olevan ihmisaineksen hyvä rodullinen laatu, samoin täytyy kasvatuksen myös yksityistapauksissa kiinnittää aivan ensimmäiseksi huomio ruumiilliseen terveyteen ja hoivata ja edistää sitä; sillä joukkona otettuna, suurin piirtein katsoen voi terve, voimakas henki asua ainoastaan terveessä ja voimakkaassa

ruumiissa. Se seikka, että nerot ovat väliin ruumiillisesti kaikkea muuta kuin hyvin muodostuneita, jopa sairaalloisia olentoja, ei vaikuta tähän asiaan mitään. Tällöin ovat kysymyksessä poikkeukset, jotka — niin kuin aina ja joka paikassa — vain vahvistavat sääntöä. Mutta jos kansan suuret joukot ovat suvusta huonontuneita olioita, silloin moisesta Suosta ainoastaan hyvin harvoin kohoaa todella suuria henkiä. Ja missään tapauksessa ei heidän vaikutukselleen liene suotu Suurta menestystä. Joko rappeutunut roskaväki yksinkertaisesti ei heitä ymmärrä, tai sitten sen tahdonvoima on siinä määrin heikentynyt, ettei se enää jaksa seurata sellaisten kotkien lentoa korkeuteen.

Tämän tietäen kansallisen valtion ei ole suunniteltava koko kasvatustyötään ensi sijassa pelkän tietojen päähän pänttäämisen kannalle, vaan läpeensä terveiden ruumiiden kasvattamiseen. Vasta toisella sijalla seuraa sitten henkisten kykyjen kehittäminen. Mutta tällöin on taaskin ensimmäisenä luonteen kehitys, erikoisesti tahdonlujuuden ja päättäväisyyden edistäminen liittyneenä vastuuntuntoon kasvattamiseen, ja vasta viimeisellä sijalla on sitten tieteellinen koulutus.

Kansallisen valtion täytyy tällöin **lähteä siitä edellytyksestä, että tosin kyllä tieteellisesti niukalti sivistynyt, mutta ruumiillisesti terve ihminen, jolla on hyvä, luja luonne, jolla on vastuuntuntoa ja tarmokkuutta, on kansayhteisölle arvokkaampi kuin älykäs heiveröinen raukka.** Tiedemieskansa ei, jos sen jäsenet ovat samalla ruumiillisesti rappeutuneita, tarmottomia ja arkoja, pelkurimaisia pasifisteja, valloita taivasta, eipä edes täällä maan päälläkään pysty turvaamaan omaa olemassaoloaan. Ankarassa kohtalonkamppailussa sortuu harvoin se, joka tietää vähimmän, vaan aina se, joka tekee tiedoistaan heikoimmat johtopäätökset ja kehnoimmin soveltaa ne käytäntöön. Loppujen lopuksikin täytyy tässäkin suhteessa olla tietty sopusointu. **Mätä ruumis ei muutu vähääkään esteettisemmäksi loistavan hengen vaikutuksesta**, eipä korkein hengensivistys olisi edes ollenkaan oikeutettuakaan, jos sen kannattajat olisivat ruumiillisesti raihnaita ja vaivaisia, luonteeltaan tarmottomia, horjuvia ja arkoja, pelkurimaisia olioita. Kreikkalaisten kauneuden ihanteen tekee kuolemattomaksi juuri se seikka, että siinä on mitä suurenmoisimmalla, ihmeellisimmällä tavalla yhtyneenä mitä ihanin ruumiillinen kauneus loistavaan henkeen ja mitä jaloimpaan sieluun.

Moltken mietelmä: »onnea on ajan pitkään ainoastaan kunnollisella», pitää paikkansa jos missä niin ainakin ruumiin ja hengen keskinäisestä suhteesta puheen ollen: Myös henki asustaa, jos se on terve, säännöllisesti ja ajan oloon ainoastaan terveessä ruumiissa.

Ruumiillinen kunnostaminen ei kansallisessa valtiossa niin muodoin ole yksityisen oma asia, ei liioin sellainen asia, joka on ensi sijassa vanhempien

tehtävä ja vasta toisessa tai kolmannessa sijassa kiinnostaa yleisöä, vaan valtion edustaman ja suojaaman kansakunnan itsesäilytyksen vaatimus. Samoin kuin valtio, puhtaasti tieteellisen kasvatustyön puheena ollen, jo nykyisinkin puuttuu yksilöiden itsemääräämisoikeuteen ja ottaa sen vastapainona huomioon yhteisön edun alistaessaan lapset koulupakon alaisiksi tiedustelematta vanhemmilta, tahtovatko nämä sitä vai ovatko tahtomatta, niin kansallisen valtion täytyy aikoinaan vielä paljon suuremmassa määrin ajaa arvovaltansa perille yksityisten kansalaisten kansakunnan säilyttämisasiassa osoittamaa tietämättömyyttä tai ymmärtämättömyyttä vastaan. Sen on jaettava kasvatustyönsä siten, että nuoria ruumiita käsitellään tarkoituksen mukaisesti jo varhaisimmassa lapsuudessa ja ne saavat tarpeellisen karaistumisen myöhemmän elämän varalta. Sen täytyy ennen kaikkea pitää huoli siitä, ettei pääse muodostumaan aina sisällä istuvien kotikissojen sukupolvea.

Tämä hoito- ja kasvatustyö on aloitettava jo nuorista äideistä. Samoin kuin vuosikymmeniä kestäneen huolellisen työn tuloksena kävi mahdolliseksi päästä synnytyksissä puhtauteen, joka ehkäisi tarttumavaaran, niin että lapsivuodekuume saatiin rajoitetuksi muutamiin harvoihin tapauksiin, niin täytyy olla ja varmasti vielä kerran onkin mahdollista sairaanhoitajattarien ja itse äitienkin perusteellisen koulutuksen tietä päästä jo lapsen ensimmäisinä ikävuosina sellaiseen näiden käsittelyyn, joka on oivallisena perustana myöhäisemmälle kehitykselle.

Koulun semmoisenaan täytyy kansallisessa valtiossa jättää suunnattoman paljon enemmän aikaa vapaaksi käytettäväksi ruumiilliseen kuntouttamiseen. Ei käy päinsä kasata nuoria aivoja täyteen painolastia, josta ne, niin kuin kokemus osoittaa, säilyttävät ainoastaan murto-osan, jolloin vielä kaiken lisäksi useinkin tärkeimmän, olennaisimman asemesta muistiin tarttuvat tarpeettomat sivuseikat, koska nuoret ihmislapset eivät kykene järkevästi seulomaan heidän päähänsä kuin suppilosta kaadettua tietoainesta. Kun nykyisin itse keskikoulujenkin lukujärjestyksessä on voimistelulle myönnetty viikossa kaksi niukkaa tuntia eikä osanotto niihinkään ole pakollista, vaan se jätetään kunkin yksilön vapaan päätösvallan varaan, niin se jo on, verrattuna puhtaasti henkiseen koulutukseen, räikeä epäsuhde. Ei saisi kulua päivääkään, ettei nuorta ruumista ainakin joka aamu- ja iltapäivä ruumiillisesti koulutettaisi tunnin verran, vieläpä harjoitettaisi kaikkia eri urheilu- ja voimistelu-lajeja. Tällöin ei saa unohtaa varsinkaan erästä urheilulajia, joka erikoisesti monien »kansallisten» silmissä tuntuu raa'alta ja arvottomalta, nimittäin nyrkkeilyä. On uskomatonta, millaisia vääriä käsityksiä siitä en vallalla »sivistyneiden» piireissä. Että nuoret miehet opettelevat miekkailemaan ja tappelemaan siellä sun täällä, sitä pidetään itsestään selvänä ja kunniallisena tapana, mutta että nyrkkeilemään! Sehän on raakaa! Miksi? Ei ole ainoaakaan urheilua, joka niin suuresti kuin se edistää hyökkäyshenkeä, vaatii salamannopeaa päättäväisyyttä ja kasvattaa ruumiin teräksisen joustavaksi. Eikä ole

suinkaan raaempaa, jos nuoret miehet ratkaisevat mielipiteiden eroavaisuutensa nyrkeillä kuin teräväksi hiottuun raudanpalaan turvautumalla. Ei ole liioin yhtään epäjalompaa, jos henkilö, jonka kimppuun hyökätään, puolustautuu hyökkääjää vastaan nyrkeillään kuin että pötkii pakoon ja huutaa poliisia. Mutta ennen kaikkea, nuorten terveiden poikien pitää oppia myös kestämään iskuja. Tämä tietenkin tuntunee nykyisten henkisten taistelijoidemme mielestä hurjalta. Mutta kansallisen valtion tarkoituksena ei olekaan kasvattaa rauhaa rakastavien kaunosielujen ja ruumiillisesti rappeutuneiden ihmisten siirtokuntaa. Se ei pidä ihanteenaan kunnianarvoista poroporvaria eikä hyveellistä ikäneitoa, vaan miehisen voiman uhmamielisiä ruumiillistumia sekä naisia, jotka taaskin pystyvät synnyttämään maailmaan miehiä.

Niinpä urheilu ei ole olemassa ylipäänsä ainoastaan sen vuoksi, että yksilö kehittyy voimakkaaksi, taitavaksi ja rohkeaksi, vaan sen pitää myös karaista ja opettaa häntä kestämään kolahduksia.

Jollei Saksan ylimpiä henkisiä kansankerroksia kokonaisuudessaan olisi aikoinaan niin yksinomaisesti kasvatettu ylhäisten soveliaisuusoppien mukaan, jos nämä olisivat sen sijaan mies kuin mies oppineet nyrkkeilemään, silloin ei olisi portonsuosijoiden, sotilaskarkurien ja muun samanlaisen roskaväen toimeen panema Saksan vallankumous ollut ikinä mahdollinen; sillä vallankumouksen menetys ei johtunut sen puuhaajien rohkeasta, urhoollisesta toimintatarmosta, vaan niiden miesten pelkurimaisesta, raukkamaisesta päättäväisyyden puutteesta, jotka olivat valtion johdossa ja siitä vastuussa. Mutta koko maan henkinen johto oli saanut ainoastaan lähinnä »henkisen» kasvatuksen, joten sen täytyi olla turvaton sinä hetkenä, jolloin vastapuolelta ryhtyivät henkisten aseiden asemesta toimintaan rautakanget. Mutta se kaikki oli mahdollista ainoastaan sen vuoksi, että varsinkin Saksan korkeampi koulusivistys ei kasvattanut miehiä, vaan pikemminkin virkamiehiä, insinöörejä, teknikkoja, kemistejä, lainoppineita, tiedemiehiä sekä, jottei tuo henkisyys pääsisi kuolemaan pois, professoreja.

Saksan henkinen johto on aina suorittanut häikäiseviä tekoja, jota vastoin tahdon ja tarmon puolesta johto on enimmäkseen ollut alapuolella kaiken arvostelun.

Varmastikaan ei alun perin arasta ja pelkurimaisesta ihmisestä saada kasvatuksen avulla rohkeaa, mutta yhtä varmaa on, että miehen, joka ei semmoisenaan ole uskallusta vailla, ominaisuuksien kehittyminen lamautuu, jos hän on kasvatuksesta johtuvien puutteellisuuksien vuoksi voimiltaan ja taitavuudeltaan jo ennakolta toisia huonompi. Miten suuresti varmuus ruumiillisesta kunnosta on omansa edistämään oman rohkeuden tunnetta, jopa herättämään hyökkäyshenkeä, sitä voi parhaiten arvostella armeijan perusteella. Senkään piirissä ei Saksan kansa ollut alun alkuaan pelkkiä sankareita, vaan mitä laajimmalti tavallisia keskimitan miehiä. Mutta saksalaisen sotilaan ylivoimainen rauhanaikainen koulutus istutti koko tuohon jättiläisjärjestöön sen suggestiivisen oman paremmuuden

uskon sellaisessa mitassa, etteivät edes vihollisemmekaan olleet pitäneet sitä mahdollisena. Sillä mitä kokonaisina sydänkesän ja syksyn kuukausina v. 1914 eteenpäin pyyhkivät Saksan armeijat osoittivat kuolematonta hyökkäyshenkeä ja hyökkäysrohkeutta, se oli sen väsymättömän kasvatuksen tulosta, joka pitkän pitkinä rauhanvuosina sai puserretuksi useinkin heikon-puoleisesta ruumiista mitä uskomattomimpia suorituksia ja siten kasvatti sen itseluottamuksen, joka ei pettänyt edes suurimpienkaan taistelujen kauhuissa.

Juuri meidän Saksan kansamme, joka tällä hetkellä on sortuneena, muun maailman potkuille alttiina, tarvitsee sitä suggeroivaa tartuttavaa voimaa, joka piilee itseluottamuksessa. Mutta tuo itseluottamus on kasvatettava nuoriin kansatovereihin jo lapsuudesta alkaen. Heidän koko kasvatuksensa ja koulutuksensa on suunniteltava semmoiseksi, että heihin saadaan istutetuksi vakaumus, että he ovat ehdottomasti toisista edellä. Heidän täytyy saada ruumiillisesta voimastaan ja joustavuudestaan takaisin koko kansansa voittamattomuuden usko. Sillä Saksan armeijan johti aikoinaan voittoon se luottamuksen yhteismäärä, joka jokaisella erikseen oli itseensä ja kaikilla yhdessä johtoon. Ja Saksan kansan nostaa jälleen jaloilleen se vakaumus, että vapauden uudelleen taistelemalla saavuttaminen on mahdollista. Mutta tämä vakaumus voi olla ainoastaan miljoonien yksilöiden saman tunteen lopullinen tuote.

Älköön tässäkään suhteessa heittäydyttäkö harhakuvitelmien valtaan:

Saksan kansan sortuminen oli suunnaton, mutta yhtä suunnattomiin ponnistuksiin täytyy ryhtyä, jos mieli joskus saada tehdyksi nykyisestä hädästä loppu. Joka luulee, että Saksan kansa saa nykyisestä porvarillisesta kasvatustyöstä, joka suuntautuu rauhaan ja järjestykseen, tarpeellisen voiman murtamaan hetken tullen nykyisen maailmanjärjestyksen, joka merkitsee meidän tuhoamme, ja singahduttamaan orjankahleemme päin vihollistemme kasvoja, erehtyy katkerasti. Ainoastaan ylenmääräisen tahdon ja tarmon, vapaudenjanon ja suurimman into himon voimalla voidaan jälleen korvata, mitä meiltä kerran puuttui.

Myöskin nuorison puku pitää soveltaa tämän tarkoituksen mukaiseksi. On todella surkeaa nähdä, miten Saksankin nuoriso jo on joutunut muotihulluuden valtaan, joka osaltaan suuresti auttaa vanhan sananparren »vaatteet tekevät miehen» muuttumista turmiolliseksi.

Juuri nuorisolla täytyy myöskin vaatetus asettaa kasvatuksen palvelukseen. Poika, joka kesällä saapastelee pitkät »pilli housut» jalassa, kaulaa myöten käärittynä

ja pyntättynä, menettää jo pukunsa vuoksi ruumiinsa kuntouttamiskiihokkeen. Täytyy näet kasvattaa myös kunniahimoa ja — sanotaan pois huoleti! — myös turhamaisuutta. Ei sellaista turhamaisuutta, joka ilmenee kauniina vaatteina, jollaisia jokainen ei pysty ostamaan, vaan sellaista turhamaisuutta, joka ilmaiseiksen kauniina, hyvin muodostuneena ruumiina, jommoista jokainen voi osaltaan auttaa muodostumaan.

Myös myöhäisemmälle ajalle se on tarkoituksenmukaista. Tyttöjen pitää tulla tuntemaan ritarinsa. Jollei veltto, typerä muotihulluus olisi nykyisin täydelleen tunkenut syrjään ruumiillista kauneutta, ei vääräsäärisillä, inhottavan vastenmielisillä juutalaisäpärillä olisi ollenkaan mahdollisuutta vietellä satojatuhansia tyttöjä. Sekin on kansan edun vaatimusten mukaista, että kauneimmat ruumiit löytävät toisensa ja siten auttavat osaltaan lahjoittamaan kansalle uutta kauneutta.

Juuri nykyhetkellä tämä kaikki tietystikin olisi kaikkein välttämättömintä, koska sotilaskasvatusta puuttuu ja siten on poistettu ainoa laitos, joka rauhan aikana ainakin osittain korvasi sen, mitä muu kasvatuksemme oli lyönyt laimin. Eikä senkään piirissä menestys ollut etsittävissä ainoastaan yksilön muokkaamisesta sinänsä, vaan siitä vaikutuksesta, joka sillä oli eri sukupuolten keskinäiseen suhteeseen. Nuoret tytöt asettivat sotilaan siviilimiehen edelle.

Kansallisen valtion ei ole toteutettava ja valvottava ruumiillista kuntoutumista ainoastaan virallisina kouluvuosina, vaan sen on myös kouluajan jälkeen huolehdittava siitä, että niin kauan kuin poikien ruumiillista kehitysaikaa kestää, tämä kehitys koituu heille menestykseksi. On mieletöntä luulla, että kouluajan päättyessä valtion nuorten kansalaistensa silmälläpito-oikeus äkkiä lakkaa alkaakseen uudelleen asevelvollisuusajan mukana. Tämä oikeus on velvollisuus ja sellaisena voimassa aina samanlaisena. Nykyinen valtio, joka ei välitä terveistä ihmisistä vähääkään, vain on suorastaan rikollisella tavalla lyönyt tämän velvollisuutensa laimin. Se päästää nykyisen nuorison turmeltumaan ja tuhoutumaan kaduilla ja porttoloissa, sen sijaan että pitäisi nuoret ihmiset aisoissa ja muokkaisi heitä ruumiillisesti edelleen siihen asti, kunnes heistä vihdoin olisi sukeutunut terveitä miehiä ja terveitä naisia.

Missä muodossa valtio jatkaa tätä kasvatusta, se voi tällä hetkellä olla yhdentekevää; tärkeintä on, että valtio niin tekee ja etsii ne tiet, jotka ovat siinä hyödyllisiä. Kansallisen valtion on pidettävä, aivan samoin kuin henkistä kasvatusta, myös koulunjälkeisen ajan ruumiillista kehittämistä valtion tehtävänä ja huolehdittava siitä valtion laitosten välityksellä. Tällöin tämä kasvatus voi jo suurin piirtein olla myöhemmän sotapalveluksen ennakkovalmennusta. Silloin ei enää armeijassa tarvitse, niin kuin tähän asti on ollut laita, nuorille miehille opettaa kaikkein yksinkertaisimman palvelusohjesäännön peruskäsitteitä eikä armeija liioin saa enää alokkaita sanan nykyisessä merkityksessä, vaan se

joutuu enemmänkin muokkaamaan jo ruumiillisesti moitteettomasti ennakolta valmennettuja nuoria miehiä valmiiksi sotilaiksi.
Kansallisessa valtiossa ei niin ollen enää ole armeijassa määrä opettaa kullekin yksityiselle miehelle kävelemistä ja seisomista, vaan sen on oltava isänmaallisen kasvatuksen viimeisenä ja korkeimpana kouluna. Nuoren alokkaan on saatava armeijassa välttämätön asekoulutus, mutta häntä on tarkoitus myös samalla kouluttaa edelleen myöhäisemmän elämän varalta. Mutta sotilaallisen kasvatuksen ensimmäisenä alkuna pitää olla sama seikka, joka täytyi lukea jo vanhan Saksan armeijan suurimmaksi ansioksi: tuossa koulussa pitää pojasta tulla mies; eikä hänen ole määrä oppia tässä koulussa ainoastaan tottelemaan, vaan hankkia siten myös edellytykset, että osaa tuonnempana käskeä. Hänen täytyy oppia olemaan vaiti, ei ainoastaan silloin, kun häntä moititaan syystä, vaan hänen on opittava, jos niin tarvitaan, sietämään ääneti myös **vääryyttä.**
Hänen täytyy edelleen, lujittuneena luottamuksessa omaan voimaansa, yhteisesti tunnetun joukkohengen voiman vallassa, saada se vakaumus, että hänen kansansa on voittamaton.
Nuorelle miehelle on, hänen suoritettuaan asevelvollisuutensa, annettava kaksi todistusta: **kansalaiskirja** oikeudellisena asiakirjana, joka sitten oikeuttaa hänet julkisiin toimiin, sekä **terveystodistus** ruumiillisen terveyden vakuutuksena avioliiton varalta.
Rinnan poikien kasvatuksen kera kansallinen valtio voi ohjata tyttöjenkin kasvatusta lähtien samoista näkökohdista. Tällöinkin on pääpaino pantava ennen kaikkea ruumiilliseen kuntouttamiseen, vasta sen jälkeen sielullisten ja viimeiseksi henkisten arvojen kehittämiseen. Naisten kasvatuksen päämääränä pitää järkähtämättä olla tuleva äiti.

Vasta toisessa sijassa kansallisen valtion on kaikin tavoin edistettävä **luonteen** muodostumista.
Varmastikin olennaiset luonteenominaisuudet ovat kussakin ihmisessä perusteiltaan jo olemassa: itsekkyyteen taipuvainen on ja pysyy sellaisena aina, kerta kaikkiaan, aivan samoin kuin ihanteellinen pysyy pohjimmaltaan aina olemukseltaan ihanteellisena. Mutta lopullisesti hahmottuneiden luonteiden välillä on sentään miljoonia hämäriltä ja epäselviltä tuntuvia. Synnynnäinen rikollinen on rikollinen ja pysyy sellaisena; mutta monista ihmisistä, joissa on olemassa ainoastaan tiettyä taipumusta rikollisuuteen, voi sentään oikean kasvatuksen avulla sukeutua kansayhteisön arvokkaita jäseniä; kun taas toisaalta

epävakaisista luonteista voi huonon kasvatuksen tuloksena kehittyä todellakin huonoja aineksia.
Kuinka usein maailmansodan aikana valitettiinkin, miten huonosti Saksan kansa osasi **olla vaiti!** Miten vaikea oli siten pitää tärkeitäkään tietoja viholliselta salassa! Mutta tehtäköön toki tässä kysymys: mitä saksalainen sodanedellisen ajan kasvatus oli tehnyt totuttaakseen yksilöä vaiteliaisuuteen? Eikö valitettavasti jo koulussa pikku **ilmiantajaa** useinkin pidetty vaiteliaampia tovereitaan parempana? Eikö silloin ja eikö vielä nytkin katsota ilmiantoa kiitettäväksi »avomielisyydeksi» ja vaiteliaisuutta häpeälliseksi paatuneisuudeksi? Onko ylipäänsä pyritty esittämään vaiteliaisuutta arvokkaana miehisenä hyveenä? Ei, sillä nykyisen saksalaisen koulukasvatuksen mielestä sellaiset ovat mitättömiä pikkuasioita. Mutta nuo mitättömät pikkuseikat maksoivat valtiolle lukemattomia miljoonia oikeudenkäyntikuluja, sillä 90 prosenttia kaikista kunnianloukkaus ja muista samantapaisista jutuista sai alkunsa ainoastaan vaiteliaisuuden puutteesta. Vastuuttomasti suusta päästettyjä sanoja ja lauseita levitetään yhtä kevytmielisesti edelleen, kansantalouttamme vahingoitetaan lakkaamatta kevytmielisesti ilmaisemalla tärkeitä valmistusmenetelmiä jne., jopa kaikki hiljaisuudessa suoritettavat maanpuolustuksen valmistelut tehdään tyhjiksi, koska kansa ei ole oppinut pitämään suutaan kiinni, vaan puhuu kaiken eteenpäin. Mutta sodassa voi lörpöttelynhalu johtaa jopa taistelujen menettämiseen ja siten osaltaan olennaisesti vaikuttaa taistelun onnettomaan lopputulokseen. Tässäkin kohdin pitää olla varma siitä, että mikä nuorena jää oppimatta, sitä ei vanhana taida. Siihen kuuluu sekin, ettei opettajan tule pitää periaatteenaan urkkia selville kaikkia tyhmiä poikien kepposia kasvattamalla ilkeää ilmiantajanhenkeä. Nuorisolla on oma valtio sinänsä, se suhtautuu aikuisten maailmaan eräällä lailla tiukasti yhteisvastuullisena, ja tämä on itsestään selvää. Kymmenvuotiaan kiintymys ja suhde samanikäiseen toveriin on luonnollisempi ja suurempi kuin kiintymys täysikasvuiseen. Poika, joka antaa ilmi toverinsa, tekee itsensä syypääksi **kavallukseen** ja osoittaa siten sellaista mielenlaatua, joka räikeänä ilmetessään ja kasvaneena suuriin mittasuhteisiin tarkoin vastaa maanpetturin mielenlaatua. Sellaista poikaa ei mitenkään voi pitää »**hyvänä, kilttinä**» lapsena, vaan poikana, jonka luonteenominaisuudet eivät ole suurenkaan arvoiset. Opettajasta voi kyllä tuntua mukavalta käyttää arvovaltansa tueksi senkaltaisia pahoja tapoja, mutta siten vain kylvetään nuoriin sydämiin sellaisen ajatustavan itu, joka voi myöhemmin koitua kohtalokkaaksi. Ei ole tapahtunut suinkaan ainoastaan kerran, että pikku ilmiantajasta on sukeutunut suuri heittiö ja lurjus! Tämä nyt olkoon ainoastaan eräs esimerkki monien joukosta. Nykyisin on kouluissa tietoinen hyvien, jalojen luonteenominaisuuksien kehittäminen tyhjän veroista. Vastaisuudessa siihen täytyy panna aivan toisella tavalla painoa. **Uskollisuus, uhrautuvaisuus ja vaiteliaisuus** ovat avuja, joita suuri kansa

välttämättä tarvitsee ja joiden kasvattaminen ja kehittäminen koulussa on tärkeämpää kuin erinäiset asiat, jotka nykyhetkellä täyttävät lukujärjestyksemme. Myös totuttaminen pidättymään ruikuttavasta valittelusta ja surkeasta itkusta ja porusta jne. kuuluvat tälle alalle. Jos kasvatuksessa unohdetaan jo pienestä pitäen vaikuttaa siihen suuntaan, että kasvatettava aikoinaan pystyisi ääneti kärsimään tuskaa ja loukkauksiakin, silloin ei pidä ihmetellä, jos myöhemmin ratkaisevina hetkinä, esim. miehen ollessa rintamalla, koko postiliikenne on pelkkää valittelu- ja ruikutuskirjeiden vaihtoa. Jos Saksan nuorison päähän olisi kansakouluissa ahdettu hiukan vähemmän tietoa, mutta sen sijaan opetettu enemmän itsensä hillintää, se olisi runsain määrin korvautunut vuosina 1915-18.
Kansallisen valtion on siten kasvatustyössään pantava ruumiin kehittämisen rinnalla erikoisesti painoa luonteen muodostamiseen. Monia siveellisiä vammoja ja haittoja, joita on havaittavissa nykyisessä Saksan kansanruumiissa, voidaan siten suunnitellun kasvatuksen avulla ainakin suuresti lieventää, jollei kokonaan poistaa.

Tahdonlujuuden ja päättäväisyyden kehittämisellä samoin kuin vastuuvalmiuden vaalinnalla on mitä suurin merkitys.
Armeijassa oli aikoinaan vallitsevana periaate: parempi aina käsky millainen tahansa kuin käskyn puuttuminen. Tämän seikan pitää nuorison- suhteen kuulua näin: vastaus millainen tahansa on aina parempi kuin vastaamatta jättäminen. Sen, että peläten vastaavansa väärin jättää vastaamatta, täytyy olla hävettävämpää kuin väärä vastaus. Tästä kaikkein alkukantaisimmasta perusteesta lähtien nuoriso on vastaisuudessa kasvatettava niin, että siinä säilyy toiminnan uskallus. Usein on valitettu, että v:n 1918 marras- ja joulukuun aikana joka paikka petti, ettei silloin, hallitsijasta viimeiseen divisioonankomentajaan saakka, kukaan enää pystynyt tekemään itsenäistä päätöstä. Se hirvittävä asianlaita on meikäläisen kasvatuksen mene tekel, sillä tuossa hirvittävässä romahduksessa ilmeni jättiläismäisiin mittasuhteisiin paisuneena sama, mikä vähässä oli käynyt yleiseksi. Juuri tuo tahdonlujuuden ja tarmon puute eikä suinkaan aseiden puute Saksan kansan tekee nykyisin kykenemättömäksi vakavaan vastarintaan. Se on lujassa koko Saksan kansassa, estää sitä tekemästä ainoatakaan päätöstä, johon liittyy vaara ja vastuu, ikään kuin ei teon suuruus johtuisi juuri sen uskaliaisuudesta. Itse sitä aavistamatta muudan saksalainen kenraali tuli sattumalta keksineeksi tuolle viheliäiselle tahdonlujuuden puutteelle sen klassilliseksi muuttuneen kaavan: »Minä toimin ainoastaan siinä tapauksessa, että voin laskea onnistumismahdollisuuksia olevan todennäköisesti viisikymmentäyksi

prosenttia.» Noihin »viiteenkymmeneenyhteen prosenttiin» perustuu Saksan sortumisen murhenäytelmä; joka ensin vaatii kohtalolta takeita menestyksestä, luopuu siten itsestään sankarimaisen teon merkityksestä. Sillä se piilee siinä, että vakuuttuneena jonkin olotilan vaarallisuudesta uskaltaa astua sen askelen, joka ehkä voi johtaa menestykseen. Syöpäsairaan, jonka kuolema on muussa tapauksessa varma, ei tarvitse ensin laskea ja saada tulokseksi viittäkymmentäyhtä prosenttia varmuutta, ennen kuin rohkenee alistua leikkaukseen. Jos samainen leikkaus lupaa edes puolisenkaan prosenttia parantumisen todennäköisyyttä, silloin rohkea mies jo uskaltaa siihen alistua, tai muussa tapauksessa älköön ruikuttako henkensä puolesta.

Se ruttotauti, jota nykyinen arkamainen tahdonlujuuden ja päättäväisyyden puute edustaa, on kuitenkin, kun kaikki otetaan huomioon, pääasiassa perinpohjin väärään osuneen nuorisonkasvatuksemme tulos, jonka tuhoisaa vaikutusta jatkuu myöhemmässä elämässä ja jonka viimeisenä päätöksenä ja kruununa on johtavien valtiomiesten kansalaisrohkeuden puute.

Samaan luokkaan kuuluu myös nykyisin mahdottomasti rehoittava arkamainen vastuun pelko. Tämänkin alkusyy on jo löydettävissä nuorisonkasvatuksesta; se hapattaa sitten koko julkisen elämän ja puhkeaa kuolemattomaan täydellisyyteensä parlamentaarisessa hallituslaitoksessa.

Jo koulussa valitettavasti annetaan enemmän arvoa pikku syntipukin »katuvalle» tunnustukselle ja »särkynein sydämin» lausumille vakuutteluille, ettei »enää milloinkaan tee sellaista», kuin että tämä reippaasti ja rohkeasti tunnustaisi tekonsa. Viimeksi mainittu on eräiden nykyajan kansansivistäjien mielestä kaikkein ilmeisin parantumattoman häijyyden ja kelvottomuuden merkki, ja monen monen monelle pojalle ennustetaan ja lupaillaan, niin uskomattomalta kuin se kuulostaakin, että hän joutuu hirsipuuhun semmoisten ominaisuuksien vuoksi, jotka olisivat korvaamattoman arvokkaita koko kansan yhteisomaisuutena.

Samoin kuin kansallisen valtion on tulevaisuudessa kiinnitettävä mitä suurinta huomiota tahdon ja päättäväisyyden kasvattamiseen, samoin sen täytyy istuttaa nuorison sydämiin jo pienestä pitäen vastuuvalmiutta ja hairahduksen tunnustamisrohkeutta. Ainoastaan siinä tapauksessa, että se täydelleen tunnustaa tämän välttämättömän seikan merkityksen, se vihdoinkin saa, vuosisatoja kestäneen kasvatustyön tuloksena, sellaisen kansanruumiin, jonka ei enää tarvitse kärsiä niistä heikkouksista, jotka nykyisin ovat kovin onnettomalla tavalla osaltaan jouduttamassa tuhoamme.

Tieteellisen koulukasvatuksen, joka nykyisin oikeastaan on koko valtion

kasvatustoiminnan a ja o, kansallinen valtio voinee omaksua semmoisenaan ainoastaan vähäisin muutoksin. Nämä muutokset on pantava toimeen kolmella alalla.

Ensiksikään ei nuoria aivoja ylimalkaan pidä rasittaa sellaisilla asioilla, joista yhdeksänkymmentäviisi prosenttia on niille tarpeettomia ja jotka ne sen vuoksi jälleen unohtavat. Erikoisesti kansa- ja keskikoulujen oppisuunnitelma on nykyisin merkillinen sekatuote; monien oppiaineiden kurssit on paisutettu siinä määrin, että ainoastaan murto-osa niistä säilyy oppilaiden päässä ja taas tästäkin osasta on vain murto-osalla arvoa käytännössä, jota vastoin ne eivät riitä jonkin tietyn alan palveluksessa työskentelevälle ja siinä leipänsä ansaitsevalle. Otetaanpa esimerkiksi tavallinen keskimitan valtionvirkamies, joka on käynyt lukion tai reaalikoulun, ja kysellään häneltä viidentenäneljättä tai neljäntenäkymmenentenä ikävuotena aikoinaan suurella vaivalla päähän päntättyjä koulutietoja. Miten vähän noista aikoinaan väkisin päähän tupatuista tiedoista onkaan enää jäljellä! Varmastikin saa vastaukseksi: »Niin, mutta silloisten koulukurssien tarkoituksena ei ollutkaan, että myöhemmin olisi monenlaisia tietoja, vaan niiden avulla oli myös tarkoitus muokata aivojen vastaanottokykyä, ajatuskykyä ja havaitsemiskykyä.» Tämä pitää osaksi paikkansa. Mutta kuitenkin siinä piilee se vaara, että nuoriin aivoihin tulvii tulvimalla vaikutteita, jotka ne ainoastaan perin harvoissa tapauksissa jaksavat sulattaa ja joiden eri aineksia ne eivät pysty seulomaan enempää kuin niitä oikein arvostelemaankaan niiden suuremman tai pienemmän merkityksen ja arvon perusteella; tällöin ei useimmassakaan tapauksessa unohdu vähemmän tärkeä, epäolennainen, vaan päinvastoin juuri kaikkein tärkein ja olennaisin, joka siten joutuu uhratuksi. Siten tuollaisen ylenpalttisen lukemisen pääasiallinen tarkoitus jää saavuttamatta; sillä eihän se sentään voi olla sekään, että aivot tehdään sinänsä vastaanottokykyisiksi kasaamalla niihin määrättömästi kurssitietoja; vaan tarkoitus on se, että myöhäisemmän elämän varaksi annetaan se tietovarasto, joka on yksilölle tarpeen ja joka sitten vuorostaan, hänen välittämänään koituu yhteisön hyväksi. Mutta se käy mahdottomaksi, jos ihminen sen vuoksi, että hänelle nuoruudessaan on tyrkytetty tietoainesta ylen määrin, on sen tai nimenomaan sen olennaisimman, tärkeän osan silloin jo ammoin unohtanut. On esimerkiksi mahdoton käsittää, minkä vuoksi miljoonien ihmisten täytyy monta vuotta lukea kolmea tai neljää vierasta kieltä, joita sittemmin ainoastaan pienen pieni murto-osa voi käyttää hyväkseen ja jotka sen vuoksi useimmat unohtavatkin täydelleen, sillä sadasta tuhannesta koulupojasta, jotka esim. lukevat ranskaa, tuskin kaksi tuhattakaan joutuu sitä myöhemmin todella käyttämään ja tarvitsemaan, jota vastoin muut yhdeksänkymmentäkahdeksan tuhatta eivät enää koko loppuelämänsä aikana saa tilaisuutta käyttää aikoinaan oppimaansa hyväksi käytännössä. He ovat niin ollen nuoruudessaan joutuneet

uhraamaan tuhansia tunteja asiaan, joka heille on myöhemmässä elämässä arvoa ja merkitystä vailla. Sekään väite, että nuo tiedot muka kuuluvat yleissivistykseen, ei pidä paikkaansa, koska sellaista voisi puolustaa ainoastaan siinä tapauksessa, että ihmiset voisivat säilyttää kerran oppimansa muistissaan koko elämänsä ajan. Niin siis täytyy todellakin niiden kahden tuhannen vuoksi, joille tuon kielen taito on hyödyksi, yhdeksänkymmenenkahdeksan tuhannen joutua syyttä suotta kiusautumaan ja uhraamaan kallista aikaa.

Kaiken lisäksi on tässä tapauksessa kysymyksessä kieli, josta ei edes voi sanoa, että sen opiskelu merkitsisi koulutusta terävään loogilliseen ajatteluun, niin kuin esimerkiksi latinasta puheen ollen olisi asianlaita. Sen vuoksi olisi olennaisesti tarkoituksenmukaisempaa, jos nuorille opiskelijoille opetettaisiin sellaisesta kielestä ainoastaan yleiset hahmopiirteet tai pikemminkin sisäisen rakenteen pääpiirteet, siis annettaisiin tiedot tämän kielen silmäänpistävimmästä, erikoisimmasta olemuksesta, mahdollisesti perehdytettäisiin kieliopin pääpiirteisiin, ja ääntämistä, lauseoppia jne. valaistaisiin malliesimerkein. Tämä riittäisi tyydyttämään yleisen tarpeen ja olisi, koska siten saisi helpommin koko kielestä yleiskatsauksen, suuremmaksi hyödyksi kuin on se, että nykyisin päntätään päähän koko kieli, jota ei kuitenkaan opita todella hallitsemaan ja joka myöhemmin taas unohdetaan. Silloin saataisiin vältetyksi sekin vaara, että oppimäärän ylenpalttisesta runsaudesta jäisi ainoastaan joitakin hajanaisia, epäyhtenäisiä murusia sattumalta muistiin, koska nuoret ihmiset saisivat oppia ainoastaan kaikkein tärkeimmän ja huomattavimman, joten siis aineksen seulominen arvon tai arvottomuuden perusteella olisi jo sitä ennen suoritettu. Täten saatu yleinen pohja varmaankin riittäisi useimmille myöhäisemmänkin elämän varalta, samalla kuin se niille, jotka tuonnempana tätä kieltä todella tarvitsevat, tarjoaa mahdollisuuden rakentaa edelleen sen perustalle ja ryhtyä sitä perin pohjin opiskelemaan oman vapaan valintansa mukaan.

Sillä tavalla saadaan opetussuunnitelmassa säästetyksi ruumiinkuntouttamiseen samoin kuin edellä jo mainituilla aloilla asetettuihin lisättyihin vaatimuksiin tarvittava aika.

Erikoisesti täytyy saada aikaan muutos tähänastisessa historianopetusmenetelmässä. Tuskinpa ainoallakaan toisella kansalla olisi historiasta enemmän oppimista kuin Saksan kansalla; mutta tuskin liioin on toista kansaa, joka sitä on huonommin käyttänyt kuin meidän kansamme Jos politiikka on tulevaa historiaa, silloin meikäläinen historiallinen kasvatus saa tuomionsa poliittisen toimintamme laadusta. Ei tässäkään kohdin käy päinsä ruveta pitämään ääntä meikäläisten poliittisten suoritusten viheliäisistä tuloksista, jollei ole vakavasti päätetty pitää huolta paremmasta kasvatuksesta politiikkaan. Nykyisen Saksan historianopetuksen tulos on yhdeksässäkymmenessäyhdeksässä tapauksessa sadasta surkea. Muutamia aikamääriä, syntymävuosia ja nimiä siitä tavallisesti jää

muistiin, mutta suurta, selvää linjaa puuttuu tykkänään. Kaikki tärkein, olennaisin, mikä oikeastaan jotakin merkitsee, jätetään ylipäänsä kokonaan opettamatta, ja sen sijaan jää kunkin yksityisen oppilaan enemmän tai vähemmän nerokkaiden taipumusten varaan, onnistuuko päivämäärien, vuosilukujen ja tapahtumajaksojen tulvasta löytämään sisäiset syyt ja vaikuttimet. Tätä katkeraa toteamusta vastaan voi esittää miten kiivaita vastaväitteitä hyvänsä; mutta luettakoonpa vain yhdeltäkin ainoalta parlamentin istuntokaudelta meikäläisten herrojen parlamentinjäsenten poliittisista ongelmista, esim. ulkopoliittisista kysymyksistä pitämät puheet oikein tarkkaan päästä päähän ja ajateltakoon samalla, että kysymyksessä ovat Saksan kansakunnan — niinhän ainakin väitetään — valiot ja että joka tapauksessa noista miehistä suuri osa on painanut ainakin keskikoulun penkkejä, jopa osa opiskellut korkeakouluissakin, siitä vasta oikein näkee, miten kerrassaan riittämätön noiden miesten historiallinen sivistys on. Vaikk'eivät he olisi ollenkaan lukeneet historiaa, mutta heillä olisi vain ollut tervettä vaistoa, se olisi ollut ihan verrattomasti parempi ja kansakunnalle suuremmaksi hyödyksi.

Juuri historian opetuksessa täytyy opetusaineistoissa panna toimeen lyhennys. Pääpaino on pantava suurten kehitysten pääpiirteiden tuntemiseen. Kuta enemmän opetus rajoitetaan siihen, sitä suurempi syy on toivoa, että oppilaille tuonnempana on tiedoistaan hyötyä, joka kaikki yhdessä koituu yhteiskunnankin hyväksi. Sillä historiaahan ei lueta ainoastaan sen vuoksi, jotta tiedettäisiin, mitä on ollut, vaan historiaa luetaan sen vuoksi, että siitä saataisiin opettaja oman kansakunnan tulevaisuuden ja pysytyssä pysymisen varalta. Tämä näin on **tarkoitus**, ja historian opetus on ainoastaan **keino** sen saavuttamiseksi. Mutta nykyisin on tässäkin kohdin keinosta tullut tarkoitus, ja todellinen tarkoitus unohdetaan kokonaan. Älköön sanottako, että perusteellinen historiantutkimus nimenomaan vaatii kaikkien noiden eri yksityiskohtien tutkimista, koska ainoastaan niistä käsin voidaan todeta ja määritellä suuret suuntaviivat. Niiden määrittely on ammattitieteen asia. Mutta tavallinen keskimitan ihminen ei ole historianprofessori. Hänelle historia on olemassa ensi sijassa siksi, että se välittäisi hänelle sen määrän historiallista käsitystä, joka on tarpeen hänen omalle kannanmäärittelylleen oman kansan poliittisissa kysymyksissä. Joka aikoo historianprofessoriksi, syventyköön tuonnempana noihin opintoihin mitä perinpohjaisimmin. Hän tietystikin, se on selvää, joutuu käsittelemään kaikkia, jopa kaikkein pienimpiäkin yksityiskohtia. Mutta siihen ei nykyinenkään historianopetuksemme voi riittää; sillä se on tavalliselle keskimitan ihmiselle liian laaja, mutta ammattioppineelle aivan liian suppea.

Muuten on kansallisen valtion tehtävä pitää huoli siitä, että vihdoinkin saadaan kirjoitetuksi maailmanhistoria, jossa rotu-kysymys korotetaan vallitsevaan asemaan.

Yhteenvetona edellisestä: kansallisen valtion on saatettava yleinen tieteellinen opetus lyhennettyyn, kaiken tärkeimmän, olennaisimman käsittävään muotoon. Lisäksi sen pitää varata mahdollisuus mitä perinpohjaisimman ammattisivistyksen hankkimiseen. Siinä on tarpeeksi, kun kukin yksityinen ihminen saa perustaksi yleisen, suurin piirtein suunnitellun .tietomäärän ja saa ainoastaan sillä alalla, josta myöhemmin tulee hänen oma ammattialansa, nauttia mitä perusteellisinta ammatti- ja erikoisopetusta.Tällöin täytyisi yleissivistys kaikissa aineissa määrätä pakolliseksi, mutta erikoisopinnot jätettäisiin kunkin yksityisen vapaan valinnan varaan.

Täten saavutettu opetussuunnitelman ja tuntimäärän supistuminen tulee ruumiin, luonteen, tahdonvoiman ja päättäväisyyden valmentamisen hyväksi.

Miten merkityksetöntä nykyinen kouluopetus, varsinkin keskikouluopetus on myöhemmän elämän ammatille, sen osoittaa parhaiten se tosiseikka, että nykyisin voi tulla miehiä samaan asemaan kolmesta aivan erilaisesta koulusta. Ratkaisevaa onkin todella ainoastaan yleinen sivistys eivätkä päähän ahdetut erikoistiedot. Mutta siellä, missä — niin kuin jo tuli sanotuksi — on tosiaankin tarpeen erikoistietoja, niitä ei voi saada nykyisten keskikoulujemme lukusuunnitelman puitteissa, se on itsestään selvää.

Sellaisista puolinaisuuksista täytyy sen vuoksi kansallisen valtion aikoinaan tehdä loppu.

Toinen muutos, joka kansallisen valtion on pantava toimeen tieteellisessä opetussuunnitelmassa, on seuraava:

On meidän nykyisen aineellistuneen aikamme hengen mukaista, että meikäläinen tieteellinen koulutus suuntautuu yhä enemmän vain reaaliaineisiin, siis matematiikkaan, fysiikkaan, kemiaan jne. Niin välttämätöntä kuin tämä onkin aikana, joka on tekniikan ja kemian valta-aikaa ja jonka ainakin ulkonaisina tuntomerkkeinä ne ovat jokapäiväisessä elämässä, on kuitenkin vaarallista, jos kansakunnan yleinen sivistys aina kohdistetaan yksinomaan sellaiseen. Tämän sivistyksen täytyy päinvastoin olla aina ihanteellista. Sen täytyy paremmin vastata humanistisia aineita ja tarjota ainoastaan perusteet myöhemmälle ammatti-tieteelliselle jatko-opetukselle. Muussa tapauksessa joudutaan luopumaan semmoisista voimista, jotka ovat kansakunnan pystyssä pysymiselle yhä vieläkin tärkeämpiä kuin kaikki teknillinen ja muu taito.Varsinkaan historianopetuksessa

ei saa luopua antiikin tutkimuksesta. Rooman historia, esitettynä oikein aivan yleisin, suurin piirtein, on ja pysyy kaikkein parhaana opettajana, eikä yksistään nykyhetkenä, vaan varmasti kaikkinakin aikoina. Myös helleenisen kulttuuri-ihanteen täytyy meille säilyä esikuvallisessa kauneudessaan. Eri kansojen eroavaisuuksien vuoksi ei saa päästää suurempaa rotuyhteyttä hajoamaan. Nykyhetkenä raivoava taistelu koskee kerrassaan suuria päämääriä: kulttuuri taistelee olemassaolostaan, kulttuuri, joka sulkee piiriinsä vuosituhansia ja joka yhdessä käsittää kreikkalaiset niin kuin germaanitkin.

On tehtävä jyrkkä ero yleissivistyksen ja erikoisen ammatti-tiedon kesken. Koska viimeksi mainittu erikoisesti juuri nykyaikana uhkaa yhä suuremmassa määrin vajota pelkän mammonan palvelukseen, täytyy yleissivistys ainakin ihanteellisimmilta osiltaan säilyttää sen vastapainona. Tässäkin kohdin on järkkymättä tähdennettävä sitä periaatetta, että **teollisuus ja tekniikka, kauppa ja elinkeinot voivat kukoistaa ainoastaan niin kauan, kuin ihanteellisesti ajatteleva kansayhteisö tarjoaa niille välttämättömät edellytykset. Mutta sellaisia ei tarjoa itsekkyys, vaan ilomielin itsensä alttiiksi antava uhrimieli.**

Nykyinen nuorisonkasvatus on suurin piirtein asettanut lähimmäksi päämääräkseen ahtaa nuoren ihmisvesan päähän sen tiedon, jota tämä myöhemmällä elämäntaipaleellaan tarvitsee saadakseen toimeentulonsa. Tämä ilmaistaan seuraavasti: »Pojasta pitää tulevaisuudessa tulla hyödyllinen yhteiskunnan jäsen.» Mutta sillä tarkoitetaan hänen kykyään ansaita vastaisuudessa rehellisesti leipänsä. Se pinnallinen kansalaiskoulutus, joka seuraa siinä sivussa, on alun perin heikoilla perusteilla. Koska valtio sinänsä edustaakin ainoastaan muotoa, on ihmisiä hyvin vaikea sitä silmällä pitäen kasvattaa, saati mihinkään velvoittaa. Muoto voi liian helposti rikkoutua. Mutta selvää,. selkeää sisällystä ei »valtion» käsitteessä — niin kuin varhemmin olemme nähneet — nykyisin ole. Niinpä ei ole mitään muuta keinoa kuin yleinen, totunnainen »isänmaallinen» kasvatus. Sodanedellisessä Saksassa sen pääpaino pantiin useinkin varsin vähässä määrin viisaaseen, mutta sen sijaan enimmäkseen varsin äitelään pienten ja kaikkein pienimpien mahtajien ylistelyyn, joiden paljous jo heti alun alkaen pakotti luopumaan Saksan kansan todellisia suuruuksia riittävässä määrässä arvostamasta. Tuloksena oli tämän vuoksi Saksan kansan laajojen kerrosten keskuudessa varsin epätyydyttävä Saksan historian tuntemus. Tässäkin kohti puuttui suuria suuntaviivoja.

Ettei sillä keinoin voitu päästä todelliseen kansalliseen innostukseen, se on ilman

muuta selvää. Saksalaiselta kasvatukselta puuttui taitoa kohottaa kansamme historiallisen synnyn joukosta esiin muutamia harvoja nimiä ja tehdä ne koko Saksan kansan yhteiseksi omaisuudeksi, jotta saman tiedon ja samanlaisen innostuksen voimalla olisi saatu punotuksi koko kansakunnan ympäri yhdistävä side. Ei ymmärretty esittää Saksan kansan todella huomattavia miehiä nykyhetken silmissä todella yli muiden kohoavina sankareina, ei keskittää yleistä huomiota heihin eikä siten kasvattaa varmaa, yhtenäistä mielialaa. Ei pystytty kohottamaan eri opetusaineiden joukosta kuivan asiallisen esityksen yläpuolelle sellaista, mikä on Saksan kansalle kunniakkainta, eikä sytyttämään kansallisylpeyttä sellaisten loistavien esimerkkien avulla. Semmoinen olisi noina aikoina tuntunut pahalta yltiöisänmaallisuudelta, eikä siitä olisi sellaisessa muodossa siihen aikaan pidetty. Hallitsijahuoneeseen kiintynyt kunnon isänmaallisuus tuntui miellyttävämmältä ja helpommin siedettävältä kuin suurimman kansallisen ylpeyden hyrskyvä intohimo Edellinen oli aina valmis palvelemaan,. jälkimmäinen saattoi joskus vielä kohota herraksi ja valtiaaksi. Monarkistinen isänmaallisuus päättyi sotavanhusten yhdistyksiin, kansallisen intohimon teitä olisi ollut vaikea määritellä.. Se on kuin jalorotuinen ratsu, joka ei siedä satulassaan ketä tahansa. Ihmekö siis, että moisesta vaarasta mieluummin pysyteltiin erillään! Että päivänä minä tahansa voisi syttyä sota, joka asettaisi isänmaallisen mielialan sisäisen kestävyyden rumputulessa ja kaasupilvissä mitä perusteellisimmalle koetukselle, sitä ei kukaan tuntunut pitävän mahdollisena. Mutta kun se sitten oli käsissä, silloin kostautui suurimman kansallisen intohimon puute mitä hirvittävimmällä tavalla. Keisarillisen ja kuninkaallisen herransa puolesta ei ihmisiä kovinkaan haluttanut kuolla, mutta »kansakunta» oli useimmille tuntematon käsite.

Siitä lähtien, kun vallankumous saapui Saksaan ja monarkistinen isänmaallisuus samalla itsestään sammui, on historian-opetuksen tarkoituksena todellakin ollut enää pelkkä tietojen painaminen mieleen. Kansallista innostusta tämä valtio ei voi tarvita, mutta sitä, mitä se halusta toivoisi, se ei koskaan saa. Sillä niin vähän kuin saattoikin olla olemassa viimeiseen saakka kestävää, viimeiseen saakka vastustuskykyistä hallitsijahuoneisiin liittyvää isänmaallisuutta sellaisena aikana, jolloin kansallisuusperiaate on vallitsevana, niin vieläkin vähemmän voi olla tasavaltalaista innostusta. Sillä siitä ei toki voine olla epätietoisuutta, että Saksan kansa ei pysyisi taistelukentällä puolta viidettä vuotta tunnuksena »tasavallan puolesta»; ja kaikkein vähimmin siellä pysyisivät juuri ne, jotka koko tuon ihmelaitoksen ovat itse luoneet.

Tosiasiallisesti tämän saman tasavallan on kiittäminen siitä, että se on saanut olla rauhassa kenenkään ahdistamatta, vain sitä seikkaa, että se joka taholle selitti olevansa valmis vapaaehtoisesti alistumaan vaikka millaisiin veronsuorituksiin ja allekirjoittamaan vaikka mitä alueenluovutuksia. Se on ulkovalloista mieluisa; niin kuin kaikki, jotka heikkoa

vetelystä tarvitsevat, pitävät häntä mieluisampana kuin tuittupäätä. **Mutta juuri tuo vihollisten myötämielisyys merkitsee kyseessä olevan valtiomuodon musertavaa arvostelua.** Saksan tasavallasta pidetään ja sen sallitaan elää sen vuoksi, ettei parempaa liittolaista Saksan kansan orjuutukseen löytäisi etsimälläkään. Yksinomaan sitä tosiasiaa tuon ihanan laitoksen on kiittäminen siitä, että se on vielä tänä päivänä pystyssä. Sen vuoksi se saattaa vähät välittää mistään kansallisesta kasvatuksesta ja tyytyä Reichsbanner-liiton sankarien hurraahuutoihin, jotka samat sankarit muuten. jos heidän täytyisi puolustaa tuota lippuaan verellään, pinkoisivat käpälämäkeen kuin jänikset.

Kansallisen valtion täytyy tietenkin taistella olemassaolonsa puolesta. Se ei voi säilyttää asemaansa Dawesin suunnitelmia allekirjoittamalla eikä liioin sitä puolustaa niihin vedoten. Mutta se tarvitsee pystyssä pysyäkseen ja suojakseen juuri sitä, mistä nykyisin arvellaan voitavan olla välittämättä. Kuta ylivoimaisempi ja arvokkaampi sen muoto ja sisällys on, sitä suurempi on myös vastustajien kateus ja vastustus. Sen parhaana suojana eivät sitten ole sen aseet, vaan sen kansalaiset; sitä eivät suojaa linnoitukset ja vallitukset, vaan elävä miesten ja naisten muuri, joiden mielen täyttää mitä palavin isänmaanrakkaus ja kiihkeä kansallinen innostus.

Kolmanneksi täytyy sen vuoksi tieteellisessä kasvatustyössä ottaa huomioon seuraavaa:

Myös tiede on kansallisen valtion käsitettävä kansallisylpeyden edistämisen apukeinoksi. Ei ainoastaan maailmanhistoriaa, vaan koko sivistyshistoriaa on opetettava tältä näkökannalta. Jotakin keksijää ei saa kuvata suureksi ainoastaan keksijänä, vaan vielä suuremmaksi kansatoverina. Jokaisen suuren teon herättämä ihailu on muunnettava ylpeydeksi sen johdosta, että tuon teon onnellinen suorittaja kuuluu omaan kansaan. Saksan historian kaikkien suurten nimien suunnattomasta joukosta on suurimmat poimittava esiin ja osoitettava nuorisolle niin vaikuttavalla tavalla, että näistä tulee järkkymättömän kansallistunnon tukipylväitä.

Opetusaineisto on rakennettava suunnitelmallisesti näiden näkökohtien mukaisesti, kasvatus hahmoteltava suunnitelmallisesti sillä tavalla, että nuoret miehet eivät koulusta lähtiessään ole puolinaisia rauhanhaihattelijoita, demokraatteja ja jotakin muuta samantapaista, vaan kokonaisia saksalaisia.

Jotta kansallistunto olisi heti alusta alkaen aitoa eikä jäisi pelkäksi tyhjäksi ulkokuoreksi, täytyy jo nuoruudessa saada siihen aikaan vielä sivistyskykyisiin päihin kuin vasaralla taotuksi seuraava rautainen periaate: **Joka rakastaa omaa kansaansa, todistaa sen yksinomaan niillä uhreilla, mitä hän on valmis sen puolesta antamaan. Semmoista kansallistuntoa, joka etsii vain omaa voittoaan, ei ole olemassakaan. Kansallismielisyyttä,**

joka käsittää ainoastaan joitakin tiettyjä kansanluokkia, ei liioin ole olemassa. Huutaminen ja hurraaminen ei todista yhtään mitään eikä anna vähintäkään oikeutta sanoa itseään kansallisesti ajattelevaksi, jollei sen takana ole suurta, rakastavaa huolenpitoa yleisen, terveen kansakunnan säilyttämisestä. Vasta sitten on syytä olla ylpeä omasta kansastaan, kun ei enää tarvitse hävetä ainoankaan sen säädyn puolesta. Mutta semmoinen kansa, josta toinen puoli elää kituuttaa kurjuudessa tai on suorastaan joutunut hunningolle, antaa itsestään niin huonon käsityksen, ettei kenelläkään ole syytä ylpeillä sen puolesta. Vasta kun kansakunta on terve kaikkien jäsentensä, ruumiin niin kuin sielunkin puolesta, vasta sitten voi se ilo, että kuuluu siihen, kaikkien mielessä syystäkin kohota sellaiseksi yleväksi tunteeksi, jota kuvaamme kansallisylpeys-sanalla. Mutta tätä kaikkein ylevintä ylpeyttä saa tuntea ainoastaan se, joka tuntee oman kansakuntansa suuruuden.

Kansallisen ajattelutavan ja yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuudentunteen läheinen, kiinteä keskinäinen yhteys on istutettava jo nuoriin sydämiin. Silloin syntyy vielä kerran semmoinen valtionkansalaisten kansa, jotka liittää toisiinsa ja uuttaa yhteen yhteinen rakkaus ja yhteinen ylpeys, jotka pysyvät ainiaan järkkymättöminä ja voittamattomina.

Meidän aikamme yltiöisänmaallisuuden pelko on todistus ajan omasta heikkoudesta ja kykenemättömyydestä. Koska siltä ei ainoastaan tykkänään puutu kaikkea ylipursuavaa voimaa, vaan semmoinen tuntuu siitä epämieluisaltakin, kohtalo ei ole sitä enää valinnut suuria töitä suorittamaan. Sillä suurimmat tällä maapallolla tapahtuneet mullistukset eivät olisi olleet ajateltavissa, jos niiden käyttövoimana olisivat kiihkoisten, jopa hysteeristen intohimojen asemesta olleet ainoastaan porvarilliset rauhan ja järjestyksen avut.

Mutta tämä maailma on varmasti kulkemassa suurta mullistusta kohti. Ja kysymys voi olla ainoastaan siitä, päättyykö mullistus arjalaisen ihmiskunnan hyväksi vai ikuisen juutalaisen hyödyksi.

Kansallisen valtion täytyy pitää huolta siitä, että nuorisoa sopivalla tavalla kasvattamalla saadaan tämän maapallon viimeisten ja suurimpien ratkaisujen varalle säilytetyksi terve ihmissuku.

Mutta se kansa, joka ensimmäisenä lähtee tälle tielle, perii voiton.

Kansallisen valtion koko sivistys- ja kasvatustoiminnan täytyy huipentua siihen, että se saa rotuvaiston ja rotutunteen sekä vaistomaisesti että järjellä käsitettävästi polttamalla poltetuksi sen haltuun uskotun nuorison sydämeen ja aivoihin. Ei ainoaakaan poikaa eikä ainoaakaan tyttöä saa päästää koulusta, ennen kuin heille on viimeiseksi tiedoksi opetettu veren puhtauden välttämättömyys ja olemus. Sillä tavalla saadaan luoduksi meidän kansamme rodullisten perusteiden säilymisen edellytykset ja sitä tietä vuorostaan turvatuksi myöhäisemmän kulttuurin jatkokehityksen ennakkoedellytykset.
Sillä kaikki ruumiillinen ja kaikki henkinen koulutus jäisi loppujen lopuksi sittenkin arvottomaksi, jollei se tulisi sellaisen olennon hyväksi, joka on periaatteellisesti valmis ja päättäväinen säilyttämään itsensä ja oman erikoislaatunsa.
Muussa tapauksessa tapahtuisi semmoista, mitä saksalaisten täytyy jo nyt suurin piirtein valittaa, vaikk'ei tämän järkyttävän onnettomuuden koko laajuutta ehkä olekaan vielä käsitetty, että näet **me pysymme vielä tulevaisuudessakin pelkkänä kulttuurin lannoitteena, emme ainoastaan nykyisen ahtaan porvarillisen käsityskannan merkityksessä, joka pitää yksityistä menetettyä kansatoveria ainoastaan menetettynä valtionkansalaisena, vaan myöskin sen tuskallisen tiedon ja tunnon merkityksessä, että meidän veremme on, kaikista tiedoistamme ja taidoistamme huolimatta, sittenkin tuomittu huononemaan. Sekoittautuessamme yhä edelleen toisiin rotuihin kohotamme tosin kyllä näitä niiden tähänastiselta kulttuuritasolta korkeammalle asteelle, mutta itse vaivumme ikuisiksi ajoiksi pois omasta korkeudestamme.**
Muuten on tämänkin kasvatuksen saatava rodulliselta näkökannalta viimeinen, lopullinen täydennyksensä sotapalveluksessa. Samoin kuin ylipäänsäkin asevelvollisuusaikaa tulee pitää tavallisten saksalaisten miesten tavallisen kasvatuksen päätöksenä.

Yhtä suuri merkitys kuin kansallisessa valtiossa on ruumiillisen ja henkisen kasvatuksen laadulla, yhtä tärkeä on sellaiselle valtiolle myös ihmisvalinta sellaisenaan. Nykyisin tähän asiaan suhtaudutaan varsin kevyesti. Yleensä pidetään nimenomaan ylempien, nykyisin hyvässä taloudellisessa asemassa

olevien vanhempien lapsia vuorostaan korkeamman koulutuksen ja sivistyksen arvoisina. Kysymys kyvykkyydestä ja lahjakkuudesta on tällöin toisarvoinen asia. Mutta kykyjä sinänsä voidaan arvostaa ainoastaan suhteellisesti. Maalaispoika voi olla paljon kyvykkäämpi kuin sellaisten vanhempien poika, joiden esivanhemmat puolestaan ovat jo monen miespolven ajan olleet paremmassa asemassa, vaikk'ei hän yleiseltä tietomäärältään pystykään kilpailemaan porvarispojan kanssa. Mutta tämän viimeksi mainitun suuremmalla tietomäärällä sinänsä ei ole mitään tekemistä suuremman tai pienemmän kyvykkyyden kanssa, vaan se juontaa juurensa siitä verrattomasti suuremmasta vaikutteiden paljoudesta, joita lapsi on monipuolisemman kasvatuksen ja runsasmuotoisen, monivivahteisen elämän ympäristönsä vaikutuksesta taukoamatta saanut ja saa. Jos kyvykäs maalaispoika olisi pienestä pitäen kasvanut ja varttunut samanlaisessa ympäristössä, hänen henkinen suorituskykynsä olisi aivan toisenmoinen. Nykyisin on ehkä olemassa yksi ainoa ala, jolla tosiaankaan syntyperä ei ole niin ratkaiseva tekijä kuin oma synnynnäinen lahjakkuus: taide. Tällä alalla, missä kerta kaikkiaan ei voi ainoastaan »oppia», vaan kaiken täytyy olla jo synnynnäisenä olemassa ja sitä vain voidaan kehittää enemmän tai vähemmän suotuisalla tavalla edistämällä valmiita taipumuksia, eivät vanhempien rahat ja tavarat tule juuri ollenkaan kuuloon. Sen vuoksi osoittautuukin tällä alalla kaikkein parhaiten, ettei nerokkuus suinkaan ole eroamattomasti yhdistynyt korkeimpiin kansankerroksiin, saati rikkauteen. Suurimmat taiteilijat ovat varsin usein lähtöisin mitä köyhimmistä kodeista. Ja monesta pienen maalaiskylän pojasta on aikojen kuluessa sukeutunut monipuolinen mestari.

Ei ole juuri mairittelevaa nykyajan ajatuksen syvällisyydelle, ettei sellaista tunnettua asiaa käytetä koko henkisen elämän hyödyksi. Arvellaan, että seikka, jota ei käy kieltäminen taiteen alalla, ei pidä paikkaansa ns. reaalisten tieteiden suhteen. Epäilemättäkin ihmiselle voidaan kasvatuksen avulla opettaa eräitä konemaisia kykyjä ja taitoja, samoin kuin taitavan opetuksen avulla on mahdollista opettaa oppivaiselle, viisaalle villakoiralle mitä uskomattomimpia taitotemppuja. Mutta samoin kuin tuommoisessa eläintenopetuksessa ei eläimen oma järki ja ymmärrys itsestään johda sellaisiin harjoituksiin, samoin on ihmistenkin laita. Ottamatta huomioon toista kykyä voidaan ihmisellekin opettaa tiettyjä tieteellisiä taitotemppuja, mutta menetelmä on silloin aivan samanlainen, yhtä eloton, sisäistä innoitusta vailla kuin eläimelle temppuja opetettaessa. Erikoisen henkisen harjoituksen avulla voidaan kyllä tupata tavalliseen keskimitan ihmiseen tietoa enemmänkin kuin keskimitan-tietomäärä; mutta se pysyy sittenkin kuolleena ja loppujen lopuksikin hedelmättömänä tietona. Tuloksena on sellainen ihminen, joka saattaa kyllä olla elävä tietosanakirja, mutta siitä huolimatta kaikissa erikoisissa olosuhteissa ja elämän ratkaisevina hetkinä surkean avuton; hänet täytyy aina ennakolta erikoisesti perehdyttää ja opastaa

ja totuttaa kaikkiin, jopa kaikkein vaatimattomimpiinkin tehtäviin; sitä vastoin hän ei omasta takaa pysty antamaan ihmiskunnan sivistyksen kehittämiseen pienintäkään omaa panosta. Sellainen konemaisesti opetettu ja harjoitettu tieto riittää enintään ottamaan nykyisenä aikana hoidettavakseen valtionvirkoja.

On itsestään selvää, että kansakunnan koko joukon keskuudesta täytyy löytyä kykyjä ja taipumuksia jokapäiväisen elämän kaikille mahdollisille aloille. Edelleen on itsestään selvää, että tiedon arvo on sitä suurempi, kuta suuremmassa määrin yksilön kuollutta tietomäärää elähdyttää vastaava lahjakkuus. **Luovia aikaansaannoksia voi ylipäänsä syntyä ainoastaan silloin, kun kyky ja tieto ovat yhtyneet keskenään kuin avioliittoon.**

Osoitettakoon vielä yhdellä esimerkillä, miten rajattomasti nykyinen ihmiskunta tässä suhteessa rikkoo ja tekee syntiä. Aika ajoin näytetään kuvalehdissä Saksan poroporvareille, että siellä ja siellä on silloin ja silloin ensimmäinen neekeri valmistunut asianajajaksi, opettajaksi, jopa papiksikin, ehkäpä hänestä on tullut sankaritenorikin tms. Tylsämielisen porvariston ihmetellen ja kummeksien tutustuessa moisen ihmeopetuksen tulokseen, mieli tulvillaan kunnioitusta tätä nykyisen kasvatustaidon satumaista tulosta kohtaan, juutalaiset osaavat erittäin ovelasti kyhätä siitä uuden todistuksen oman **ihmisten tasaarvoisuuden** teoriansa paikkansapitävyydestä, jota teoriaa he yrittävät eri kansoille syöttää. Nykyinen rappeutunut porvarillinen maailma ei pysty edes aavistamaankaan, että tässä on tosiaankin kysymys synnistä kaikkea järkeä vastaan, että on rikollista järjettömyyttä opettaa synnynnäistä puoliapinaa niin kauan, kunnes luullaan, että hänestä on saatu värkätyksi asianajaja,- vaikka miljoonien kaikkein korkeimpien kulttuurirotujen jäsenten täytyy samalla aikaa pysytellä täysin arvottomissa asemissa; että on synti ikuisen Luojan tahtoa vastaan, että sadat- ja taas sadattuhannet hänen lahjakkaimmat luomansa päästetään menehtymään nykyisessä kurjaliston suossa, samalla kuin hottentotteja ja zulukaffereita opetetaan henkisiin ammatteihin. Sillä se ei ole yhtään sen kummempaa kuin villakoiran opetus, se ei ole tieteellistä »koulutusta». Jos älymystörotujen hyväksi olisi uhrattu yhtä paljon vaivaa ja huolellisuutta, näiden edustajista olisi jok'ikinen saatu tuhat vertaa pikemmin pystymään samoihin suorituksiin.

Mutta niin sietämätön kuin tämä asiaintila olisikin, jos tällöin olisi kysymys koskaan enemmästä kuin pelkistä poikkeuksista, yhtä sietämätön asiaintila on jo nykyisin siellä, missä lahjakkuus ja taipumukset eivät ole ratkaisevia korkeamman sivistyksen saamiselle. Niin juuri, sietämätön ajatus kerrassaan, että joka vuosi katsotaan satojatuhansia aivan lahjattomia ja kyvyttömiä ihmisiä korkeamman opetuksen arvoisiksi, jota vastoin toiset sadattuhannet usein hyvinkin lahjakkaat jäävät kaikkea ylempää koulutusta vaille. Sitä vahinkoa, jonka valtio siten joutuu kärsimään, ei käy ollenkaan arvioiminenkaan. Kun viimeksi kuluneina vuosikymmeninä huomattavien keksintöjen määrä lisääntyi tavattomasti

varsinkin Pohjois-Amerikassa, se ei suinkaan tapahtunut pienimmältä osaltaan sen ansiosta, että siellä on olennaisesti useammilla kansan alimmista kerroksista lähteneillä kyvyillä mahdollisuudet päästä osallisiksi korkeammasta opetuksesta kuin Euroopassa on laita.

Mutta keksimiseenpä ei riitäkään, että päässä on paljon sinne kuin suppilosta kaatamalla ahdettua tietoa, vaan ainoastaan lahjakkuuden elähdyttämä tieto. Mutta siihen ei Saksassa nykyisin panna lainkaan arvoa: hyvät arvosanat yksin ovat kaikki kaikessa.

Tässäkin kohdin kansallisen valtion on aikoinaan puututtava kasvattavasti asiaan. **Sen tehtävänä ei ole taata ja säilyttää määräävää vaikutusvaltaa jollekin ennestään olemassa olevalle yhteiskuntaluokalle, vaan sen tehtävänä on etsiä kaikkien kansatoverien suuresta joukosta pystyvimmät, terävimmät yksilöt ja johtaa nämä virkoihin ja arvoihin.** Sen velvollisuutena ei ole ainoastaan antaa tavallisille keskimitan lapsille kansakoulussa tiettyä kasvatusta, vaan sillä on myös velvollisuus opastaa jokainen kyky sille uralle, jonne se kuuluu. Mutta ennen kaikkea sen on pidettävä ylevimpänä tehtävänään avata valtion korkeimpien oppilaitosten portit kaikille kyvyille, ollenkaan välittämättä siitä, mistä piireistä nämä ovat lähtöisin. Tämä tehtävä sen täytyy suorittaa, koska ainoastaan sillä tavalla voi kuollutta tietoa edustavasta kansankerroksesta nousta ja syntyä nerokas kansakunnan johto.

Vielä eräästä toisestakin syystä valtion täytyy ryhtyä tämänsuuntaisiin valvontatoimenpiteisiin: meikäläiset henkiset kansan-kerrokset ovat varsinkin Saksassa niin omaan piiriinsä sulkeutuneet ja niin kalkkiutuneet, että niiltä puuttuu elävää yhteyttä alaspäin. Tämä kostautuu kahteen suuntaan: ensiksikin niiltä siten puuttuu laajojen kansankerrosten ymmärtämystä ja tuntemusta. Ne ovat jo liian kauan olleet erillään tästä yhteydestä, jotta niillä enää voisi olla välttämätöntä kansan psykologista ymmärtämystä. Ne ovat vieraantuneet kansasta. Mutta noilta ylimmiltä kerroksilta puuttuu toiseksi myös välttämätöntä tahdonvoimaa ja tarmoa. Sillä se on erikoiseksi kastiksi erottautuneiden älymystöpiirien keskuudessa aina heikompi kuin alkukantaisen kansan suurissa joukoissa. Tieteellistä sivistystä ei meiltä saksalaisilta, Herra nähköön, ole koskaan puuttunut, mutta sitä enemmän tarmoa ja päättäväisyyttä. Kuta »henkevämpiä» esimerkiksi meikäläiset valtiomiehet olivat, sitä heikommat olivat enimmäkseen heidän todelliset aikaansaannoksensa. Poliittinen valmistautuminen samoin kuin teknillinen varustautuminen maailmansotaan eivät olleet epätyydyttävät sen vuoksi, että meidän kansaamme olisivat hallinneet **liian vähän sivistyneet** miehet, vaan pikemminkin siksi, että hallitsemassa olevat olivat **liikasivistyneitä** miehiä, jotka oli ahdettu tietoa ja henkevyyttä ja älykkyyttä täpösen täyteen, mutta joilta tykkänään puuttui tervettä vaistoa ja samoin tarmoa ja rohkeutta. Oli kohtalokas, onneton, seikka, että Saksan kansa joutui taistelemaan

olemassaolotaistelunsa filosofoivan, heikon miehen valtakunnankanslerikautena. Jos meillä olisi Bethmann Hollwegin kaltaisen miehen asemesta ollut johtajana joku rotevampi kansanmies, ei tavallisen krenatöörin sankariveri olisi vuotanut turhaan. Samoin oli johtaja-aineksemme liioitellun puhtaasti henkinen jalostus vallankumousta havittelevien marraskuunretkujen parhain liittolainen. Ehkäistessään ja pidätellessään haltuunsa uskottua kansallista omaisuutta mitä häpeällisimmällä tavalla, sen sijaan että olisi pannut sen panokseksi täydellisenä ja kokonaisena, tuo älymystö itse loi toisten menestyksen edellytykset.

Tässä kohdin voi katolista kirkkoa pitää esikuvallisena kouluesimerkkinä. Sen papiston naimattomuudesta johtuu, että on pakko hankkia hengellisen säädyn täydennys aina laajojen kansankerrosten keskuudesta, sen sijaan että se saataisiin omista riveistä. Mutta juuri tätä pappien naimattomuuden merkitystä useimmat eivät laisinkaan tunne. Siitä juuri aiheutuu se uskomattoman reipas voima, joka asuu tuossa ikivanhassa laitoksessa. Sillä sen johdosta, että tuo hengellisten arvohenkilöiden jättiläisarmeija alinomaa uusiutuu kansan alimmista kerroksista, kirkko ei ainoastaan säilytä läheistä vaistonvaraista kosketustaan kansan tunnemaailmaan, vaan myös takaa itselleen sellaisen tarmon ja työteliäisyyden määrän, jommoista on sellaisessa muodossa ikuisesti olemassa ainoastaan kansan syvien rivien keskuudessa. Siitä on lähtöisin tuon jättiläiselimistön hämmästyttävä nuorekkuus, sen henkinen joustavuus ja teräksinen tarmo ja tahdonvoima.

Kansallisen valtion tehtävänä on oleva pitää opetustoimessaan huoli siitä, että olemassa olevat kansan henkiset kerrokset joutuvat lakkaamatta uudistumaan alhaaltapäin tulevan raikkaan, tuoreen verenlisän johdosta. Valtion tehtävänä on äärimmäisen huolellisesti ja tarkasti seuloa kansatoverien kokonaisjoukosta luonnostaan ilmeisesti kaikkein kykenevin ihmisaines ja käyttää sitä yhteisön palvelukseen. Sillä valtio ja valtiomiehet eivät ole olemassa sen takia, että tekisivät mahdollisiksi erikoisten kansanluokkien toimeentulon, vaan täyttääkseen heille kuuluvat tehtävät. Mutta se on mahdollista ainoastaan sikäli, kuin niiden hoitajiksi aivan periaatteellisesti koulutetaan ainoastaan kykeneviä ja lujatahtoisia persoonallisuuksia. Tämä ei pidä paikkaansa ainoastaan kaikkien virkojen suhteen, vaan pätee kansakunnan henkisen johdon suhteen ylimalkaan kaikilla aloilla. Siinäkin piilee kansan suuruutta edistävä tekijä, että onnistutaan kouluttamaan kykenevimmät henkilöt heille sopiville aloille ja asettamaan heidät kansayhteisön palvelukseen. **Jos keskenään kilpailee kaksi kansaa, joilla molemmilla on yhtä hyvät luontaiset lahjat ja taipumukset, voiton perii se, jolla on koko henkisessä johdossaan edustettuina parhaimmat kyvyt, ja se jää alakynteen, jonka johto on ainoastaan erikoisten säätyjen tai kansanluokkien yhteinen suuri jyvähinkalo, jossa ei kiinnitetä**

huomiota yksityisten edustajien synnynnäisiin kykyihin.
Tosin kyllä tämä tuntuu meidän nykyisessä maailmassamme toistaiseksi mahdottomalta. Siihen huomautetaan heti paikalla, ettei esim. saa vaatia, että korkean valtionvirkamiehen pikku pojasta tulee hyvä, sanotaan vaikka käsityöläinen, koska toinen poika, jonka vanhemmat ovat olleet käsityöläisiä, tuntuu kyvykkäämmältä. Se voinee pitää paikkansa, kun käsityöhön suhtaudutaan sillä tavoin kuin siihen nykyisin suhtaudutaan. Senpä vuoksi kansallisen valtion täytyy päästä periaatteellisesti toisenlaiseen työn käsitteen suhtautumiseen. **Sen täytyy, jos niin tarvitaan, vaikkapa vuosisatoja vievän kasvatuksen avulla tehdä loppu siitä vanhasta pahasta tavasta, että ruumiillista työtä pidetään halpa-arvoisena. Sen on periaatteesta arvostettava kutakin yksityistä ihmistä, ei hänen työnsä lajin, vaan hänen aikaansaannostensa kunnollisuuden ja hyvyyden perusteella.** Tämä mahtaa kuulua suorastaan hirvittävältä sellaisena aikana, jolloin kaikkein kuivin ja hengettöminkin toimistoapulainen on suuremmassa arvossa, koska hän tekee työtä kynällä, kuin älykkäinkään hienomekaanikko. Moinen väärä arviointi ei muuten, niin kuin sanottu, johdu itse asioiden luonteesta, vaan se on keinotekoinen kasvatuksen tulos eikä sitä varhemmin ollut olemassa. Nykyinen luonnoton asiaintila johtuu sekin nykyisen aineellistuneen aikamme sairaalloisuusilmiöistä.
Periaatteellisesti on jokaisella työllä kaksinainen arvo: **puhtaasti aineellinen sekä aatteellinen.** Työn aineellinen arvo johtuu sen merkityksestä, nimenomaan työn aineellisesta merkityksestä yhteisön elämälle. Kuta useampi kansatoveri saa jostakin tietystä valmiista aikaansaannoksesta hyötyä, joko suoranaista tai välillistä, sitä suuremmaksi on sen aineellinen arvo arvioitava. Tämä arviointi kuvastuu joustavasti sinä aineellisena palkkana, jonka kukin yksityinen saa omasta työstään. Tämän puhtaasti aineellisen arvon rinnalla on sitten aatteellinen arvo. Se ei johdu suoritetun työn merkityksestä aineellisesti mitattuna, vaan sen välttämättömyydestä sinänsä. Yhtä varmasti kuin jostakin keksinnöstä koituva aineellinen hyöty voi olla suurempi kuin jokapäiväisestä apurintoimesta aiheutuva, yhtä varmasti yhteisö kuitenkin tarvitsee jälkimmäistä vähäpätöistä palvelusta yhtä välttämättömästi kuin edellistä erikoisen suurta. Yhteiskunta voi tehdä aineellisen eron arvostellessaan kunkin eri työn yhteisölle tuottamaa hyötyä ja voi sen ilmaista siten, millaisen palkan aina mistäkin maksaa; mutta aatteellisesti sen täytyy todeta kaiken työn samanarvoisuus sellaisena hetkenä, jolloin jokainen pyrkii, kukin omalla alallaan — olipa se mikä hyvänsä — tekemään voitavansa. Mutta ihmisen arvostelemisen tuleekin perustua siihen eikä hänen saamansa palkan suuruuteen.
Koska järkevän valtion täytyy kohdistaa huolenpitonsa siihen, että jokaiselle yksilölle osoitetaan se toimiala, joka parhaiten vastaa hänen kykyjään ja

taipumuksiaan eli, toisin sanoen, pystyvät henkilöt koulutetaan ja valmennetaan heille sopivaan työhön, mutta kyvykkyys — tästä periaatteesta on lähdettävä — ei ole kasvatuksen tulos, vaan sen täytyy olla synnynnäistä, siis luonnon lahja eikä ihmisen oma ansio, ei siis yleinen kansalaisten keskeinen arviointi voi tapahtua kullekin yksilölle tavallaan kuin määrätyn työn perusteella. Sillä tuo työ tulee hänen syntynsä samoin kuin myös siitä johtuvan kasvatuksen ja koulutuksen tilille, jonka viimeksi mainitun hän on saanut yhteisöltä. Ihmisen arvioinnin täytyy perustua siihen, miten ja millä tavalla hän tekee oikeutta yhteisön hänen käsiinsä luovuttamalle tehtävälle. Sillä se toiminta, jota kukin yksityinen suorittaa, ei ole hänen elämänsä ja olemassaolonsa tarkoitus, vaan ainoastaan sen keino ja välikappale. Pikemminkin hänen tulee ihmisenä jatkuvasti kehittää ja jalostaa itseään, mutta hän voi tehdä siten ainoastaan kulttuurinyhteytensä puitteissa, jonka aina täytyy levätä valtion perustalla. Tämän perustan säilyttämiseksi hänen on suoritettava oma osuutensa. Tuon osuuden muodon määrää luonto; hänen asiansa on ainoastaan uutterasti ja vilpittömästi korvata vuorostaan kansayhteisölle se, mitä tämä on hänelle itselleen antanut. Joka niin tekee, ansaitsee mitä suurinta arvonantoa ja suurinta kunnioitusta. **Aineellinen palkka myönnettäköön sille, jonka suoritukset tuottavat yhteisölle vastaavan. hyödyn; mutta aatteellisena palkkana pitää olla se arvonanto, jota voi vaatia itselleen jokainen, joka omistaa luonnon hänelle suomat ja kansayhteisön kehittämät ja kouluttamat voimat kansayhteisön palvelukseen.** Mutta sitten ei enää olekaan suinkaan häpeä olla pystyvä käsityöläinen, mutta kylläkin on häpeä, jos kykenemättömänä virkamiehenä varastaa Herralta aikaa ja kunnon kansalta jokapäiväisen leivän. Silloin pidetään myös itsestään selvänä, ettei ihmiselle anneta tehtäviä, joista jo edeltäpäin tiedetään, ettei hän niihin pysty.

Muuten semmoinen toiminta on myös ainoa yleisten ja yhtäläisten kansalaisoikeuksien oikeudenmukainen mittapuu.

Nykyinen aikahan itse purkaa ja hajottaa itseään: se saattaa voimaan yleisen äänioikeuden, lavertelee yhtäläisistä oikeuksista, mutta ei kuitenkaan keksi niille mitään perustaa. Se pitää miehen saamaa aineellista palkkaa hänen arvonsa mittana ja särkee sillä tavoin pohjan jaloimmalta tasa-arvoisuudelta, mitä ylipäänsä voi olla olemassa. Sillä tasa-arvoisuus ei perustu eikä voi ikinä perustua eri yksilöiden aikaansaannoksiin sinänsä, mutta se on mahdollinen siinä muodossa, miten kukin täyttää omat erikoiset velvoituksensa. Vain sillä tavalla saadaan luonnon sattuma poistetuksi tekijänä ihmisen arvoa arvioitaessa ja yksilöstä itsestään tehdään hänen oman merkityksensä seppä.

Nykyaikana, jolloin kokonaiset ihmisryhmät pystyvät toisiaan arvostamaan enää ainoastaan palkkaluokkien perusteella, ei tämä tämmöinen — niin kuin jo sanottu — saavuta lainkaan ymmärtämystä. Mutta meille se ei suinkaan saa

olla syynä siihen, että luopuisimme ajamasta omia ajatuksiamme. Päinvastoin: **Joka tahtoo parantaa tämän ajan, joka on sisäisesti sairas ja mätä, sen täytyy ensi aluksi osoittaa sellaista rohkeutta, että paljastaa tuon taudin syyt. Mutta kansallissosialistisella liikkeellä pitää olla huolena tämä: yli kaiken poroporvarillisuuden on, lähtien meidän oman kansamme keskuudesta, koottava ja järjestettävä ne voimat, jotka pystyvät uuden maailmankatsomuksen esitaistelijoiksi.**

Tähän tietenkin huomautetaan vastaan, että ylipäänsä on aatteellista arviointia vaikea erottaa aineellisesta, jopa että ruumiillisen työn arvon aleneminen olisi johtunut suorastaan sen huonommasta palkkauksesta. Tämä huonompi palkkaus sitten taas vuorostaan on muka syynä siihen, että yksityisten ihmisten osallisuus oman kansansa kulttuuriaarteista on supistunut. Mutta se juuri vahingoittaa ihmisen aatteellista kulttuuria, jolla sinänsä ei tarvitse olla mitään tekemistä hänen toimintansa kanssa. Ruumiillisen työn kammo ja vieroksunta perustuu muka nimenomaan siihen, että käsityöntekijän kulttuuritaso huonomman palkkauksen johdosta pakostakin alenee ja hänen yleinen väheksyntänsä saa siten tavallaan oikeutensa.

Tässä väitteessä on hyvin paljon perää. Juuri sen vuoksi onkin tulevaisuudessa varottava päästämästä palkkaussuhteiden eroja kovin suuriksi. Älköön sanottako, että niin menetellen suoritukset jäisivät suorittamatta. Se olisi kaikkein surullisin ajan rappion merkki, jos ainoana kiihokkeena suurempiin henkisiin suorituksiin olisi pelkästään parempi palkka. Jos tämä näkökohta olisi tähän saakka ollut maailmassa yksinomaisesti vallitsevana, ihmiskunnalta olisivat sen suurimmat tieteelliset ja kulttuurihyödykkeet jääneet ainiaksi saamatta. Sillä suurimpia keksintöjä, suurimpia löytöjä, mullistavimpia tieteellisiä töitä, inhimillisen kulttuurin ihanimpia muistomerkkejä ei ole maailmalle annettu rahanhimosta. Päinvastoin, niiden synty on varsin usein merkinnyt nimenomaan luopumista rikkauden maallisesta onnesta.

Olkoonpa vaikka niinkin, että kulta on nykyisin paisunut elämän ehdottomaksi valtiaaksi, mutta tulevaisuudessa ihminen kumartaa taas korkeampia jumalia. Nykyisin saanee monikin seikka kiittää olemassaolostaan rahan ja omaisuuden himoa, mutta niiden joukossa lienee varsin vähän sellaista, minkä puuttuminen saisi ihmiskunnan tuntemaan itsensä köyhemmäksi. Tämäkin on meidän liikkeemme tehtäviä, että se jo nyt, tällä hetkellä rupeaa julistamaan aikaa, joka antaa kullekin yksityiselle, mitä hän tarvitsee elääkseen, mutta samalla pitää voimassa sitä periaatetta, ettei ihminen elä yksinomaan aineellisten nautintojen

vuoksi. Tämän täytyy aikoinaan ilmetä viisaasti rajoitettuna ansiotulojen porrastuksena, joka tekee joka tapauksessa jok'ikiselle rehellistä työtä tekevälle mahdolliseksi rehellisen, kunnollisen elämän ja olemassaolon kansatoverina ja ihmisenä.

Älköön sanottako, että tuo tuollainen on ihannetila, mutta ettei tämä maailma sitä käytännössä kestäisi eikä se semmoiseen todellisuudessa milloinkaan pääse. **Emme mekään ole niin yksinkertaisia ja typeriä, että luulisimme, että koskaan onnistuisi luoda aikakautta, jossa ei olisi mitään vikoja eikä puutteita. Mutta se ei vapauta siitä velvollisuudesta, että huomattuja virheitä vastaan on taisteltava, heikkoudet pyrittävä voittamaan ja ponnisteltava ihannetta kohti. Karu todellisuus kyllä omasta puolestaan rajoittaa mahdollisuuksia liiankin paljon. Mutta juuri sen vuoksi ihmisen oikein täytyykin yrittää palvella lopullisia tarkoitusperiä, eivätkä harhaotteet saa häntä houkutella luopumaan päämäärästään, enempää kuin hän voi luopua oikeudenkäytöstä pelkästään sen takia, että siinäkin sattuu erehdyksiä, samoin kuin ei lääkettäkään heitetä menemään sen vuoksi, että siitä huolimatta on sentään aina sairautta olemassa.**

Varottakoon arvioimasta ihanteen voimaa liian vähäiseksi. Joka tässä suhteessa rupeaa nykyhetkenä arkailemaan, hänen mieleensä tahtoisin, siinä tapauksessa että hän on aikoinaan ollut sotilas, muistuttaa taaskin sen ajan, jonka sankaruus oli kaikkein valtavin ihanteellisten vaikuttimien voiman tunnustus. Sillä siihen aikaan ei miehiä saanut käymään kuolemaan huoli jokapäiväisestä leivästä, vaan isänmaanrakkaus, luottamus sen suuruuteen, yleinen kansakunnan kunnian tunto. Ja vasta sitten, kun oli vieraantunut ja loitonnut noista ihanteista seuratakseen vallankumouksen reaalisia lupauksia ja vaihtanut aseensa selkäreppuun, Saksan kansa joutui maanpäällisen taivaan asemesta yleisen halveksinnan ja yhtä suuressa määrin yleisen hädän kiirastuleen.

Mutta sen vuoksi onkin tuiki välttämätöntä asettaa senaikaisen **reaalisen** tasavallan laskumestarien vastapainoksi luottamus **ihanteelliseen valtakuntaan.**

3. Luku

ALAMAISET JA KANSALAISET.

Ylipäänsä se muodostelma, jota nykyisin väärin nimitetään valtioksi, tuntee ainoastaan kahdenlaisia ihmisiä: kansalaisia ja ulkomaalaisia. Kansalaisia ovat kaikki ne, joilla on kansalaisoikeudet joko syntymänsä perusteella tai jotka myöhemmin on otettu maan kansalaisiksi; ulkomaalaisia ovat kaikki ne, jotka nauttivat noita samoja oikeuksia jossakin toisessa valtiossa. Näiden välissä on sitten vielä pyrstötähdenkaltaisia ilmestyksiä, ns. valtiottomia. He ovat ihmisiä, joilla on kunnia olla kuulumatta ainoaankaan nykyisin olemassa olevaan valtioon, siis joilla ei ole missään kansalaisoikeuksia.

Kansalaisoikeudet saadaan nykyisin, niin kuin edellä jo mainittiin, ensi sijassa syntymällä **valtion rajojen sisäpuolella.** Rodulla tai samaan kansaan kuulumisella ei siinä asiassa' ole yleensä mitään tekemistä. Neekeri, joka varhemmin on elänyt Saksan suojelualueilla ja jonka asuinpaikka nyt on Saksassa, toimittaa siis, lapsen saadessaan, maailmaan »Saksan kansalaisen». Samoin voidaan mikä tahansa juutalais- tai puolalais-, afrikkalais- tai aasialaislapsi ilman muuta julistaa Saksan kansalaiseksi.

Syntymän perusteella valtion kansalaiseksi tulemisen lisäksi on vielä olemassa mahdollisuus päästä myöhemmin sen kansalaiseksi. Siihen liittyy erinäisiä ennakkoehtoja, esiin. että kysymyksessä oleva pyrkijä mikäli mahdollista ei ole murtovaras tai porton suojelija, että hän lisäksi ei ole poliittisesti epäilyttävä, s.o. että hän siis on vaaraton valtiollinen pölkkypää, ja vihdoin, ettei hän joudu uuden isänmaansa niskoille. Nykyisenä reaalisena aikakautena sillä tietenkin tarkoitetaan ainoastaan maalle taloudellisesti taakaksi joutumista. Jopa pidetään hyödyllisenä suosituksena ja joudukkeena jonkin nykyajan valtion kansalaiseksi pääsemiseksi sitäkin, että voi esittäytyä otaksuttavasti hyväksi veronmaksajaksi. Rotua koskevilla epäilyksillä ei siinä ylipäänsä ole lainkaan sijaa.

Koko kansalaisoikeuksien hankkimishomma tapahtuu kutakuinkin samaan tapaan kuin hyväksyminen jäseneksi esimerkiksi johonkin autokerhoon. Mies antaa itsestään halutut tiedot, näitä tutkitaan ja niistä annetaan lausunto, ja sitten jonakin päivänä hänelle tuodaan käteen kirjallinen ilmoitus, että hänet on hyväksytty maan kansalaiseksi, joka ilmoitus vielä puetaan sukkelan lystilliseen muotoon. Kysymyksessä olevalle tähänastiselle zulukafferille ilmoitetaan näet: »Teistä on täten tullut saksalainen!»

Tuon taikatempun suorittaa valtion presidentti. Mihin ei mikään taivaan mahti pystyisi, sellaisen muutoksen tekee tuollainen virallinen Theophrastus Paracelsus käden käänteessä. Yksinkertainen kynänpyörähdys vain, niin mistä tahansa mongolilaisesta tollosta on yks'kaks' tullut aito »saksalainen».

Mutta ei siinä kyllin, ettei tuollaisen uuden kansalaisen rodusta välitetä vähääkään, ei edes hänen ruumiillista terveyttäänkään oteta huomioon. Tuommoinen miekkonen voi olla miten pahasti tahansa syfiliksen syömä, mutta nykyiselle valtiolle hän on sentään kansalaisena erittäin tervetullut, mikäli hän ei, niin kuin jo sanottu, merkitse uudelle isänmaalleen taloudellisesti taakkaa eikä valtiollisesti vaaraa.

Noin kaikki nuo muodostumat, joita nimitetään valtioksi, ottavat joka vuosi sisäänsä myrkkyaineita, joita tuskin enää pystyvät voittamaan. Kansalainen itse eroaa sitten ulkomaalaisesta ainoastaan siten, että hänelle on tie avoinna kaikkiin julkisiin virkoihin, että hänen täytyy mahdollisesti suorittaa asevelvollisuus ja että hän edelleen saa siitä hyvästä ottaa osaa vaaleihin sekä aktiivisesti että passiivisesti. Siinä on suurin piirtein kaikki. Sillä henkilökohtaisten oikeuksiensa ja henkilökohtaisen vapautensa suojaa nauttii ulkomaalainen samalla tavoin, usein jopa suuremmassakin määrässä; ainakin nykyisessä Saksan tasavallassamme tämä pitää paikkansa.

Tiedän, että tämä kaikki on vastenmielistä puhetta; mutta mitään sen ajatuksettomampaa, jopa suorastaan mielettömämpää kuin nykyiset kansalaisoikeutemme tuskin on olemassa. Nykyisin on olemassa eräs valtakunta, jossa on havaittavissa ainakin heikkoja paremman käsitystavan alkuja. Se valtio ei tietystikään ole meidän esikuvallinen Saksan tasavaltamme, vaan Pohjois-Amerikan Yhdysvallat, missä pyritään. ainakin osittain jälleen palautumaan järkiinsä. Kieltäessään terveydellisessä suhteessa huonoilta aineksilta periaatteellisesti maahanmuuttoluvan ja eräiltä tietyiltä roduilta yksinkertaisesti kansalaisoikeudet Yhdysvallat tunnustautuvat jo ainakin pieneksi aluksi sellaisen käsityksen kannattajiksi, joka on ominainen kansalliselle valtionkäsitykselle.

Kansallinen valtio jakaa asukkaansa kolmeen luokkaan: kansalaiset, alamaiset ja ulkomaalaiset.

Syntymän perusteella tullaan periaatteellisesti ainoastaan valtion **alamaiseksi.** Valtion alamaisuus sinänsä ei vielä oikeuta julkisiin virkoihin, ei liioin valtiolliseen toimintaan, niin kuin ottamaan osaa vaaleihin enempää aktiivisesti kuin passiivisestikaan. Periaatteellisesti on jokaisen alamaisen rotu ja kansallisuus todettava. Valtion alamaisella on vapaa valta milloin tahansa luopua alamaisuudestaan ja pyrkiä sen maan kansalaiseksi, jonka kansallisuus on sama kuin hänen. **Ulkomaalaiset** eroavat valtion alamaisista ainoastaan siten, että he ovat jonkin vieraan valtion alamaisia.

Nuoren saksalaissyntyisen valtion alamaisen velvollisuutena on hankkia jokaiselle

saksalaiselle laissa määrätty koulusivistys. Siten hän alistuu siihen, että hänestä kasvatetaan rotu- ja kansallisuustietoinen kansatoveri. Myöhemmin hänen sitten tulee ottaa osaa valtion säätämiin ruumiinharjoituksiin, ja vihdoin hän astuu armeijaan. Koulutus armeijassa on yleinen; sen tulee kohdistua jokaiseen saksalaiseen mieheen ja kasvattaa hänet ruumiillisten ja henkisten taipumusten perusteella sille alalle, missä häntä sotilaallisesti voidaan käyttää. Hyvämaineiselle terveelle nuorelle miehelle myönnetään sitten, hänen suoritettuaan asevelvollisuutensa, mitä juhlallisimmalla tavalla **kansalaisoikeudet**. Se asiakirja on kaikkein arvokkain asiakirja koko hänen maallisessa elämässään. Hän pääsee siten nauttimaan kaikkia maan kansalaisen oikeuksia ja osalliseksi kaikista sen etuisuuksista. Sillä valtion täytyy tehdä tarkka ero niiden kesken, jotka kansatovereina ovat sen olemassaolon ja suuruuden alkuna ja kannattajina, ja niiden välillä, jotka oleskelevat valtion alueella ainoastaan »ansaitsevina» aineksina.

Kansalaiskirjan luovutus yhdistetään juhlalliseen vannotus-toimitukseen, jossa asianomainen valallisesti lupautuu palvelemaan kansayhteisöä ja valtiota. Tuon asiakirjan täytyy olla kaikki muut erot ja rajat hävittävänä, kaikkia yhdistävänä ja yhteen liittävänä siteenä. **Täytyy olla suurempi kunnia olla vaikka kadunlakaisijana tässä Saksan valtakunnassa kuin kuninkaana vieraassa valtiossa.**

Valtion kansalainen on ulkomaalaisten suhteen etuoikeutetussa asemassa. Hän on valtakunnan isäntä ja valtias. Mutta tämä suurempi arvo myös velvoittaa. Kunniattomilta ja luonteettomilta ihmisiltä, alhaisilta rikollisilta, isänmaanpettureilta jne. tämä kunnia voidaan riistää milloin tahansa. Heistä tulee silloin jälleen tavallisia valtion alamaisia.

Saksalaiset tytöt ovat valtion alamaisia ja heistä tulee Saksan kansalaisia vasta heidän mennessään naimisiin. Kuitenkin voidaan kansalaisoikeudet myöntää myös elinkeinoelämän palveluksessa oleville naispuolisille Saksan alamaisille.

4. luku

PERSOONALLISUUS JA KANSALLINEN VALTIONAJATUS

Kun kansallinen ja kansallissosialistinen valtio pitää päätehtävänään **valtion kannattajien kasvattamista ja suojelemista,** silloin ei ole siinä kyllin, että rotuaineksia sinänsä suositaan, sitten kasvatetaan ja vihdoin koulutetaan käytännöllisen elämän varalta, vaan on välttämätöntä, että valtio saattaa oman järjestysmuotonsa sopusointuun tämän tehtävän kanssa.

Olisi mielettömyyttä yrittää arvostaa ihmistä sen perusteella, mihin rotuun hän kuuluu, siis julistaa sota sitä marxilaista käsitystä vastaan, että **jokainen ihminen on yhtä hyvä kuin toinenkin,** jollei samalla päättävästi tehdä tästä myös lopullisia johtopäätöksiä. Mutta veren, siis yleensä rodullisen perusteen merkityksen tunnustamisesta on lopullisena johtopäätöksenä se, että tuo arviointi on ulotettava koskemaan kutakin yksityistä ihmistä. Samoin kuin minun yleensä täytyy arvostella kansoja eri tavalla sen perusteella, mihin rotuun ne kuuluvat, samoin myös yksityisiä ihmisiä saman kansayhteisön keskuudessa. Se toteamus, ettei jokainen kansa ole yhtä hyvä kuin toinen, laajenee siten käsittämään samaan kansayhteisöön kuuluvat yksityiset ihmiset osapuilleen siinä merkityksessä, ettei jokainen ihminen voi olla yhtä hyvä kuin toinen; vereen perustuvat aineosat ovat kyllä suurin piirtein samat, mutta niissä on kuitenkin yksityiskohdissa vielä tuhansittain yksityisiä mitä hienoimpia eroja ja vivahduksia. Tästä käsityksestä johtuva ensimmäinen ja samalla, tekisi mieli sanoa, karkea johtopäätös on se, että yritetään kansa-yhteisön omassa keskuudessa rodun kannalta erikoisen arvokkaiksi havaittuja aineksia määrätietoisesti edistää ja pitää huolta näiden erityisestä kartuttamisesta.

Tämä tehtävä on karkea sen vuoksi, että se voidaan havaita ja ratkaista melkein konemaisesti. Vaikeampi on tuntea joukosta henkisesti ja aatteellisesti todella arvokkaimmat yksilöt ja varata heille se vaikutusvalta, joka ei ainoastaan kuulu jo noille ylivoimaisille hengille sinänsä, vaan joka ennen kaikkea on hyödyksi valtiolle. Tätä seulontaa kyvyn ja kunnon perusteella ei käy toimittaminen konemaisesti, vaan se on työtä, josta jokapäiväisen elämän taistelu pitää taukoamatta huolen.

Maailmankatsomuksen, joka pyrkii, hyläten demokraattisen joukkoajatuksen, antamaan parhaimmalle kansalle, siis korkeimmille ihmisille, tämän maan, täytyy järjenmukaisuuden nimessä noudattaa

edelleen samaa ylimyksellistä periaatetta tämän kansan omassa keskuudessa ja turvata kaikkein parhaimmille yksilöille johtoasema ja suurin vaikutusvalta asianomaisen kansan keskuudessa. Tällöin se ei rakenna enemmistöajatukselle, vaan persoonallisuuden varaan.

Joka nykyisin luulee kansallisen ja kansallissosialistisen valtion olevan erotettavissa toisista valtioista ainoastaan puhtaasti konemaisesti talouselämänsä paremman rakenteen puolesta, siis sen perusteella, että tässä valtiossa olisi paremmin tasattu rikkauden ja köyhyyden erot tai että laajoilla kansankerroksilla olisi enemmän määräämisoikeutta taloudellisen elämän kulkuun tai että olisi vallalla oikeudenmukaisempi palkkaus, liian suuret palkkaerot olisi siis poistettu, se on takertunut kaikkein pinnallisimpiin seikkoihin, eikä hänellä ole harmainta aavistustakaan siitä, mitä meidän on tarkoitettava maailmankatsomuksella. Kaikki juuri edellä kuvailtu ei vielä tarjoa pienintäkään varmuutta jatkuvasta pystyssä pysymisestä, suuruudenvaatimuksista ollenkaan puhumattakaan. Kansa, joka pysähtyisi pelkästään noihin todella ulkonaisiin uudistuksiin, ei sillä tavoin saisi pienimpiäkään takeita siitä, että se saavuttaa voiton kansojen yleisessä kamppailussa. Liike, joka käsittää kutsumuksekseen ainoastaan tuollaisen tasoittavan ja varmasti kyllä oikeudenmukaisen kehityksen, ei tosiasiassa saa vallitsevissa olosuhteissa aikaan valtavaa, todellista uudistusta, koska se ei pysty synnyttämään syvällistä muutosta, kun näet sen koko toiminta loppujen lopuksi pysähtyy pelkkiin ulkonaisiin seikkoihin voimatta antaa kansalle sellaista sisäistä varmuutta, joka sen, tekisi mieleni sanoa, pakottavan varmasti auttaa lopullisesti voittamaan ne heikkoudet, joiden johdosta me nykyisin saamme kärsiä.

Jotta tämä olisi helpompi ymmärtää, lienee tarkoituksenmukaista luoda vielä kerran silmäys inhimillisen kulttuurikehityksen todellisiin aiheisiin ja syihin.

Ensimmäinen askel, joka ulkonaisesti selvästi havaittavasti erotti ihmisen eläimestä, oli keksintöön johtava askel. Keksintö itse oli alun perin sellaisten pikku juonien ja temppujen löytämistä, joiden käyttäminen helpottaa toisten olentojen kanssa hengestä ja elämästä käytävää taistelua ja monestikin vasta auttaa sen päättymään onnellisesti. Tuollaiset kaikkein alkeellisimmat keksinnöt eivät sen vuoksi vielä salli persoonallisuuden tulla tarpeeksi selvästi näkyviin, koska ne tietenkin tulevat myöhäisempien tai paremminkin nykyajan inhimillisten huomioitsijoiden tietoisuuteen vasta joukkoilmiöinä. Tietyt salaiset temput ja viekkaat juonet, joita ihminen voi tarkkailla esimerkiksi eläimillä, pistävät tosiasiana hänen silmäänsä vasta joukoittain esiintyessään, eikä hän enää pysty toteamaan eikä tutkimaan niiden alkuperää, vaan suoriutuu asiasta yksinkertaisesti siten, että määrittelee semmoiset esimerkit ja tapahtumat »vaistomaisiksi».

Tämä viimeksi mainittu sana ei tässä meidän tarkastettavanamme olevassa tapauksessa merkitse kylläkään yhtään mitään. Sillä joka uskoo elollisten

olentojen korkeamman kehityksen, sen täytyy myöntää, että niiden elämänvietin ja -taistelun jokaisella ilmauksella on aikoinaan täytynyt olla jokin alku; että yksi yksilö on ensimmäisenä aloittanut ja että sitten sellainen tapahtumus on toistunut yhä useammin ja levinnyt yhä laajemmalle, kunnes se vihdoin on melkein siirtynyt kaikkien tietyn lajin yksilöiden salatajuntaan ilmetäkseen sitten vaistona.

Tämän ymmärtää ja uskoo helpommin ihmisestä itsestään. Hänen ensimmäiset viisaat toimenpiteensä taistelussa toisten eläinten kanssa — ne ovat varmasti alun perin olleet erikoisen kyvykkäiden yksilöiden toimintoja. Ehdottomasti oli jo tällöinkin persoonallisuus sellaisten päätösten ja suoritusten aiheuttajana, jotka koko ihmiskunta sitten myöhemmin omaksui aivan itsestään selvinä asioina. Aivan samalla tavoin kuin jokin sotilaalliselta kannalta itsestään selvä asia, joka nykyisin on, sanottakoonpa vaikka tullut kaiken strategian pohjaksi, on sittenkin alun perin saanut kiittää syhnystään jotakuta aivan erikoista miestä ja on sitten vasta monien, ehkäpä tuhansien vuosien kuluessa yksinkertaisesti muodostunut itsestään selvänä seikkana yleispäteväksi.

Tätä ensimmäistä keksintöä ihminen täydentää toisella: hän oppii asettamaan toisia esineitä ja myös toisia eläviä olentoja oman olemassaolotaistelunsa palvelukseen; ja siten alkaa ihmisen varsinainen keksijäntoiminta, joka nyt on yleisesti nähtävänä silmiemme edessä. Nuo aineelliset keksinnöt, jotka alkavat kivien käytöstä aseena, jotka johtavat eläinten kesyttämiseen, lahjoittavat ihmisille keinotekoisella tavalla tehdyn tulen ja niin edelleen meidän päiviemme moninaisiin ja hämmästyttäviin keksintöihin saakka, osoittavat sitä selvemmin henkilön, persoonallisuuden tuollaisen luovan toiminnan kannattajaksi, kuta lähempänä eri keksinnöt ovat meidän nykyistä aikaamme ja kuta merkitsevämpiä ja syvällisempiä ne ovat. Tiedämme siis joka tapauksessa: mitä ikinä ympärillämme aineellisia keksintöjä nähnemmekin, ne ovat kaikki yksityisen henkilön luovan voiman ja kyvyn aikaansaannoksia. Ja kaikki nuo keksinnöt auttavat viime kädessä osaltaan ihmistä kohoamaan yhä ylemmäs eläinmaailman tason yläpuolelle, jopa lopullisesti loitontamaan hänet siitä. Pohjimmaltaan ne siis palvelevat lakkaamatta täyttyvää korkeampaa ihmiseksi tulemista. Mutta sekin, mikä aikoinaan mitä yksinkertaisimpana juonena ja temppuna helpotti aarniometsissä saalista pyydystävän ihmisen olemassaolotaistelua, se jälleen nykyajan nerokkaiden tieteellisten havaintojen ja kokemusten muodossa osaltaan auttaa helpottamaan ihmiskunnan taistelua nykyisestä olemassaolostaan ja takomaan aseita tulevaisuuden taistelun varalta. Kaikki inhimillisen ajattelun ja kekseliäisyyden perimmäiset vaikutukset palvelevat lähinnä ihmisen elämäntaistelua tällä kiertotähdellä, vaikk'ei jostakin keksinnöstä tai löydöstä tai syvällisestä esineiden ja ilmiöiden olemukseen kohdistuvasta syvällisestä tieteellisestä tietämisestä ja tuntemisesta johtuva ns. reaalinen hyöty olisikaan

joka hetki selvästi nähtävissä. Koska kaikki yhdessä auttaa ihmistä kohoamaan yhä korkeammalle häntä ympäröivien elollisten olentojen puitteista, se lujittaa ja vahvistaa hänen asemaansa niin, että hän kasvaa joka suhteessa vallitsevaksi olennoksi tämän maan päällä.

Kaikki keksinnöt ovat siis jonkun erikoisen henkilön luovan työn tulosta. Kaikki nuo henkilöt itse ovat, tahtoen tai tahtomattaan, suurempia tai pienempiä kaikkien ihmisten hyvän-tekijöitä. Heidän vaikutuksensa ja toimintansa antaa myöhemmin miljoonille, jopa miljardeille ihmisolennoille käteen apukeinot elämäntaistelun käymisen helpottamiseksi.

Kun me nykyisen aineellisen kulttuurin alkuvaiheissa näemme aina yksityisiä henkilöitä keksijöinä, jotka sitten täydentävät toinen toistaan ja rakentavat aina edelleen toinen toisensa perustalle, niin aivan samoin näemme tapahtuvan myös keksijöiden havaitsemien ja löytämien seikkojen käytössä ja toteuttamisessa. Sillä myös kaikki tuotantotapahtumukset on alun perin rinnastettava keksintöjen kanssa ja ne ovat siten riippuvaisia henkilöstä. Myös puhtaasti teoreettinen ajatustyö, jota ei yksityiskohdiltaan käy ollenkaan mittaaminen, mutta joka kuitenkin on kaikkien myöhempien aineellisten keksintöjen edellytys, osoittautuu taaskin yksityisen henkilön yksinomaiseksi aikaansaannokseksi. Eivät suuret joukot keksi eivätkä enemmistöt suorita järjestely- tai ajatustyötä, vaan aina ja kaikessa ainoastaan yksityinen ihminen, henkilö.

Inhimillinen yhteisö tuntuu ainoastaan siinä tapauksessa hyvin järjestetyltä, että se mahdollisimman auliisti auttaa noiden luovien voimien töitä ja mahdollisimman hyödyllisellä tavalla käyttää niitä koko yhteisön hyväksi. Arvokkainta keksinnössä itsessään, olipa se aineellisen tai ajatuksenmaailman alalta, on lähinnä keksijä itse henkilönä. Hänen kiinnittämisensä koko yhteiskuntaa hyödyttävälle paikalle on siis kansayhteisön järjestön ensimmäinen ja tärkein tehtävä. Niin, itse järjestön tehtävänä tulee olla ainoastaan tuon periaatteen toteuttaminen. Vasta siten se vapautuu konemaisuuden kirouksesta ja itse muuttuu eläväksi elimistöksi. **Sen täytyy omassa itsessään olla sen pyrkimyksen ruumiillistuma, että kyvyt asetetaan suurten joukkojen yläpuolelle ja nämä niin ollen alistetaan kykyjen alaisiksi.**

Niin ollen ei siis ole siinä kyllin, ettei järjestö saa estää kykyjä kohoamasta esiin joukosta, vaan sen täytyy päinvastoin oman olemuksensa luonteen pohjalla mahdollisimman suuressa määrässä sitä helpottaa ja tehdä se mahdolliseksi. Sen on tällöin lähdettävä siitä periaatteesta, ettei ihmiskunnan menestys ole milloinkaan ollut joukkojen varassa, vaan että se on piillyt sen luovissa yksilöissä, joita sen vuoksi on todellisuudessa sanottava ihmissuvun hyväntekijöiksi. Yhteisön etu vaatii, että heille taataan ratkaisevin vaikutusvalta ja että heidän toimintaansa helpotetaan. Varmastikaan ei tuota etua tyydytä eikä sitä palvele ajatuskyvyttömien tai taidottomien, mutta ei ainakaan missään tapauksessa

armoitettujen suurten joukkojen valta, vaan ainoastaan semmoisten miesten johto, jotka luonto on erikoisilla lahjoillaan tehnyt siihen kykeneviksi.
Tuommoisten henkilöiden etsimisestä joukosta pitää, niin kuin jo on sanottu, ennen kaikkea ankara elämäntaistelu itse huolen. Monet siinä sortuvat ja joutuvat tuhon omiksi, eivät siis loppujen lopuksikaan osoittaudu määrätyiksi korkeimpaan kutsumukseen, ainoastaan muutamat näyttäytyvät lopullisesti valituiksi. Ajattelun, taiteellisen luomistyön, jopa talouselämänkin aloilla tuommoista valintatapahtumusta tapahtuu vielä tänäkin päivänä, vaikka se varsinkin viimeksi mainitulla alalla jo on suuresti vaikeutunut. Valtion hallinnossa ja samoin myös sen mahdin palveluksessa, jonka ruumiillistuma on kansakunnan järjestetty puolustusvoima, on tämä ajatus vallitsevana. Kaikkialla on siellä vielä vallitsevana persoonallisuuden aate, sen arvovalta alaspäin ja vastuu lähimmälle ylemmälle henkilölle. Ainoastaan poliittinen elämä on nykyisin jo ratkaisevasti luopunut tästä kaikkein luonnollisimmasta periaatteesta. Vaikka koko inhimillinen kulttuuri on ainoastaan persoonallisuuksien luovan toiminnan tulosta, työntäytyy kansayhteisön koko johdossa, mutta ennen kaikkea sen ylimmässä johdossa enemmistön arvon periaate ratkaisevana etualalle ja alkaa sieltä käsin vähitellen myrkyttää alaspäin koko elämää, s.o. sitä hajottaa. Myös juutalaisten vieraissa kansanruumiissa harjoittaman toiminnan hävittävä vaikutus on pohjimmaltaan pantava ainoastaan niiden heidän ainaisten yritystensä tilille, että he pyrkivät isäntäkansojensa keskuudessa kaivamaan maata persoonallisuuksien alta ja asettamaan niiden tilalle suuret joukot. Mutta siten tulee arjalaisen ihmiskunnan järjestävän ja rakentavan periaatteen sijaan juutalaisten hävittävä periaate. Heistä tulee siten kansojen ja rotujen »hajaannuksen käyteaine» ja laajemmassa merkityksessä inhimillisen kulttuurin hajottaja.
Mutta marxilaisuus osoittautuu sen juutalaisten yrityksen oikeaksi puhtoviljelyksi, että kaikilla inhimillisen elämän aloilla pitää päästä eroon yksilön ylivoimaisesta merkityksestä ja korvata se suurten joukkojen lukumäärällä. Sitä vastaa poliittisessa elämässä parlamentaarinen hallitusmuoto, jonka näemme, alkaen kunnista, pienimmistä alkusoluista, vaikuttavan perin turmiollisesti koko valtakunnan ylintä johtoa myöten, ja talous-elämässä sellainen ammattiyhdistysliikejärjestelmä, joka ei palvele työläisten todellisia etuja, vaan yksinomaan kansainvälisen maailmanjuutalaisen hävittäviä tarkoituksia. Samassa määrin kuin talouselämä siirtyy pois persoonallisuusperiaatteen vaikutuspiiristä ja sen sijaan joutuu alttiiksi yksinomaan suurten joukkojen vallalle ja vaikutukselle, se pakostakin menettää kaikkien palveluksessa olevan ja kaikille arvokkaan suoritus-kykynsä ja joutuu vähitellen varman taantumisen uhriksi. Kaikki tehdasneuvostot, jotka sen sijaan, että valvoisivat työläisten ja toimihenkilöiden etuja, pyrkivät vaikuttamaan itse tuotantoon, edistävät samoja hävittäviä tarkoitusperiä. Ne vahingoittavat kokonaistulosta, mutta sitä tietä

todellisuudessa kutakin yksilöä. Sillä kansanruumiin jäseniä ei ajan pitkään tyydytetä pelkillä tyhjillä teoreettisilla sananparsilla, vaan paljonkin paremmin kunkin yksityisen osaksi tulevin jokapäiväisen elämän hyödykkein sekä siitä johtuvalla lopullisena tuloksena olevalla vakaumuksella, että kansayhteisö ja sen kaikki saavutukset valvovat jokaisen yksityisen etua.

Ei merkitsekään yhtään mitään, osoittautuuko marxilaisuus joukkoteoriansa perusteella kykeneväksi ottamaan nykyisin olemassa olevaa talouselämää haltuunsa ja jatkamaan sitä edelleen. Arvostelua tuon periaatteen oikeutuksesta tai epäoikeutuksesta ei ratkaise se seikka, voidaanko sen osoittaa pystyvän hoitamaan ja valvomaan nykyisin jo valmiina olemassa olevaa tulevaisuuden varalle, vaan yksinomaan se todistus, että se itse pystyisi luomaan sellaisen kulttuurin. Vaikkapa marxilaisuus tuhannestikin kykenisi ottamaan nykyisen talouselämän haltuunsa ja pitämään sitä edelleen toiminnassa omassa johdossaan, ei edes tuommoisen toiminnan menestyminenkään vielä pystyisi todistamaan mitään sen tosiasian vastapainoksi, ettei se pystyisi omaa periaatettaan käyttämällä luomaan itse sitä, minkä se nyt ottaa valmiina haltuunsa.

Ja siitä marxilaisuus on antanut käytännössä todistuksen. Ei siinä kyllin, ettei se ole missään kyennyt luomalla perustamaan kulttuuria eikä edes talouselämääkään, se ei todellisuudessa ole edes pystynyt jo ennestään olemassa olevaa jatkamaan omien periaatteidensa mukaan, vaan sen on ollut pakko jo varsin lyhyen ajan kuluttua turvautua toimilupien tietä taaskin henkilöllisyysperiaatteen ajatuskulkuihin, aivan samoin kuin se ei voi tulla toimeen omassa järjestäytymisessäänkään ilman noita periaatteita.

Mutta se juuri on oleva kansallisen maailmankatsomuksen ja marxilaisen maailmankatsomuksen periaatteellinen ero, että edellinen ei tunnusta ainoastaan rodun arvoa, vaan samalla myös persoonallisuuden merkityksen ja määrää sen erääksi koko rakennelmansa peruspylvääksi. Ne ovat sen maailmankäsityksen kannattavat tekijät.

Jos erikoisesti kansallissosialistinen liike ei ymmärtäisi tuon periaatteellisen käsityksen perustavanluontoista merkitystä, vaan sen sijaan ryhtyisi nykyistä valtiota ulkonaisesti paikkailemaan tai kerrassaan pitämään joukkokatsantokantaa omanaan, silloin se todellisuudessa olisi ainoastaan marxilaisuuden kilpailijapuolue; sillä ei olisi niin muodoin oikeutta nimittää itseään maailmankatsomukseksi. Jos liikkeen yhteiskunnallisena ohjelmana olisi ainoastaan persoonallisuuden syrjäyttäminen ja suurten joukkojen asettaminen sen sijaan, silloin kansallissosialismi itse jo olisi joutunut marxilaisuuden myrkyn saastuttamaksi, niin kuin meikäläisten porvarillisten puolueiden on käynyt.

Kansallisen valtion on pidettävä huoli kansalaistensa hyvinvoinnista tunnustamalla aina ja joka paikassa persoonallisuuden arvon merkitys ja panemalla siten

kaikilla aloilla alulle sellaisen tuotannollisen toimintakyvyn huippuennätys, joka vuorostaan suo myös kullekin yksityiselle mahdollisimman suuren osuuden.
Ja kansallisen valtion on sen mukaisesti vapautettava koko, mutta varsinkin ylin, siis valtiollinen johto kerta kaikkiaan enemmistö-, siis joukkojen määräämisvallan parlamentaarisesta periaatteesta ja sen sijaan turvattava kiistämättömästi persoonallisuuden oikeudet.
Siitä johtuu seuraava toteamus:
Parhain valtiosääntö ja valtiomuoto on se, joka kaikkein luontevimman varmasti saattaa kansakunnan parhaimmat kyvyt johtavaan merkitykseen ja määräävään vaikutusvaltaan.
Mutta samoin kuin talouselämässä eivät pystyvät miehet ole määrättävissä ylhäältä käsin, vaan heidän on itsensä tunkeuduttava esiin, ja samoin kuin tässä on loppumaton koulutus kaikkein pienimmästä kauppatoimesta aina kaikkein suurinta yritystä myöten itsestään selvä asia ja ainoastaan elämä itse sitten toimittaa kulloinkin kysymykseen tulevat kokeet, samoin ei valtiollisiakaan kykyjä voida yks'kaks' *keksiä». Erikois-luontoiset nerot kulkevat omia teitään välittämättä tavallisesta ihmiskunnasta.
Valtion täytyy ankkuroida persoonallisuusajatus koko järjestöönsä, alkaen pienimmistä soluista, kunnista, valtakunnan ylintä johtoa myöten.
Ei ole olemassa enemmistönratkaisuja, vaan ainoastaan vastuunalaisia henkilöitä, ja »neuvosto»-sana palautetaan alku-peräiseen merkitykseensä. Joka miehellä on kyllä rinnallaan neuvonantajia, **mutta ratkaisun tekee yksi mies.**
Sen periaatteen, joka aikoinaan teki Preussin armeijasta Saksan kansan ihmeellisimmän välineen, on vastaisuudessa oltava koko valtionkäsityksemme rakennustyön periaatteena: **jokaisella johtajalla arvovalta alaspäin ja vastuu ylöspäin.**
Ei silloinkaan voida tulla toimeen ilman niitä laitoksia, joita nykyisin nimitämme parlamenteiksi. Nuo neuvostot vain joutuvat silloin todella neuvottelemaan, mutta vastuu voi ja saa olla kulloinkin ainoastaan yhdellä miehellä, ja niin ollen ori myös tällä yksin arvovalta ja käskyvalta.
Parlamentit ovat semmoisinaan välttämättömiä, koska ennen kaikkea niissä saavat tilaisuuden päästä vähitellen kohoamaa ne kyvyt, joille myöhemmin voidaan uskoa erikoisia vastuun-alaisia tehtäviä.
Täten syntyy seuraavanlainen kuva:
Kansallisella valtiolla ei ole, alkaen kunnasta aina valtakunnan johtoon saakka, lainkaan edustuslaitoksia, jotka voisivat jotakin päättää enemmistön perusteella, vaan ainoastaan neuvottelevia elimiä, jotka toimivat kunkin valitun johtajan rinnalla ja joille tämä jakaa tehtävät, jotta nämä sitten vuorostaan tarpeen mukaan ottavat jollakin tietyllä alalla ehdottoman vastuun kannettavakseen, aivan samalla tavoin kuin se suuremmissa puitteissa on kunkin tuommoisen

elimen johtajalla tai puheenjohtajalla.
Kansallisen valtion on periaatteellisesti mahdoton suvaita semmoista, että erikoislaatuisissa, esimerkiksi taloudellisluonteisissa kysymyksissä kysytään neuvoa tai tiedustellaan mielipidettä sellaisilta ihmisiltä, jotka eivät kasvatuksensa ja toimintansa perusteella voi ymmärtää noista asioista mitään. Sen vuoksi se jakaa edustuselimensä jo edeltäkäsin **valtiollisiin ja ammatillisiin säätykamareihin.**
Jotta näiden hedelmälliselle yhteistoiminnalle saataisiin luoduksi takeet, niiden yläpuolella on valiokuntana pysyvä erikoinen senaatti.
Ei ainoassakaan kamarissa eikä ainoassakaan senaatissa toimiteta koskaan äänestyksiä. Ne ovat työlaitoksia eivätkä mitään äänestyskoneistoja. Yksityisillä jäsenillä on puhevalta, mutta ei koskaan päätösvaltaa. Semmoinen on yksinomaan kulloinkin vastuunalaisella puheenjohtajalla.
Tämä ehdottoman vastuun ja ehdottoman arvovallan välitön liittyminen toisiinsa kasvattaa vähitellen semmoisen johtaja aineksen valiojoukon, jommoista ei nykyisen vastuuttoman parlamentarismin aikakaudella käy ajatteleminenkaan.
Sillä keinoin kansakunnan valtiollinen hallitusmuoto saatetaan sopusointuun sen lain kanssa, jota sen jo on kulttuurin ja taloudellisen elämän alalla kiittäminen suuruudestaan.

Mitä nyt siihen tulee, ovatko nämä käsitykset toteutettavissa, pyydän vain, ettei unohdettaisi, että parlamentarismin demokraattinen enemmistön määräämisperiaate ei ole suinkaan aina ollut ihmiskunnassa vallitsevana, vaan päinvastoin havaittavissa ainoastaan varsin lyhyinä historiallisina ajanjaksoina, jotka muuten ovat aina olleet kansojen ja valtioiden rappionaikoja.
Ei kuitenkaan pidä tietenkään luulla, että sellainen muutos olisi saatavissa aikaan puhtaasti teoreettisin toimenpitein ylhäältä alas asti, koska se järjenmukaisuuden nimessä ei saa pysähtyä edes valtiosääntöön, vaan sen täytyy tunkea läpi koko muunkin lainsäädännön, jopa yleisen kansalaiselämänkin. Sellainen mullistus voi tapahtua ja se tapahtuu ainoastaan semmoisen liikkeen voimalla, joka itse jo on hengessä rakentunut noiden samojen aatteiden pohjalle ja jossa itsessään tuleva valtio siten jo piilee. Sen vuoksi kansallissosialistisen liikkeen täytyy jo heti tästä päivästä lähtien kerta kaikkiaan eläytyä näihin ajatuksiin ja toteuttaa ne käytännössä oman järjestönsä piirissä, jottei se aikoinaan ainoastaan pysty osoittamaan valtiolle samoja suuntaviivoja, vaan jotta se myös voi asettaa oman, jo täydelleen kehittyneen järjestönsä oman valtionsa palvelukseen.

5. luku

MAAILMANKATSOMUS JA JÄRJESTÖ.

Kansallinen valtio, jonka yleiskuvaa olen yrittänyt pääpiirtein hahmotella, ei toteudu vielä sillä, että todetaan, mitä tuolle valtiolle on välttämätöntä. Ei riitä, että tiedetään, minkä näköinen kansallisen valtion tulee olla. Paljon tärkeämpi on sen syntymisen ongelma. Ei voi odottaakaan, että nykyisin olemassa olevat puolueet, jotka sentään ensi sijassa ovat oman aikansa valtion hyödykseen käyttäjiä, omasta aloitteestaan päättyisivät semmoiseen muutokseen tai omasta vapaasta tahdostaan ryhtyisivät muuttelemaan siihenastista asennettaan. Tämä on sitäkin, mahdottomampaa, kun niiden tosiasiallisesti johtavat ainekset ovat aina vain juutalaisia ja yhä samoja juutalaisia. Mutta jos se kehitys, jota parast'aikaa koemme, saisi esteettömästi jatkua, se johtaisi joskus vielä suurjuutalaisen ennustuksen toteutumiseen — juutalaiset ahmaisisivat todellakin maan kansat kitaansa, pääsisivät näiden herroiksi ja valtiaiksi.

Niin he yhä edelleen kulkevat tietään yli miljoonien saksalaisten »porvarien» ja »köyhälistöläisten», jotka suurimmaksi osaksi pelkurimaisuuttaan, mutta samalla välinpitämättömyyttään ja tyhmyyttään rientävät kohti tuhoaan, kulkevat järkähtämättä, mitä suurimmassa määrin tietoisina tulevaisuudenpäämäärästään. Puolue, joka on heidän johdossaan, ei niin ollen voi ajaa mitään muita kuin heidän etujaan ja pyyteitään, mutta niillä ei ole mitään yhteistä arjalaisten kansojen tarpeiden kanssa.

Jos siis tahtoo yrittää siirtää kansallisen valtion ihannekuvaa arkiseen todellisuuteen, täytyy julkisen elämän tähänastisista mahdeista välittämättä etsiä jotakin uutta voimaa, joka on halukas ja joka pystyy ryhtymään taisteluun sellaisen ihanteen puolesta. Siilä taistelusta tässä on kysymys, koska ensimmäisenä tehtävänä ei ole kansallisen valtiokäsityksen luominen, vaan ennen kaikkea nykyisen, juutalaisen käsityksen syrjäyttäminen. Niin kuin hyvin usein sattuu historiassa, päävaikeutena eivät ole uuden olotilan muodot, vaan tilan raivaaminen niille Ennakkoluulot ja pyyteet liittoutuvat keskenään tiiviiksi rintamaksi ja yrittävät kaikin keinoin estää epämieluisan tai niitä uhkaavan aatteen voittoa.

Sen johdosta semmoisen uuden ihanteen puolesta taistelijan on Luoja paratkoon, vaikka ihanteen myönteisyyttä kuinkakin tähdennetään, pakko ensi sijassa taistella taistelun kielteinen puoli, jonka on määrä johtaa nykyisen olotilan

poistamiseen.
Nuoren opin, jolla on suuri ja uusi periaatteellinen merkitys, täytyy, niin epämieluiselta kuin se yksityisestä voi tuntuakin, ensimmäisenä aseena käyttää arastelematta arvostelun koetinta.
Osoittaa varsin pintapuolista käsitystä historian kehityskulusta, kun nykyaikaan ns. kansallismieliset yhä uudelleen korostavat ja vakuuttelevat vakuuttelemistaan, etteivät he missään tapauksessa aio harjoittaa **repivää arvostelua,** vaan ainoastaan **rakentavaa työtä**; yhtä lapsellisen mieletöntä kuin aito »kansallistakin» änkytystä ja todistus siitä, miten kokonaan jälkiä jättämättä jopa omankin ajan historia on päässyt menemään heidän silmiensä ohi. Myös **marxilaisuudella** oli päämäärä, ja sekin tuntee **rakentavan toiminnan** (olkoonkin, että siinä on kysymyksessä ainoastaan kansainvälisten yleismaailmallisten rahajuutalaisten despotian pystyttäminen!); mutta yhtä kaikki se on jo seitsemänkymmenen vuoden ajan harjoittanut arvostelua, vieläpä repivää, hajottavaa arvostelua, aina vain arvostelua, siihen saakka, kunnes tuo ikuisesti syövyttävä happo oli vanhan valtion murentanut ja saattanut romahduksen partaalle. Vasta sitten alkoi sen ns. »rakennustoiminta». Ja se oli itsestään selvää, oikein ja järjenmukaista. Olemassa olevaa olotilaa ei kumota pelkästään korostamalla tulevaa ja puhumalla sen puolesta. Sillä ei ole syytä otaksua, että kulloinkin vallitsevan asiaintilan kannattajat, saati sitten siitä hyötyjät olisivat lopullisesti käännytettävissä ja voitettavissa uuden puolelle ainoastaan toteamalla, että se on välttämättömyys. Päinvastoin voi aivan liiankin helposti käydä sillä tavoin, että siinä tapauksessa tulee olemaan kaksi asiaintilaa toistensa kanssa rinnan ja niin ollen **ns. maailmankatsomus muuttuu puolueeksi,** jonka puitteista se ei sitten enää pääse nousemaan. Sillä maailmankatsomus on suvaitsematon eikä voi tyytyä olemaan »puolueena toisten puolueiden rinnalla», vaan se vaatii käskevästi ehdotonta ja kertakaikkista tunnustamista samoin kuin koko julkisen elämän muuttamista sen omien katsantokantojen mukaiseksi. Se ei siis voi suvaita, että edellisen olotilan edustus pysyy edelleen voimassa samalla aikaa kuin se itse.
Aivan sama pitää paikkansa uskontojen suhteen.
Ei kristinuskokaan voinut tyytyä ainoastaan rakentamaan omaa alttariaan, vaan sen täytyi pakostakin ryhtyä särkemään pakanallisia alttareita. Ainoastaan semmoisesta kiihkoisasta suvaitsemattomuudesta saattoi muodostua epäilemätön, varma usko; samainen suvaitsemattomuus on jopa sen välttämätön ehto.
Tähän voidaan hyvin helposti huomauttaa, että milloin maailmanhistoriassa esiintyy tuonkaltaisia ilmiöitä, ovat enimmäkseen kysymyksessä erikoisesti juutalaisen ajattelutavan ilmaukset; jopa että moinen suvaitsemattomuus ja uskonkiihko ovat nimenomaan juutalaisen sisäisen olemuksen ruumiillistuma.

Tämä voi tuhannestikin pitää paikkansa, ja tätä tosiasiaa voi syvästi valittaa ja todeta, liiankin oikeutettua mielipahaa ja vastenmielisyyttä tuntien, sen näyttäytymisen ihmiskunnan historiassa ilmiöksi, joka sille oli siihen saakka ollut outo ja vieras — mutta tämä ei mitenkään muuta sitä tosiasiaa, että sellainen asiantila on nykyisin olemassa. Niiden miesten, jotka tahtovat vapahtaa Saksan kansan sen nykyisestä tilasta, ei pidä vaivata päätään ajattelemalla, miten hyvä olisi, jollei tuota tai tätä olisi olemassa, vaan heidän täytyy koettaa todeta, millä tavoin olemassa oleva saadaan poistetuksi. Hornamaista suvaitsemattomuutta tulvillaan oleva maailmankatsomus voidaan siitä syystä murtaa ainoastaan saman hengen kannattaman, saman mitä voimakkaimman tahdon ajaman, mutta samalla itsessään puhtaan ja todella toden uuden aatteen avulla.

Yksilö saattaa kyllä nykyisin todeta surukseen, että antiikin paljon vapaampaan maailmaan tuli kristinuskon ilmestymisen mukana ensimmäinen henkinen terrori, mutta hän ei kuitenkaan voi kiistää sitä tosiasiaa, että maailma on siitä lähtien ollut tämän pakon alaisena ja vallassa ja että pakkovalta voidaan murtaa ainoastaan toisen pakkovallan avulla, terrori vain terrorilla. Vasta sen jälkeen voidaan rakentavasti luoda uusi olotila.

Poliittiset puolueet ovat taipuvaisia sovitteluihin ja myönnytyksiin, maailmankatsomukset eivät milloinkaan. Poliittiset puolueet ottavat laskelmissaan huomioon vastapelaajansa, maailmankatsomukset julistavat erehtymättömyyttään.

Myöskin poliittisten puolueiden tarkoituksena on alun alkuaan melkein aina pyrkiä yksinomaiseen despoottiseen valtaan ja herruuteen; niissä piilee melkein aina pieni pyrkimys maailmankatsomukseen. Mutta jo niiden ohjelman ahtaus riistää niiltä sen sankarimaisuuden, jota maailmankatsomus vaatii. Niiden pyrkimysten sovinnollisuus houkuttelee niihin pienet ja heikot henget, joiden turvin ei käy lähteminen ristiretkelle. Niinpä ne suurimmaksi osaksi jo sangen pian kangistuvat omaan surkeaan pienuuteensa. Mutta siten ne luopuvat taistelusta maailmankatsomuksen puolesta ja yrittävät sen sijaan olemalla mukana »rakentavassa työssä» mahdollisimman kiireesti varata itselleen pienoisen paikan olemassa olevien laitosten rehukaukalon äärestä ja pysytellä siinä mahdollisimman kauan. Siinä niiden koko pyrkimys. Ja jos sitten joku hiukan häikäilemätön ja kovakourainen kilpaileva ruokavieras heidät hätistää pois tuon yleisen ruokapurtilon äärestä, silloin heidän ainoana päämääränään ja pyrkimyksenään on joko väkivalloin tai viekkauteen turvautuen tunkeutua toisten yhtä nälkäisten mylläkässä taaskin eturiviin päästäkseen jälleen, maksoipa se vaikka heidän kaikkein pyhimmän vakaumuksensa, virvoittamaan itseään rakkaasta elatuksen lähteestä. Politiikan sakaaleja!

Koska maailmankatsomus ei ole milloinkaan valmis jakamaan toisten kanssa, se ei voi liioin olla valmis työskentelemään yhteistoiminnassa

vallitsevan olotilan kanssa, jonka se tuomitsee, vaan tuntee velvoituksekseen kaikin keinoin taistella tuota asiaintilaa ja koko vastustajan aatemaailmaa vastaan, s.o. valmistella sen kukistumista.

Sekä tämä puhtaasti repivä ja hajottava taistelu, jonka kaikki toiset heti paikalla huomaavat vaaraksi ja jota ne niin ollen nousevat yhdessä vastustamaan, että myöskin rakentava taistelu, joka käy hyökkäykseen ajaakseen perille oman uuden ajatusmaailmansa, vaativat päättäväisiä taistelijoita. Niinpä maailmankatsomus voi viedä oman aatteensa voittoon ainoastaan siinä tapauksessa, että se kokoaa riveihinsä aikakautensa ja kansansa rohkeimmat ainekset ja järjestää heidät taisteluvoimaisen järjestön lujiin muotoihin. Mutta siihen kuitenkin vaaditaan, että se noita aineksia silmällä pitäen poimii omasta yleisestä maailmankuvastaan tiettyjä ajatuksia ja pukee ne semmoiseen muotoon, että ne täsmällisen, iskulauseen kaltaisen lyhyytensä ansiosta tuntuvat olevan omiaan uuden ihmisten yhteyden uskontunnustukseksi. Puhtaiden poliittisten puolueiden ohjelmat ovat vain lääkemääräyksiä, joiden avulla seuraavien vaalien tulosten on määrä muodostua terveiksi, mutta maailmankatsomuksen ohjelma merkitsee sodanjulistuksen määrittelyä voimassa olevaa järjestystä, voimassa olevaa asiaintilaa, sanalla sanoen voimassa olevaa maailmankäsitystä vastaan ylipäänsä.

Tällöin ei ole tarpeen, että jokainen yksityinen tämän maailmankatsomuksen puolesta taistelija saa täydellisen käsityksen ja tarkat tiedot liikkeen johtajan kaikkein perimmäisistä aatteista ja ajatuskuluista. Pikemminkin on välttämätöntä, että hänelle selitetään muutamia harvoja, aivan yleisiä näkökohtia ja että olennaisimmat, tärkeimmät suuntaviivat lähtemättömästi syöpyvät hänen mieleensä, niin että hän on kerta kaikkiaan sen vakaumuksen läpitunkema, että hänen oman liikkeensä voitto on välttämättömyys. Eihän yksityistä sotamiestä liioin perehdytetä korkeimman strategian ajatuskulkuihin. Samoin kuin hänet sen sijaan kasvatetaan tiukkaan kuriin ja kerrassaan kiihkoiseen vakaumukseen oman asian oikeudesta ja voimasta sekä ehdottomaan asennoitumiseen sen mukaan, samoin täytyy myöskin tapahtua mittasuhteiltaan suuren, suureen tulevaisuuteen tähtäävän ja mitä suurimpia päämääriä tavoittelevan liikkeen yksityisten kannattajien suhteen.

Samoin kuin ei sellaisesta armeijasta olisi mihinkään, jonka yksityiset sotilaat olisivat pelkkiä kenraaleja, vaikkapa vain kasvatuksensa ja tietojensa puolesta, samoin ei poliittinen liikekään kelpaa maailmankatsomuksen edustajaksi, jos se pyrkii olemaan pelkästään »älykkäiden» ihmisten kokoamispaikka. Ei, se tarvitsee myös yksinkertaista sotilasta, koska muuten ei sisäinen kuri ole saavutettavissa. Järjestön omasta olemuksesta johtuu, että se voi pysyä pystyssä ainoastaan, jos korkeinta johtoa palvelemassa on suuri, lähinnä tunnepitoisesti asennoitunut joukko. Komppania, jossa olisi kaksisataa henkiseltä tasoltaan aivan yhtä kyvykästä miestä, olisi ajan pitkään vaikeampi pitää kurissa kuin semmoinen,

jossa on satayhdeksänkymmentä henkisesti vähemmän kyvykästä ja kymmenen sivistyneempää.

Tästä tosiasiasta hyötyi sosiaalidemokratia aikoinaan mitä suurimmassa määrin. Se otti asevelvollisuutensa suorittaneet ja siinä jo kuriin kasvatetut kansamme laajat kerrokset huomaansa ja omaan yhtä tiukkaan puoluekuriinsa. Senkin järjestö oli kuin ainakin armeija upseereineen ja sotamiehineen. Sotapalveluksesta vapautuneista **saksalaisista käsityöntekijöistä** *tuli* **sotamiehiä, juutalaisista älymystön jäsenistä taas upseereja**; saksalaisia ammattijärjestönvirkailijoita voi samalla pitää alipäällystönä. Se seikka, mitä meikäläinen porvaristo aina katseli päätään pudistellen, nimittäin se tosiasia, että marxilaisuuteen kuului ainoastaan ns. sivistymättömiä joukkoja, oli todellisuudessa sen menestyksen edellytys. Sillä kun porvarilliset puolueet yksipuolisessa henkisyydessään olivat kuin mitäkin mihinkään pystymättömiä, kurittomia joukkoja, marxilaisuus oli muodostanut varsin vähässä määrin henkisestä ihmisaineksestaan puoluesotilaiden armeijan, jotka nyt tottelivat juutalaista ohjaajaansa ainakin yhtä sokeasti kuin aikoinaan omaa saksalaista upseeriaan. Saksan porvaristo, joka ihan periaatteesta oli pidättäynyt koskaan puuttumasta psykologisiin ongelmiin — koska oli liian paljon niiden yläpuolella —, ei tässäkään havainnut tarpeelliseksi ajatella huomatakseen tämän tosiasian syvemmän merkityksen samoin kuin siinä piilevän salaisen vaaran. Päinvastoin uskottiin, että sellainen poliittinen liike, joka muodostetaan ainoastaan »älymystön» piireistä, jo siitä syystä on arvokkaampi ja että sillä sen vuoksi on suurempi oikeus pyrkiä, jopa todennäköisesti suuremmat mahdollisuudet päästäkin hallitukseen kuin sivistymättömillä joukoilla. **Koskaan ei käsitetty, ettei jonkin poliittisen puolueen voima suinkaan johdu sen yksityisten jäsenten mahdollisimman suuresta ja itsenäisestä henkisyydestä, vaan siitä kuriin tottuneesta kuuliaisuudesta, jota osoittaen sen jäsenet seuraavat sen henkistä johtoa.** Ratkaiseva tekijä on johto itse. Jos kaksi joukko-osastoa taistelee keskenään, ei voitolle pääse se, jonka jokainen yksityinen mies on saanut täydellisimmän strategisen koulutuksen, vaan se, jolla on etevämpi johto ja samalla paremmin kuriin totutettu, sokeammin kuuliainen ja paremmin opetettu ja harjoitettu joukko.

Tämä on periaatteellinen käsitys, joka meidän on aina pidettävä silmiemme edessä harkitessamme mahdollisuuksia, miten voimme muuttaa maailmankatsomuksen teoiksi.

Jos meidän siis on, viedäksemme maailmankatsomuksen voittoon, muutettava se taisteluliikkeeksi, niin järjenmukaisuuden nimessä on otettava huomioon sen käytettävänä oleva ihmisaines. Yhtä järkähtämättömän varmat kuin perimmäisten päämäärien ja johtavien aatteiden täytyy olla, yhtä nerokkaasti ja psykologisesti oikeaan osuvasti täytyy jäsentenhankintaohjelman olla sovellettu

niiden ihmisten sielun mukaan, joiden apua vailla kaikkein kauneinkin aate jää ainiaksi pelkäksi aatteeksi.

Jos mieli kansallisen aatteen päästä nykyhetken epämääräisestä pyrkimyksestä selvään ja ilmeiseen menestykseen, silloin sen täytyy poimia avarasta ajatusmaailmastaan tiettyjä tunnuksia, jotka ovat olemukseltaan ja sisällöltään omiaan kiinnittämään kannattajikseen suuret ihmisjoukot, vieläpä juuri ne, jotka yksin takaavat tämän maailmankatsomusluonteisen aatteen taistelun. Ne joukot ovat Saksan työväki.

Sen vuoksi uuden liikkeemme ohjelma koottiin muutamaksi, kaiken kaikkiaan **kahdeksikymmeneksiviideksi tunnukseksi.** Ne on määrätty ensi sijassa antamaan kansanmiehelle ylimalkaisesti hahmoteltu kuva liikkeen tarkoitusperistä. Ne ovat tavallaan poliittinen uskontunnustus, joka toisaalta hankkii liikkeelle kannattajia, toisaalta on omansa liittämään hankkimansa kannattajat toisiinsa ja uuttamaan heidät yhteen yhteisesti tunnustetun velvoituksen sitein.

Tällöin emme saa koskaan päästää näkyvistämme seuraavaa käsitystä: Koska niin sanottu **liikkeen ohjelma** on lopullisten päämääriensä puolesta ehdottomasti oikea, mutta sen määrittelyssä on kuitenkin täytynyt ottaa huomioon erinäisiä psykologisia tekijöitä, voi aikojen kuluessa hyvinkin helposti syntyä sellainen vakaumus, että yksityiskohdissa mahdollisesti joitakin tunnuksia täytyisi pukea toisenlaiseen sanamuotoon, ne täytyisi paremmin määritellä ja muovailla. Mutta jokainen sensuuntainen yritys koituu kuitenkin useimmissa tapauksissa kohtalokkaaksi. Sillä siten joutuu sellaista, minkä olisi pitänyt olla järkkymättömän lujaa ja varmaa, keskustelunalaiseksi, keskustelun, joka ei voi, niin pian kuin yksi ainoakin kohta on joutunut pois uskon dogmaattisen toteamuksen piiristä, ilman muuta tuottaa tulokseksi uutta, parempaa ja ennen kaikkea yhtenäistä toteamusta, vaan paljon helpommin johtaa loppumattomiin sanakiistoihin ja yleiseen sekaannukseen. Semmoisissa tapauksissa on aina harkittava, kumpi on parempi: uusi, onnistuneempi sanamuoto ja määrittely, joka aiheuttaa käsitteiden selvittelyjä liikkeen omassa keskuudessa, vai sellainenko, ehk'ei sinänsä kylläkään kaikkein parhain muoto, joka kuitenkin merkitsee tiivistä, järkkymätöntä, sisäisesti aivan yhtenäistä elimistöä. Ja kaikki kokeet osoittavat, että jälkimmäistä on pidettävä parempana. Ja koska muutoksia tehtäessä aina on kysymys pelkästään ulkonaisesta muodosta, tuommoiset korjaukset voivat yhä uudelleen tuntua mahdollisilta, jopa toivottaviltakin. **Vihdoin piilee tässä, koska ihmiset kerran ovat niin pintapuolisia, se suuri vaara, että he rupeavat pitämään juuri tuota puhtaasti ulkopuolista sanamuodon määrittelyä liikkeen olennaisena tehtävänä.** Silloin aatteen puolesta taistelemisen tahto ja voima taantuu, ja toimeliaisuus, jonka pitäisi suuntautua ulospäin, kuluu sisäisiin taisteluihin ohjelmapykälistä.

Kun on kysymyksessä suurin piirtein oikea oppi, on pienemmäksi vahingoksi säilyttää sen sanamuoto semmoisenaan, vaikk`ei se enää aivan täysin vastaisikaan todellisuutta, kuin sitä korjailemalla saattaa liikkeen siihen asti graniitin lujina pidetyt peruslait alttiiksi yleiselle keskustelulle ynnä kaikille siitä johtuville mitä pahimmille seuraamusilmiöille. Varsinkin niin kauan se on mahdotonta, kun liike itse vasta taistelee voitosta. Sillä miten voi saada ihmiset sokeasti uskomaan jonkin opin oikeuden, jos itse lakkaamatta muuttelemalla sen ulkonaista rakennetta levittää epävarmuutta ja epäilystä?

Olennaisinta ei saakaan koskaan tavoitella ulkonaisessa sanamuodossa, vaan ainoastaan sisäisessä tarkoituksessa. Ja sehän on muuttumaton; ja sen edun nimessä voi lopuksi vain toivoa, että liike säilyttäisi, pitämällä loitolla kaikki hajottavat ja epävarmuutta synnyttävät seikat, sen tarkoituksen puolesta taisteluun tarvittavan voimansa.

Tässäkin on otettava oppia katolisesta kirkosta. Vaikka sen oppirakennelma monissa kysymyksissä — ja osaksi aivan syyttä suotta — joutuu ristiriitaan eksaktisen tieteen ja tutkimuksen kanssa, se ei ole kuitenkaan taipuvainen uhraamaan pienintäkään rahtua eikä piirtoa opinkappaleistaan. Se on erittäin osuvasti havainnut, ettei sen vastustusvoimaa säilytetä mukautumalla milloin pienemmässä, milloin suuremmassa määrässä tieteen kulloinkin saavuttamiin tuloksiin, koska nämä todellisuudessa kuitenkin aina horjuvat, vaan pikemminkin pitämällä jäykästi kiinni kerta kaikkiaan hyväksytyistä dogmeista, jotka vasta antavat kokonaisuudelle uskonnon luonteen. Senpä vuoksi katolinen kirkko on nykypäivinä lujempi kuin konsanaan. Voi ennustaa, että samassa määrin kuin ilmiöt vaihtelevat, kirkko itse lepäävänä kohtiona ilmiöiden vilinässä saavuttaa yhä enemmän sokean uskollisia kannattajia.

Joka siis todella ja vakavasti toivoo kansallisen maailmankatsomuksen voittoa, sen ei pidä huomata ainoastaan, että sellaisen menestyksen on omansa saavuttamaan ensiksikin vain taistelukykyinen liike, vaan että toiseksi semmoinen liike itse pysyy pystyssä ainoastaan, kun sen perustaksi pannaan ohjelman järkkymätön varmuus ja lujuus. Se ei saa uskaltautua ohjelmansa määrittelyssä tekemään myönnytyksiä kulloinkin vallassa olevalle ajanhengelle, vaan sen täytyy säilyttää kerran suotuisaksi havaitsemansa muoto aina, mutta joka tapauksessa ainakin niin kauan, kunnes se on saavuttanut voiton kruunun. Sitä ennen pirstoo ja hajottaa jokainen yritys, jonka tarkoituksena on saada aikaan keskustelua tämän tai tuon ohjelmankohdan tarkoituksenmukaisuudesta, liikkeen sisäistä lujuutta ja taisteluvoimaa, samassa määrin kuin sen kannattajat ottavat osaa tuollaiseen sisäiseen väittelyyn. Silloin ei ole suinkaan sanottu, ettei jokin tänä päivänä voimaan saatettu »parannus» joudu vaikka jo huomenna uudelleen arvostelevan harkinnan kohteeksi, saadakseen sitten ylihuomenna taas uuden,

paremman vastineen. Joka tässä kohdin kerrankaan ylittää kohtuuden rajat, päästää valloilleen kehityksen, jonka alku on tunnettu, mutta loppu sen sijaan hukkuu kuin rannattomaan mereen.

Tätä tärkeää toteamusta täytyi nuoressa **kansallissosialistisessa** liikkeessä käyttää hyväksi. **Saksan kansallissosialistinen työväenpuolue sai kaksikymmentäviisi väitettä käsittävästä ohjelmastaan perustan, jonka täytyy pysyä järkkymättömänä.** Meidän liikkeemme nykyisten ja tulevien jäsenten tehtäväksi ei saa muodostua noiden tunnusten arvosteleva korjailu ja parantelu, vaan heidän on sitouduttava niitä kannattamaan. Sillä muuten voisi seuraava sukupolvi taaskin saman oikeuden nojalla tuhlata puolestaan voimansa tuollaiseen puhtaasti muodolliseen työhön itse puolueen omassa keskuudessa, sen sijaan että toisi liikkeeseen uusia kannattajia ja siten uusia voimia. Sen kannattajien suurelle joukolle ei meidän liikkeemme olemus ole niinkään tunnuksiemme kirjain, vaan paremminkin se merkitys, joka meidän onnistuu niille antaa.

Näitä havaintoja ja toteamuksia nuori liikkeemme sai aikoinaan kiittää nimestään, niiden mukaan sittemmin laadittiin sen ohjelma, ja niihin perustuu edelleen sen levittämistapa. Kansallisia ajatuksia voittoon viemään täytyi luoda kansanpuolue, puolue, jossa ei ole ainoastaan älymystöön kuuluvia johtajia, vaan myös käsityöntekijöitä! Jokainen yritys ryhtyä toteuttamaan kansallisia ajatuskulkuja ilman semmoista iskuvoimaista järjestöä epäonnistuisi nyt niin kuin se on epäonnistunut ennen ja epäonnistuu aina vastaisuudessakin. Mutta siten liikkeellä ei ole ainoastaan oikeus, vaan sen on **velvollisuuskin** tuntea itsensä tämän aatteen puolesta taistelijaksi ja siten sen edustajaksi. Yhtä suuressa määrin kuin kansallissosialistisen liikkeen **perusajatukset ovat kansallisia**, yhtä suuressa määrin ovat myös **kansalliset ajatukset kansallissosialistisia.** Mutta jos kansallissosialismin mieli päästä voitolle, sen täytyy ehdottomasti ja lopullisesti tunnustaa tämä toteamus. Tässä asiassa sillä samoin ei ole ainoastaan **oikeutta**, vaan sen on **velvollisuuskin** mitä tiukimmin tähdentää sitä tosiasiaa, että jokainen yritys edustaa kansallista aatetta Saksan kansallissosialistisen työväenpuolueen puitteiden ulkopuolella on mahdoton, jopa se on useimmissa tapauksissa suoranaista huijausta.

Jos joku nykyisin esittää liikettä vastaan sen moitteen, että se on kansallisen aatteen ikään kuin »ottanut vuokralle», sellaiseen on ainoastaan yksi vastaus:

Ei ainoastaan ottanut sitä vuokralle, vaan myös luonut sen käytäntöä varten.

Sillä se, mitä tuon käsitteen nimisenä oli ennestään olemassa, ei ollut omansa vaikuttamaan Saksan kansan kohtaloon vähimmässäkään määrässä, koska kaikilta noilta aatteilta puuttui selvää yhtenäistä määrittelyä. Enimmäkseen ne

olivat ainoastaan erillisiä hajanaisia, enemmän tai vähemmän oikeaan osuneita käsityksiä, jotka varsin usein olivat keskenään ristiriitaisia ja joilla ei missään tapauksessa ollut ainakaan mitään sisäistä yhdyssidettä keskenään. Ja vaikkapa semmoinen olisi ollutkin olemassa, se ei heikkoudessaan olisi ikipäivinä ollut riittävä, jotta sen varaan olisi voinut rakentaa mitään liikettä.
Kansallissosialistinen liike yksin sai sen aikaan.

Kun nykyisin kaikki mahdolliset liitot ja yhdistykset, ryhmät ja nurkkakunnat ja minusta nähden »suuret puolueetkin» vaativat itselleen »kansallisen» nimitystä, tämä semmoisenaan jo on eräs seuraus **kansallissosialistisen liikkeen** toiminnasta ja vaikutuksesta. **Jollei sen työtä olisi ollut, ei kaikkien noiden eri yhtymien mieleenkään olisi juolahtanut edes lausua koko »kansallinen» sanaa**, ne eivät olisi kuvitelleet tuolla sanalla ylipäänsä mitään, eivätkä varsinkaan niiden johtavat miehet olisi olleet minkäänmoisessa suhteessa koko tähän käsitteeseen. Vasta NSDAP. (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei, Saksan kansallissosialistinen työväenpuolue) on työllään tehnyt tuosta käsitteestä painavasisältöisen sanan, joka nyt on kaikkien mahdollisten ihmisten suussa; ennen kaikkea se on omalla menestyksellisellä jäsentenhankintatoiminnallaan osoittanut ja todistanut tämän kansallisen ajatuksen voiman, niin että jo omanvoitonpyyntikin pakottaa toiset ainakin omien puheidensa mukaan tahtomaan samaa.
Samoin kuin nuo puolueet ovat tähän saakka kaiken asettaneet oman pikkumaisen vaalikeinottelunsa palvelukseen, samoin kansallisen käsite on noilla puolueilla yhä tänäkin päivänä pelkästään täysin ulkonainen, ontto iskusana, jonka avulla ne yrittävät korvata kansallissosialistisen liikkeen uusia kannattajia hankkivan voiman niiden omien jäsenten riveissä aiheuttamat tappiot. Sillä ainoastaan huoli niiden omasta pystyssä pysymisestä samoin kuin meidän uuden maailmankatsomuksen kannattaman liikkeemme nousun pelko, liikkeen, jonka yleismaailmallisen merkityksen ne aavistavat samoin kuin sen vaarallisen suvaitsemattomuuden, tuo niiden suuhun sanan, jota ne vielä kahdeksan vuotta sitten eivät tunteneet, jolle seitsemän vuotta sitten nauroivat katketakseen, jonka kuusi vuotta sitten leimasivat tylsämielisyydeksi, jota vastaan viisi vuotta sitten taistelivat, jota neljä vuotta sitten vihasivat, kolme vuotta sitten vainosivat anastaakseen sen itse kaksi vuotta sitten omakseen j a käyttääkseen sitä muun sanavarastonsa ohella taistelussa sotahuutonaan.
Ja vielä tänäkin päivänä täytyy yhä uudelleen viitata siihen, että kaikilta noilta puolueilta puuttuu tykkänään aavistustakin siitä, **mitä Saksan kansa**

tarvitsee. Sitovimpana todistuksena siitä on se pintapuolinen tapa, miten he ottavat »kansallinen» sanan suuhunsa!

Yhtä vaarallisia ovat tällöin kaikki ne, jotka hosuvat ja huhtovat tekokansallisina, laativat mielikuvituksellisia suunnitelmia, jotka useimmissa tapauksissa eivät nojaudu mihinkään muuhun kuin johonkin päähän piintymään, joka sinänsä voisi olla oikeaan osunut, mutta erillisyydessään kokonaan vailla merkitystä suuren yhtenäisen taisteluyhteyden muodostamiselle eikä missään tapauksessa ole sovelias rakentamaan sellaista. Nuo miehet, jotka milloin omista ajatuksistaan, milloin lukemastaan kyhäävät kokoon jonkinlaisen ohjelman tapaisen, ovat usein vaarallisempia kuin kansallisen aatteen julkiset viholliset. He ovat onnellisimmassa tapauksessa hedelmättömiä teoreetikkoja, mutta useimmiten tuhoisia suunsoittajia, jotka monestikin luulevat voivansa aaltoavan täysiparran ja alkugermaanisen touhun voimalla naamioida toimintansa ja kykynsä henkisen ja ajatuksellisen tyhjyyden ja onttouden.

Vastapainona kaikille tuommoisille mihinkään kelpaamattomille yrityksille on sen vuoksi hyvä palauttaa muistiin se aika, jolloin nuori kansallissosialistinen liike aloitti taistelunsa.

6. luku

ENSIAIKOJEN TAISTELU. — PUHUTUN SANAN MERKITYS

Ensimmäisen suuren, helmikuun 24 p:nä 1920 **Hofbräu-hausin juhlasalissa** pidetyn kokouksen muisto ei ollut vielä häipynyt mielestämme, kun jo ryhdyimme valmisteluihin seuraavan varalta. Siihen asti oli tuntunut arveluttavalta yrittää pitää Münchenin kokoisessa kaupungissa pieni kokous kerta kuussa, saati kahdessa viikossa, mutta nyt oli määrä järjestää suuri joukkokokous kerta viikossa. Minun ei tarvinne mainitakaan, että meitä silloin aina ja yhä uudelleen kiusasi sama pelko: tuleeko väkeä, j a kuuntelevatko ihmiset meitä? — vaikka omasta puolestani olin jo kyllä siihen aikaan järkkymättömästi vakuuttunut siitä, että jahka ihmiset ensin vain tulevat kokouksiimme, kyllä he siellä pysyvätkin ja seuraavat puhetta.

Noihin aikoihin Münchenin Hofbräuhausin juhlasali sai meille kansallissosialisteille melkeinpä juhlallisen merkityksen. Joka viikko kokous, melkein aina tuossa samassa suojassa, ja joka kerta yhä parempi huone ja ihmiset hartaampia kuuntelemaan! Lähtien »sotaansyyllisyydestä», josta ei siihen aikaan kukaan ihminen välittänyt, ja puhuen rauhansopimuksista käsiteltiin melkein kaikkea, mikä oli agitatoriselta kannalta tarkoituksenmukaista tai aatteen puolesta välttämätöntä. Varsinkin juuri rauhansopimuksiin kiinnitettiin mitä suurinta huomiota. Mitä kaikkea nuori liikkeemme siihen aikaan suurille joukoille yhä uudelleen profetallisesti ennustikaan, ja miten onkaan melkein kaikki se tähän mennessä jo käynyt toteen! Nykypäivinä voi noista asioista huoleti puhua tai kirjoittaa. Mutta noina aikoina merkitsi julkinen joukkokokous, jossa ei ollut poroporvareita, vaan yllytettyjä, kiihotettuja köyhälistöläisiä ja jossa oli aiheena »Versailles'in rauhansopimus», hyökkäystä tasavaltaa vastaan ja oli taantumuksellisen, jollei suorastaan monarkistisen mielialan merkki. Jo heti ensimmäiseen lauseeseen, johon sisältyi Versailles'in arvostelua, saattoi saada vasten kasvoja singandutettuna aina saman yksitoikkoisen kuluneen huudon: »Entäs Brest-Litovsk?» — »Entä Brest-Litovsk?» niin joukko karjui yhä uudelleen, kunnes kurkut kävivät vähitellen käheiksi ja puhuja lopulta luopui yrityksestään saada kuulijakuntaansa vakuuttumaan. Olisi tehnyt mieli iskeä epätoivoissaan päänsä seinään tuollaisen kansan vuoksi! Se ei tahtonut kuunnella, ei ymmärtää, että Versailles oli häväistys ja häpeä, eipä edes sitäkään, että tuo pakkorauha merkitsi

oman kansamme suunnatonta, ennen kuulumatonta rosvousta. Marxilaisen hävitystyö ja vihollisten myrkytyspropaganda olivat saattaneet nuo miehet aivan järjiltään. Eikä sitä ollut edes oikeutta valittaakaan. Sillä miten äärettömän suuri olikaan toisen puolen syy! Mitä porvaristo oli tehnyt pannakseen sulun tuolle hirvittävälle hajoitustyölle, vastustaakseen sitä ja raivatakseen tietä totuudelle paremman ja perusteellisemman valistustyön avulla? Ei mitään, ei kerta kaikkiaan yhtään mitään! En nähnyt tuohon aikaan missään ketään tämän päivän suuria kansallisia apostoleita. Ehkäpä he puhuivat kerhoissaan, teepöydän ääressä tai samoin ajattelevien piireissä, mutta sinne, missä heidän olisi pitänyt olla, susien joukossa, sinne he eivät uskaltaneet tulla; paitsi milloin tarjoutui tilaisuus ulvoa susien mukana.

Mutta itse olin siihen aikaan selvillä siitä, että sille pienelle kantajäsenkunnalle, joka lähinnä muodosti liikkeemme, oli sotasyyllisyys kysymys kerta kaikkiaan puhdistettava, ja se oli puhdistettava historiallisen totuuden merkityksessä. Että meidän liikkeemme välittäisi rauhansopimuksen tuntemusta mitä laajimmille joukoille, se oli eräs liikkeen vastaisen menestyksen edellytys. Siihen aikaan, kun nuo joukot vielä kaikki pitivät tuota rauhaa demokratian saavuttamana menestyksenä, meidän täytyi muodostaa rintama sitä vastaan ja syövyttää itsestämme ainiaksi ihmisten aivoihin kuva tuon rauhansopimuksen vihollisina, jotta tuonnempana, kun kerran karu todellisuus paljastaisi heille sen petollisen valekoreuden kaunistelemattomana alastomassa vihassaan, meidän silloisen asennoitumisemme muisto hankkisi meille heidän luottamuksensa.

Jo tuona aikana omaksuin sen asenteen, että tärkeissä periaatteellisissa kysymyksissä, joihin koko julkinen mielipide suhtautui väärin, aina asetun rintamaan sitä vastaan, *välittämättä kansansuosiosta, vihasta tai taistelusta.* Kansallissosialistinen puolue ei saanut ruveta yleisen mielipiteen käskyläiseksi, vaan siitä piti tulla sen käskijä. Se ei saa olla joukkojen orja, vaan niiden herra ja valtias!

Tietystikin on varsinkin jokaista vielä heikkoa liikettä uhkaamassa se suuri kiusaus, että hetkinä, jolloin ylivoimaisen vastustajan on onnistunut ajaa kansa viekoittelutempuillaan mielettömään päätökseen tai väärään asennoitumiseen, lyöttäytyä joukkoon huutamaan toisten mukana, varsinkin milloin jotkin syyt — vaikkapa vain näennäisestikin — tuntuvat nuoren liikkeen omalta kannalta voivan puhua sen puolesta. Inhimillinen arkamaisuus ja pelkuruus etsii silloin aina niin innokkaasti semmoisia syitä, että se melkein aina löytää jotakin, mikä voisi antaa oikeutuksen varjoa päätökselle lähteä »omaltakin näkökannalta» semmoiseen rikokseen mukaan.

Olen joutunut muutaman kerran kokemaan tapauksia, jolloin mitä suurin tarmokkuus oli tarpeen estämään liikkeemme alusta lipumasta keinotekoisesti aikaan saatuun yleiseen virtaukseen tai pikemminkin ajautumaan sen mukana.

Viimeksi silloin, kun meidän hornamaisen sanomalehdistömme, jolle Saksan kansan olemassaolo on aivan yhdentekevää, onnistui paisuttaa Etelä-Tyrolin kysymyksen merkitys sellaisiin mittasuhteisiin, että sen täytyi pakostakin koitua Saksan kansalle kohtalokkaaksi. Harkitsematta, kenen asioille siten joutuivat, monet ns. »kansalliset» miehet ja puolueet ja liitot suorastaan juutalaisten kuohumistilaan saattaman yleisen mielipiteen pelosta liittyivät mukaan yleiseen huutoon ja olivat mielettömyydessään mukana auttamassa taistelussa semmoista järjestelmää vastaan, jota meidän saksalaisten täytyisi juuri nykyisessä asemassamme pitää ainoana valopilkkuna tässä turmiotaan kohti kulkevassa maailmassa. Kansainvälisen juutalaisen hitaasti, mutta varmasti kiristäessä meitä kurkusta meidän ns. isän-maanystävämme nostavat suuren huudon sitä miestä ja sellaista järjestelmää vastaan, jotka ovat rohjenneet ainakin yhdessä tämän maailman kolkassa tempautua irti juutalaisuuden ja vapaamuurariuden kouristuksesta ja asettaa tuon kansainvälisen maailmanmyrkytyksen vastapainoksi kansallisen vastarinnan. Mutta heikoista luonteista oli liian houkuttelevaa kääntää muitta mutkitta purjeensa tuulen mukaan ja antautua julkisen mielipiteen huudon voimasta. Sillä siinä oli tosiaankin kysymyksessä antautuminen? Vaikkapa ihmiset sisäisessä valheellisuudessaan ja kehnoudessaan eivät sitä myöntäisikään, ehkäpä eivät edes itselleenkään, niin totuutena kuitenkin pysyy, että ainoastaan arkamaisuus ja juutalaisten kuohuntaan saattaman kansan mielialan pelko heidät pakotti lähtemään mukaan. Kaikki muut perustelut ovat syyllisyydentuntoisen pikku synnintekijän viheliäisiä verukkeita.

Silloin oli välttämätöntä temmata rautakouralla liike siitä eroon, jotta se saataisiin varjelluksi joutumasta turmioon tuon suunnan vuoksi. Sellaisen suunnanmuutoksen yrittäminen samalla hetkellä, jolloin julkinen mielipide kaikkien käyttövoimien lietsomana loimuaa suurena liekkinä yhteen ainoaan suuntaan, ei ole ainakaan sinä ajankohtana omansa hankkimaan kansan-suosiota, jopa se monesti on uhkarohkealle yrittäjälle melkeinpä hengenvaarallista. Useatkin historian miehet on tuollaisina hetkinä kivitetty semmoisen toiminnan ja menettelyn vuoksi, josta jälkimaailmalla olisi täysi syy ja aihe heitä polvillaan kiittää.

Mutta se juuri liikkeen on otettava huomioon eikä nykyajan hetkellinen suosio. Voi kyllä käydä niin, että semmoisina hetkinä yksityisen rohkeus pyrkii pettämään; mutta hänen ei pidä koskaan unohtaa, että jokaisen tuommoisen hetken jälkeen joskus sentään koittaa vapahdus ja ettei liikkeen, joka tahtoo uudistaa maailman, ole palveltava nykyhetkeä, vaan tulevaisuutta.

Tällöin voi todeta, että historian suurimmiksi ja pysyvimmiksi menestyksiksi muodostuvat enimmäkseen semmoiset, jotka ensi alussa ovat saavuttaneet kaikkein vähimmin ymmärtämystä, koska ne ovat olleet jyrkimmässä ristiriidassa yleisen julkisen mielipiteen, sen käsitysten ja sen tahdon kanssa.

Sen jouduimme jo silloin, ensimmäisen julkisen esiintymisemme päivänä kokemaan. Emme toden totta »tavoitelleet joukkojen suosiota», vaan asetuimme tuon kansan mielettömyyttä vastustamaan, aina ja joka paikassa. Melkein aina asianlaita oli sillä tavalla, että näinä vuosina jouduin astumaan ihmisjoukon eteen, joka uskoi juuri päinvastaista kuin minun oli tarkoitukseni sanoa, ja halusi juuri päinvastaista kuin minä uskoin. Sitten oli kahden tunnin urakkana temmata pari-, kolmetuhatta ihmistä irti tähänastisesta vakaumuksestaan, särkeä isku iskulta heidän siihenastisten käsitystensä perustus pirstaleiksi ja johdattaa heidät lopuksi meidän vakaumuksemme ja meidän maailmankatsomuksemme pohjalle. Opin silloin lyhyessä ajassa erään tärkeän seikan, nimittäin **heti kohta itse lyömään vastauksen aseen vihollisen kädestä.** Pian huomasimme vastustajiemme, erikoisesti heidän väittelypuhujiensa esiintyvän varustautuneina aivan erikoisella »ohjelmistolla», jossa esitettiin alati uusiutuvia vastaväitteitä meidän väitteitämme vastaan, niin että tuollaisen menettelyn samanlaisuus pani päättelemään, että sen takana oli määrätietoinen yhtenäinen koulutus. Ja niin asianlaita olikin Tässä jouduimme tuntemaan vastustajiemme propagandan uskomattoman tottumuksen kuriin ja järjestykseen, ja vielä tänäkin päivänä pidän ylpeytenäni, että keksin keinon, millä en ainoastaan saanut tehdyksi tuota propagandaa tehottomaksi, vaan lopulta sain itse lyödyksi sen avulla sen tekijät. Kahta vuotta myöhemmin hallitsin itse tuon taidon.

Oli tärkeää jokaista eri puhetta valmistellessa jo edeltäpäin päästä selville väittelyn yhteydessä odotettavissa olevien vastaväitteiden otaksuttavasta sisällyksestä ja muodosta ja sitten omassa puheessa heti kohta ennakolta ne repiä ja ruotia perusteellisesti. Tällöin oli tarkoituksenmukaista itse heti paikalla mainita nuo mahdolliset vastaväitteet ja todistaa niiden paikkansapitämättömyys; silloin oli kuulija, joka oli saapunut tilaisuuteen kylläkin pää ahdettuna täyteen opettamalla opetettuja huomautuksia ja vastaväitteitä, mutta muuten rehellisin mielin, helpommin voitettavissa kumoamalla hänen muistiinsa päntätyt epäilykset ja arvelut. Hänelle syötetty viisaus kumoutui ja osoittautui vääräksi itsestään, ja hänen huomionsa kiintyi yhä enemmän esitykseen.

Tämä oli syynä siihen, minkä vuoksi jo heti ensimmäisen »Versailles'in rauhansopimuksesta» pitämäni esitelmän jälkeen, jonka vielä olin ns. »lukeneena miehenä» pitänyt omassa joukko osastossani, muutin esitystäni sikäli, että nyttemmin puhuin »Brest-Litovskin ja Versailles'in rauhansopimuksista». Sillä olin saattanut jo aivan lyhyen ajan kuluttua, niin, jo tuon ensimmäisen esitelmän johdosta käydystä keskustelusta todeta, etteivät nuo miehet todellisuudessa tienneet Brest-Litovskin rauhanteosta yhtään mitään, mutta että heidän puolueidensa taitavan propagandan oli onnistunut leimata juuri tämä rauhanteko erääksi maailman häpeällisimmäksi väkivaltatoimenpiteeksi. Sen sitkeyden ja hellittämättömyyden ansioksi, jolla suurille joukoille aina ja

lakkaamatta syötettiin samaa valhetta, oli luettava, että miljoonat saksalaiset pitivät Versailles'in rauhan-sopimusta ainoastaan oikeudenmukaisena kostona meidän BrestLitovskissa muka tekemästämme rikoksesta, joten he käsittivät kaiken taistelun Versailles'ia vastaan vääryydeksi ja monestikin joutuivat sen johdosta ihan rehellisen siveellisen suuttumuksen valtaan. Ja tämä oli myös osaltaan syynä siihen, miten yhtä häpeämätön kuin mahdoton ja kohtuutonkin sana »hyvitys» pääsi pesiytymään Saksaan. Tuo mitä valheellisin teeskentely tuntui miljoonista kiihotetuista ja kiihdytetyistä kansatovereistamme tosiaankin korkeamman oikeuden täytäntöönpanolta. Hirveää, mutta asia oli niin. Parhaana todistuksena siitä oli menestys, jonka minun Versailles'in rauhantekoa vastaan kohdistamani propaganda saavutti, kun aina sitä ennen selitin Brest-Litovskin rauhansopimusta. Asetin molemmat rauhansopimukset toistensa kanssa rinnan, vertasin niitä keskenään kohta kohdalta, osoitin jälkimmäisen suorastaan rajattoman inhimillisyyden edellisen epäinhimillisen julmuuden rinnalla, ja tulos oli valtava. Tästä aiheesta puhuin siihen aikaan kokouksissa, joissa oli läsnä kaksituhatta henkeä, joiden joukosta useinkin minuun suuntautuivat kolmentuhannenkuudensadan vihamielisen silmän katseet. Ja kolme tuntia myöhemmin aaltoili edessäni lainehtiva ihmisjoukko täynnänsä pyhintä suuttumusta ja rajatonta kiukkua. Taaskin oli tuhatpäisen joukon aivoista saatu juurineen kiskotuksi suuri valhe ja istutetuksi totuus sen sijaan.

Näitä kahta esitelmääni, nimittäin »Maailmansodan todelliset syyt» ja »Brest-Litovskin ja Versailles'in rauhansopimukset» pidin siihen aikaan kaikkein tärkeimpinä, joten toistin ne kymmenet kerrat aina uudessa muodossa, yhä uudelleen, kunnes ainakin tästä asiasta oli levinnyt varma, selvä ja yhtenäinen käsitys niiden ihmisten keskuuteen, joiden joukosta liike hankki ensimmäiset jäsenensä.

Noista kokouksista oli minulle itselleni vielä sekin hyöty, että vähitellen aloin muuttautua joukkokokouspuhujaksi, että totuin sujuvasti käyttämään paatosta ja liikkeitä ja eleitä, jotka ovat välttämättömiä suuressa suojassa, mihin mahtuu tuhansia ihmisiä.

Niin kuin jo aikaisemmin olen tähdentänyt, en noina aikoina nähnyt enkä kuullut, joitakin pieniä piirejä lukuun ottamatta, puolueiden keskuudessa merkkiäkään tähän suuntaan käyvästä valistustoiminnasta, vaikka ne nyt pitävätkin suurta suuta ja ovat olevinaan, ikään kuin **ne itse** olisivat saaneet aikaan tuon muutoksen julkisessa mielipiteessä. Mutta milloin joku ns. kansallismielinen poliitikko piti jossakin siihen suuntaan käyvän esitelmän, se tapahtui ainoastaan semmoisissa piireissä, joilla itsellään jo enimmäkseen oli sama vakaumus kuin hänellä itsellään ja joille esitetyt ajatukset enintään merkitsivät omien mielipiteiden lujittumista Mutta siitä ei ollut siihen aikaan kysymys, vaan ainoastaan siitä, että valistustoiminnan ja propagandatyön avulla oli voitettava niiden kannattajiksi ne

ihmiset, jotka tähän saakka olivat kasvatuksensa ja käsitystensä vuoksi olleet vastustajan puolella.

Myöskin lentolehtiset asetimme tämän valistustoiminnan palvelukseen. Jo joukko-osastossani olin sepittänyt lentolehtisen, jossa asetin rinnakkain Brest-Litovskin ja Versailles'in rauhan-sopimukset ja joka levisi varsin suurina painoksina. Varasin sitä myöhemmin joitakin määriä puolueellemme, ja täälläkin sillä oli hyvä vaikutus. Ensimmäisille kokouksille oli tunnus-omaista, että pöydät olivat täynnä kaikkia mahdollisia lento-lehtisiä, sanomalehtiä, lentokirjasia jne. Kuitenkin pantiin pääpaino puhuttuun sanaan. Ja tosiasiallisesti ainoastaan se yleisistä psykologisista syistä johtuen kykeneekin saamaan aikaan todella suuria mullistuksia.

Jo tämän kirjan edellisessä osassa olen osoittanut, että valtavan suuret, maailmaa mullistavat tapahtumat eivät ole syntyneet kirjoitetun, vaan puhutun sanan voimasta. Tästä asiasta syntyi eräässä sanomalehdistön osassa pitkähkö väittely, jossa tietysti varsinkin meikäläiset porvarilliset neropatit asettuivat moista väitettä varsin jyrkästi vastustamaan. Mutta jo se seikka, minkä vuoksi näin kävi, todistaa epäilijöitä vastaan. Sillä porvarillinen älymystö tietenkin esittää vastalauseensa sellaista käsitystä vastaan ainoastaan sen vuoksi, että siltä itseltään ilmeisesti puuttuu voimaa ja kykyä vaikuttaa suuriin joukkoihin puhutun sanan avulla, koskapa oli ryhdytty yhä enemmän puhtaasti kirjalliseen toimintaan ja luovuttu todella agitatorisen puhutun sanan käytöstä. Mutta semmoinen tapa johtaa ajan mittaan pakostakin siihen, mikä meikäläiselle porvaristolle on nykyisin tunnusomaista, nimittäin joukkovaikutuksen ja joukkoihin vaikuttamisen psykologisen vaiston menetykseen.

Puhuja joutuu saamaan sen joukon taholta, jonka edessä hän seisoo puhetta pitämässä, lakkaamatta korjauksia ja oikaisuja esittämäänsä, sikäli kuin hän voi taukoamatta tarkata kuulijoidensa kasvoista, missä määrin nämä pystyvät hänen esitystään ymmärryksellään seuraamaan sekä johtavatko hänen sanojensa vaikutus ja teho toivottuihin päämääriin; sen sijaan kirjoittaja ei ylipäänsä tunne lukijoitaan. Sen vuoksi hän ei alun perinkään joudu kohdistamaan kirjoittamaansa tietylle, hänen silmiensä edessä olevalle ihmisjoukolle, vaan pitämään esityksensä aivan yleisesti. Mutta siten hän menettää tietyssä määrin psykologista terävyyttään ja siitä johtuen myös joustavuuttaan. Niinpä ylimalkaan loistava puhuja aina osaa kirjoittaa paremmin kuin loistava kynänkäyttäjä puhua, jollei hän lakkaamatta harjoittele tätä taitoa. Sen lisäksi vielä ihmisten suuret joukot ovat sinänsä laiskoja, pysyttelevät velttoina vanhojen tapojensa ja tottumustensa raiteilla ja varsin vastahakoisesti ottavat käteensä mitään semmoista, mikä ei vastaa sitä, mitä he itse uskovat, eikä anna sitä, mitä he itselleen toivovat. Sen vuoksi lukevat kirjoituksia, joissa on tietty tarkoitus, enimmäkseen ainoastaan sellaiset ihmiset, joita jo itseään on pidettävä saman suunnan kannattajina. Enintään lentolehtinen

tai juliste voi lyhyytensä ansiosta varmasti odottaa, että toisinajattelevakin malttaa hetken aikaa kiinnittää siihen huomiotaan. Suuremmat menestyksen mahdollisuudet on jo kuvilla kaikissa eri muodoissaan, aina elokuvia myöten. Tällöin ihmisen tarvitsee vielä vähemmän tehdä työtä ymmärryksellään; riittää, kunhan katselee, enintään lukaisee läpi aivan lyhyen tekstin, ja niin useat ovat valmiit pikemmin omaksumaan kuvaesityksen kuin lukemaan pitkähkön kirjoituksen. Kuva suo ihmiselle paljon lyhyemmässä ajassa, tekisi melkein mieli sanoa yhdellä iskulla selityksen ja selvyyden, jonka hän kirjoitetusta saa vasta pitkällisellä lukemisella.

Mutta olennaisinta ja tärkeintä on kuitenkin, ettei kirjoitetusta sanasta koskaan tiedä, kenen käsiin se joutuu, mutta sen täytyy kuitenkin säilyttää kerta kaikkiaan määrätty muotonsa ja sommittelunsa. Teho ja vaikutus on ylipäänsä sitä suurempi, kuta paremmin sommittelutapa vastaa niiden ihmisten henkistä tasoa ja sisäistä luonteenlaatua, jotka joutuvat sen lukemaan. Suurille joukoille tarkoitetun kirjan täytyy niin ollen jo edeltäkäsin koettaa tyyliltään ja tasoltaan vaikuttaa toisella tapaa kuin korkeammille älyllisille kerroksille määrätty teos.

Ainoastaan tämän mukautumiskykynsä puolesta lähenee kirjoitettu sana puhuttua. Puhuja voi käsitellä vaikkapa samaa aihetta kuin kirja, mutta jos hän on suuri ja nerokas kansanpuhuja, hän tuskin kuitenkaan voi toistaa samaa moitetta ja samaa aihetta kahtakaan kertaa aivan samassa muodossa. Hänen täytyy aina antaa suurten joukkojen nostaa ja kannattaa itseään sillä tavalla, että hetken tunne saa hänet aina löytämään juuri ne sanat, joita hän tarvitsee päästäkseen puhumaan kulloinkin kuulijoinaan olevien sydämiin. Mutta jos hän erehtyy siinä vaikka vähänkin, hänellä on aina elävä oikaisija ja korjaaja edessään. Niin kuin edellä jo tuli sanotuksi, hän voi lukea kuulijoidensa kasvonilmeistä, tokko nämä ensiksikin ymmärtävät, mitä hän puhuu, toiseksi, pystyvätkö he kokonaisuutta seuraamaan, sekä kolmanneksi, missä määrin hän on saanut heidät vakuuttumaan esitetyn oikeudesta ja paikkansapitävyydestä. Jos hän — ensiksikin — huomaa, etteivät he häntä käsitä, hän esittää selityksensä niin alkukantaisesti ja selvästi, että jok'ikinen pakostakin ymmärtää; jos hän — toiseksi — tuntee, etteivät he pysty häntä seuraamaan, hän rupeaa rakentamaan ajatuksiaan hyvin varovasti ja hitaasti, kunnes joukon kaikkein heikoinkaan ei jää muista jälkeen, ja — kolmanneksi — aavistaessaan, etteivät he näytä vakuuttuneilta, hänen on toistettava sama yhä uudelleen ja aina yhä uusin esimerkein, itse esitettävä heidän vastaväitteensä, jotka hän julki lausumattomina tuntee, ja sitten puhuttava niitä vastaan niin kauan ja murskattava ne kohta kohdalta, kunnes vihdoin viimeinenkin vastustusryhmä jo olemuksellaan ja kasvonilmeillään tunnustaa antautuvansa hänen todistelujensa johdosta.

Tällöin tulee useinkin kysymykseen ihmisten ennakkomielipiteiden voittaminen, jotka eivät perustu heidän järkeensä ja ymmärrykseensä, vaan ovat useimmiten

ainoastaan vaistomaisia, itsetiedottomia ja pohjautuvat pelkkään tunteeseen. Tuollaisen vaistomaisesta vastenmielisyydestä, tunnepohjaisesta vihasta ja ennakkomielisen torjuvasta suhtautumisesta johtuvan erottavan seinän poistaminen väliltä on tuhat vertaa vaikeampaa kuin virheellisen ja erheellisen tieteellisen käsityksen oikaisu. Väärät käsitykset ja heikko, puutteellinen tieto voidaan korjata opetuksen avulla. Mutta tunteen vastustelua ei koskaan. Ainoastaan vetoaminen noihin salaperäisiin voimiin itseensä voi tässä tehota; ja siihen pystyy tuskin milloinkaan kirjailija, vaan melkein yksinomaan puhuja.

Kaikkein pätevimpänä todistuksena tästä on se tosiasia, ettei porvarillinen sanomalehdistö ole siitä huolimatta, että se on usein hyvin taitavasti toimitettua ja on suunnattomina miljoonapainoksina tulvinut yli koko Saksan kansan, kyennyt estämään suuria joukkoja muuttumasta juuri tämän saman porvarillisen maailman jyrkimmiksi vihollisiksi. Koko tuo sanomalehtitulva ja kaikki kirjat, joita älymystö on tuottanut ja tuottaa vuodesta vuoteen, liukuu alempien kansankerrosten miljoonien ihmisten ohi kuin vesi hanhen selästä. Tämä voi todistaa ainoastaan kahta asiaa: joko tuo meikäläisen porvarillisen maailman koko kirjallinen toiminta on sisällöltään väärää, tai sitten on mahdoton päästä tunkeutumaan suurten joukkojen sydämiin yksinomaan kirjoitetun sanan voimalla. Joka tapauksessa erikoisesti silloin, kun tuo kirjoittelu on kovin hatarasti psykologisesti sovellettua, niin kuin tässä tapauksessa on laita.

Älköön nyt suinkaan vastattako (niin kuin muudan suuri berliiniläinen saksalaiskansallinen sanomalehti yritti vastata), että juuri **marxilaisuus** itse, nimenomaan sen kirjallinen toiminta ja erikoisesti Karl Marxin perustavanluonteinen teos osoittaa tämän väitteen vääräksi. Pintapuolisemmin on vielä harvoin tätä ennen yritetty tukea harhaan osunutta katsantokantaa. **Marxilaisuudelle** ei ole sen hämmästyttävää valtaa suuriin joukkoihin suinkaan antanut juutalaisen ajatustyön muodollinen, kirjalliseen muotoon puettu teos, vaan sen sijaan se suunnaton puhutun sanan propaganda-aalto, joka vuosien kuluessa sai suuret joukot valtaansa. Sadastatuhannesta saksalaisesta työmiehestä ei vielä keskimäärin satakaan tunne koko teosta, jonka tutkijoita on tuhat vertaa enemmän älymystön edustajia ja erikoisesti juutalaisia kuin tämän liikkeen todellisia kannattajia kansan syvien rivien keskuudessa. Tämä teos ei olekaan ollenkaan kirjoitettu suuria joukkoja varten, vaan yksinomaan juutalaisen maailmanvalloituskoneiston älymystöön kuuluvan johdon tarpeiksi; koneistoa itseään on sitten lämmitetty aivan toisenlaisilla aineksilla, nimittäin sanomalehdillä. Sillä se seikka juuri erottaa marxilaisen sanomalehdistön meikäläisestä porvarillisesta lehdistöstä. **Marxilaisiin sanomalehtiin kirjoittavat agitaattorit, mutta porvarillinen sanomalehdistö harjoittaisi halusta agitaatiota kirjoittajien avulla.** Sosiaalidemokraattinen nurkkatoimittaja, joka melkein aina tulee lehtensä toimitukseen suoraan kokoushuoneesta, tuntee

joukkonsa paremmin kuin kukaan muu. Sitä vastoin porvarillinen kynänkäyttäjä, joka astuu suurten joukkojen eteen suoraan omasta työhuoneestaan, rupeaa jo voimaan pahoin niiden pelkistä lemuista ja hajuista ja joutuu kirjoittaessaankin sen vuoksi avuttomaksi niiden edessä.

Marxilaisuuden kannattajiksi ei ole miljoonia työläisiä hankkinut niinkään suuressa määrin marxilaisten kirkkoisien kirjoitustapa kuin pikemminkin kymmenientuhansien väsymättömien agitaattorien uupumaton ja todellakin valtava propagandatyö, alkaen suuresta kiihotusapostolista aivan vähäpätöisimpään ammattiyhdistysvirkailijaan ja luottamusmieheen ja väittelypuhujaan asti; se on tapahtunut niissä sadoissatuhansissa kokouksissa, joissa nuo kansanpuhujat savuisissa ravintola-huoneissa pöydällä seisten ovat takoneet tuota oppia ihmisten päähän ja siten älynneet hankkia satumaisen tuon ihmisaineksen tuntemuksen, mikä heidät vasta oikein on opettanut valitsemaan oikeat hyökkäysaseet, joiden avulla käydä julkisen mielipiteen linnoituksen kimppuun. Ja siinä ovat olleet lisäksi vaikuttamassa ne jättiläismäiset joukkomielenosoitukset, tuollaiset sadantuhannen hengen kulkueet, jotka polttamalla polttivat vähäpätöinen köyhän ihmisparan aivoihin sen ylpeän vakaumuksen, että he kukin ovat pienenä maan matosena sentään jäseniä siinä suuressa lohikäärmeessä, jonka tulisesta henkäyksestä vihattu porvarillinen maailma kerran vielä syttyy tuleen ja ilmi liekkeihin ja köyhälistön diktatuuri pääsee juhlimaan viimeistä, lopullista voittoaan.

Sellaisista propagandatilaisuuksista tulivat sitten ne ihmiset, jotka olivat valmiit ja valmistetut lukemaan sosiaalidemokraattisia sanomalehtiä, mutta sellaisia sanomalehtiä, jotka itse eivät sentään olleet kirjoitettuja, vaan puhuttuja. Sillä kun porvarillisessa leirissä professorit ja kirjanoppineet, teoreetikot ja kaikenlaiset kynänkäyttäjät väliin yrittävät myös puhua, koettavat marxilaisuuden palveluksessa puhujat useinkin kirjoittaa. Ja juuri juutalainen, joka tässä kohdin aivan erikoisesti tulee kysymykseen, on valheellisen väittelytaitonsa joustavuuden ja tottuneisuutensa ansiosta vielä kirjailijanakin pikemmin kiihotustyötä tekevä puhuja kuin kirjoittava hahmottelija.

Siinä on syy, minkä vuoksi porvarillinen sanomalehtimaailma ei (ottamatta ollenkaan lukuun sitä seikkaa, että se on suurimmaksi osaksi juutalaistunut ja sillä ei sen vuoksi ole lainkaan halua eikä aihettakaan todella opettaa kansan suuria joukkoja) pysty vähimmässäkään määrässä vaikuttamaan meidän kansamme laajimpien kerrosten asennoitumiseen.

Miten vaikea tunnepohjaisia ennakkoluuloja, mielialoja, aistimuksia ja tunteita on kumota ja korvata toisilla, miten monien melkeinpä arvaamattomien vaikutusten ja ehtojen varassa menestys on, sen voi herkkätuntoinen puhuja päätellä siitä, että jo sillä seikalla, mihin aikaan päivästä esitys tapahtuu, voi olla sen vaikutukseen ja tehoon ratkaiseva vaikutus. Sama esitys, sama puhuja ja sama

aihe vaikuttavat aivan eri tavalla kello kymmenen aikaan aamupäivällä, kolmen aikaan iltapäivällä tai iltasella. Minä itse vasta-alkajana vielä määräsin kokouksia pidettäväksi aamupäivällä ja muistan erikoisesti eräänkin julistus-tilaisuuden, jonka pidimme Münchner-Kindl-Kellerissä, vastalauseena »saksalaisten alueiden sortoa» vastaan. Se oli siihen aikaan Münchenin suurin sali, ja yritys tuntui hyvin uskalletulta. Tehdäkseni kokoukseen pääsyn erikoisesti helpoksi liikkeen kannattajille ja kaikille, joita tilaisuuteen tuli, asetin kokouksen kello kymmeneksi sunnuntaiaamupäiväksi. Tulos oli masentava, mutta samalla erinomaisen opettava: sali täynnä, vaikutus todella valtava, mutta tunnelma jäätävän kylmä; ei yksikään lämmennyt, ja minä itse puhujana tunsin itseni syvästi onnettomaksi, kun en saanut aikaan minkäänlaista yhteyttä, en heikointakaan kosketusta kuulijoihini. En luule puhuneeni sen huonommin kuin tavallisestikaan; mutta vaikutus tuntui olevan yhtä tyhjän kanssa. Perin tyytymättömänä, vaikkakin yhtä kokemusta viisaampana poistuin siitä kokouksesta. Myöhemmät samantapaiset kokeeni johtivat samaan tulokseen.

Sitä ei pidäkään ihmetellä. Käydäänpä vaikka teatteri-näytännössä, katsotaan ensin jokin kappale kello kolme ilta-päivällä ja sitten sama kappale ja samojen näyttelijöiden näyttelemänä kello kahdeksan illalla, niin aivan hämmästyy vaikutuksen ja tehon erilaisuutta. Herkkätunteinen ihminen, joka itse kykenee selvittämään tämän mielialansa, pystyy ilman muuta toteamaan, ettei esityksen teho ole iltapäivällä lähimainkaan yhtä suuri kuin iltasella. Jopa elokuvaesityksistäkin voi tehdä saman toteamuksen. Tämä viimeksi mainittu on tärkeää sen vuoksi, että teatterista voisi sanoa, että ehkäpä näyttelijät eivät panneet esityksiinsä yhtä paljon huolta ja vaivaa iltapäivällä kuin illalla. Mutta filmi ei ole iltapäivällä toinen kuin kello yhdeksään aikaan illalla. Ei, ajalla itsellään on tässä suhteessa tietty vaikutus, aivan samoin kuin minuun itseeni myös huoneella. On huoneita, jotka jättävät minut kylmäksi syistä, jotka voi vain vaivoin ymmärtää, jotka jollakin tavoin kuin mitä kiivaimmin vastustavat minkäänlaisen tunnelman syntymistä. Myös perinteiset muistot ja kuvitelmat, joita ihmisen sisimmässä piilee, voivat ratkaisevasti määrätä vaikutuksen laadun. Samoin »Parsifalin» esitys vaikuttaa Bayreuthissa aina toisella tavalla kuin missään muussa maailman paikassa. Vanhan rajakreivien kaupungin juhlanäytäntökukkulalla kohoavan talon salaperäistä tenhoa ei mikään ulkonainen seikka pysty korvaamaan, eipä edes kohoamaan sen tasalle.

Kaikissa näissä tapauksissa on kysymys ihmisen tahdonvapauden rajoittamisesta. Enimmän tämä tietenkin pitää paikkansa sellaisten kokousten suhteen, joissa käy keskenään tahdoltaan vastakkaisesti asennoituneita ihmisiä ja jotka nyt täytyy voittaa uuden tahdon kannattajiksi. Aamulla ja vielä päivälläkin tuntuvat ihmisen tahdonvoimat vielä asettuvan - mitä tarmokkaimmin torjumaan vieraan tahdon ja vieraan mielipiteen tyrkyttämisyrityksiä. Sen sijaan illalla ne

joutuvat helpommin voimakkaamman tahdon vallitsevan voiman lumoihin. Sillä todellisuudessa jokainen sellainen kokous on kahden vastakkaisen voiman keskinäistä painiskelua. Hallitsevan apostoliluonteen onnistuu ylivoimaisella puhetaidollaan nyt helpommin voittaa uuden uskon puolelle semmoisia ihmisiä, jotka aivan luonnollisista syistä jo ovat joutuneet kokemaan vastustuskykynsä heikkenemistä, kuin sellaisia, joiden henkiset voimat ja tahdon joustavuus ovat vielä täydessä vireessä.

Samaa tarkoitusperää palvelee myös katolisten kirkkojen keinotekoinen, mutta kuitenkin salaperäinen puolihämärä, palavat kynttilät, pyhäsavu, suitsutusastiat yms.

Näin painiskellessaan käännytettävien vastustajien kanssa puhuja saavuttaa vähän kerrassaan sellaisen propagandan sielullisten edellytysten suhteen ihmeteltävän herkän vaistoamiskyvyn, jollainen kirjoittajalta melkein aina puuttuu. Sen vuoksi kirjoitettu sana joutuu ahtaamman, suppeamman vaikutuksensa vuoksi ylipäänsä enemmänkin palvelemaan jo olemassa olevan mielipiteen tai käsityksen säilymistä, lujittumista ja syventymistä. Todella suuria historiallisia mullistuksia ei ole saanut aikaan kirjoitettu sana, vaan se on enintään seurannut niiden rinnalla. Älköön luultakokaan, että Ranskan suuri vallankumous olisi koskaan päässyt puhkeamaan filosofisten teoriojen johdosta, jollei se olisi tavannut mitä suuripiirteisimpien kansankiihottajien johtamaa yllyttäjien armeijaa, jotka ärsyttivät jo ennestään kiusaantuneen kansan intohimoja, kunnes siitä oli vihdoin seurauksena se hirvittävä tulivuorenpurkaus, joka pani koko Euroopan kauhusta kangistumaan. Samoin uusimman ajan suurin kumouksellinen mullistus, Venäjän bolshevikkivallankumous, ei suinkaan syntynyt Leninin kirjailijantoiminnan seurauksena, vaan lukemattomien suurten ja pienten kiihottaja-apostolien vihaa kuohuttavan puhujantoiminnan tuloksena.

Luku- ja kirjoitustaidottomia kansanjoukkoja ei tosiaankaan innostettu kommunistiseen vallankumoukseen Karl Marxin kaltaisen miehen teoreettisten kirjoitusten voimalla, vaan sen ihanana välkkyvän taivaan avulla, jota tuhannet tosin kyllä saman aatteen palveluksessa toimivat kiihottajat lupailivat kansalle.

Niin asianlaita on aina ollut, ja sillään se ikuisesti pysyykin.

Täysin meikäläisen saksalaisen älymystön typeryyden ja maailmantuntemuksen puutteen mukaista on luulo, että kirjoittaja muka on pakostakin puhumaan verrattuna henkisesti ylivoimainen Tätä käsitystä kuvaa mitä oivallisimmin kerran jo edellä puheena olleen kansallisen sanomalehden arvostelu, jossa todetaan, että useinkin tuntee itsensä pettyneeksi, kun yht'äkkiä näkee jonkun tunnustetusti suuren puhujan puheen painettuna. Se johtaa mieleeni toisen arvostelun, joka joutui käsiini. sodan aikana; siinä ruodittiin ja tarkastettiin ihan kuin suurennuslasilla Lloyd George'in puheita, joka oli siihen aikaan vielä sotatarveministerinä, ja päädyttiin sellaiseen nerokkaaseen toteamukseen,

että nuo puheet muka olivat henkisesti ja tieteellisesti ala-arvoisia ja muuten arkipäiväisiä ja ihan itsestään selviä tuotteita. Sain sitten itse muutamia noita puheita kouraani pienenä vihkosena, ja minun täytyi pakostakin ihan ääneen nauraa, kun ei tavallinen normaali saksalainen kynäritari pystynyt ollenkaan ymmärtämään noita sielullisen joukkovaikutuksen mestariteoksia. Tuo mies arvosteli noita puheita tykkänään sen vaikutuksen perusteella, minkä ne tekivät hänen omaan velttoutuneeseen mieleensä, jota vastoin suuri englantilainen kansankiihottaja oli asettunut kokonaan sille kannalle, että olisi voinut tehdä kuulijoidensa suureen joukkoon ja laajimmassa. merkityksessä koko Englannin kansan alempiin kerroksiin mahdollisimman suuren vaikutuksen. Tältä kannalta tuon englantilaisen puheet olivat mitä suurenmoisimpia saavutuksia, koska ne todistavat kerrassaan hämmästyttävän suurta laajojen kansankerrosten sielun tuntemusta. Niiden vaikutus muodostuikin sitten todella erinomaisen tehoisaksi. Verrattakoonpa siihen Bethmann Hollwegin kaltaisen herran avutonta sopertelua. Näennäisesti jälkimmäisen puheet olivat kylläkin nerokkaampia, mutta todellisuudessa ne ainoastaan osoittivat, miten kykenemätön tuo mies oli puhumaan omalle kansalleen, jota hän ei kyllä tuntenutkaan. Kuitenkin pystyvät saksalaisen, tieteellisesti tietystikin erittäin sivistyneen kynäilijäsielun keskimittaiset varpusenaivot arvostelemaan Englannin ministerin nerokkuutta sen vaikutuksen perusteella, jonka joukkovaikutusta tavoitteleva puhe tekee hänen silkkaa tieteellisyyttään kalkkiutuneeseen sisimpäänsä, ja vertailemaan sitä saksalaisen valtiomiehen puheeseen, jonka henkevä jaarittelu tietystikin tapaa hänessä otollisemman maaperän. Ettei Lloyd George nerokkuudeltaan ollut ainoastaan Bethmann Hollwegin kaltaisen herran veroinen, vaan tuhat vertaa tätä suurempi, sen hän osoitti siten, että löysi puheilleen sen muodon ja sen ilmaisutavan, jotka avasivat hänelle hänen kansansa sydämet ja saivat tuon kansan lopuksi ehdottomasti hänen tahtoaan palvelemaan. Juuri kielen alkeellinen yksinkertaisuus, sen ilmaisumuotojen omaperäisyys ja helposti käsitettävien, mitä yksinkertaisimpien esimerkkien käyttö on todistuksena tuon englantilaisen ylivoimaisesta poliittisesta kyvystä. **Sillä valtiomiehen puhetta omalle kansalleen ei ole mitattava sen vaikutuksen nojalla, jonka se tekee yliopistonprofessoriin, vaan sen perusteella, millaisen vaikutuksen se tekee kansaan.** Ja tästä yksistään saadaan puhujan nerokkuudenkin mittapuu.

Meidän liikkeemme hämmästyttävä kehitys, liikkeen, joka vasta muutamia vuosia sitten perustettiin tyhjästä ja jota nykyisin jo pidetään sen arvoisena, että kaikki meidän kansamme sisäiset ja ulkonaiset viholliset sitä mitä ankarimmin vainoavat,

on luettava tämän oivalluksen ainaisen huomioon ottamisen ja käyttämisen ansioksi.

Niin tärkeä kuin kirjallinenkin toiminta voi liikkeelle olla, meidän nykyisessä asemassamme sillä on kuitenkin suurempi merkitys ylempien ja alempien johtajien samanlaisessa ja yhtenäisessä kasvatuksessa kuin vastakkaisella kannalla olevien suurten joukkojen voittamisessa liikkeemme puolelle. Ainoastaan perin harvoissa tapauksissa alentunee vakaumuksellinen sosiaalidemokraatti tai kiihkoisa kommunisti hankkimaan kansallissosialistista lentokirjasta, saati kirjaa, lukemaan sitä ja hankkimaan siitä käsitystä meikäläisestä maailmankatsomuksesta tai tutustumaan oman maailmankatsomuksensa arvosteluun. Hyvin harvoin luetaan kokonaan sanomalehteäkään, jollei siinä ole heti ennakolta semmoinen leima, että se on oman puolueen äänenkannattajia. Siitä muuten olisikin varsin vähän hyötyä, sillä yhden ainoan sanomalehden numeron kokonaiskuva on niin rikkinäinen ja sen vaikutus niin hajanainen, ettei voine odottaa sen tekevän mitään vaikutusta lukijaan, jos tämä tutustuu siihen ainoastaan kerran. Mutta ei saa eikä pidä odottaa kenestäkään, jolle jo muutama penni merkitsee jotakin, että hän ainoastaan tasapuolisen, ulkokohtaisen valistuksen halusta rupeaisi vakinaisesti tilaamaan vastustavalla kannalla olevaa lehteä. Sellaista tuskin tekee yksi kymmenentuhannen joukosta. Vasta se, joka on voitettu liikkeen kannattajaksi, lukee vakituisesti puolueen äänenkannattajaa ja silloinkin käyttää sitä parhaasta päästä oman liikkeen juoksevana uutispalveluna.

Aivan toisin on jo »puhutun» lentolehtisen laita! Sellaisen jo yksi tai toinen, varsinkin jos sen saa ilmaiseksi, paljon pikemmin ottaa käteensä, ja sitäkin mieluummin, jos varsinkin otsakkeessa on joustavasti käsitelty aihetta, joka sillä hetkellä on kaikkien ihmisten huulilla. Silmäiltyään sen läpi perusteellisemmin tai pintapuolisemmin hän mahdollisesti voi tuommoisen lentolehtisen johdosta joutua kiinnittämään huomionsa uusiin näkökohtiin ja asennoitumisiin, jopa uuteen liikkeeseen. Mutta tämäkin on kaikkein suotuisimmassakin tapauksessa ainoastaan heikko alkusysäys, se ei voi kuitenkaan milloinkaan saada aikaan täydellistä tosiasiaa. Sillä lentolehtinenkin voi ainoastaan antaa johonkin sysäyksen tai viitata jonnekin, ja sen vaikutus ilmenee ainoastaan sen lukijoiden myöhemmän perusteellisen opetuksen ja valistuksen yhteydessä. Tämän valistuksen antaja on ja sinä pysyy aina **joukkokokous.**

Joukkokokous on välttämätön jo senkin vuoksi, että siinä yksityinen ihminen, joka toistaiseksi vielä nuoren liikkeen tulevana kannattajana tuntee itsensä yksinäiseksi ja joutuu helposti sen pelon valtaan, että hän todellakin on yksin, ensi kerran saa käsityksen suuremmasta yhteydestä, mikä useimpiin ihmisiin vaikuttaa voimistavasti ja rohkaisevasti. Sama mies odottaa komppanian tai pataljoonan puitteissa, kaikki toverinsa ympärillään, kevyemmin mielin rynnäkköä kuin aivan yksin

ollessaan. Isommassa joukossa hän aina tuntee itsensä turvallisemmaksi, vaikka todellisuudessa olisi tuhansia syitä puhumassa sitä vastaan.
Suuren julistuksen yhteisyys ei ainoastaan lujita yksityisiä jäseniä, vaan se sitoo heidät myös yhteen ja on osaltaan auttamassa joukkohengen muodostumista. Mies, joka uuden oppinsa ensimmäisenä edustajana on omassa yrityksessään tai työpaikassaan ankaran painostuksen ja ahdistuksen alaisena, tarvitsee välttämättömästi sitä tukea, jota merkitsee vakaumus, että on suuren, laajan yhteisön jäsen ja taistelija. Mutta tuosta yhteisöstä hän kuitenkin aina saa ensi kerran käsityksen yhteisessä joukkojulistustilaisuudessa. Tullessaan pienestä työpaikastaan tai suuresta liikkeestään, jossa hän tuntee itsensä varsin pieneksi, ensi kerran joukkokokoukseen ja nähdessään nyt ympärillään tuhansia ja taas tuhansia samanmielisiä ihmisiä, tempautuessaan etsijänä kolmen-, neljäntuhannen muun ihmisen suggestiivisen huumauksen ja innostuksen valtavan vaikutuksen mukaan, uuden opin ilmeisen menestyksen ja tuhansien kannatuksen saadessa hänet vakuuttumaan tuon opin oikeudesta ja ensi kerran herättäen hänen mielessään epäilyksiä hänen siihenastisen vakaumuksensa suhteen — silloin hän itse joutuu sen taikamaisen vaikutuksen valtaan, jota määrittelemme sanalla joukkosuggestio. Tuhansien tahto, kaipuu, mutta myös voima kasaantuu jokaiseen yksityiseen. Mies, joka epäilevänä ja horjuvana tulee tuollaiseen kokoukseen, poistuu siitä sisäisesti lujittuneena: hänestä on tullut yhteisön jäsen.
Kansallissosialistinen liike ei saa sitä koskaan unohtaa, ja varsinkaan se ei saa ikinä päästää semmoisia porvarillisia pöllö-päitä itseensä vaikuttamaan, jotka ovat tietävinään kaiken paremmin, mutta jotka yhtä kaikki ovat päästäneet käsistään luisumaan suuren valtion samoin kuin oman olemassaolonsa ja oman luokkansa valtiuden. Niin, he ovat mahdottoman viisaita, osaavat kaikkea, ymmärtävät joka asian — vain yhtä asiaa he eivät ole osanneet: estää Saksan kansaa joutumasta marxilaisuuden syliin. Siinä kohdin heidän viisautensa on mitä surkeimmin, mitä viheliäisimmin pettänyt, niin että heidän nykyiset suuret luulot itsestään ovat ainoastaan sellaista omahyväisyyttä, joka niin kuin tunnettua mainiosti viihtyy ylpeyden ja tyhmyyden parissa.
Kun nuo ihmiset eivät nykyisin myönnä puhutulle sanalle erikoista arvoa, se johtuu vain siitä, että he, taivaan kiitos, jo ovat mitä perinpohjaisimmin vakuuttuneet omien puheidensa tehottomuudesta.

7. luku

TAISTELU PUNARINTAMAA VASTAAN.

Kävin vv. 1919/20 ja myös 1921 itse omakohtaisesti ns. porvarillisten kokouksissa. Ne tekivät minuun aina saman vaikutuksen kuin nuoruudessani pakollinen lusikallinen kalanmaksaöljyä. Se täytyy nauttia, ja sitä väitetään hyväksi, mutta se maistuu kamalalta! Jos Saksan kansa pantaisiin köysiin ja väkisin raastettaisiin tuollaisiin porvarillisiin »julistustilaisuuksiin» ja ovet pantaisiin lukkoon toimituksen loppuun asti eikä ketään päästettäisi kesken ulos, niin mene tiedä siitä voisi muutaman vuosisadan vieriessä olla joitakin tuloksiakin. Minun täytyy kuitenkin rehellisesti tunnustaa, että todennäköisesti ei elämä sitten enää minua suurestikaan ilahduttaisi ja etten enää ollenkaan haluaisi olla saksalainen. Mutta kun se ei sentään, Luojan kiitos, käy päinsä, ei pidä ihmetellä, että terve, turmeltumaton Saksan kansa karttaa tuommoisia porvarillisia »joukko-kokouksia» kuin piru pappia.

Olen kyllä tullut tuntemaan nuo porvarillisen maailmankatsomuksen profeetat enkä tosiaankaan ihmettele, vaan ymmärrän hyvin, miksi he eivät anna lainkaan arvoa puhutulle sanalle. Kävin noihin aikoihin demokraattien, saksalais-kansallisten, Saksan kansanpuolueen ja myöskin Baijerin kansanpuolueen (Baijerin centrum-puolueen) kokouksissa. Heti ensimmäisenä pisti niissä silmään kuulijoiden tiivis yhtenäisyys. Melkein aina pelkästään puolueen omia jäseniä tuollaisten julistustilaisuuksien osanottajina. Kokonaisuus, jossa ei näkynyt mitään kuria, muistutti pikemminkin haukottelevaa korttikerhoa kuin sen kansan kokouksia, joka juuri oli kokenut suurimman vallankumouksensa.

Jotta moinen rauhallinen mieliala olisi säilynyt, puhujatkin tekivät kaikkensa, mitä suinkin oli tehtävissä. He puhuivat, tai paremminkin, he useimmiten lukivat nerokkaan sanomalehtikirjoituksen tai tieteellisen katsauksen tyyliin laadittuja puheita, karttoivat kaikkia voimasanoja ja sovittivat sinne tänne muun lomaan heikon professorimaisen vitsin, jonka kuullessaan kunnianarvoinen johtokunnan pöytä velvollisuutensa mukaan sitten alkoi nauraa; jollei nyt ääneenkään, siis yllyttävästi, niin sentään ylhäisen hilliytyneesti ja pidättyvästi.

Ja sitten jo koko tuo johtokunnanpöytä semmoisenaan!

Näin kerran tuommoisen kokouksen Münchenin Wagner- salissa; se oli julistustilaisuus Leipzigin kansaintaistelun vuosipäivän kunniaksi. Puheen piti tai luki kunnianarvoinen vanha herra, jonkin yliopiston professori. Korokkeella

istui johtokunta. Vasemmalla monokkeli, oikealla monokkeli ja näiden välissä yksi ilman monokkelia. Kaikilla kolmella pitkätakki, niin että kokonaisuudesta sai sen vaikutelman kuin siinä olisi ollut koolla tuomioistuin juuri parhaillaan langettamassa hirttotuomiota, tai juhlalliset ristiäiset, joka tapauksessa siis kuin uskonnollisluonteinen juhlallinen toimitus. Ns. puheen, joka painettuna olisi mahdollisesti tuntunut hyvinkin hyvältä, vaikutus oli yksinkertaisesti hirvittävä. Jo kolmen neljänneksen perästä koko seurakunta vaipui hienoiseen horteeseen, jota häiritsi ainoastaan se, että muutamia miehiä ja naisia lähti pois salista, tarjoilijattaret kalisuttivat lautasia ja yhä useammat kuulijat rupesivat haukottelemaan. Kolme työläistä, jotka olivat läsnä, uteliaisuuttaanko lienevät olleet vai viran puolesta järjestysmiehinä, ja joiden taakse olin asettunut, vilkuilivat aina aika ajoin toisiinsa huonosti salaillen virnuiluaan ja nyhjäisivät vihdoin toisiaan kyynärpäällään ja hiipivät sitten kaikessa hiljaisuudessa salista pois. Heistä näki, etteivät he missään nimessä tahtoneet häiritä. Semmoinen ei tässä seurassa tosiaan ollut tarpeenkaan. Vihdoin viimein kokous näytti kallistuvan lopulleen. Professorin, jonka ääni oli sillä välin hiljentynyt hiljentymistään, lopetettua esitelmänsä nousi molempien monokkelien välissä istunut kokouksen puheenjohtaja paikaltaan, sanoa päräytti saapuvilla oleville »saksalaisille sisarille» ja »veljille», miten suuresti hän itse oli kiitollinen sekä että varmasti hekin tunsivat samaa siitä ainoalaatuisesta, suurenmoisesta esitelmästä, jonka herra professori X. heille oli tässä tarjonnut yhtä nautinnokkaalla kuin perusteellisella ja syvälti luotaavalla tavallaan ja joka sanan varsinaisimmassa merkityksessä oli ollut »sisäinen elämys», jopa todella »teko». Olisi tämän juhlallisen hetken halventamista, jos tähän selkeään ja terävään esitykseen enää liitettäisiin keskustelua, niin että hän sen vuoksi kaikkien läsnäolijoiden puolesta luopuu semmoisesta ja sen sijaan pyytää kaikkia nousemaan seisoalleen ja yksimielisesti yhtymään huutoon »Olemme yksimielinen veljeskansa» jne. Vihdoin päättäjäisiksi hän vaati laulettavaksi »Deutschland»-laulun.

Ja sitten laulettiin, ja minusta tuntui siltä, kuin jo toisessa säkeistössä ääniä olisi ollut hiukan vähemmän mukana ja että ne vasta loppukerrossa paisuivat jälleen mahtaviksi, ja kolmannessa säkeistössä tämä havainto tuntui vielä voimakkaammin, niin että pahoin pelkään, etteivät kaikki osanneet sanoja oikein varmasti ulkoa.

Mutta mitäpä se haittaa, kun kerran sellainen laulu kajahtaa taivaalle todellisen innostuksen voimasta saksalaiskansallisen sielun syvyydestä!

Sitten kokous hajaantui, s.o. jokainen kiirehti, niin nopeasti kuin pääsi, salista ulos, kuka olutkolpakon ääreen, kuka kahvilaan, ketkä taas raikkaaseen ulkoilmaan.

Niinpä niin, ulos raikkaaseen ilmaan, vain ulos täältä! Se oli minunkin ainoa tunteeni. Ja tuo tuollainen on muka olevinaan satojentuhansien saksalaisten ja preussilaisten sankarimaisen taistelun juhlintaa ja ylistystä! Hyi hitto ja vielä

kerran hyi hitto!
Hallitus kylläkin taitaa pitää tuommoisesta. Tämä oli tietystikin »rauhallinen» kokous. Siellä ei rauhan ja turvallisuuden ministerin tarvitse hetkeäkään pelätä, että innostuksen aallot yht'äkkiä voisivat murtaa virallisesti säädetyt porvarillisen siivollisuuden rajat; että ihmiset yht'äkkiä innostuksen hurmassa virtaisivat salista ulos, eivät painuakseen kiireen kauppaa kahvilaan tai kapakkaan, vaan marssiakseen nelimiehisinä riveinä tahdikkain askelin pitkin kaupungin katuja ja kajauttaen »Deutschland hoch in Ehren», aiheuttaen sillä tavalla rauhallisuutta kaipaavalle poliisilaitokselle vaivaa.
Ei, sellaisiin kansalaisiin voi olla tyytyväinen.

Sen sijaan kansallissosialistien kokoukset eivät olleet suinkaan »rauhallisia» kokouksia. Siellähän törmäsivät vastakkain kahden eri maailmankatsomuksen aallot, eivätkä ne liioin päättyneet jonkin isänmaallisen laulun laimeaan laulamiseen, vaan rajuun, kiihkoisaan kansallisen ja kansallismielisen intohimon purkaukseen.
Oli heti alusta pitäen tärkeää saada meikäläisissä kokouksissa voimaan sokea kuri ja ehdottomasti turvata kokouksen johdon arvovalta. Sillä se, mitä me puhuimme, ei ollut porvarillisen »alustajan» laimeaa jaaritusta, vaan se oli sekä sisältönsä että muotonsa puolesta aina omansa ärsyttämään vastustajan nousemaan vastaamaan! Ja meidän kokouksissammehan oli vastustajia! Miten usein heitä sinne saapuikaan taajoin joukoin, muutamia yllyttäjiä joukossa, saman vakaumuksen kuvastuessa kaikkien kasvoista:Tänä päivänä teistä tehdään loppu! Niin, miten usein noihin aikoihin punaväriä tunnustavia ystäviämme kokouksiimme tuotiinkaan, sananmukaisesti aivan kokonaisina rivistöinä, ja kaikkien päähän oli ennakolta tarkoin päntätty tehtävä, että tänä iltana isketään koko roska hajalleen ja tehdään koko jutusta loppu! Ja miten usein kaikki olikaan ihan partaveitsenterällä ja ainoastaan kokouksenjohtomme järkkymätön tarmokkuus ja salinvartiomme siekailematon hyökkäyshenki sai yhä uudelleen tehdyksi vastustajien aikeet tyhjiksi.
Ja heillä oli täysi syy olla kiukuissaan.
Jo julisteidemme punainen väri veti heitä kokoussaleihimme Tavalliset normaalit porvarit olivat aivan kauhuissaan, kun mekin olimme omaksuneet bolshevikkien punaisen värin, ja sitä pidettiin erittäin epäilyttävänä seikkana. Saksalaiskansalliset henget kuiskailivat hiljaisuudessa yhä vain vanhaa epäluuloaan, että mekin ehkä pohjaltamme sittenkin olimme ainoastaan eräänlainen marxilaisuuden muunnos, mahdollisesti ylipäänsä vain salamarxilaisia tai pikemminkin salasosialisteja.

Sillä sosialismin ja marxilaisuuden eroa eivät nuo miehet ole vielä tähän päiväänkään mennessä käsittäneet. Varsinkin kun sitten vielä havaittiin, että periaatteesta emme kokouksissamme puhuneet »naisista ja herroista», vaan ainoastaan »kansatovereista» ja keskenämme puhuimme vain puoluetovereista, silloin marxilaisuuden peikko oli monien vastustajiemme mielestä todistettu asia. Kuinka usein saimmekaan aivan katketaksemme nauraa noille typerille porvarillisille jänishousuille heidän koettaessaan henkevään tapaansa arvailla meidän alkuperämme, tarkoitustemme ja päämääriemme arvoitusta!
Valitsimme julisteidemme punaisen värin tarkan, perinpohjaisen harkinnan perusteella ärsyttääksemme siten vasemmistoa, saadaksemme sen kuohuksiin ja houkutellaksemme sen tulemaan meidän kokouksiimme, vaikkapa vain niitä hajottamaankin, jotta sillä tavalla pääsisimme noiden miesten kanssa puheisiin.
Oli tosiaankin verrattoman huvittavaa seurailla noina vuosina vastustajiemme neuvottomuutta ja myös avuttomuutta heidän taktiikkansa ainaisesta horjunnasta ja vaihteluista. Ensin he kehoittivat kannattajiaan olemaan ensinkään kiinnittämättä meihin huomiota ja karttamaan meidän kokouksiamme.
Tätä kehoitusta ylimalkaan noudatettiinkin.
Mutta kun heitä aikojen kuluessa sentään kävi joitakuita ja näiden lukumäärä sitten hitaasti, mutta yhä enemmän lisääntyi ja meidän oppimme vaikutus oli selvästi havaittavissa, johtajat vähitellen hermostuivat ja kävivät levottomiksi ja piintyivät siihen vakaumukseen, ettei tuota kehitystä saanut jäädä iät kaiket syrjästä katsomaan, vaan että siitä oli tehtävä loppu terrorin avulla.
Nyt seurasivat kehoitukset »luokkatietoiselle köyhälistölle» mennä joukolla meidän kokouksiimme vastaamaan »monarkistiseen, taantumukselliseen kiihotukseen» antamalla sen edustajien tuntea köyhälistön nyrkkiä.
Silloin kokoushuoneistomme olivat jo kolme neljännestä ennen tilaisuuksien alkua täynnä työläisiä. Ne olivat kuin ruutitynnyri, joka minähetkenä hyvänsä voi räjähtää ilmaan ja jonka vieressä palava sytytin jo oli valmiina. Mutta kuitenkin kävi aina toisin. Ihmiset tulivat tilaisuuteen vihollisinamme ja poistuivat niistä, jolleivät nyt suorastaan kannattajinamme, niin kuitenkin mietteissään, jopa muuttuneina arvosteleviksi oman oppinsa oikeuden punnitsijoiksi. Vähitellen kävi kuitenkin sillä tavalla, että minun kolmituntisen esitykseni jälkeen niin, kannattajat kuin vastustajatkin sulautuivat yhdeksi ainoaksi innostuneeksi joukoksi. Silloin oli jo jokainen hajottamismerkki turha. Ja silloinkos johtajat vasta toden teolla joutuivat pelon valtaan, ja sitten käännyttiin taaskin niiden puoleen, jotka jo aikaisemmin olivat asettuneet vastustamaan tätä taktiikkaa ja jotka nyt, tavallaan syystäkin, viittasivat omaan käsitykseensä, että ainoa oikea menettely oli periaatteesta kieltää työläisiltä käynti meidän kokouksissamme.
Sitten heitä ei enää niissä käynyt tai ainakin vähemmässä määrin. Mutta jo vähän ajan perästä sama leikki alkoi uudelleen alusta.

Kieltoa ei sittenkään noudatettu, toverit kävivät kokouksissamme yhä suuremmin joukoin, ja vihdoin taas pääsivät voitolle jyrkän taktiikan kannattajat. Meidät oli hajoitettava.
Kun sitten kahden, kolmen, väliin kahdeksan ja kymmenenkin kokouksen jälkeen kävi selville, että hajottaminen oli helpommin sanottu kuin tehty ja että jokainen kokous merkitsi punarintaman taistelujoukkojen murenemista, silloin omaksuttiin taaskin toinen tunnus: »Köyhälistö, toverit! Karttakaa kansallissosialististen yllyttäjien kokouksia!»
Sama, ikuisesti horjuva taktiikka oli muuten havaittavissa punaisessa sanomalehdistössäkin. Väliin meidät yritettiin tappaa vaitiololla, sitten taas vakuuttauduttiin tämän yrityksen tarkoituksettomuudesta ja turvauduttiin jälleen päinvastaiseen menettelyyn. Meitä »mainittiin» joka päivä jollakin tavalla, parhaasta päästä yritettiin työläisille selittää koko meidän olemassaolomme ehdoton naurettavuus. Mutta jonkin ajan kuluttua noiden herrojen täytyi sentään tuntea, ettei semmoinen ainoastaan ollut tuottamatta meille lainkaan vahinkoa, vaan päinvastoin meitä hyödytti sikäli, että yksi ja toinen tuli tietysti pakostakin tuumineeksi mielessään, minkä ihmeen takia tuohon ilmiöön tuhlattiin niin paljon sanoja, jos se kerran oli niin naurettava. Ihmiset kävivät uteliaiksi. Sen vuoksi tehtiin äkkiä täysikäännös ja meitä ruvettiin jonkin aikaa käsittelemään todellisina ihmiskunnan yleis- ja päärikollisina. Toinen toistaan seuraavien sanomalehtikirjoitusten, missä meidän rikollisuuttamme selvitettiin ja yhä uudelleen todisteltiin, ja häväistysjuttujen, vaikka ne olivatkin alusta loppuun tuulesta temmattuja, oli sitten vielä tehtävä osansa puolestaan. Mutta näidenkin hyökkäysten tehottomuudesta nähtävästi vakuutettiin ennen pitkää; loppujen lopuksikin kaikki tuo touhu sentään osaltaan vain auttoi yleisen huomion oikein kohdistumaankin meihin.
Olin tuohon aikaan omaksunut seuraavan kannan: aivan yhdentekevää, nauravatko meille vai haukkuvatko meitä, esittävätkö meidät narreiksi ja ilveilijöiksi vai pahantekijöiksi, pääasia on, että meitä mainitsevat ja yhä uudelleen askartelevat kimpussamme ja että meistä vähitellen itse työläisten silmissä tulee se mahti, jonka kanssa yksin vielä joskus aikoinaan tapahtuu välienselvittely. Mitä me todella olemme ja mitä me todella tahdomme, sen me vielä jonakin päivänä näytämme juutalaiselle sanomalehtikatraalle.
Eräänä syynä siihen, ettei kokouksiamme tuohon aikaan useimmissa tapauksissa saatu hajoitetuksi, oli vastustajiemme johtomiesten aivan uskomaton pelkurimaisuus. Kaikissa ratkaisevissa, vaarallisissa tapauksissa he aina lähettivät pikkutekijät edeltäpäin ja itse enintään jäivät salin ulkopuolelle odottamaan hajoituksen tuloksia.
Meillä oli melkein aina hyvin tarkat tiedot noiden herrojen aikeista. Ei ainoastaan sen ansiosta, että tarkoituksenmukaisuussyistä annoimme vielä monien

puoluetoveriemme pysyä paikoillaan punaisissa järjestöissä, vaan myös siksi, että punaisiin nyörienpitelijöihin itseensä näytti tarttuneen tässä tapauksessa meille erittäin hyödyllinen kielevyys, jollaista muuten hyvän Saksan kansamme keskuudessa tapaa valitettavasti kovin usein. He eivät malttaneet pitää omina tietoinaan, milloin olivat sellaista siittäneet ja synnyttäneet aivoissaan, ja useimmiten he myös kaakattivat jo ennen kuin muna oli munittu. Niinpä olimme monen monet kerrat tienneet ryhtyä mitä laajaperäisimpiin valmisteluihin punaisten hajoituskomennuskuntien itsensä edes aavistamattakaan, miten lähellä heitä ovesta ulos heittäminen oli odottamassa.

Tuo aika pakotti meidät ottamaan kokouksiemme suojelun omiin käsiimme; viranomaisten suojaan ei voi koskaan luottaa; päinvastoin, se koituu, niin kuin kokemus osoittaa, ainoastaan rauhanhäiritsijöiden hyväksi. Sillä ainoana seurauksena viranomaisten, nimenomaan poliisin puuttumisesta asiaan on enintään kokouksen hajottaminen, siis lopettaminen. Ja sehän on myös meidän vastustajiemme ja häiritsijöidemme ainoa päämäärä ja tarkoitus.

Ylipäänsä on tällöin poliisilaitoksessa päässyt valtaan menettelytapa, mikä on suunnattominta oikeudenloukkausta, mitä voi kuvitella. Jos näet viranomaiset saavat joistakin uhkailuista tietoonsa, että on olemassa kokouksen väkivaltaisen hajottamisen vaara, ei pidätetä noita uhkailijoita, vaan toisia, syyttömiä, kielletään kokousta pitämästä, jollaisesta viisaudesta tavallinen keskimitan poliisinero on vielä lisäksi mahdottomasti ollakseen. He nimittävät sitä »torjuntatoimenpiteeksi laittomuuden ehkäisemiseksi».

Päättäväisellä roistolla on siis milloin tahansa mahdollisuus tehdä oikeiden, kunnollisten ihmisten poliittinen työ ja toiminta mahdottomaksi. Rauhan ja järjestyksen nimessä valtiovalta siis taipuu roiston tahtoon ja pyytää toisia, että olisivat niin ystävällisiä ja varoisivat ärsyttämästä tätä. Kun siten kansallissosialistit eräillä paikkakunnilla halusivat pitää kokouksia ja ammattiyhdistykset selittivät, että se johtaisi vastarintaan niiden jäsenten taholta, silloin poliisi ei tietenkään missään nimessä pistänyt tuollaisia kiristystä harjoittavia röyhkeitä lurjuksia lukkojen ja telkien taakse, eihän toki, vaan kielsi meitä pitämästä kokouksiamme. Jopa nuo lainvalvojat menivät uskomattomassa häpeämättömyydessään niin pitkälle, että lukemattomat kerrat ilmoittivat meille asiasta kirjallisesti.

Jos siis mieli varautua tuollaisten mahdollisuuksien varalta, täytyi pitää huoli siitä, että kaikki häiritsemisyritykset tehtiin mahdottomiksi heti ensimmäisessä idussaan.

Tässä oli sitten vielä lisäksi otettava huomioon seuraava seikka: **Jokainen kokous, jonka suojelijana on yksinomaan poliisi, saattaa toimeenpanijansa epäedulliseen valoon suurten joukkojen silmissä.** Kokoukset, joiden pito on taattu ainoastaan suuren paikalle komennetun poliisivoiman turvin, eivät vaikuta puoleensa vetävästi, koska kansan alempien kerrosten asian puolelle

voittamisen edellytyksenä on aina se, että tuon asian takana ilmeisesti on voimaa. Samoin kuin rohkea mies valloittaa naisten sydämet helpommin kuin pelkuri, samoin myös voittaa kansan sydämet helpommin puolelleen sankarimainen liike kuin semmoinen arkamainen liike, joka pysyy hengissä ainoastaan poliisin suojeluksen turvin.

Erikoisesti tästä viimeksi mainitusta syystä nuoren puolueemme täytyi pitää huoli siitä, että se itse edusti omaa olemassaoloaan,, itse suojeli itseään ja itse mursi vastustajan terrorin.

Kokousturva perustui

1. tarmokkaaseen ja psykologisesti oikeaan osuneeseen kokouksen johtoon;

2. järjestettyyn järjestysmiesjoukkoon.

Aina kun me kansallissosialistit noihin aikoihin pidimme kokouksia, me itse olimme niissä kokouksissa isäntinä eikä kukaan muu. Ja me korostimme tuota isäntävaltaa joka hetki mitä jyrkimmin Vastustajamme tiesivät erittäin hyvin, että jos kuka tahansa yrittäisi aiheuttaa häiriötä, lentäisi armotta ovesta ulos, vaikkapa meitä olisi ollut vain kymmenkunta puolituhantisessa joukossa. Silloisissa kokouksissa, varsinkin Münchenin ulkopuolella pidetyissä, tuli viittä-, kuuttatoista kansallissosialistia kohti viisi-, kuusi-, seitsemän-, jopa kahdeksansataa vastustajaa. Mutta kuitenkaan emme olisi sietäneet lainkaan häiriöntekoa, ja kokouksissamme kävijät tiesivät mainion hyvin, että ennen olisimme antaneet lyödä itsemme kuoliaaksi kuin antautuneet. Sellaista sattui useinkin, että kourallinen puoluetovereita piti sankarimaisesti puolensa karjuvaa ja tappelevaa punaista ylivoimaa vastaan.

Varmastikin tuollaisissa tapauksissa nuo puolitoista-, parikymmentä miestä olisivat lopuksi joutuneet alakynteen. Mutta toiset tiesivät, että sitä ennen olisi heistä ainakin toista tai kolmatta vertaa suuremmalta joukolta ollut pääkuori auki, eivätkä he mielellään antautuneet semmoiseen vaaraan.

Koetimme ottaa oppia marxilaisesta ja porvarillisesta kokous-tekniikasta ja opimmekin jotakin.

Marxilaisilla oli vanhastaan sokea kuri, niin että marxilaisen kokouksen hajottaminen ei voinut ikinä tapahtua ainakaan porvarilliselta taholta. Sitä ahkerammin hautoivat punaiset itse aina semmoisia tuumia. He eivät olleet ainoastaan vähitellen kehittäneet tällä alalla eräänlaista tiettyä taituruutta, vaan menivät lopulta niin pitkälle, että laajoissa Saksan valtakunnan osissa leimasivat jokaisen ei-marxilaisen kokouksen sinänsä köyhälistön ärsyttämiseksi; ja erikoisesti sellaisissa tapauksissa, jolloin nyörienpitelijät vainusivat, että kokouksessa voitaisiin mahdollisesti ruveta tarkastamaan heidän omaa syntiluetteloaan ja paljastamaan heidän kansalle valheita syöttävän ja kansaa petkuttavan toimintansa kataluutta. Heti paikalla, kun vain semmoinen kokous

ilmoitettiin pidettäväksi, koko punainen sanomalehdistö päästi vimmatun porun, minkä ohella nuo periaatteelliset lakien halveksijat varsin usein heti ensi työkseen kääntyivät viranomaisten puoleen esittäen yhtä tiukan kuin uhkaavankin pyynnön, että moinen »köyhälistön yllytys» oli, »jotta vältyttäisiin pahemmista seurauksista», heti paikalla estettävä. He valitsivat sanansa aina asianomaisen viranomaisen pässinpään paksuuden mukaan ja saavuttivat tarkoituksensa. Mutta jos semmoisella paikalla sattui poikkeuksen vuoksi olemaan todellinen saksalainen virkamies eikä virkaan nimitetty elukka, joka torjui moisen häpeämättömän vaatimuksen, silloin oli seurauksena tunnettu kehoitus, ettei moista »köyhälistön ärsyttämistä» saanut sallia, vaan että sinä ja sinä päivänä lähdetään joukolla tuohon kokoukseen »tekemään köyhälistön känsäisillä kourilla loppu porvariston kätyrien likaisesta hommasta».

Maksoipa tosiaankin vaivan olla kerran mukana näkemässä tuollainen porvarillinen kokous ja sellaisen kokouksen johto kaikessa surkeudessaan ja arkuudessaan! Sangen useinhan tuommoisten uhkausten pelosta kokous ilman muuta peruutettiin. Mutta parhaimmassakin tapauksessa pelko oli niin suuri, että kello kahdeksan asemesta päästiin harvoin aloittamaan aikaisemmin kuin neljännestä vaille yhdeksän tai vasta yhdeksältä. Kokouksen puheenjohtaja yritti senkin seitsemin kohteliaisuuksin selittää saapuvilla oleville »herroille vastapuolen edustajille», miten suuresti sekä hän itse että kaikki muut läsnäolijat olivat iloissaan (silkka valhe!), kun heidän vieraakseen oli saapunut miehiä, jotka eivät vielä olleet samalla kannalla heidän kanssaan, koska ainoastaan molemminpuolinen keskustelu (minkä hän siten heti paikalla jo edeltäkäsin juhlallisesti lupasi) voi lähentää eri käsityskantoja toisiinsa ja herättää molemminpuolista ymmärtämystä, jotta siten voitaisiin saada aikaan yhdistävä silta. Jolloin hän vielä noin sivumennen vakuutti, ettei kokouksen tarkoituksena suinkaan ollut saattaa ihmisiä nurjamielisiksi heidän tähänastista käsityskantaansa kohtaan. Ei suinkaan, ei millään muotoa, jokainen tulkoon omalla uskollaan autuaaksi, ja sen vuoksi hän pyytää, että sallittaisiin puhujan sanoa sanottavansa loppuun, mikä ei muuten kestäisi kauan, ja ettei taas tämäkin kokous olisi maailmalle näytteenä hävettävästä saksalaisten keskinäisestä veljesvihasta ... Huhhuh!

Vasemmistolaisveljet eivät kuitenkaan osoittaneet tuommoista kohtaan lainkaan ymmärtämystä, vaan ennen kuin puhuja oli kunnolla päässyt alkuunkaan, hänen jo täytyi mitä raaimpien haukkumasanojen sadellessa lopettaa, ja useinkin sai sen vaikutelman, että hän taisi olla kaiken lisäksi kohtalolle kiitollinenkin siitä hyvästä, että kiduttavasta toimituksesta oli tehty näin pian loppu. Tuommoiset porvarilliset kokoustoreadoorit joutuivat poistumaan areenalta hirvittävän metelin ja rähinän saattamina, mikäli eivät lentäneet pää murjottuna portaita alas, kuten myös usein tapahtui.

Niinpä marxilaisille oli joka tapauksessa uutta ja outoa, kun me kansallissosialistit aloitimme ensimmäiset kokouksemme ja varsinkin, millä tavalla me ne aloitimme. He marssivat sisään siinä varmassa vakaumuksessa, että samaa peliä, jota he olivat pitäneet jo monet kerrat ennen, voidaan tietysti pitää täälläkin. »Tänään tehdään loppu!» Kuinka monet suurisuisesti huutelivatkaan tätä huutoa toisilleen tullessaan meikäläisten kokouksiin — lentääkseen salamannopeasti, ennen kuin edes ehtivät huutaa toista välihuudahdustaan, istualleen salin ovesta ulos.
Ensinnäkin jo kokouksen johto oli meillä toisenlainen. Meillä ei kerjätty armollisesti suvaitsemaan, että saisimme pitää puheemme, ei liioin edeltäkäsin luvattu jokaiselle loppumattomiin puheenvuoroja, vaan ilmoitettiin lyhyesti, että me olemme kokouksen isäntinä ja. että meillä on niin ollen täällä isännän oikeudet, että jok'ikinen, joka mahdollisesti rohkenee huutaa yhden ainoankaan välihuudahduksen, lentää armotta ulos samasta paikasta, mistä, on tänne tullutkin. Että meidän edelleen täytyy kieltäytyä kaikesta vastuusta sellaisten yrittäjien suhteen; jos jää aikaa ja meille sopii, silloin sallimme keskusteltavan, jollei jää, niin ei keskustella, ja herra puhujalla, kansatoveri sillä ja sillä on nyt puheenvuoro.
Jo se heitä hämmästytti.
Toisekseen meillä oli lujasti järjestetty salinvartio. Porvarillisilla puolueilla oli tuossa salinvartiossa tai paremminkin järjestysmiehistössä tavallisesti herroja, jotka luulivat nauttivansa jonkinlaista arvovaltaa ikänsä perusteella. Mutta kun marxilaisten kiihotetut joukot eivät välittäneet korkeasta iästä, arvovallasta eikä kunnioituksesta tuon taivaallista, porvarillisen salinvartion olemassaolo oli käytännössä lakannut.
Heti suuren kokoustoimintamme alussa panin alulle salinvartion järjestelytyön **järjestysmiespalveluksena,** johon periaatteellisesti otettiin ainoastaan nuoria miehiä. Nämä olivat osaksi jo sotapalveluksen ajoilta tuntemiani tovereita, osaksi hiljakkoin liikkeeseen liittyneitä nuoria puoluetovereita, joille oli heti alun alkaen opetettu ja jotka oli siihen käsitykseen kasvatettu, että terrori on murrettavissa ainoastaan terrorin avulla, että tässä maailmassa sittenkin aina rohkea ja päättäväinen mies on saavuttanut menestystä; että me taistelemme valtavan aatteen puolesta, niin suuren ja ylevän aatteen puolesta, että se täysin ansaitsee, että sitä varjellaan ja suojellaan viimeiseen veripisaraan saakka. He olivat sen opin läpitunkemia, että jos joskus järki pakotetaan olemaan vaiti ja loppuratkaisu on väkivallan varassa, paras puolustautumisase on hyökkäys ja että meidän järjestysmiesjoukostamme kulkekoon jo edeltäpäin semmoinen maine, ettei se ole keskustelu- ja väittelykerho, vaan äärimmäisyyteen saakka päättäväinen taistelujoukko.
Ja kuinka tuo nuoriso olikaan semmoista tunnusta kaivannut!
Miten tuo sodanaikainen polvi olikaan pettynyt ja suuttunut, miten sitä inhottikaan ja tympäisikään porvarillisten arkailu häntä koipien välissä!

Silloin vasta oikein lopullisesti selvisi, miten vallankumous todellakin oli ollut mahdollinen ainoastaan meidän kansamme tuhoisan porvarillisen johdon vuoksi. Samat nyrkit olisivat vielä silloinkin olleet Saksan kansaa suojaamassa, oli vain puuttunut päätä, joka olisi niitä johtanut. Miten meidän poikiemme silmät silloin usein loistivatkaan, kun selitin heille heidän kutsumuksensa välttämättömyyttä, vakuutin heille vakuuttamasta päästyänikin, yhä uudelleen, että kaikki tämän maailman viisaus jää turhaksi, jollei voima tule sen palvelukseen, suojele ja varjele sitä, että rauhan lempeä jumalatar voi käyskennellä ainoastaan sodan jumalan rinnalla ja että jokainen tuon rauhan suuri työ tarvitsee voiman suojaa ja apua! Miten asevelvollisuuden ajatus nyt heille selvisikään entistä paljon elävämmässä muodossa! Ei kuolleen valtion kuolleen arvovallan palveluksena vanhojen luutuneiden virkamiessielujen kalkkiutuneessa hengessä, vaan sen velvollisuuden elävässä tunnossa, että yksilön on pantava henkensä alttiiksi kansansa olemassaolon puolesta ja puolustettava kokonaisuutta aina ja joka aika, kaikkialla ja joka paikassa.

Ja miten nuo nuorukaiset sitten sitä puolustivatkaan!

Kuin herhiläisparvi he kiitivät kokoustemme häiritsijöiden kimppuun, välittämättä näiden ylivoimasta, olipa se miten suuri hyvänsä, välittämättä haavoistaan ja veriuhreista, mieli kokonaan sen suuren ajatuksen vallassa, että tahtoivat raivata tien auki liikkeemme pyhälle kutsumukselle.

Jo sydänkesällä 1920 järjestysmiesjoukkojen järjestö vähitellen kiteytyi tarkkoihin muotoihin, keväällä 1921 se jakaantui sadan miehen osastoihin, jotka vuorostaan jakaantuivat ryhmiin.

Ja tämä oli ehdottomasti välttämätöntä, sillä tällä välin kokoustoimintamme oli jatkuvasti lisääntynyt. Kyllä kokoonnuimme vielä nytkin usein Münchener Hofbräuhausin juhla-saliin, mutta vielä useammin kaupungin suurempiin saleihin. Burgerbräun juhlasalissa ja Münchener Kindl-Kellerissä pidettiin syksyllä sekä talvella 1920-21 yhä valtavampia joukkokokouksia, ja aina tarjoutui nähtäväksi sama kuva: **Poliisin täytyi jo siihen aikaan useimmissa tapauksissa sulkea kansallissosialistisen puolueen julistustilaisuuksissa ovet ennen kokousten alkua, koska huoneisto oli väkeä täpötäynnä.**

Järjestysmiesjoukkomme järjestäminen toi selvyyden hyvin tärkeään kysymykseen. Liikkeellämme ei ollut siihen saakka ollut minkäänlaista järjestömerkkiä eikä liioin puolueenlippua. Sellaisten tunnusmerkkien puutteesta ei ollut ainoastaan hetken haittaa, vaan tulevaisuuden kannalta se oli suorastaan sietämätöntä. Haittana oli varsinkin se, että puoluetovereilta

puuttui tykkänään kaikkea ulkonaista yhteenkuuluvaisuuden merkkiä, kun taas tulevaisuuden kannalta oli sietämätöntä ajatella, että täytyisi olla ilman merkkiä, jolla oli tunnuskuvan luonne ja joka sellaisena voitaisiin asettaa internatsionaalin vastapainoksi.

Mutta millainen psykologinen merkitys sellaisella tunnuskuvalla on, se minulla oli ollut jo nuoruudenaikoinani tilaisuus monestikin todeta ja myös vaistota tunteellani. Sodan jälkeen jouduin sitten kerran Berliinissä näkemään marxilaisen joukkomielenilmaisun Kuninkaanlinnan edustalla ja Lustgartenissa. Punaisten lippujen, punaisten käsivarsinauhojen ja punaisten kukkien meri antoi tuolle julistustilaisuudelle, johon otti osaa arviokaupalta satakaksikymmentätuhatta henkeä, jo ulkonaisesti valtavan leiman. Saatoin itsekin tuntea ja ymmärtää, miten helposti tavallinen kansanmies joutuu tuommoisen suurenmoiselta vaikuttavan näytelmän tenhostavan vaikutuksen lumoihin.

Porvaristolla, joka puoluepolitiikassaan ei ylipäänsä esitä eikä edusta mitään maailmankatsomusta, ei sen vuoksi ollut omaa lippuakaan. Sen muodostivat »isänmaanystävät», ja niin se marssi valtakunnan värien jäljessä. Jos nuo värit itse olisivat olleet jonkin tietyn maailmankatsomuksen tunnus, silloin olisi voinut ymmärtää, että valtion omistajat pitivät sen lippua myös oman maailmankatsomuksensa edustajana, koskapa heidän maailmankatsomuksensa tunnuksesta oli tullut heidän oman toimintansa ansiosta valtion- ja valtakunnanlippu.

Mutta asiat eivät olleet sillä tavalla.

Saksan valtakunta oli rakennettu ilman Saksan porvariston myötävaikutusta ja lippu itse oli syntynyt sodan helmassa. Mutta niin muodoin se oli todellakin ainoastaan valtionlippu eikä sillä ollut erikoisen maailmankatsomuksellisen kutsumuksen kannalta mitään merkitystä.

Yhdessä ainoassa paikassa saksalaisella kielialueella oli olemassa sellainen käsite kuin porvarillinen puoluelippu, nimittäin Itävallan saksalaisella alueella. Valitessaan v:n 1848 värit, musta-puna-kultaisen, omaksi puoluelipukseen osa sikäläistä kansallista porvaristoa loi tunnuskuvan, jolla, vaikk'ei sillä maailmankatsomuksen kannalta ollutkaan mitään merkitystä, oli sentään valtiopoliittisesti vallankumouksellinen luonne. **Tuon musta-puna-kultaisen lipun kiihkeimmät vastustajat olivat siihen aikaan — sitä ei nykyisin pidä ikinä unohtaa — sosiaalidemokraatit ja kristillis-sosiaalinen puolue l. klerikaalit.** Juuri he noihin aikoihin noita värejä haukkuivat ja likasivat ja tahrasivat, aivan samalla tavoin kuin he myöhemmin, v. 1918, -raastoivat musta-valko-punaisen kadun lokaan. Joka tapauksessa olivat vanhan Itävallan saksalaisten puolueiden värit, musta-kulta-punainen, v:n 1848, siis sellaisen ajan värit, joka saattoi olla haaveksivaa aikaa, mutta jonka yksityisinä edustajina olivat kaikkein rehellisimmät saksalaiset sielut, vaikka juutalaiset olivat taustassa

näkymättöminä nyörienpitelijöinä. Vasta isänmaanpetturuus ja häpeämätön kaupankäynti Saksan kansan ja saksalaisen omaisuuden kustannuksella tekivät tuon lipun niin mieluisaksi marxilaisuudelle ja centrum-puolueelle, että he nykyisin sitä kunnioittavat kaikkein pyhimpänä esineenään ja muodostavat omia viirejään saman lipun suojaksi, jota aikoinaan syllkivät.

Siten ei v:een 1920 asti ollut tosiasiassa marxilaisuuden vastapainona mitään lippua, joka olisi ollut maailmankatsomuksen edustajana sen vastakohtion ruumiillistuma. Sillä vaikk'eivät Saksan porvariston parhaimmat osat v:n 1918 jälkeen enää tahtoneet mukautua omaksumaan nyt yks'kaks' keksittyä mustapunakultaista valtakunnan lippua omaksi tunnuskuvakseen, heillä ei kuitenkaan ollut itsellään mitään omaa ohjelmaa asetettavana uuden kehityksen vastapainoksi tulevaisuuden varalta, jollei parhaassa tapauksessa ajatusta entisen, menneen keisarikunnan palauttamista.

Ja sitä ajatusta on vanhan mustavalkopunaisen valtakunnanlipun kiittäminen ylösnousemuksestaan meidän ns. kansallisten porvarillisten puolueidemme lippuna.

On itsestään selvää, että sellaisen olotilan tunnuskuva, jonka marxilaisuus pystyi voittamaan kaikkea muuta kuin mieltäylentävien olosuhteiden ja seuraamusilmiöiden vallitessa, huonosti sopii semmoiseksi merkiksi, jonka johdossa sama marxilaisuus on vuorostaan määrä saada kukistetuksi. Niin pyhät ja kalliit kuin nuo kauneudessaan vertaansa hakevat värit nuorekkaan raikkaana yhdistelmänä ovatkin jokaiselle kunnon saksalaiselle, joka on niiden johdossa taistellut ja nähnyt monen monien uhraavan henkensä niiden puolesta, tuo lippu ei kuitenkaan voi olla tulevaisuuden taistelun tunnuskuva.

Minä olen aina, erotukseksi porvarillisista poliitikoista, edustanut liikkeessämme sitä katsantokantaa, että Saksan kansalle oli todellinen onni, että se menetti vanhan lippunsa. Mitä tasavalta tekee omine lippuineen, se voi meistä nähden olla yhdentekevää. Sydämemme pohjasta meidän vain pitäisi kiittää kohtaloa siitä, että se niin armollisesti esti kaikkien aikojen kunniakkaimman ja maineikkaimman sotalipun joutumasta kaikkein häpeällisimmän prostituution vuoteenpeitteeksi. Nykyinen valtakunta, joka myy sekä itsensä että kansalaisensa, ei saisi koskaan käyttää mustavalkopunaista kunnia- ja sankarilippua.

Niin kauan kuin marraskuunhäpeää kestää, se käyttäköön myös omia ulkonaisia verhojaan älköönkä yrittäkö varastaa kunnollisemmalta menneisyydeltä vielä niitäkin. Meidän porvarillisten poliitikkojemme pitäisi painaa mieleensä, että se, joka toivoo valtakunnalle mustavalkopunaista lippua, varastaa meidän menneisyydeltämme. Entinen lippu sopikin todella ainoastaan entiselle valtakunnalle, juuri samalla tavoin kuin tasavaltakin, taivaan kiitos, valitsi juuri

itselleen sopivan.
Se oli myös syynä siihen, minkä vuoksi me kansallissosialistit emme olisi voineet pitää vanhan lipun kohottamista oman nykyisen toimintamme ilmeikkäänä tunnuskuvana. Sillä emmehän me halua herättää kuolleista vanhaa, omiin vikoihinsa tuhoutunutta Saksan valtakuntaa, vaan rakentaa uuden valtion.
Liikkeellä, joka nyt tässä hengessä taistelee marxilaisuutta vastaan, täytyy niin ollen jo lipun olla uuden valtion tunnusmerkkinä.
Kysymys uudesta lipusta, s.o. sen ulkoasusta, askarrutti meitä siihen aikaan kovin. Kaikilta tahoilta saapui ehdotuksia, jotka tosin enimmäkseen onnistumisensa puolesta eivät päässeet uuden tarkoituksensa tasolle. Sillä uuden lipun täytyi yhtä suuressa määrin olla meidän oman taistelumme tunnusmerkki kuin toisaalta samalla vaikuttaa kuin suuri juliste. Joka itse joutuu hyvin paljon olemaan tekemisissä suurten joukkojen kanssa, tunnustanee sentään, että nuo näennäiset pikkuasiat ovat sittenkin hyvin tärkeitä asioita. Vaikuttava, tehoisa merkki saa sadoissatuhansissa tapauksissa ensimmäisenä alkusysäyksenä mielenkiinnon heräämään jotakin liikettä kohtaan.
Tästä syystä meidän täytyi hylätä kaikki ehdotukset, että samaistaisimme valkoisella lipulla, niin kuin meille monilta tahoilta suositeltiin, liikkeemme vanhan valtakunnan tai pikemminkin niiden heikkojen puolueiden kanssa, joiden ainoana valtiollisena päämääränä on entisten olojen palauttaminen. Sitä paitsi valkoinen ei ole mukaansa tempaava väri. Se sopii siveiden neitsyiden yhdistyksille, mutta ei kumouksellisen ajan mullistaville liikkeille.
Myös mustaa ehdotettiin; sinänsä se olisi sopinut nykyajalle, mutta sen ei voinut mitenkään selittää esittävän meidän liikkeemme tahtoa. Loppujen lopuksi ei sekään väri vaikuttanut tarpeeksi mukaansatempaavalta.
Vaikka valkosinisen esteettinen vaikutus olisikin ollut suurenmoinen, se olisi pistänyt silmään Saksan erään osavaltion (Baijerin) ja samalla valitettavasti kaikkea muuta kuin hyvässä huudossa olevan ahdashenkisen partikularistisen poliittisen suuntautumisen väreinä. Muuten olisi siitäkin ollut varsin vaikeata saada viittausta meidän liikkeeseemme. Sama koski myös mustavalkoista.
Mustapunakultainen ei tullut kysymykseen.
Ei liioin mustavalkopunainen, jo edellä mainituista syistä, ei ainakaan missään tapauksessa entisessä muodossaan. Vaikutukseltaan ja teholtaan tuo väriyhdistelmä kylläkin on verrattomasti ylevämpi kaikkia muita. Se on loistavin värisointu, mitä on olemassa.
Minä itse omasta puolestani puolustin aina vanhojen värien säilyttämistä, en ainoastaan siksi, että ne minulle sotilaana ovat pyhintä, mitä tunnen, vaan koska myös niiden esteettinen vaikutus vastaa tunnettani verrattomasti parhaiten. Kuitenkin minun täytyi poikkeuksetta hylätä kaikki lukemattomat ehdotukset, joita tuli siihen aikaan nuoren liikkeen piiristä ja joissa useimmissa oli hakaristi

piirrettynä vanhan lipun sisään. Itse en — johtajana — halunnut heti paikalla esittää julkisuudessa omaa ehdotustani, koska oli mahdollista, että joku toinen keksisi ehdottaa yhtä hyvää tai ehkäpä parempaakin. Todellakin lähetti Starnbergistä muudan hammaslääkäri ehdotuksen, joka ei ollut ollenkaan hullumpi ja muistutti aika suuresti omaani, se vain siinä oli vikana, että hakaristi oli vinosakaraisena sovitettu valkoiseen kenttään.
Itse olin sillä välin loppumattomiin yriteltyäni sommitellut lopullisen muodon: lipussa on punainen pohja, siinä valkoinen ympyrä keskessä ja ympyrän sisässä musta hakaristi. Pitkään kokeiltuani keksin myös oikeat suhteet lipulle ja valkoisen ympyrän koolle samoin kuin myös hakaristin muodolle ja leveydelle.
Ja sillään se on siitä lähtien pysynyt.
Samassa mielessä hankittiin nyt heti käsivarsinauhat järjestysmiehille, nimittäin punainen nauha, jossa samoin on valkoinen ympyrä ja ympyrän sisässä musta hakaristi.
Myös puolueen merkki suunniteltiin samojen suuntaviivojen mukaan: valkoinen ympyrä punaisessa kentässä, sen keskellä hakaristi. Müncheniläinen kultaseppä Fuss teki ensimmäisen käyttökelpoisen ja sitten myös säilytetyn ehdotuksen.
Uusi lippu ilmestyi julkisuuteen ensi kerran sydänkesällä 1920. Se sopi oivallisesti nuorelle liikkeellemme. Samoin kuin liikkeemme oli nuori ja uusi, samoin lippummekin. Ei yksikään ihminen ollut sitä koskaan aikaisemmin nähnyt; se vaikutti siihen aikaan kuin tulisoihtu. Me itse tunsimme melkeinpä lapsellista iloa, kun muudan uskollinen naispuolinen puolue-toverimme oli ensi kerran ommellut ehdotuksen mukaisen lipun ja luovuttanut sen meille. Jo muutamaa kuukautta myöhemmin meillä oli niitä Münchenissä puolisenkymmentä, ja varsinkin yhä laajeneva järjestysmiesjoukkomme osaltaan levitti liikkeen uutta tunnuskuvaa.
Ja se on todellakin tunnuskuva! Ei ainoastaan siksi, että sen ainoalaatuiset, meidän kaikkien kiihkeästi rakastamat värit jotka aikoinaan olivat hankkineet Saksan kansalle niin viljalti kunniaa, todistavat meidän menneisyyttä kohtaan tuntemaamme kunnioitusta; se oli myös liikkeemme tahdon parhain ruumiillistuma. Kansallisina sosialisteina näemme omassa lipussamme oman ohjelmamme **Punainen** merkitsee liikkeen yhteiskunnallista ajatusta, **valkoinen** kansallista ajatusta, **hakaristi** kutsumusta taistella arjalaisen ihmisen voiton puolesta ja sen keralla samalla luovan työn ajatuksen voittoa, työn, joka itse on aina ollut juutalaisvastaista ja juutalaisvastaisena pysyy.
Kaksi vuotta myöhemmin, kun järjestysmiesjoukosta jo oli paisunut monituhatmiehinen hyökkäysosasto, tuntui välttämättömältä antaa tällekin nuoren maailmankatsomuksemme suojelujärjestölle oma voiton tunnuskuva: viiri. Senkin minä itse suunnittelin ja annoin sen sommittelun vanhan uskollisen puoluetoverin, kultaseppämestari Gahrin tehtäväksi. Siitä lähtien viiri on

kuulunut kansallissosialistisen taistelun tunnus-ja sotamerkkeihin.

Kokoustoiminta, joka v. 1920 yhä vilkastui, johti viimein siihen, että monesti pidimme samalla viikolla kaksikin kokousta. Ihmisiä tungeskeli julisteitamme katselemassa, kaupungin suurimmat salit olivat aina täynnä, ja kymmenettuhannet harhaan johdetut marxilaiset löysivät tien takaisin omaan kansanyhteyteensä muuttuakseen tulevan, vapaan Saksan valtakunnan puolesta taistelijoiksi. Münchenin suuri yleisö oli tullut meidät tuntemaan. Meistä puhuttiin, ja »kansallissosialisti,»-sana oli monille varsin tuttu ja merkitsi jo ohjelmaa. Myös kannattajien, jopa jäsentenkin lukumäärä rupesi lakkaamatta kasvamaan, niin että talvella 1920-21 saatoimme jo esiintyä Münchenissä voimakkaana puolueena.
Siihen aikaan ei marxilaispuolueita lukuun ottamatta ollut ainoatakaan puoluetta, ennen kaikkea ainoaakaan **kansallista** puoluetta, joka olisi voinut kehua sellaisilla joukkojulistustilaisuuksilla kuin me. Münchner-Kindl-Keller, johon mahtuu viisituhatta henkeä, oli ollut useita kertoja pakaten täynnä, ja oli yksi ainoa huoneisto, jonne emme olleet vielä tohtineet lähteä, ja se oli Kronen sirkus.
Tammikuun lopulla kohosi Saksan taivaalle taaskin raskaita huolia. Pariisin sopimus, jonka perusteella Saksa sitoutui maksamaan mielettömän summan, sata miljardia kultamarkkaa, oli toteutettava Lontoon sanelemassa muodossa.
Münchenissä jo pitkähkön aikaa toiminut ns. kansallisten liittojen työyhteisö aikoi tämän johdosta kutsua kansalaisia koolle suureen yhteiseen vastalausekokoukseen. Aika oli hyvin täpärällä, ja minua itseäni hermostutti iänikuinen empiminen ja epäröinti, kun tehdyt päätökset olisi ollut pantava täytäntöön. Ensin puhuttiin Königsplatzilla pidettäväksi suunnitellusta mielenilmaisusta, mutta tästä tuumasta luovuttiin taaskin, koska pelättiin punaisten väkivalloin hajoittavan kokouksen, ja suunniteltiin vastalausemielenosoitusta Feldherrnhallen edustalle. Mutta siitäkin ajatuksesta luovuttiin, ja vihdoin ehdotettiin yhteistä kokousta Münchner-Kindl-Kellerissä. Sillä välin oli kulunut päivä toisensa perästä, suuret puolueet eivät ylimalkaan olleet tehneet lainkaan numeroa koko tuosta hirvittävästä tapauksesta eikä työyhteisö itse saanut sen vertaa päätetyksi, että vihdoinkin olisi määrätty varma ajankohta, jolloin suunniteltu mielenilmaisu pantaisiin täytäntöön.
Tiistaina helmikuun 1 p:nä vaadin kiireesti lopullista tietoa. Se luvattiin antaa keskiviikkona. Keskiviikkona siis vaadin ehdottomasti täsmällistä ilmoitusta, pidetäänkö tuollainen kokous ja milloin. Vastaus oli taaskin epämääräinen ja kartteleva; oli muka »aikomuksena» kutsua työvaliokunta koolle seuraavaksi

keskiviikoksi, siis viikon perästä, julkilausumaa varten.
Silloin kärsivällisyyteni oli lopussa ja päätin panna omin päin toimeen tuon vastalausemielenosoituksen. Keskiviikkona keskipäivän aikaan sanelin kymmenessä minuutissa julisteen kirjoituskoneeseen ja käskin samalla vuokrata Kronen sirkuksen seuraavaksi päiväksi, torstaiksi, helmikuun 3:nneksi.
Siihen aikaan tuollainen oli suunnattoman rohkea uhkayritys. Ei siinä kyllin että tuntui kyseenalaiselta, tokko tuota jättiläissuurta suojaa voitaisiin saada väkeä täyteen, vaan oli myös uhkaamassa vaara, että meidät väkivalloin ajettaisiin hajalle.
Järjestysmiesjoukkomme ei ollut niin valtavan suureen suojaan vielä lähimainkaan riittävän suuri. Minulla ei liioin ollut vielä selvää käsitystä siitä, miten olisi meneteltävä, jos, niin kuin mahdollista, meitä yritettäisiin hajottaa. Pidin siihen aikaan tuota kysymystä vielä paljon vaikeampana sirkusrakennuksessa kuin tavallisessa salissa. Kuitenkin asianlaita oli, niin kuin sitten kävi ilmi, juuri päinvastoin. Jättiläissuuressa, väljässä suojassa oli helpompi päästä hajotusjoukosta voitolle kuin ahtaassa, täyteen sulloutuneessa salissa.
Vain yksi asia oli varma: jokainen epäonnistuminen saattaisi lyödä meidät lamaan hyvin pitkiksi ajoiksi. Sillä yksi ainoa onnistunut hajotusyritys olisi yhdellä iskulla hävittänyt hankkimamme sädekehän ja rohkaissut vastustajiamme yrittämään yhä uudelleen samaa, mikä heille olisi kerran onnistunut. Se olisi voinut johtaa kaiken muunkin kokoustoimintamme ehkäisemisyritykseen, joka olisi ollut voitettavissa ainoastaan monen kuukauden työllä ja mitä ankarimpien taistelujen hinnalla.
Meillä oli yksi ainoa päivä aikaa levittää julisteitamme, nimittäin itse torstaipäivä. Valitettavasti satoi jo aamusta saakka, niin että tuntui kylläkin aiheelliselta se pelkomme, että monetkin ihmiset mahtaisivat semmoisella ilmalla mieluummin pysytellä kotosalla, sen sijaan että rientäisivät sateessa ja lumisohjossa kokoukseen, missä mahdollisesti voisi tulla murhia ja miestappoja.
Omankin mieleni valtasi torstaina aamupäivällä yht'äkkiä pelko, ettei suojaa mitenkään voida saada väkeä täyteen (silloin olisin joutunut nolatuksi työvaliokunnankin silmissä), niin että nyt sanelin kiireen kauppaa muutamia lentolehtisiä ja lähetin ne painoon levityttääkseni ne iltapäivällä. Niissä tietenkin kehoitettiin saapumaan kokoukseen.
Kaksi kuorma-autoa, jotka olin käskenyt vuokrata, verhottiin mahdollisimman runsaasti punaisella, niihin pystytettiin pari meikäläistä lippua, ja kumpaankin vaunuun kiipesi puolitoista-, parikymmentä puoluetoveria; he saivat määräyksen ajella uutterasti pitkin kaupungin katuja, heitellä lentolehtisiä, sanalla sanoen, mainostaa samaksi illaksi suunniteltua joukkomielenilmausta. Ensimmäisen kerran silloin porhalsivat kaupungin kaduilla liput liehuen kuorma-autot, joissa ei ollut marxilaisia. Porvarilliset tuijottivatkin punaisella verhottuja, haka-ristiliput

hulmuten kiitäviä vaunuja suu selällään, mutta laita-kaupunginosissa kohosi lukemattomia käsiä nyrkkiä heristäen; ilmeisesti nyrkkien heristäjät olivat aivan vimmoissaan moisesta »köyhälistön ärsytyksestä». Sillä ainoastaan marxilaisilla oli oikeus pitää kokouksia, aivan samoin kuin ajella kuorma-autoillakin.
Seitsemän aikaan illalla sirkuksessa ei vielä ollut oikein runsaasti väkeä. Aina kymmenen minuutin kuluttua sain puhelimessa ilmoituksen ja olin itse aika levoton; sillä seitsemän aikaan tai neljännestä yli olivat toiset salit useimmissa tapauksissa olleet jo melkein tai aivankin täynnä. Mutta pian tilanne sentään valkeni. En ollut tullut ottaneeksi laskuissani huomioon tämän uuden kokoushuoneen jättiläismäisiä mittasuhteita: kun Hofbräuhausin juhlasalissa oli tuhat henkeä, näytti jo olevan väkeä oikein hyvä huone; sen sijaan Kronen sirkuksessa tuhat henkeä ei tuntunut ollenkaan missään. Heitä tuskin näkikään. Vähän ajan perästä alkoi kuitenkin tulla suotuisampia sanomia, ja neljännestä vaille kahdeksan ilmoitettiin, että kolmeneljännestä paikoista oli jo täynnä ja että kassaluukuilla vielä oli suuret ihmisjoukot. Silloin lähdin paikalle.
Kahta minuuttia yli kahdeksan saavuin sirkukseen. Rakennuksen edustalla näkyi yhä vielä ihmisjoukkoja, osaksi pelkkiä uteliaita, mutta joukossa myös paljon vastustajia, jotka aikoivat jäädä ulkopuolelle odottamaan asioiden kehitystä.
Tullessani tuohon mahtavaan suojaan mieleni valtasi samanlainen ilo kuin vuotta aikaisemmin ensimmäisen Münchener Hofbräuhausin juhlasalissa pidetyn kokouksen alussa. Mutta vasta sitten, kun olin päässyt tunkeutumaan ihmismuurien lomitse ja kiivennyt korkealle asetetulle puhujankorokkeelle, näin saavuttamamme menestyksen kaikessa suuruudessaan. Avara sali oli edessäni kuin suunnattoman suuri simpukankuori, ihmisiä tuhansittain ja taas tuhansittain. Olipa ratsastusratakin väkeä mustanaan. Tilaisuuteen oli myyty runsaasti viisituhattakuusisataa pääsylippua, ja kun vielä laskettiin mukaan kaikki työttömät, köyhät ylioppilaat ja omat järjestysmiehemme, saapuvilla lienee ollut kaiken kaikkiaan puoliväliin seitsemättätuhatta henkeä.
»Tulevaisuus vai tuho», sellainen oli puheeni aihe, ja sydämeni riemuitsi sen vakaumuksen vallassa, että tulevaisuus oli tuossa alhaalla edessäni.
Aloin puhua ja puhuin puolisenkolmatta tuntia, ja tunne sanoi minulle jo ensi puolituntisen kuluttua, että tästä kokouksesta koituisi meille suuri menestys. Olin saanut aikaan yhteyden kaikkiin noihin moniin tuhansiin. Jo ensimmäisen tunnin loputtua alkoivat suosionosoitukset yhä välittömämpinä keskeyttää esitystäni painuakseen kahden tunnin kuluttua taas hilliytyneemmiksi ja muuttuakseen sellaiseksi juhlalliseksi hiljaisuudeksi, jommoista olen tässä suojassa kokenut sittemmin monen monet kerrat ja jotka varmaankin painuvat unohtumattomina jokaisen meikäläisen mieleen. Silloin kuului tuskin enää muuta kuin tuon jättiläisjoukon hengitystä, ja vasta kun olin sanonut viimeisen sanan, kohahti suosion myrsky äkkiä valloilleen purkautuen vapauttavana mitä

palavimman innon ja hartauden vallassa laulettuun »Deutschland»-lauluun.
Jäin vielä katsomaan, miten jättiläisrakennus alkoi hitaasti tyhjetä ja miten suunnaton ihmismeri melkein kahdenkymmenen minuutin ajan purkautui ulos valtavan suuresta keskikäytävästä. Vasta sitten lähdin itse, ylen onnellisena, pois paikaltani mennäkseni kotiin.
Tästä ensimmäisestä Kronen sirkuksessa pidetystä kokouksesta otettiin valokuvia. Ne osoittavat paremmin kuin sanat tuon julistustilaisuuden suuruutta. Porvarilliset lehdet julkaisivat siitä kuvia ja uutisia, mutta mainitsivat ainoastaan, että oli ollut kysymyksessä »kansallinen» mielenilmaisu, jättäen kuitenkin totunnaiseen vaatimattomaan tapaansa mainitsematta, ketkä olivat sen toimeenpanijat.
Siten olimme ensi kerran päässeet kauas pois tavallisen päivänpuolueen puitteista. Meitä ei voitu enää sivuuttaa. Jottei pääsisi syntymään semmoista käsitystä, että mainitun kokouksen menestys oli pelkkä sattuman oikku, päiväkorento, ilmoitin heti paikalla seuraavalla viikolla pidettäväksi samassa sirkuksessa toisen kokouksen, ja menestys oli yhtä suuri kuin edelliselläkin kerralla. Taaskin tuo jättiläissuoja oli pakahtuakseen täynnä väkeä, niin että päätin vielä seuraavalla viikolla pidettäväksi kolmannen kokouksen samaan tyyliin. Ja vielä kolmannenkin kerran jättiläissirkus oli ylhäältä alas asti väkeä tupaten täynnä.
Näiden v:n 1921 alkajaisten jälkeen lisäsin kokoustoimintaa Münchenissä yhä vain entisestään. Rupesin nyt pitämään joukkokokouksia, en vain kerran viikossa, vaan monena viikkona kahdesti, jopa sydänkesän aikaan ja myöhäsyksyllä joskus kolmestikin. Nyt kokoonnuimme aina sirkukseen ja saatoimme tyydytykseksemme todeta, että meillä oli kaikkina iltoina samanlainen menestys. Tästä oli tuloksena liikkeemme kannattajien lukumäärän lakkaamaton kasvu ja jäsenmäärän suuri lisääntyminen.

Moinen menestys ei tietenkään antanut vastustajillemme hengenrauhaa. Horjuessaan taktiikassaan vuoroin terrorin harjoittamiseen, vuoroin vaitiololla tappamiseen he eivät pystyneet, niin kuin heidän itsensä täytyi tunnustaa, toisella enempää kuin toisellakaan keinolla menestystä mitenkään estämään. Niin he sitten päättivät viimeisenä ponnistuksenaan turvautua terroritekoon pannakseen siten lopullisesti sulun jatkuvalle kokous-toiminnallemme.
Ulkonaisena aiheena tähän tekoon käytettiin erittäin salamyhkäistä murhayritystä, joka oli tehty muuatta Erhard Auer nimistä valtiopäivämiestä vastaan. Väitettiin jonkun jonakin iltana ampuneen sanottua Aueria. S.o., häneen ei ollut kylläkään osunut, mutta väitettiin, että häntä oli yritetty ampua. Asianomaisen

mielenmaltti samoin kuin myös sosiaalidemokraattisten puolueenjohtajien sananparreksi muuttunut rohkeus eivät olleet ainoastaan tehneet roistomaista hyökkäystä tyhjäksi, vaan pakottaneet iljettävät murhayrityksentekijät pötkimään häpeällisesti pakoon. Olivat paenneet niin kiireesti ja niin pitkälle, ettei poliisin ollut myöhemminkään onnistunut tavata pienintä jälkeäkään. Tätä salaperäistä tapausta Münchenissä ilmestyvä sosiaalidemokraattisen puolueen äänenkannattaja nyt käytti hyväkseen yllyttääkseen aivan silmittömästi joukkojaan meidän liikkeemme kimppuun ja malttamatta samalla olla tavanomaiseen löyhäsuiseen tapaansa vihjailematta, mitä nyt kohta seuraisi. Pidettäisiin muka huoli siitä, ettei meitä päästetä liiaksi pöyhistymään, vaan köyhälistön nyrkit puuttuvat ajoissa asiaan.

Ja hyökkäyspäivä koittikin jo muutaman päivän perästä.

Eräs Münchener Hofbräuhausin juhlasalissa pidetty kokous,jossa minun itseni oli määrä puhua, oli valittu lopullisen välien selvittelyn paikaksi.

Marraskuun 4 p:nä 1921 sain illalla kello kuuden ja seitsemän välillä ensimmäiset varmat tiedot, että kokouksemme oli aiottu joka tapauksessa hajoittaa ja että siinä mielessä oli tarkoituksena lähettää varta vasten muutamista punaisista liikkeistä värvättyjä suuria työläisjoukkoja tuohon kokoukseemme. Onneton sattuma asetti niin, ettemme saaneet tuota tiedonantoa jo aikaisemmin Olimme samana päivänä muuttaneet pois vanhasta kunnianarvoisesta toimistopaikastamme Münchenin Sterneckergasse-kadun varrelta ja siirtyneet uuteen, toisin sanoen, olimme lähteneet pois entisestä, mutta emme vielä olleet päässeet uuteen paikkaan, koska siinä suoritettiin joitakin korjauksia. Koska puhelinkin oli otettu pois vanhasta paikasta eikä uuteen ollut vielä saatu yhteyttä, meille yritettiin tuona päivänä useaan otteeseen turhaan ilmoittaa odotettavissa olevasta hajoitusyrityksestä.

Siitä oli seurauksena, että kokouksessa itsessään oli suojana ainoastaan varsin heikko järjestysmiehistö. Saapuvilla oli ainoastaan vajaalukuinen sadanmiehen osasto, kuusiviidettä päätä kaikkiaan, eivätkä hälytyslaitteetkaan olleet vielä niin täydelliset, että illalla olisi tunnin kuluessa voitu saada paikalle riittävästi lisävoimia. Kaiken lisäksi oli samanlaisia hälyttäviä huhuja kantautunut korviimme jo ennenkin lukemattomat kerrat, mutta kuitenkaan ei ollut tapahtunut mitään erikoista. Vanha sananlasku, että haukkuva koira ei pure, oli meidänkin suhteemme siihen saakka yhä vieläkin osoittautunut paikkansa pitäväksi.

Siten ei ehkä siitäkään syystä tullut tehdyksi kaikkea, mitä päivän mittaan olisi voitu tehdä, jotta hajoitusyritykseen olisi voitu vastata mitä häikäilemättömimmän päättävästi.

Loppujen lopuksi pidimme Münchener Hofbräuhausin juhlasalia suunnitellun hajoitusyrityksen toimeenpanopaikaksi sopimattomana. Enemmänkin olimme semmoista pelänneet isommissa huoneistoissa, varsinkin sirkuksessa.

Siinä mielessä tuo päivä antoi meille arvokkaan opetuksen. Myöhemmin sitten tutkimme noita kysymyksiä, uskallan sanoa kerrassaan tieteellisen järjestelmällisesti, ja päädyimme tuloksiin, jotka olivat osittain yhtä uskomattomilta tuntuvia kuin mielenkiintoisia ja joiden merkitys seuraavina aikoina muodostui hyökkäysosastojemme järjestö- ja taktilliselle johdolle suorastaan perustavan laatuiseksi.

Tullessani Hofbräuhausin eteishalliin neljännestä vailla kahdeksan ei kylläkään voinut enää olla epäilystäkään siitä, mitä oli tekeillä. Sali oli pakaten täynnä, lisäksi poliisi oli sulkenut ovet. Vastustajamme, jotka olivat saapuneet hyvin aikaisin, olivat salissa, meidän kannattajamme suurimmaksi osaksi ulkona. Pieni SA. (hyökkäysosasto, Sturm-Abteilung) odotti minua eteishallissa. Annoin sulkea suureen saliin vievät ovet ja käskin sitten viiden- tai kuudenviidettä mieheni tulla lähemmäs. Kuvailin noille nuorille miehille, ,että tänään heidän mahdollisesti olisi ensi kerran pakko osoittaa uskollisuuttaan liikettä kohtaan viimeiseen saakka ja ettei yksikään meistä saa lähteä salista muuten kuin että hänet sieltä kannetaan ulos vainajana; minä itse aioin pysyä salissa enkä sanonut uskovani heidänkään aikovan jättää minua; mutta jos itse huomaan ainoankaan osoittautuvan pelkuriksi, silloin omin käsin repäisen häneltä käsivarsinauhan hihasta ja puolueen merkin rinnasta. Sitten kehoitin miehiäni heti paikalla, huomatessaan pienimmänkin hajoitusyrityksen, silmänräpäyksessä käymään kiinni muistaen aina, että parhain puolustautumistapa on itse hyökätä.

Vastauksena oli kolminkertainen heil-huuto, joka tällä kertaa kaikui kumeampana ja käheämpänä kuin tavallista.

Sitten menin saliin ja saatoin nyt omin silmin tutustua tilanteeseen. Vastustajia istui sisässä sankoin joukoin, ja he yrittivät jo silmillään seivästää minut. Lukemattomia kasvoja oli kiukkuisen vihan vimmassa kääntyneinä minua kohti, toiset taas, naama pilkallisessa virnistyksessä, huutelivat välihuudahduksia, joiden tarkoituksesta ei voinut olla muuta kuin yhtä mieltä. Tänä päivänä meistä »tehdään loppu», saamme varoa suoliamme, suumme tukitaan lopullisesti, ja muita yhtä kauniita huudahduksia sateli. Vihollisemme olivat tietoisia ylivoimastaan ja ajattelivat ja tunsivat sen mukaisesti.

Kuitenkin kokous pääsi alkamaan, ja minä rupesin puhumaan. Hofbräuhausin juhlasalissa seisoin aina salin toisella pitkällä sivulla, ja puhujankorokkeenani oli ravintolan pöytä. Olin siis oikeastaan yleisön keskellä. Ehkäpä sekin seikka osaltaan oli omiaan virittämään tunnelman, jommoista en ole tavannut missään muussa paikassa.

Edessäni ja varsinkin vasemmalla kädelläni istui ja seisoi pelkkiä vastustajia. Kauttaaltaan rotevia miehiä ja nuorukaisia, suureksi osaksi Maffein tehtaasta, Kustermannilta, Isarian laskukonetehtaista jne. He olivat pitkin salin vasenta sivustaa tunkeutuneet jo aivan lähelle minun pöytääni ja alkoivat nyt kerätä

olutkolpakoita, s.o. tilasivat yhä lisää olutta ja pistivät tyhjiksi juodut kolpakot pöydän alle. Sillä tavalla kertyi kokonaisia pattereita, ja minua olisi suorastaan ihmetyttänyt, jos kaikki olisi vielä tänäkin päivänä sujunut onnellisesti.
Lähes puolentoista tunnin kuluttua — niin kauan minun oli onnistunut puhua kaikista välihuudahduksista välittämättä — näytti jo melkein siltä, että olin pääsemässä tilanteen herraksi. Hajoitusjoukkojen johtajat itsekin näyttivät tuntevan samaa; sillä he kävivät yhä levottomammiksi, pistäytyivät tuon tuostakin ulkona, tulivat takaisin ja puhuivat ilmeisesti hermostuneina jotakin miehilleen.
Pieni psykologinen virhe, jonka tulin tehneeksi torjuessani välihuudahdusta ja jonka heti itsekin huomasin, kun se tuskin vielä oli päässyt luiskahtamaan suustani, oli merkkinä metelin alkamiseen.
Pari kiukkuista välihuudahdusta, sitten yht'äkkiä hyppäsi mies tuolille ja karjaisi: »Vapaus!» Ja tästä sovitusta merkistä vapaustaistelijat kävivät työhönsä.
Muutamassa silmänräpäyksessä koko suoja oli yhtenä ainoana karjuvana, kirkuvana, sekavana ihmisjoukkona, jonka yllä sinkoilivat kuin haupitsinammukset lukemattomat olutkolpakot; lomasta kuului tuolinjalkojen rasahduksia, särkyvien kolpakoiden sälinää, hoilausta, karjuntaa, hihkunaa, parkaisuja.
Mieletön melu ja meteli.
Jäin seisomaan paikalleni ja saatoin siitä havaita, miten moitteettomasti, viimeistä piirtoa myöten nuoret miehemme täyttivät velvollisuutensa.
Tätä olisi jonkin porvarillisen kokouksen kannattanut olla näkemässä!
Leikki ei ollut vielä päässyt alkuunkaan, ennen kuin jo hyökkäysjoukkoni miehet, sillä niin heitä nimitettiin siitä päivästä lähtien, kävivät hyökkäykseen. Hurjina kuin sudet he ryntäsivät yhä uudelleen kahdeksan, kymmenen miehen-ryhminä vastustajien kimppuun ja rupesivat todellakin sananmukaisesti heitä vähän kerrassaan röykyttämään salista ulos. Viiden minuutin perästä tuskin näin ainoaakaan miestäni, joka ei jo olisi ollut yltä päältä veressä. Kuinka monta tulinkaan vasta silloin oikein todella tuntemaan; etunenässä oli kunnon Maurice, nykyinen yksityissihteerini Hess ja monta muuta, jotka, vaikka jo itse olivat pahasti kolhiutuneet, yhä uudelleen kävivät hyökkäykseen, niin kauan kuin vähänkään jaksoivat pysytellä pystyssä. Kaksikymmentä minuuttia tuota hornamaista meteliä kesti, sitten olivat minun mieheni, joita ei ollut edes täyttä viittäkymmentä kaikkiaan, saaneet vastustajamme, joita lienee ollut seitsemän-, kahdeksansadan miehen korvilla, suurimmaksi osaksi röykytetyksi salista ja ajetuksi portaita alas. Ainoastaan salin vasemmassa peränurkassa piteli vielä iso joukko puoliaan tapellen vimmatusti vastaan. Silloin pamahti salin ovelta äkkiä pari pistoolinlaukausta puhujankoroketta kohti, ja nyt sitten alkoi hurja pauke. Mutta sydän tuntui melkein vain ilostuvan tällaisesta vanhojen sotamuistojen verestämisestä.
Kuka lieneekään ampunut, sitä ei sieltä asti voinut enää erottaa; sen vain saattoi

todeta, että siitä hetkestä minun verta vuotavien poikieni sisu vielä entisestään mahtavasti yltyi ja että lopulta viimeisetkin häiriöntekijät nujerrettuina ajettiin salista ulos.

Oli kulunut lähes kaksikymmentäviisi minuuttia; sali oli sen näköinen kuin siihen olisi sattunut kranaatin täysosuma. Toisia kannattajiani parhaillaan sidottiin, toisia täytyi autolla kuljettaa pois, mutta me olimme jääneet tilanteen herroiksi. Hermann Esser, joka oli sinä iltana ottanut hoitaakseen kokouksen puheenjohtajan tehtäviä, selitti: »*Kokous jatkuu. Puhujalla on puheenvuoro*», ja niin sitten jatkoin puhettani.

Kun itse jo olimme kokouksen lopettaneet, huoneeseen syöksyi yht'äkkiä kuohuksissaan poliisiupseeri kirkuen, hurjasti käsiään huitoen: »Kokous on hajoitettu!»

Väkisinkin täytyi tuolle jäljestä juhlaan tulijalle nauraa; aitoa poliisimaista tärkeyttä. Kuta pienempiä he ovat, sitä suuremmilta heidän täytyy ainakin pyrkiä näyttämään.

Olimme sinä iltana todella oppineet paljon, eivätkä vastustajamme liioin enää unohtaneet silloin saamaansa opetusta.

Syksyyn 1923 saakka ei sitten »Münchener Post» enää uhkaillut meitä köyhälistön nyrkeillä.

8. luku.

VOIMAKAS ON MAHTAVIN YKSINÄÄN.

Edellisessä olen maininnut eräästä saksalais-kansallisten liittojen työyhteisöstä ja haluaisin tässä yhteydessä aivan lyhyesti kosketella noiden työyhteisöjen ongelmaa.

Työyhteisö tarkoittaa ylipäänsä liittojen ja yhdistysten ryhmää, jotka helpottaakseen toimintaansa asettuvat johkinlaiseen yhteyteen keskenään, valitsevat yhteisen johdon, jolla on suuremmat tai pienemmät toimintavaltuudet, ja sitten yhdessä suorittavat yhteisiä tehtäviä. Jo siitä käy selville, että tässä tietenkin täytyy olla kysymys yhdistyksistä, liitoista tai puolueista, joiden päämäärät ja tiet eivät ole kovin kaukana toisistaan. Väitetään asianlaidan aina olevankin sillä tavalla. Tavallisesta keskimitan porvarista tuntuu yhtä ilahduttavalta kuin rauhoittavaltakin kuulla, että tuollaiset yhtymät vihdoinkin, tavatessaan toisensa sanotunlaisissa »työyhteisöissä», ovat löytäneet »yhteiset yhdistävät seikat» ja »syrjäyttäneet sen, mikä. niitä erottaa toisistaan». Tällöin on vallitsevana se yleinen vakaumus, että tuollainen yhtymä merkitsee tavatonta voimanlisää ja että muuten heikoista pikkuryhmistä sen ansiosta yks' kaks' paisuu valtatekijä. Useimmissa tapauksissa tämä ei kuitenkaan pidä paikkaansa!

On kiinnostavaa ja minun mielestäni tämän kysymyksen paremmin ymmärtämiseksi tärkeää hankkia selvyys siitä, miten sitten ylimalkaan voidaan johtua perustamaan eri liittoja, yhdistyksiä ja muita sentapaisia, jotka kaikki väittävät ajavansa samaa asiaa. Sinänsähän olisi sentään järjenmukaista, että ainoastaan yksi liitto tai yhtymä ajaisi yhtä asiaa ja että kaiken järjen nimessä ei olisi useampia liittoja saman pää-määrän puolesta taistelemassa. Epäilemättäkin on ensin ainoastaan yksi liitto ottanut tuon päämaalin silmämääräkseen. Joku mies julistaa jossakin paikassa jotakin totuutta, vaatii ratkaisemaan jonkin tietyn kysymyksen, asettaa päämäärän ja perustaa liikkeen, jonka on määrä palvella hänen tarkoituksensa toteuttamista.

Sillä tavalla perustetaan yhdistys tai puolue, jonka päämääränä on ohjelman mukaan joko vallitsevien epäkohtien poistaminen tai erikoisen asiaintilan saavuttaminen tulevaisuudessa.

Kun sellainen liike on kerran syntynyt, sillä on siten käytännössä tietty etuoikeus. Nyt olisi oikeastaan itsestään selvää, että kaikki ihmiset, jotka aikovat taistella

saman päämäärän puolesta kuin se, liittyisivät tuohon liikkeeseen ja siten lujittaisivat sen voimaa voidakseen sillä tavoin paremmin palvella yhteistä työtä. Erikoisesti jokaisen henkisesti vireän henkilön täytyisi käsittää juuri semmoiseen jäseneksi liittyminen yhteisen taistelun todellisen menestyksen edellytykseksi. Niinpä siis pitäisi järjen nimessä ja myös tiettyä rehellisyyttä noudatettaessa (tämä merkitsee, niin kuin tuonnempana aion todistaa, hyvin paljon) olla yhtä asiaa ajamassa ainoastaan yksi liike.

Ettei asianlaita ole sillä tavalla, sen voi katsoa johtuvan kahdesta syystä. Toista tekisi melkein mieli sanoa traagilliseksi, jota vastoin toinen on viheliäinen ja sen aihe on löydettävissä inhimillisestä heikkoudesta itsestään. Mutta syvimmältään, pohjimmaltaan pidän kuitenkin molempia pelkkinä tosiseikkoina, jotka ovat omansa kartuttamaan tahtoa sinänsä ja sen voimaa ja tehokkuutta ja siten tekemään, inhimillistä tarmoa ja toimintakykyä jalostamalla, kyseessä olevan ongelman ratkaisun vihdoinkin mahdolliseksi.

Traagillisena syynä siihen, ettei jonkin tietyn kysymyksen ratkaisussa tahdota mahtaa pysähtyä yhteen ainoaan liittoon tai yhdistykseen, on seuraava seikka: jokainen suuripiirteinen työ tällä maapallolla on ylipäänsä miljoonien ihmisten mielessä jo kauan piilleen toivomuksen, monien rinnassa jo kaikessa hiljaisuudessa kyteneen kaipuun täyttymys. Voipa käydä niinkin, että kautta vuosisatojen kaivaten odotetaan jonkin tietyn kysymyksen ratkaisua huokailtaessa vallitsevien olojen sietämättömän painon alaisina, tuon yleisen kaipuun täyttymyksen käymättä toteen. Kansoja, jotka eivät enää ylimalkaan lainkaan löydä sankarimaista ratkaisua semmoisesta hädästä pääsemiseksi, voidaan pitää kykenemättöminä, jota vastoin voimme katsoa kaikkein sitovimmaksi todistukseksi kansan elinvoimasta ja siitä, että kohtalo on sen määrännyt elämään, mistä juuri tuo elinvoimakin on takeena, sitä seikkaa, että kohtalo tuota kansaa suuresta ahdingosta vapauttamaan tai päästämään sen katkerasta hädästä tai tyydyttämään sen siitä syystä levottomaksi käynyttä sielua, että se on käynyt epävarmaksi, kerran sitten lahjoittaa sille tehtäväänsä armoitetun miehen, joka vihdoinkin .tuo mukanaan kauan kaivatun kaipuun täyttymyksen.

On kokonaan ns. suurten ajankysymysten olemuksen mukaista, että niiden ratkaisua pohtivat tuhannet, että monetkin luulevat olevansa kohtalon valitsemia, jopa että kohtalo itse panee ehdolle vaaliin useitakin, lahjoittaakseen sitten voimien vapaassa kilpailussa lopullisesti voiton voimakkaimmalle ja kyvykkäimmälle ja uskoen ongelman ratkaisun hänen tehtäväkseen.

Niinpä asia lienee siten, että vuosisadat, tyytymättöminä uskonnollisen elämänsä muodostumiseen, kaipaavat uudistusta ja että tuon sielullisen hädän pakosta nousee kymmenen miestä ja useampiakin, jotka käsityksensä ja tietonsa perusteella uskovat olevansa kutsutut tämän hengellisen hädän ratkaisijoiksi, astuakseen esiin uuden opin profeettoina tai ainakin taistelijoina vallitsevaa

olotilaa vastaan.
Varmasti on tässäkin tapauksessa, luonnonjärjestyksen mukaan, voimakkain joukosta määrätty tuon suuren kutsumuksen täyttämään, mutta siitä, että juuri tuo yksi on ainoa, lopullisesti tehtävään valittu, tuntuvat toiset pääsevän selvyyteen vasta varsin myöhään. Päinvastoin he kaikki pitävät itseään yhtä oikeutettuina siihen ja kohtalon valitsemina tehtävän ratkaisuun, ja tavallisesti on juuri aikalaisten kaikkein vaikein erottaa, kuka heistä — ainoana korkeimpaan saavutukseen kykenevänä — yksinomaan ansaitsee heidän apunsa ja tukensa.
Niinpä nousee joukosta vuosisatojen vieriessä, jopa usein samana ajanjaksonakin useita miehiä, jotka perustavat liikkeitä taistellakseen päämäärien puolesta, mitkä — niin ainakin vakuutetaan — ovat samat tai mitkä ainakin suuret joukot käsittävät samoiksi. Kansalla itsellään on kyllä epämääräisiä toiveita ja sillä on yleisiä vakaumuksia sen kuitenkaan pääsemättä selville päämäärän tai omien toiveidensa varsinaisesta olemuksesta tai niiden toteutumismahdollisuuksista.
Traagillisuus piilee siinä, että nuo miehet pyrkivät samoihin päämääriin aivan eri teitä tuntematta toisiaan ja sen vuoksi katsovat, mitä vilpittömimmässä oman kutsumuksensa uskossa, velvoituksekseen kulkea omia teitään toisista välittämättä.
Että tuommoisia liikkeitä, puolueita, uskonnollisia ryhmiä, syntyy täysin riippumattomina toisistaan, yksistään ajan yleisen tahdon pakosta, toimiakseen samaan suuntaan, se näyttää ainakin ensi silmäyksellä järkyttävän surulliselta, koska ollaan aivan liian taipuvaisia siihen käsitykseen, että eri teille hajaantunut voima voisi yhdelle ainoalle tielle koottuna viedä nopeammin ja varmemmin päämäärään. Näin ei kuitenkaan ole asian-laita. Vaan luonto itse omassa armottomassa järjenmukaisuudessaan tekee ratkaisun sallimalla eri ryhmien ruveta keskenään kilpailemaan ja kilvoittelemaan voitonpalmusta sekä vie päämäärään sen liikkeen, joka on valinnut selvimmän, lyhyimmän ja varmimman tien. Mutta mitenpä voisi jonkin tien oikeutta tai erheellisyyttä määrätä ulkoa käsin, jolleivät voimat pääsisi keskenään vapaasti kilpailemaan, jollei luonto olisi lopullista ratkaisua siirtänyt inhimillisten rikkiviisaiden opillisen päätöksen saavuttamattomiin ja sitä luovuttanut ilmeisen, kouraantuntuvan menestyksen pettämättömän todistelun tehtäväksi, menestyksen, joka loppujen lopuksi aina antaa jonkin menettelyn tai toiminnan oikeutukselle sen lopullisen vahvistuksen! Jos siis on useita eri ryhmiä kulkemassa kohti samaa päämäärää, ne siinä tapauksessa, että saavat tietää toisiakin samansuuntaisia pyrkimyksiä olevan olemassa, harkitsevat perusteellisesti omaa tietään, koettavat sitä mikäli mahdollista lyhentää ja yrittävät, viimeisenkin tarmonsa hivenen äärimmilleen ponnistaen, päästä perille aikaisemmin kuin toiset.
Siten tuommoisesta kilvoittelusta on seurauksena eri taistelijoiden jalostuminen, ja ihmiskunta joutuu useinkin olemaan saavuttamistaan menestyksistä

kiitollinen niille opeille, jotka on saatu varhaisempien, tyhjiin rauenneiden epäonnistumisesta.
Niinpä voimme havaita sen ensi silmäyksellä traagilliselta vaikuttavan tosiasian, että alussa on syntynyt hajaannusta asianomaisten itsensä olematta siihen syypäitä, siksi keinoksi, jonka avulla parhain menettelytapa on keksitty.
Historiasta näemme, että useimpien käsityksen mukaan olisi ne kaksi tietä, joille aikoinaan oli mahdollisuus lähteä Saksan kysymyksen ratkaisussa ja joiden pääasialliset edustajat ja puolustajat olivat Itävalta ja Preussi, Habsburg ja Hohenzollern, alun alkuaan pitänyt yhdistää keskenään; heidän käsityksensä mukaan olisi pitänyt uskaltautua joko toiselle tai toiselle tielle yhdistetyin voimin. Mutta siinä tapauksessa olisi lopulta ollut lähdettävä sillä hetkellä huomattavamman edustajan tielle; mutta Itävallan tarkoitukset eivät olisi kuitenkaan ikinä johtaneet Saksan valtakunnan perustamiseen.
Ja nyt syntyi mitä lujimman saksalaisen yksimielisyyden valtakunta juuri siitä, minkä miljoonat saksalaiset verta vuotavat sydämet tunsivat meidän veljesriitamme lopulliseksi ja hirvittävimmäksi merkiksi: Saksan keisarinkruunu noudettiin todellisuudessa Königgrätzin tappotantereelta eikä Pariisin edustalla käydyistä taisteluista, niin kuin jälkeenpäin ajateltiin.
Niin ollen Saksan valtakunnan perustaminen sinänsä ei ollut minkään yhteisiä teitä kulkeneen yhteisen tahdon aikaansaannos, vaan pikemminkin tulos tietoisesta, väliin myös itsetiedottomasta taistelusta ylivallasta, josta taistelusta Preussi lopuksi suoriutui voittajana. Ja joka ei puoluepoliittisessa sokeudessaan kiellä selvää totuutta, sen täytyy myöntää, ettei ns. ihmisviisaus olisi ikinä tehnyt samaa viisasta päätöstä, jonka elämän viisaus, s.o. voimien vapaa keskinäinen kilpailu, vihdoinkin salli muuttua todellisuudeksi. Sillä kukapa olisi saksalaisissa maissa voinut vielä kaksisataa vuotta sitten vakavasti uskoa, että uuden Saksan valtakunnan alkusolu, perustaja ja opettaja tulisi aikoinaan Hohenzollernien Preussista eikä Habsburgista?! Mutta kuka enää tänä päivänä tahtoisi kieltää sitä, että kohtalo on menetellyt paremmin tehdessään siten; niin, kukapa nykyisin enää voisi ollenkaan kuvitellakaan Saksan valtakuntaa, jota kannattamassa olisivat mädän ja rappeutuneen hallitsijahuoneen periaatteet?
Ei, luonnollinen kehitys on, joskin vasta vuosisataisen taistelun jälkeen, vihdoin viimein asettanut parhaan sille paikalle, joka sille kuuluu.
Niin on aina oleva, sillään asia ikuisesti pysyy, samoin kuin niin on aina tähän saakka ollut.
Sen vuoksi ei ole syytä valittaa sitä, että useita eri ihmisiä lähtee taipaleelle pyrkiäkseen samaan päämäärään: sillä tavalla tullaan voimakkain ja nopein joukosta tuntemaan ja hänestä tulee voittaja.
On vielä olemassa toinenkin syy siihen, minkä vuoksi kansojen elämässä useinkin

näennäisesti samanlaiset liikkeet pyrkivät samoihin päämääriin, mutta kuitenkin eri teitä. Tästä syystä puhuen, ei siinä kyllin, ettei se ole traagillinen, vaan se on suorastaan viheliäistä. Se johtuu siitä kateuden, luulevaisuuden, kunnianhimon ja varkaantaipumusten murheellisesta sekoituksesta, jotka valitettavasti väliin tapaa ihmiskunnan erinäisissä yksilöissä toisiinsa yhtyneinä.

Niin pian kuin näet ilmestyy näkyviin mies, joka syvästi tuntee oman kansansa hädän ja sitten, hankittuaan perinpohjaisen selon sairauden olemuksesta, vakavasti koettaa sitä parantaa, kun hän on saanut määrätyksi tavoitteen ja valinnut tien, joka voi siihen johtaa — silloin heti paikalla pienten ja kaikkein pienimpien henkien huomio herää ja nämä rupeavat visusti seuraamaan miehen edesottamuksia, joka on tullut kiinnittäneeksi yleisön silmät itseensä. Aivan samoin kuin varpusparvi, joka näköjään ihan välinpitämättömänä, mutta todellisuudessa äärimmilleen jännittyneenä taukoamatta pitää silmällä onnellisempaa toveria, joka on löytänyt leivänmurusen, ryöstääkseen sen siltä, heti samassa silmänräpäyksessä, jolloin tämä ei osaa olla varuillaan, aivan samalla tavoin nuo ihmisetkin. Ei tarvitse muuta kuin että yksi lähtee uudelle tielle, kun jo monet laiskat vetelehtijät säpsähtävät ja alkavat vainuta kannattavaa makupalaa, joka ehkä voi olla tuon tien loppupäässä odottamassa. Ja saatuaan sitten urkituksi selville, mistä tuo herkkupala on löydettävissä, he heti paikalla kiireesti saavat jalat alleen päästäkseen perille jotakin toista, mikäli mahdollista lyhyempää tietä.

Jos nyt uusi liike on perustettu ja se on saanut varman oman ohjelmansa, silloin nuo ihmiset ovat heti paikalla väittämässä taistelevansa saman päämäärän puolesta; mutta ei toki millään muotoa asettuakseen rehellisesti tuon liikkeen riveihin ja tunnustaakseen sen etuoikeuden, vaan he varastavat siltä ohjelman ja perustavat liman puolueen. Tällöin he ovat tarpeeksi julkeita vakuuttaakseen ajattelemattomille aikalaisilleen muka jo kauan ennen halunneensa samaa kuin tuo toinenkin, ja varsin usein heidän onnistuukin siten saattaa itsensä suotuisaan valoon, sen sijaan että, niin kuin olisi oikeudenmukaista, joutuisivat yleisen halveksinnan kohteiksi. Sillä eikö ole suurta röyhkeyttä sellainen valheellinen menettely, että kirjoittaa omaan lippuunsa tehtävän, jonka toinen jo sitä ennen on piirtänyt omaansa, lainaa tämän ohjelmasta suuntaviivat, mutta sitten lähteekin kulkemaan omia teitään, ikään kuin olisi kaiken itse luonut ja itse saanut aikaan? Tuollainen julkeus ilmenee erikoisesti siten, että samat ainekset, jotka ensin ovat omilla uusilla luomuksillaan saaneet hajaannuksen aikaan, puhuvat — niin kuin kokemus osoittaa — kaikkein eniten yksimielisyyden ja yhtenäisyyden välttämättömyydestä heti kun luulevat huomaavansa, ettei vastustajan saavuttama etumatka sittenkään ole enää voitettavissa.

Juuri sentapaista menettelyä on kiittäminen ns. »kansallisesta rikkinäisyydestä». Kuitenkin ne monet kansallisiksi sanotut ryhmät, puolueet jne., joita

perustettiin vv. 1918-19, olivat syntyneet kokonaan ilman perustajien omaa syytä, asioiden luonnollisen kehityksen pakosta. Kaikista niistä kiteytyi kansallissosialistinen puolue hitaasti voittajaksi jo vuonna 1920. Noiden eri liikkeiden perustajien periaatteellisesta rehellisyydestä ja suoruudesta ei voinut mikään olla loistavampana todistuksena kuin se monen tekemä suorastaan ihailtava päätös, että he uhrasivat oman, ilmeisesti heikommin menestyvän liikkeensä voimakkaamman hyväksi joko lopettamalla omansa tai liittämällä ne voimakkaampaan ilman mitään ehtoja.

Tämä pitää erikoisesti paikkansa silloisen saksalaissosialistisen puolueen nurnbergiläisen päätaistelijan Julius Streicherin suhteen. Kansallissosialistinen ja saksalaissosialistinen puolue olivat syntyneet samoin lopullisia päämäärin, mutta kokonaan toisistaan riippumatta. Viimeksi mainitun pää-esitaistelija oli, niin kuin edellä sanottiin, silloinen opettaja Julius Streicher Niirnbergissä. Aluksi hänkin oli mitä pyhimmin vakuuttunut oman liikkeensä kutsumuksesta ja tulevaisuudesta. Mutta sen jälkeen kun hän oli tullut huomaamaan kansallissosialistisen puolueen suuremman voiman ja voimakkaamman kasvun niin varmasti, ettei siitä enää voinut olla epäilystä, hän lopetti toimintansa saksalaissosialistisen puolueen ja koko Liikkeen puolesta ja kehoitti kannattajiaan alistumaan liikkeiden keskinäisestä kilpailusta voittajana suoriutuneen kansallissosialistisen puolueen alaisiksi ja jatkamaan täst'edes taistelua sen riveissä yhteisen päämäärän puolesta. Mieskohtaisesti yhtä vaikea kuin perin rehellisen kunnon miehen päätös.

Noista liikkeen ensi ajoista ei olekaan jäänyt muistoksi minkäänlaista rikkinäisyyttä, vaan melkein kauttaaltaan on silloisten miesten rehellinen tahto myös johtanut rehelliseen, suoraan ja oikeaan päämäärään. Se, mitä nykyisin määrittelemme nimityksellä »kansallinen rikkinäisyys», juontaa juurensa, niin kuin jo äsken tähdennettiin, poikkeuksetta toisesta mainitsemastani syystä: kunnianhimoiset miehet, joilla ei ollut sitä ennen ollut ikinä omia ajatuksia, omista päämääristä ollenkaan puhumattakaan, tunsivat »kohtalon kutsun» juuri samana hetkenä, jolloin havaitsivat kansallissosialistisen puolueen menestyksen muodostuvan kiistattomaksi.

Yks'kaks' syntyi ohjelmia, jotka olivat alusta loppuun meidän ohjelmastamme jäljennettyjä, ruvettiin ajamaan aatteita, jotka oli lainattu meiltä, asetettiin päämääriä, joiden puolesta me jo olimme taistelleet vuosikausia, valittiin teitä, joita puolueemme jo oli aikoja sitten kulkenut. Kaikin mahdollisin keinoin yritettiin perustella, minkä vuoksi muka oli ollut pakko ryhtyä näitä uusia puolueita perustamaan siitä huolimatta, että kansallissosialistinen puolue jo oli ollut aikoja olemassa; mutta kuta jalompia vaikuttimia koetettiin vilpillisesti sanoa syyksi, sitä valheellisempia nuo sananparret olivat.

Todellisuudessa oli määräävänä ollut yksi ainoa syy: perustajien henkilökohtainen kunnianhimo, kun heidän täytyi päästä näyttelemään semmoista osaa, johon heidän

oma kääpiömäinen olemuksensa ei todellisuudessa tuonut omasta takaa mitään muuta kuin sellaista suurta rohkeutta, joka ilmeni vieraiden ajatusten omaksumisena omiksi, jommoista rohkeutta muuten tavallisessa kansalaiselämässä on tapana sanoa varkaudeksi. Siihen aikaan ei ollut olemassa kerrassaan mitään sellaisia toisten ihmisten käsityksiä ja kuvitelmia ja aatteita, mitä tuommoiset poliittiset varastamishimoa potevat eivät olisi käden käänteessä keränneet oman uuden puuhansa hyviksi. Mutta ne, jotka semmoista tekivät, olivat juuri samoja, jotka myöhemmin kyynelsilmin mitä syvimmin ruikuttivat »kansallista rikkinäisyyttä» ja lakkaamatta puhuivat ja paasasivat »yhtenäisyyden välttämättömyydestä», mielessä salainen toivo, että toiset vihdoinkin antaisivat puhua itsensä niin pyörryksiin, että tuskastuneina iänikuisesta porusta ja ruikutuksesta heittäisivät noille varkaille näiden varastamien aatteiden lisäksi vielä niiden perille ajamiseksi luodut liikkeetkin.

Mutta kun tämä ei kuitenkaan onnistunut eikä uusien yritysten kannattavaisuus, omistajiensa henkisen mittavuuden pienuuden johdosta, pitänytkään, mitä siitä oli mielessä itselleen lupailtu, silloin tavallisesti ruvettiin tinkimään vaatimuksista ja kiitettiin kauppoja, kun vielä voitiin pelastautua johonkin ns. työyhteisöön.

Kaikki semmoiset yritykset, mitkä eivät kyenneet pysymään pystyssä omilla jaloillaan, liittyivät tuollaisiin työyhteisöihin; ne lähtivät varmaan siitä uskosta, että kun kahdeksan raajarikkoa köytetään kiinni toisiinsa, siitä syntyy varmasti gladiaattori.

Mutta jos noiden rampojen joukossa sattui olemaan yksi todella terve, silloin tämä jo tarvitsi kaiken voimansa pidelläkseen toisia jaloillaan, ja siinä hän itsekin jo lopulta rampautui.

Liittymistä ns. työyhteisöihin me olemme aina pitäneet taktiikkakysymyksenä; kuitenkaan emme saa tällöin koskaan unohtaa seuraavaa tietoa ja havaintoa: ***Työyhteisöjä perustamalla ei heikkoja liittoja ja yhdistyksiä koskaan saada muutetuksi voimakkaiksi, vaan päinvastoin voimakas yhdistys voi joutua ja joutuu sen johdosta kärsimään varsin usein heikkenemistä. Semmoinen käsitys, että liittämällä yhteen heikkoja ryhmiä saadaan pakostakin syntymään voima tekijä, on väärä, koska enemmistö jokaisessa muodossaan ja kaikin edellytyksin on, niin kuin kokemus osoittaa, aina typeryyden ja pelkurimaisuuden edustaja ja siten jokainen monien liittojen ja yhdistysten yhteenliittymä joutuu, sikäli kuin sen etunenässä on yhdistysten itsensä valitsema monipäinen johto, potemaan pelkurimaisuutta ja heikkoutta. Semmoisesta yhteenliittymisestä on myös seurauksena, että voimien vapaa kilpailu ehkäistyy, taistelu parhaimman valitsemiseksi joukosta lakkaa ja niin ollen terveimmän ja voimakkaimman välttämätön, lopullinen voitto estyy ainiaksi.*** Sen luonteiset yhteenliittymät ovat niin muodoin luonnollisen kehityksen vihollisia,

sillä useimmissa tapauksissa ne paljonkin suuremmassa määrin ehkäisevät sen ongelman ratkaisua, jonka puolesta taistelua käydään, kuin sitä edistävät.
Saattaa kyllä tulla kysymykseen, että jonkin tulevaisuuteen tähtäävän liikkeen ylin johto puhtaasti taktillisen harkinnan johdosta voi sittenkin solmia tuontapaisten yhtymien kanssa joidenkin tiettyjen kysymysten käsiteltävinä ollessa sopimuksia aivan lyhyeksi ajaksi, ehkäpä sopia yhteisistä toimenpiteistäkin. Mutta tämä tämmöinen ei saa milloinkaan johtaa tuollaisen asiaintilan jatkumiseen loppumattomiin, jollei liike itse tahdo siten luopua lunastajan-kutsumuksestaan. Sillä jos se pääsee lopullisesti kietoutumaan tuommoiseen yhteyteen, se menettää mahdollisuutensa ja myöskin oikeutensa päästä oman voimansa luonnonmukaisen kehityksen mielessä täydellisesti vaikuttamaan, siis voittamaan kilpailijansa ja voittajana saavuttamaan itselleen viitoittamansa päämäärän.
Älköön koskaan unohdettako, ettei tässä maailmassa ole saavutettu mitään todella suurta yhteenliittymien taistelulla, vaan että se on aina ollut yhden ainoan voittajan saavutus. Liittojen ja kokoomusten saavuttamissa menestyksissä piilee aina, niiden synnyn laadusta johtuen, tulevan hajaannuksen, jopa jo saavutetun tuloksen menettämisen itu. Suuret, todella maailmoita mullistavat henkiset kumoukset ovat ylipäänsä mahdollisia ajatella ja toteuttaa yksinomaan yksityisten muodostelmien titaanimaisen taistelun tuloksina, eivät milloinkaan liittojen ja kokoomusten yrityksinä.
Niinpä ei varsinkaan kansallista valtiota ikinä voida luoda kansallisen työyhteisön pyrkimyksillä, jotka perustuvat sovitteluihin, vaan ainoastaan yhden ainoan liikkeen teräksenlujalla tahdolla, liikkeen, joka on puolustanut, paikkansa kaikkien muiden suhteen ja päässyt niistä voitolle.

9. luku

PERUSAJATUKSIA SA:N TARKOITUKSESTA JA JÄRJESTYSMUODOISTA.

Vanhan Saksan valtion lujuus lepäsi kolmen pylvään varassa: ne olivat yksinvaltainen valtiomuoto, hallintokoneisto ja armeija. Vuoden 1918 vallankumous syrjäytti valtiomuodon, hajoitti armeijan ja jätti hallintokoneiston alttiiksi. puoluerappeutuneisuudelle. Mutta' siten ovat ns. valtion arvovallan olennaisimmat tukipylväät särkyneet. Tuo arvovalta sinänsä on melkein aina kolmen aineksen varassa, jotka perimmältään ovat kaiken arvovallan perustana. ***Ensimmäisen perustan arvovallan muodostumiselle tarjoaa aina sen nauttima kansansuosio.*** Mutta sellainen arvovalta, joka lepää yksinomaan tällä pohjalla, on vielä ulkonaisesti heikko, epävarma ja horjuva. Jokaisen arvovallan, joka tuolla tavoin pohjautuu suoranaisesti kansansuosioon, täytyy sen vuoksi pyrkiä tuon arvovallan perustusta parantamaan ja lujittamaan muodostamalla valtaa. Siis valtaa, voimaa pidämme kaiken arvo-vallan toisena perustuksena. Se jo on olennaisesti vakaampi ja varmempi, mutta ei silti aina voimakkaampi kuin ensimmäinen. ***Jos kansansuosio ja valta liittyvät toisiinsa ja kestävät yhdessä tietyn aikaa, silloin voi syntyä vielä lujemmalle perustukselle pohjautuva arvovalta, nimittäin perinteinen arvovalta. Jos vihdoin kansan suosio, valta ja perinne kaikki yhtyvät yhteen, silloin voidaan arvovalta katsoa järkkymättömäksi.***

Vallankumouksen johdosta on tämä viimeksi mainittu tapaus kokonaan poissa pelistä. Eipä ole enää olemassa lainkaan perinteen arvovaltaa. Vanhan valtakunnan sortuessa, kun vanha valtiomuoto kumottiin ja entiset vallanmerkit ja valtakunnan tunnuskuvat hävitettiin, perinteet katkesivat äkkiä ja rajusti. Siitä oli seurauksena mitä ankarin valtion arvovallan järkkyminen.

Ei edes toistakaan valtion arvovallan tukipylvästä, valtaa, ollut enää olemassa. Jotta vallankumouksen toimeenpano olisi ylimalkaan ollut mahdollista, oli ollut pakko hajoittaa valtion järjestetyn voiman ja vallan ruumiillistuma, nimittäin armeija; olipa täytynyt pilalle syöpyneitä armeijan osia itseäänkin käyttää vallankumouksellisina taistelutekijöinä. Vaikka rintamajoukot eivät olleetkaan samassa määrin poteneet tämmöistä hajaantumista, ne kuitenkin joutuivat, kuta kauemmas poistuivat puoliviidettä vuotta kestäneen sankarimaisen

kamppailunsa maineikkailta paikoilta, kotiseudun hajaannusmyrkyn saastuttamiksi ja vihdoin, päästessään demobilisaatiopaikkoihinsa, päätyivät nekin sotamiesneuvostokauden ns. vapaaehtoisen kuuliaisuuden sekasortoon.

Tuommoisten kapinoivien, sotapalveluksen kahdeksan tunnin työpäivän kannalta käsittävien sotamieslaumojen nojaan ei kyllä voinut enää perustaa mitään arvovaltaa. Siten oli syrjäytynyt myöskin toinen aines, ja juuri se, joka vasta takaa arvo- vallan lujuuden, ja vallankumouksella oli enää jäljellä ainoastaan ensimmäinen ja alkuperäinen perustus, kansansuosio, minkä varaan perustaa arvovaltansa. Mutta nimenomaan tuo perustus oli tavattoman epävarma. Vallankumouksen onnistui kylläkin yhdellä ainoalla valtavalla ensimmäisellä iskulla murskata vanha valtiorakennelma, mutta pohjimmaltaan ainoastaan sen ansiosta, että sota jo oli saanut kansamme rakenteen tavallisen tasapainon järkkymään.

Jokainen kansanruumis voidaan jakaa kolmeen suureen luokkaan: toisella sivustalla ihmisten äärimmäinen parhaimmisto, ne, jotka ovat hyviä kaikkien avujen puolesta ja joille erikoisesti ovat tunnusomaisia rohkeus ja uhrimieli, toisella sivustalla äärimmäiset inhimilliset kuona-ainekset, jotka ovat huonoja siinä mielessä, että heissä ovat kaikki itsekkäät pyyteet ja paheet. Molempien äärimmäisyyksien välissä on kolmantena luokkana suuri, laaja keskikerros, joissa ei ole ruumiillistuneena enempää loistava sankaruus kuin alhaisin rikollinen mielenlaatukaan.

Kansanruumiin nousukausille on luonteenomaista äärimmäisen parhaimmiston ehdoton johdossa olo, jopa ne ovat ylimalkaan mahdollisiakin ainoastaan sen ansiosta.

Normaalin, tasaisen kehityksen tai vakiintuneiden olojen aika-kaudet ovat tunnusomaisia keskustan ilmeiselle valta-asemalle ja juuri sen tulosta; tällöin molemmat äärimmäisyydet pitävät toisensa tasapainossa, s.o. kumoavat toistensa vaikutuksen.

Kansanruumiin sortumisen ja luhistumisen ajoille on määräävänä huonoimpien ainesten ylivoimainen vaikutus.

Mutta tällöin on pantava merkille, että suuret joukot keski-luokkana, niin kuin tahdon niitä tässä nimittää, tulevat ainoastaan silloin tuntuvasti näkyviin, kun molemmat äärimmäisyydet sitovat voimansa keskinäiseen kamppailuun, mutta että tuo keskiluokka siinä tapauksessa, että jompikumpi äärimmäisyyssuunta pääsee voitolle, aina alistuu myöntyväisenä voittajan valtaan. Siinä tapauksessa, että parhaimmisto pääsee valta-asemaan, suuret joukot seuraavat sitä; jos taas huonoimmat ainekset pääsevät pinnalle, ne eivät ainakaan asetu vastarintaan; sillä keskustan suuret joukot eivät itse koskaan taistele.

Sota järkytti noiden kolmen luokan sisäistä tasapainoa puoliviidettä vuotta kestäneellä verisellä menollaan sikäli, että — vaikka täysin tunnustetaankin

keskiluokan uhrit — täytyy todeta äärimmäisen parhaimmiston sinä aikana joutuneen vuodattamaan verensä melkein kuiviin. Sillä on kerrassaan suunnatonta, mitkä määrät korvaamatonta saksalaista sankariverta silloin vuoti. Laskettakoonpa yhteen kaikki ne sadattuhannet yksityistapaukset, jolloin aina sanottiin: *vapaaehtoisia* rintaman eteen, *vapaaehtoisia* partioon, *vapaaehtoisia* läheteiksi, vapaaehtoisia viestijoukkoihin, *vapaaehtoisia* ryntäämään sillan yli, *vapaaehtoisia* sukellusveneisiin, *vapaaehtoisia* lentäjiin, *vapaaehtoisia* iskujoukkoihin jne. — aina ja aina vain läpi neljän ja puolen vuoden vapaaehtoisia ja taas vapaaehtoisia tuhansissa eri tilaisuuksissa —, ja aina nähtiin sama tulos: parraton poika ja kypsynyt mies, molemmat isänmaanrakkautta hehkuen suuren henkilökohtaisen urhoollisuuden tai suurimman velvollisuudentunnon innoittamina, he silloin ilmoittautuivat vapaa-ehtoisiksi. Sellaisia tapauksia sattui kymmenin-, jopa sadointuhansin, ja vähitellen tuo ihmisaines harveni harvenemistaan. Jotka eivät kaatuneet, ne ammuttiin vaivaisiksi ja raajarikoiksi tai kuluivat muuten kulumistaan, kun säästyneiden lukumäärä suli yhä pienemmäksi. Mutta ajateltakoon varsinkin sitä, että v. 1914 pantiin pystyyn kokonaisia armeijoja ns. vapaaehtoisista, jotka — mistä on kiittäminen meikäläisten parlamentaaristen epäkelpojen rikollista tunnottomuutta — eivät olleet ehtineet saada pätevää rauhanaikaista koulutusta ja nyt olivat sitten turvattomana tykinruokana alttiina viholliselle. Ne neljäsataatuhatta, jotka Flanderin taisteluissa kaatuivat tai joutuivat raajarikoiksi, eivät olleet enää korvattavissa. Heidän menetyksensä merkitsi enemmän kuin pelkästään lukumääräiset tappiot. Heidän kuolemansa johdosta hyvien puoleinen vaaka-kuppi keveni liiaksi ja kohosi ylös, ja nyt painoivat entistä enemmän vaa'assa alhaiset, halpamaiset ja pelkurimaiset ainekset, sanalla sanoen äärimmäisen huonomman sivustan joukot.

Sillä tähän tuli lisäksi vielä eräs seikka:

Ei siinä kyllin, että parhaimmisto oli tuona neljän ja puolen vuoden aikana taistelutanterilla suunnattomasti harventunut, vaan lisäksi huonoimmat ainekset olivat samana aikana ihan ihmeellisellä tavalla saaneet säilyttäneeksi nahkansa. Varmastikin tuli jokaista vapaaehtoiseksi ilmoittautunutta sankaria kohti, joka kuoltuaan pyhän uhrikuoleman astui portaita ylös Valhallaan, piileskelijä, »pinnaaja», joka erittäin varovasti käänsi kuolemalle selkänsä harjoittaakseen sen sijaan kotiseudulla enemmän tai vähemmän hyödyllistä toimintaa.

Niinpä tarjoutuu sodan lopulla nähtäväksi seuraavanlainen kuva: kansakunnan laaja keskimmäinen kerros on suorittanut veronsa velvollisuuden mukaisina veriuhreina; parhaimmiston äärimmäinen siipi on esikuvallisessa sankaruudessaan uhrautunut melkein tyystin; äärimmäinen huonoimpien ainesten siipi on, toisaalta mielettömien lakien turvin ja toisaalta siksi, ettei sota-asetuksia pantu täytäntöön, valitettavasti säilynyt yhtä tyystin.

Tuo visusti nahkansa säilyttänyt meidän kansanruumiimme kuona-aines pani

sitten toimeen vallankumouksen, ja se pystyi sen tekemään ainoastaan sen vuoksi, ettei sillä enää ollut vasta-painonaan parhaimmistoainesta: viimeksi mainittu ei ollut enää elossa.

Mutta asioiden niin ollen Saksan vallankumous oli jo alun perin ainoastaan varsin ehdollisesti kansan suosima tapaus. Tuohon Kainin-työhön ei tehnyt itseään syypääksi Saksan kansa semmoisenaan, vaan siihen kuuluvien karkurien, portonsuosijoiden yms. valonarka roskaväki.

Rintamamiehet itse pitivät verisen kamppailun loppua terve-tulleena, olivat onnellisia, kun pääsivät taas kotiin, katsomaan vaimoaan ja lapsiaan. Mutta itse vallankumouksen kanssa heillä ei sisimmässään ollut yhtään mitään tekemistä; he eivät siitä pitäneet, ja vielä paljon vähemmän he pitivät sen aikaansaajista ja järjestäjistä. Noina neljänä ja puolena mitä ankarimman taistelun vuotena he olivat unohtaneet puoluehyeenat ja vieraantuneet kaikesta näiden riidasta ja torasta.

Ainoastaan Saksan kansan pienen osan keskuudessa vallan-kumous oli tullut todella suosituksi: nimittäin vallankumouksen apurien sen luokan keskuudessa, joka oli valinnut eväsrepun tuon uuden valtion kaikkien kunniaporvarien tuntomerkiksi. He eivät pitäneet vallankumouksista niiden itsensä vuoksi, niin kuin kovin monet uskovat vielä tänäkin päivänä, vaan niiden seurausten takia.

Mutta noiden marxilaisten merirosvojen suosion varaan oli totisesti vaikea perustaa ajan pitkään mitään arvovaltaa. Ja kuitenkin juuri nuori tasavalta tarvitsi arvovaltaa mistä hinnasta hyvänsä, jollei sen ollut mieli lyhyen sekasorron ajan jälkeen, meidän kansamme hyvän osan viimeisten tähteeksi jääneiden ainesten liittyessä yhteen kostavaksi voimaksi, yht'äkkiä joutua jälleen tämän voiman nieltäväksi.

Nuo kumouksen kannattajat eivät niin ollen tuohon aikaan pelänneet mitään niin suuresti kuin että he oman hämminkinsä kurimuksessa itse kadottaisivat tyystin pohjan jalkojensa alta ja että heihin äkkiä tarttuisi semmoinen rautakoura, jollainen vastaavanlaisina aikoina useinkin nousee kansan keskuudesta, ja asettaisi heitä toiselle pohjalle. Tasavallan täytyi vakauttaa asemansa hinnasta mistä hyvänsä.

Niinpä sen oli melkein heti alussa jo pakko luoda heikon kansansuosionsa horjuvan pylvään rinnalle taaskin voimajärjestö voidakseen perustaa lujemman arvovallan sen varaan.

Huomatessaan vv. 1918-19 joulu-, tammi- ja helmikuussa maan huojuvan jalkojensa alla vallankumouksen kihot rupesivat katselemaan ympärilleen etsien miehiä, jotka olisivat valmiit asevoimin lujittamaan kansan rakkauden heille suomaa varsin heikkoa asemaa. »Antimilitaristinen» tasavalta tarvitsi sotilaita. Mutta koska heidän arvovaltansa ensimmäinen ja ainoa tuki — nimittäin heidän nauttimansa kansansuosio — oli vain porton-suojelijoiden,

rosvojen, murtovarkaiden, rintamakarkurien, pinnaajien yms. porukan varassa, siis kansan sen osan varassa, jota meidän täytyy sanoa äärimmäiseksi huonoksi siiveksi, olisi semmoisten miesten värvääminen, jotka olisivat olleet valmiit uhraamaan oman henkensä uuden ihanteen palveluksessa, ollut noissa piireissä turhaa lemmentouhua. *Vallankumousajatusta ja sen toteuttamista kannattava kansankerros ei pystynyt eikä ollut halukaskaan asettamaan sotilaita sen suojaksi. Sillä tuo kansan kerros ei suinkaan halunnut tasavaltaisen valtioruumiin järjestelyä, vaan jo olemassa olevan hajoittamista, jotta olisi paremmin päässyt tyydyttämään vaistojaan. Sen tunnuslauseena ei ollut: järjestys ja Saksan tasavallan rakentaminen, vaan pikemminkin: sen ryöstäminen tyhjäksi.*

Niinpä täytyi sen avunhuudon, jonka kansan valtuutetut siihen aikaan tuhannen tuskassaan päästivät ilmoille, kaikua tuon kansankerroksen keskuudessa kuuroille korville, jopa päinvastoin herättää pakostakin katkeruutta ja vastustusta. Sillä tuollainen aloite käsitettiin uskon ja luottamuksen puutteeksi, koska sellaisen arvovallan perustamisesta, joka ei enää pohjautunut yksinomaan nauttimaansa kansansuosioon, vaan nojautui voimatekijään, vainuttiin taistelun alkua sitä vastaan, mikä oli noille aineksille ollut vallankumouksessa yksinomaan määräävänä, nimittäin sellaisen kuritushuoneiden muurien sisästä murtautuneen ja kahleistaan vapautetun varas- ja ryöstäjäjoukon, sanalla sanoen kurjan roskajoukon varastamisoikeutta ja hillitöntä riehuntaa vastaan.

Kansanvaltuutetut saivat huutaa, minkä mieli teki, heidän riveistään ei tullut ainoaakaan miestä, ja ainoastaan vastahuudahdus »petturit!» ilmaisi heille noiden heidän kansansuosionsa kannattajien käsityksen asiasta.

Silloin oli ensi kerran lukuisia nuoria saksalaisia valmiina, »rauhan ja järjestyksen palveluksessa», niin kuin he luulivat, pukemaan vielä kerran sotilastakin ylleen ja ottamaan karbiinin tai kiväärin olalleen astuakseen teräskypärä päässä vastustamaan kotiseudun hävittäjiä. *Vapaaehtoisina sotamiehinä he liittyivät vapaiksi osastoiksi ja ryhtyivät, vaikka sydämestään vihasivatkin vallankumousta, samaa vallankumousta suojelemaan ja siten käytännössä sitä lujittamaan.*

He menettelivät näin hyvässä uskossa.

Vallankumouksen *todelliset* järjestäjät, joilla tosiasiassa oli sen langat käsissään, kansainväliset juutalaiset, olivat silloin arvioineet tilanteen oikein. Saksan kansa ei ollut vielä kypsynyt syöstäväksi bolshevismin veriseen suohon, mikä Venäjällä oli onnistunut. Tämä johtui suureksi osaksi Saksan älymystön ja saksalaisten käsityöntekijöiden yhä vieläkin suuremmasta rodullisesta yhteydestä. Edelleen siitä, että kaikkein laajimmatkin kansankerrokset olivat sentään suuressa määrin sivistyksen läpitunkemia, jollaista esiintyi ainoastaan toisissa länsieurooppalaisissa valtioissa, mutta Venäjältä kokonaan puuttui. Siellä jo älymystö itse oli suureksi osaksi kansallisuudeltaan ei-venäläistä tai ei ainakaan slaavilaista rodulliselta luonteeltaan. Silloisen Venäjän ohut älymystö-pintakerros oli syrjäytettävissä

milloin tahansa, koska täydelleen puuttui kansan suuriin joukkoihin yhdistäviä väliosia. Ja varsinaisen kansan henkinen samoin kuin siveellinenkin taso oli siinä maassa hirvittävän alhainen.

Koska Venäjällä onnistui yllyttää sivistymätön, luku- ja kirjoitustaidoton suurten joukkojen lauma ohutta älymystö-pintakerrosta vastaan, joka ei ollut sen kanssa missään suhteissa eikä missään yhteydessä, tuon maan kohtalo oli ratkennut, vallankumous onnistunut; luku- ja kirjoitustaidottomat venäläiset oli siten tehty juutalaisten diktaattoriensa turvattomiksi orjiksi, jotka diktaattorit puolestaan olivat tarpeeksi viisaita pannakseen. »kansandiktatuurin» tyhjän sananparren kannattamaan samaista diktatuuria.

Saksassa oli vielä vaikuttamassa seuraava seikka: yhtä varmasti kuin vallankumous saattoi onnistua ainoastaan siten, että armeija saatiin vähitellen hajoamaan, yhtä varmasti vallankumouksen todellisina kannattajina ja armeijan hajoittajina eivät olleet toimineet rintamasotilaat, vaan se enemmän tai vähemmän valonarka roskaväki, joka joko vetelehti kotiseudun varuskunnissa tai suoritti palvelustaan »korvaamattomana» ja »tuiki tarpeellisena» jossakin talouselämän palveluksessa. Tuota armeijaa kartuttivat ja vahvistivat vielä kymmenettuhannet rintamakarkurit, jotka saattoivat kääntää rintamalle selkänsä panematta itseään erikoisesti vaaralle alttiiksi. Todellinen pelkuri on tietenkin kaikkina aikoina pelännyt kuolemaa enemmän kuin mitään muuta. Mutta juuri kuolema heillä oli rintamalla päivästä päivään silmien edessä tuhansissa eri muodoissa. ***Jos mieli pakottaa heikot, horjuvat tai kerrassaan pelkurimaiset miehet täyttämään velvollisuutensa, silloin on vanhastaan ollut olemassa yksi ainoa mahdollisuus: rintamakarkurin täytyy tietää, että hänen karkaamisestaan on seurauksena juuri se, mitä hän pyrkii pakenemaan. Rintamalla mies voi kuolla, rintamakarkurina hänen täytyy kuolla.*** Ainoastaan uhkaamalla sellaisella drakonisella rangaistuksella jokaisesta rintamaltakarkaamisyrityksestä voidaan saada aikaan peloittava ja ehkäisevä vaikutus, ei ainoastaan yksilöiden, vaan myös koko joukon suhteen.

Ja se juuri oli sota-asetusten käsitys ja tarkoitus.

Oli kaunis luulo ja usko, että suuri taistelu kansan olemassaolosta voitaisiin käydä loppuun saakka yksinomaan välttämättömyyden tajuamisesta syntyneen ja sen voimassa pitämän vapaaehtoisen uskollisuuden nojalla. Parhaimmilla yksilöillä on aina ollut menettelyssä määräävänä vapaaehtoinen velvollisuuden täyttäminen, mutta ei tavallisilla keskimitan miehillä. Sen vuoksi semmoiset lait ovat välttämättömiä, niin kuin esimerkiksi no, jotka säätävät rangaistuksen varkaudesta, joita lakeja ei tietenkään ole säädetty periaatteessa rehellisiä ihmisiä varten, vaan horjuvien, heikkojen ainesten varalta. Sellaisten lakien tarkoituksena on estää, huonoja aineksia peloittamalla, syntymästä semmoista asiaintilaa, että rehellisiä ihmisiä pidettäisiin lopulta tyhmempinä ja he yhä enemmän

päätyisivät siihen käsitykseen, että on tarkoituksenmukaisempaa itsekin ruveta varastelemaan kuin jäädä tyhjin käsin syrjästä katsomaan tai kerrassaan antaa toisten varastaa itseltään.

Niinpä oli harhaan osunut se luulo, että taistelussa, joka inhimillisen arvion mukaan saattoi raivota vuosikausia, voitaisiin tulla toimeen ilman apukeinoja, jotka olivat monien vuosisatojen, jopa vuosituhansien kokemusten perusteella osoittautuneet semmoisiksi, että ne pystyvät vakavina aikoina ja mitä ankarimman hermoja koettelevan jännityksen hetkinä pakottamaan heikot ja epävarmat ihmiset täyttämään velvollisuutensa.

Sotavapaaehtoisille sankareille ei tietystikään tarvittu mitään sota-asetuksia, mutta kylläkin pelkurimaisen itsekkäiden miesten varalta, jotka oman kansan hädän hetkenä arvioivat oman henkensä yhteisön elämää kalliimmaksi. Mutta semmoiset luonteettomat heikkomaiset oliot voidaan ainoastaan kaikkein ankarimpiin rangaistuksiin turvautumalla estää antamasta myöten pelkuruudelleen. Kun miehet joutuvat yhtä mittaa kamppailemaan kuoleman kanssa ja viikkokaupalla odottamaan ja virumaan liejuisissa kranaattikuopissa ja muona on useinkin mahdollisimman kehnoa, silloin ei epävarmaksi käyvää asevelvollista pidetä kurissa uhkailemalla vankeudella, eipä edes kuritushuoneellakaan, vaan ainoastaan käyttämällä häikäilemättä kuolemanrangaistusta. Sillä kokemus osoittaa, että tuollainen mies semmoisena aikana pitää vankilaa sentään tuhatta vertaa miellyttävämpänä paikkana kuin taistelukenttää, varsinkin kun vankilassa ei mikään uhkaa hänen korvaamattoman kallista henkeään. Mutta kun sodan aikana jätettiin käytännössä kuolemanrangaistus panematta täytäntöön, sota-asetukset siten todellisuudessa jätettiin pois käytännöstä, se kostautui hirvittävällä tavalla. Varsinkin v. 1918 virtasi tuki-alueelle ja kotiseudulle todellinen rintamakarkurien armeija, joka oli mukana apuna muodostamassa sitä rikollista järjestöä, jonka yht'äkkiä näimme edessämme marraskuun 7 p:n vallan-kumouksen toimeenpanijana.

Rintamalla itsellään ei oikeastaan ollut sen kanssa mitään tekemistä Siellä olijat — tietenkin — tunsivat ainoastaan rauhan kaipuuta. Mutta juuri se seikka oli vallankumoukselle erinomaisen suurena vaarana. Sillä Saksan armeijojen alkaessa aselevon solmimisen jälkeen lähestyä kotiseutua silloiset vallan-kumoukselliset kyselivät pelokkain mielin aina samaa: *Mitä rintamajoukot tekevät? Sietävätkö kenttäharmaat sitä?*

Noina viikkoina täytyi Saksan vallankumouksen esiintyä ainakin ulkonaisesti maltillisesti, jollei tahtonut jättäytyä alttiiksi sille vaaralle, että muutamat saksalaiset divisioonat peittoaisivat sen heti alkuunsa käden käänteessä hajalle. *Sillä jos siihen aikaan yksikään ainoa divisioonankomentaja olisi päättänyt hänelle uskollisena pysyneen divisioonansa kera repiä punaiset rääsyt pois, asettaa »neuvostot» seinää vasten ja murtaa mahdollisen vastarinnan miinanheittimien ja käsikranaattien*

voimalla, ei olisi kulunut neljää viikkoakaan, ennen kuin tuosta divisioonasta olisi paisunut kuusikymmentä divisioonaa. Sitä juuri juutalaiset lankojenpitelijät vavisten pelkäsivät pahemmin kuin mitään muuta. Ja juuri sen estämiseksi täytyi vallankumous pysyttää jonkinlaisissa maltillisuuden rajoissa, se ei saanut mennä bolshevismiin, vaan sen täytyi, ottaen kaikki asianhaarat huomioon, teeskennellä »rauhaa ja järjestystä». Siitä johtuivat monet suuret myönnytykset, siitä vetoomus vanhaan virkamieskuntaan ja vanhoihin armeijankomentajiin. Heitä tarvittiin ainakin vielä jonkin aikaa, ja vasta kun maurit olisivat tehneet tehtävänsä, voitiin ajatella uskallettavan antaa heille asiaankuuluva potku ja riistää tasavalta valtion vanhojen palvelijoiden käsistä ja luovuttaa vallankumouksen korppikotkien kynsiin.

Ainoastaan sillä tavalla saatettiin toivoa voitavan vetää vanhoja kenraaleja ja valtionvirkamiehiä nenästä, riisumalla näiden taholta mahdollisesti odotettavissa olevalta vastustukselta heti ennakolta aseet kädestä uuden olotilan näennäisen viattomuuden ja lempeyden varjolla.

Miten suuressa määrin se onnistui, sen on käytäntö osoittanut.

Mutta vallankumous ei ollut rauhaa ja järjestystä harrastavien, vaan pikemminkin kapinaa, varkautta, ryöstöä ja rosvousta hautovien ainesten tekoa. Eikä vallankumouksen kehitys ollut sujunut näiden oman tahdon mukaisesti, mutta taktillisista syistä ei liioin käynyt sen menoa selittäminen näille eikä perehdyttäminen heitä siihen.

Sosiaalidemokratia oli, päästessään vähitellen kasvamaan ja lisääntymään, yhä suuremmassa määrin menettänyt häikäilemättömän vallankumouspuolueen luonnettaan. Ei siitä syystä, että se olisi koskaan tähdännyt muihin päämääriin kuin vallankumoukseen tai että sen johtomiehillä olisi ikinä ollut toisenlaisia aikeita; ei sinnepäinkään. Mutta siitä oli vihdoin jäljellä pelkkä aikomus sekä ruumis, joka ei enää ollut sen toimeenpanoon sopiva. *Kymmenenmiljoonaisella puolueella ei enää voi panna toimeen vallankumouksia.* Semmoinen liike ei enää edusta toimintaan valmista äärimmäisyysainesta, vaan keskustan suuria joukkoja, siis hitautta.

Tämän tietäen juutalaiset panivat jo sodan aikana toimeen sosiaalidemokratian kuuluisan kahtiajaon; s.o.: samalla kuin sosiaalidemokraattinen puolue joukkojensa hitauden mukaisesti riippui kuin lyijypaino kiinni kansallisessa puolustuksessa, siitä poimittiin erilleen jyrkän-toimivat ainekset ja muodostettiin ne erikoisen iskuvoimaisiksi uusiksi hyökkäysrivistöiksi. *Riippumattomat sosialistit ja Spartakus-ryhmä olivat vallankumouksellisen marxilaisuuden hyökkäysjoukot.* Niiden tehtävänä oli saada aikaan tapahtunut tosiasia, jonka pohjalle kautta vuosikymmenien tähän muokatut ja valmistetut sosiaalidemokraattisen puolueen suuret joukot sitten saattoivat astua. Pelkurimaista porvaristoa marxilaisuus tällöin arvosteli aivan oikein ja kohteli sitä halveksivasti kuin roskaväkeä ainakin. Siitä ei ylipäänsä

piitattu mitään, koska tiedettiin, ettei vanhan, loppuun palvelleen sukupolven poliittisten yhtymien koiramaisen nöyrä alistuvaisuus ikinä kykenisi vakavaan vastarintaan.
Kun sitten vallankumous oli onnistunut ja vanhan valtion päätukia saattoi pitää murrettuina, mutta kotiin marssiva rintama-armeija alkoi kummitella mielessä peloittavana sfinksinä, täytyi ryhtyä vallankumouksen luonnollista kehitystä jarruttamaan sosiaalidemokraattien pääjoukot miehittivät vallatut asemat ja riippumattomien ja spartakistien hyökkäyspataljoonat sysättiin syrjään.
Se ei kuitenkaan käynyt päinsä ilman taistelua.
Ei siinä kyllin, että vallankumouksen toimivat hyökkäysmuodostelmat nyt, kun niiden vaatimuksia ei ollut tyydytetty, tunsivat itsensä petetyiksi ja halusivat jatkaa omin päin, vaan niiden hillitön mellastelu oli vallankumouksen lankojenpitelijöiden omasta mielestä vain toivottavaa. Sillä tuskin mullistus oli ohi, kun siinä jo oli näköjään kaksi leiriä, nimittäin rauhan ja järjestyksen ryhmä ja verisen terrorin ryhmä. Mutta mikä silloin luonnollisempaa kuin että Saksan porvaristo heti paikalla liput liehuen marssi rauhan ja järjestyksen leiriin? Nyt oli yhdellä iskulla noille kaikkein viheliäisimmille poliittisille muodostumille tarjoutunut mahdollisuus toimintaan, jossa ne olivat, tarvitsematta sitä itse myöntää, taaskin kaikessa hiljaisuudessa saaneet pohjan jalkojensa alle ja joutuivat eräänlaiseen yhteisvastuullisuuteen sen vallan kanssa, jota ne vihasivat, mutta vieläkin pahemmin pelkäsivät. Poliittiset Saksan porvarit olivat saaneet sen suuren kunnian, että pääsivät istuutumaan kolminkertaisesti kirottujen marxilaisjohtajien kanssa samaan pöytään taistelemaan bolshevikkeja vastaan.
Niin muodostui jo joulukuussa 1918 ja tammikuussa 1919 seuraava asiaintila:
Kaikkein huonoimpien ainesten muodostama vähemmistö on pannut toimeen vallankumouksen, jonka taakse heti paikalla asettuivat kaikki marxilaispuolueet. Vallankumouksella itsellään on näennäisesti maltillinen leima, mikä hankkii sen niskoille kiihkomielisten äärimmäisyysainesten vihan. Nämä alkavat paukutella käsikranaatteja ja konekiväärejä, miehittää valtion rakennuksia, sanalla sanoen uhkailla maltillista vallan-kumousta. Jotta sellaisen kehityksen kauhut saataisiin estetyksi, solmitaan aselepo uuden ja vanhan asiaintilan kannattajien kesken, jotta nyt voitaisiin yhdessä käydä taisteluna äärimmäisyysaineksia vastaan. Siitä on tuloksena, että tasavallan viholliset ovat siten lopettaneet taistelunsa tasavaltaa vastaan semmoisenaan ja ovat mukana auttamassa kukistamaan niitä, jotka myös itse, vaikkakin aivan toiselta kannalta, ovat samoin tuon tasavallan vihollisia. Mutta siitä on edelleen tuloksena, että vanhan valtion ja uuden valtion kannattajien keskinäisen taistelun vaara tuntuu olevan torjuttu.
Tätä tosiasiaa ei voi tarpeeksi usein eikä tarpeeksi painokkaasti palauttaa mieleensä. Ainoastaan se, joka sen käsittää, ymmärtää, miten saattoi olla mahdollista, että kansan, josta yhdeksänkymmenesosaa ei ollut mukana

vallankumousta toimeen panemassa, josta seitsemänkymmenesosaa asettuu sen suhteen hylkäävälle kannalle ja kuusikymmenesosaa sitä vihaa, loppujen lopuksi yksi kymmenesosa voi pakottaa tuohon vallankumoukseen alistumaan.
Vähitellen alkavat spartakistiset katusulkutaistelijat toisella puolella ja kansallismieliset intoilijat ja ihanteelliset toisella puolella vuodattaa vertaan, ja samassa määrin kuin molemmat äärimmäisyysainekset tuhosivat toisiaan, voitti, niin kuin aina, keskustan suuri joukko. Porvarillisuus ja marxilaisuus tapasivat toisensa valmiiden tosiasioiden pohjalla, ja tasavalta alkoi »vakiintua». Mikä ei kylläkään estänyt porvarillisia puolueita ensi alussa varsinkin vaalien edellä vielä jonkin aikaa toistelemasta monarkistista ajatusta, lumotakseen menneen maailman henkien voimalla omien kannattajiensa pienempiä henkiä ja voidakseen uudelleen pyydystää nämä verkkoihinsa.
Tämä ei ollut rehellistä peliä. He olivat kaikki jo aikoja sitten tehneet sisäisen eron monarkiasta, ja uuden olotilan siivottomuuden viekoitteleva vaikutus alkoi jo tuntua porvarillisessakin puolueleirissä. Tavalliset porvarilliset poliitikot tuntevat olonsa mukavammaksi nykyisessä tasavallan rappion liejussa kuin siinä puhtaan kovuuden ilmapiirissä, joka heillä on vielä muistissaan menneen valtion ajoilta.

Niin kuin jo sanottu, vallankumouksen oli pakko, hajoitettuaan vanhan armeijan, hankkia itselleen uusi voimatekijä valtionarvovaltansa lujittamiseksi. Asioiden ollessa niin kuin ne olivat se saattoi saada tämän ainoastaan sille tosiasiallisesti vastakkaisen maailmankatsomuksen kannattajista. Näistä yksin saattoi sitten myös hitaasti syntyä uuden armeijan ydinjoukko, armeijan, jonka ulkonaisia puitteita rajoittivat rauhan-sopimukset ja joka oli mielipiteiltään aikojen kuluessa muokattava uuden valtionkäsityksen välikappaleeksi.
Jos tekee itselleen kysymyksen, miten — jollei oteta huomioon kaikkia vanhan valtion todellisia vikoja ja virheitä, jotka koituivat sen syyksi — vallankumous saattoi onnistua toimintana, päätyy seuraavaan tulokseen:
1. *siksi, että meidän käsityksemme velvollisuuden täyttämisestä ja kuuliaisuudesta olivat kangistuneet, ja*
2. *meikäläisten ns. yhteiskuntaa säilyttävien puolueidemme pelkurimaisen toimettomuuden johdosta.*
Lisättäköön tähän vielä seuraava:
Meidän velvollisuudentäyttämis- ja kuuliaisuuskäsitteidemme kangistumiseen on perimmäisenä . syynä meikäläinen kerrassaan epäkansallinen ja aina vain puhtaasti valtiollinen kasvatuksemme Siitä on tuloksena tässäkin suhteessa, ettei

oikein ymmärretä keinoja ja tarkoituksia. Velvollisuudentunto, velvollisuuden täyttäminen ja kuuliaisuus eivät ole itsetarkoituksia, eivät yhtään sen enempää kuin valtiokaan on itsetarkoitus, vaan niiden on kaikkien oltava keinoina tekemässä sielullisesti ja ruumiillisesti samankaltaisten elävien olentojen yhteisön olemassaolo mahdolliseksi täällä maan päällä ja sitä lujittamassa. ***Hetkellä, jolloin kansanruumis muutamien hylkiöiden toiminnan johdosta sortuu ja joutuu kaiken todennäköisyyden mukaan mitä ankarimman sorron alaiseksi, kuuliaisuus ja velvollisuuden täyttäminen noita olioita kohtaan merkitsevät opillista muodollisuutta, jopa silkkaa mielettömyyttä, koska toiselta puolen kieltäytymällä kuuliaisuudesta ja »velvollisuutta täyttämästä» kävisi kansan pelastaminen perikadosta mahdolliseksi.*** Nykyisen porvarillisen valtionkäsityksen mukaan menetteli divisioonankomentaja, joka oli omasta kohdastaan saanut ylempää käskyn olla ampumatta, velvollisuutensa mukaisesti ja siis oikein, kun hän ei ampunut, koska porvarillisen maailman mielestä mitään ajattelematon muodollinen kuuliaisuus on arvokkaampaa kuin oman kansan henki ja elämä. Mutta kansallissosialistisen käsityksen mukaan ei semmoisina hetkinä ole voimassa kuuliaisuus heikkoja esimiehiä, vaan kuuliaisuus kansayhteisöä kohtaan. Semmoisena hetkenä tulee näkyviin, mihin mieskohtainen vastuu kokonaista kansakuntaa kohtaan velvoittaa. Että näiden käsitteiden elävä käsitys oli hävinnyt kansastamme tai pikemminkin hallituksistamme väistyen syrjään puhtaasti rikkiviisaan ja muodollisen käsityksen tieltä, se oli syynä siihen, että vallankumous onnistui.

Toiseen kohtaan olisi huomautettava seuraavaa:

Syvimpänä syynä ns. »yhteiskuntaa säilyttävien» puolueiden pelkurimaisuuteen on ennen kaikkea se, että meidän kansamme toimivin, oikein ajatteleva osa joutui poistumaan sen riveistä vuodattaessaan verensä taistelukentillä. Sen ohella meikäläiset porvarilliset puolueet, joita voimme sanoa ainoiksi vanhan valtion pohjalla olleiksi puolueiksi, olivat vakuuttuneet siitä, että ne saivat ajaa katsantokantojaan yksinomaan henkistä tietä ja henkisin asein, koska aineellisten aseiden käyttö oli yksinomaan valtion asia. Ei siinä kyllin, että tällaista käsitystä on pidettävä merkkinä vähitellen kehittyvästä rappeutuneisuuden heikkoudesta, vaan se oli myös mieletöntä sellaisena aikana, jolloin valtiollinen vastustaja oli jo aikoja luopunut tältä kannalta ja sen sijaan aivan avoimesti tähdensi aikovansa mikäli mahdollista taistella poliittisten tarkoitusperiensä saavuttamiseksi myös väkivaltaan turvautuen. Sinä hetkenä, jolloin porvarillisen demokratian maailmassa marxilaisuus nosti päätään saman demokratian seuraamusilmiönä, sen kehoitus käydä taistelua henkisin asein oli mielettömyyttä, jonka joskus vielä täytyisi kostautua mitä hirvittävimmällä tavalla. Sillä marxilaisuus itse oli alusta alkaen edustanut sitä käsitystä, että kunkin aseen käyttämisessä on noudatettava ainoastaan tarkoituksenmukaisuusnäkökohtia ja että sen oikeutuksena aina on

sen onnistuminen.
Miten oikeaan osunut tämä käsitys on, sen todistivat v:n 1918 marraskuun 7-11 päivät. Silloin marxilaisuus ei välittänyt vähääkään parlamentarismista ja demokratiasta, vaan antoi ampuvilla ja karjuvilla rikollisjoukkioillaan molemmille surman-iskun. Itsestään selvää, että porvarilliset lavertelujärjestöt olivat samalla hetkellä turvattomia.
Sukeltautuessaan vallankumouksen jälkeen taas äkkiä ilmoille, vaikka kylläkin vaihtaen toiminimikilpensä uusiin, ja urhoollisten johtajien kömpiessä esiin pimeistä kellaripiiloistaan ja ilmavista hinkaloistaan porvarilliset puolueet eivät olleet, niin kuin yleensä aina tuollaisten vanhojen muodostelmien edustajat, unohtaneet vanhoja vikojaan ja virheitään eivätkä liioin oppineet mitään uutta. Niiden valtiolliset ohjelmat kuuluivat menneisyyteen, mikäli ne eivät jo olleet sisimmässään tehneet sovintoa uuden olotilan kanssa, mutta niiden päämääränä oli mikäli mahdollista päästä mukaan uuteen asiaintilaan, ja niiden ainoina aseina olivat tällöin samoin kuin aina ennenkin pelkät sanat.
Myös vallankumouksen jälkeen porvarilliset puolueet aina ovat surkean pelkurimaisesti alistuneet kadun vaatimuksiin.
Kun tasavallansuojelulaki oli saatava hyväksytyksi, sen takana ei aluksi ollut enemmistöä. Mutta kaksisataatuhatta mieltään osoittavaa marxilaista ajoi porvarillisiin »valtiomiehiin» semmoisen pelon, että he vastoin omaa vakaumustaan hyväksyivät lain sen »ylevän» pelon vallassa, että raivoisa kansan-joukko voisi heidät muussa tapauksessa heidän valtiopäivien istunnosta poistuessaan piestä pahanpäiväiseksi. Mikä sitten, kun laki hyväksyttiin, valitettavasti jäi tekemättä.
Niin sitten myös uuden valtion kehitys kulki omia ratojaan, ikään kuin ei kansallista vastustuspuoluetta olisi ollut olemassakaan.
Ainoat järjestöt, joilla noina aikoina olisi ollut rohkeutta ja voimaa asettua vastustamaan marxilaisuutta ja sen kiihotettuja joukkoja, olivat lähinnä vapaajoukot, sittemmin itsesuojelu-järjestöt, asukkaiden suojelujärjestöt jne. sekä vihdoin perinneliitot.
Mutta se seikka, ettei niidenkään olemassaolo aiheuttanut Saksan historian kehityksessä mitään millään tavoin havaittavaa käännettä, johtui seuraavasta:
Samoin kuin ns. kansallisilla puolueilla ei voinut olla mitään vaikutusvaltaa, koska niillä ei ollut kadulla mitään uhkaavaa mahtia, samoin ei vuorostaan ns. puolustusyhtymillä liioin voinut olla vaikutusvaltaa, koska niiltä puuttui valtiollista aatetta ja ennen kaikkea tyystin todellista valtiollista päämäärää.
Marxilaisuudelle oli aikoinaan tuottanut menestystä poliittisen tahdon ja toimivan häikäilemättömyyden täydellinen yhteistoiminta. Kansallista Saksaa taas esti millään tavoin käytännössä pääsemästä muodostamaan maan kehitystä se seikka, että puuttui läheistä, kiinteää yhteistoimintaa häikäilemättömän vallan ja nerokkaan

valtiollisen tahdon kesken.
Millainen ikinä »kansallisten» puolueiden tahto olikin, niillä ei ollut vähäisintäkään voimaa, millä taistella tuon tahtonsa puolesta, kaikkein vähimmin kadulla.
Puolustusyhtymillä oli kaikki valta, ne olivat kadun ja valtion herroina, mutta niillä ei ollut mitään valtiollista aatetta eikä valtiollista päämäärää, joiden puolesta niiden valta olisi pantu tai edes voitu panna panokseksi kansallisen Saksan hyödyksi. Molemmissa tapauksissa onnistui juutalaisten oveluudellaan viisaasti suostuttelemalla ja vakuuttelemalla saada tuo onneton kohtalo jatkumaan loppumattomiin ja joka tapauksessa sitä vielä pahentaa entisestään.
Juutalaiset ne juuri saivat tavattoman taitavasti lehtiensä välityksellä toitotetuksi maailmalle puolustusyhtymien »epäpoliittisen luonteen» ajatusta, samoin kuin he vuorostaan poliittisessa elämässä yhtä ovelasti aina ylistivät ja vaativat taistelun »puhdasta henkisyyttä». Miljoonat saksalaiset tyhmyrit sitten puhua paukuttivat samaa mielettömyyttä heidän kaikunaan osaamatta vähintäkään aavistaa riisuvansa siten itsensä aseista ja heittäytyvänsä turvattomina juutalaisten valtaan.
Mutta tähänkin on taas kyllä olemassa luonnollinen selitys. ***Suuren uudesti luovan aatteen puute on kaikkina aikoina merkinnyt taisteluvoiman supistumista. Sen vakaumuksen edellytyksenä, että on oikeus käyttää kaikkein väkivaltaisimpiakin aseita, on aina sellaisen kiihkoisan uskon olemassaolo, että jonkin mullistavaa uuden järjestyksen voitto täällä maan päällä on välttämättömyys.***
Sellainen liike, joka ei taistele semmoisten korkeimpien päämäärien ja aatteiden puolesta, ei niin ollen ikinä tartu äärimmäisiin aseisiin.
Ranskan suuren vallankumouksen onnistumisen salaisuutena oli se seikka, että se osoitti uuden suuren aatteen;Venäjän vallankumouksen oli samoin kiittäminen onnistumisestaan aatetta, ja fascismikin sai ainoastaan aatteesta voimansa alistaa kokonaisen kansan mitä siunauksellisimmalla tavalla mitä laajimman ja syvällisimmän uudesti muodostelun alaiseksi.
Porvarilliset puolueet eivät siihen kykene.
Mutta eivät ainoastaan porvarilliset puolueet käsittäneet poliittiseksi tarkoitusperäkseen entisyyden palauttamista, vaan myös puolustusyhtymät, sikäli kuin ne ylipäänsä harrastivat poliittisia päämääriä.Vanhat rintamamiesyhdistys- ja Kyffhäuser-pyrkimykset virkosivat niissä eloon ja auttoivat osaltaan poliittisesti tylsyttämään ja tasavallan palkkasoturinpalveluksessa rappeutumaan terävintä asetta, mitä kansallisella Saksalla siihen aikaan oli. Että ne itse tällöin menettelivät mitä vilpittömimmässä mielessä, mutta ennen kaikkea hyvässä uskossa, se ei vähimmässäkään määrässä muuta noiden silloisten tapahtumien onnetonta mielettömyyttä.
Vähitellen marxilaisuus sai hiljalleen lujittuvista valtakunnan puolustusjoukoista

arvovallalleen tarvitsemansa tuen ja ryhtyi sitten johdonmukaisesti ja järjenmukaisesti vaarallisilta tuntuvia kansallisia puolustusyhtymiä hajoittamaan muka jo tarpeettomina. Muutamia erikoisen uhkarohkeita johtajia, joihin suhtauduttiin epäillen, haastettiin oikeusistuimiin ja pistettiin vankilan ristikkojen taakse. Mutta kaikkien suhteen täyttyi vain kohtalo, joka oli heidän omaa syytään.

Kun Saksan kansallissosialistinen työväenpuolue perustettiin, silloin oli ensi kerran ilmestynyt näkyviin semmoinen liike, jolla ei ollut porvarillisten puolueiden tavoin päämääränä entisyyden konemainen valtaanpalauttaminen, vaan pyrkimyksenä elimellisen kansallisen valtion pystyttäminen silloisen järjenvastaisen valtiokoneiston tilalle.
Nuori liike oli silloin heti ensimmäisestä päivästä alkaen sillä kannalla, että sen aatetta on ajettava henkisin keinoin, mutta että aatteen ajamista on tarpeen tullen turvattava käsivarren voimalla. Uskollisena vakaumukselleen, että uudella opilla on suunnaton merkitys, se pitää itsestään selvänä asiana, etteivät sen päämäärän saavuttamiseksi mitkään uhrit saa olla liian suuret.
Olen jo viitannut niihin tekijöihin, jotka velvoittavat liikkeen, mikäli se haluaa valloittaa kansan sydämet ottamaan puolustuksen vastustajien terroristisia yrityksiä vastaan omista riveistään. On myös maailmanhistorian osoittama kokemus, että jonkin maailmankatsomuksen- harjoittamaa terroria ei koskaan saada murretuksi muodollisella valtiovallalla, vaan että sen pystyy kukistamaan ainoastaan uusi, yhtä rohkeasti ja päättävästi esiintyvä toinen maailmankatsomus. Tämä tietenkin on kaikkina aikoina tuntunut valtion virallisten vartijoiden mielestä epämiellyttävältä, mutta sillä ei tätä tosiseikkaa saada tehdyksi olemattomaksi. Valtiovalta voi taata rauhan ja järjestyksen ainoastaan siinä tapauksessa, että valtio sisällyttää omaan olemukseensa kulloinkin vallitsevana olevan maailmankatsomuksen, niin että väkivaltaisilla aineksilla on ainoastaan yksinäisten, erillisten rikollisten luonteiden leima eikä niitä voida pitää valtion katsantokannoille äärimmäisen vastakkaisen ajatuksen edustajina. Sellaisessa tapauksessa valtiovalta voi vuosi-satojakin käyttää sitä itseään uhkaavaa terroria vastaan vaikka miten laajakantoisia väkivaltatoimenpiteitä, mutta loppujen lopuksikaan se ei mahda sille mitään, vaan kukistuu.
Saksan valtiota marxilaisuus piirittää ja ahdistaa mitä ankarimmin. Seitsenkymmenvuotisessa taistelussaan valtio ei ole pystynyt estämään tuon maailmankatsomuksen voittoa, vaan huolimatta siitä, että on lukemattomissa tapauksissa langettanut sitä uhkaavan marxilaisen maailmankatsomuksen esitaistelijoiden kannettavaksi kaikkiaan tuhansia vuosia kuritushuone ja

vankeustuomioita, jopa mitä verisimpiä toimenpiteitäkin, sen on kuitenkin ollut pakko melkein tyystin antautua sille. (Tämänkin tavalliset keskimitan porvarilliset valtion johtomiehet pyrkivät kieltämään, vaikka saamatta tietenkään ketään vakuuttumaan.)

Mutta se valtio, joka marraskuun 9 p:nä 1918 alistui marxilaisuuden valtaan ilman mitään ehtoja, ei ikinä pysty huomis-päivänä yks'kaks' nousemaan kuolleista sen voittajana, päinvastoin ministerintuoleilla istuvat porvarilliset heikkopäät lavertelevat nykyisin jo sellaisesta välttämättömyydestä, että ei saa hallita vastoin »työläisten» tahtoa, jolloin he »työläisen) käsitteellä tarkoittavat marxilaisuutta. Mutta samaistaessaan Saksan työläiset marxilaisuuden kanssa he eivät ainoastaan yhtä pelkurimaisesti kuin valheellisesti vääristele totuutta, vaan yrittävät myös omilla perusteluillaan salata oman sortumisensa marxilaisen aatteen ja järjestön painostuksesta.

Mutta kun otetaan huomioon tämä tosiasia, nimittäin että nykyinen valtio on lopullisesti alistunut marxilaisuuden valtaan, silloin vasta kansallissosialistisella liikkeellä oikein onkin velvollisuus, ei ainoastaan henkisesti valmistella aatteidensa voittoa, vaan myös ottaa sen puolustus voitostaan päihtyneen internatsionaalin terroria vastaan omiin käsiinsä.

Olen jo varhemmin kuvaillut, miten käytännöllisen elämä kokemuksista vähän kerrassaan muodostui nuoren liikkeemme keskuudessa kokoussuojavartio, miten tämä sai vähitellen varman järjestysmiesjoukon luonteen ja rupesi pyrkimään järjestömuotoa kohti.

Niin suuresti kuin tästä vähitellen muotoutuva muodostelma sitten muistuttikin ns. puolustusyhtymiä, niitä ei kuitenkaan voinut ollenkaan verrata toisiinsa.

Niin kuin jo mainittiin, ei Saksan puolustusjärjestöillä ollut lainkaan omaa tiettyä poliittista ajatusta. Ne olivat tosiaankin pelkkiä itsepuolustusliittoja, joiden koulutus ja järjestely oli enemmän tai vähemmän tarkoituksenmukainen, niin että ne oikeastaan edustivat valtion kulloinkin käytettävinä olevien laillisten voimakeinojen laillistamatonta täydennystä. Niiden vapaajoukonluonteisuuteen oli syynä niiden muodostamistapa ja silloisen valtion tila, mutta niille ei suinkaan kuulu vapaan, oman vakaumuksen puolesta käydyn taistelun vapaiden muodostelmien nimitys. Sellaista vakaumusta niillä ei ollut, huolimatta kaikesta yksityisten johtajien ja kokonaisten liittojenkin vastustuskannalla olosta tasavaltaa kohtaan. ***Sillä ei vielä riitä, että on vakuuttunut voimassa olevan asiaintilan huonoudesta, jotta voisi puhua vakaumuksesta suuremmassa merkityksessä, vaan tämä juontaa juurensa uuden olotilan tietoisuudesta ja sisäisestä näkemisestä, olotilan, jonka saavuttamisen tuntee välttämättömyydeksi ja jonka toteuttamisen puolesta itsensä alttiiksi panemisen käsittää korkeimmaksi elämäntehtäväksi.***

Silloisen kansallissosialistisen liikkeen järjestysmiesjoukon erottaa

periaatteellisesti kaikista puolustusyhtymistä se, ettei se joukko ollut eikä tahtonutkaan olla pienimmässäkään määrässä vallankumouksen luomien olosuhteiden palvelija, vaan että se sen sijaan yksinomaan taisteli uuden Saksan puolesta.

Tuolla järjestysmiesjoukolla oli kylläkin alussa vain kokous-suojavartion luonne. Sen ensimmäinen tehtävä oli varsin suppea kokousten pidon tekeminen mahdolliseksi, minkä vastustajat muuten olisivat muitta mutkitta estäneet. Se oli jo siihen aikaan kasvatettu tarvittaessa silmittömästi hyökkäämään, mutta ei suinkaan, niin kuin typerissä saksalaiskansallisissa piireissä puheltiin, muka kunnioittamaan kumipatukkaa korkeimman hengen ilmauksena, vaan koska se käsitti, että kaikkein suurinkin henki voidaan estää vaikuttamasta, jos sen kannattajat isketään kuoliaaksi kumipatukalla, niin kuin historiassa tosiasiallisesti verraten usein kaikkein merkittävimmät henkilöt ovat saaneet surmansa kaikkein vähäpätöisimpien orjasielujen kädestä. Se ei halunnut asettaa väkivaltaa päämääräksi, vaan suojella henkisen päämäärän julistajaa joutumasta syrjäytetyksi väkivallalla. Ja se käsitti tällöin, ettei sen velvollisuutena ole ottaa huolekseen sellaisen valtion suojelemista, joka itse ei ,anna kansakunnalle mitään suojaa, vaan että sen oli sen sijaan otettava tehtäväkseen kansakunnan suojeleminen niitä vastaan, jotka yrittivät tuhota niin kansan kuin valtionkin.

Münchener Hofbräuhausissa sattuneen kokoustappelun jälkeen järjestysmiesjoukko sai kerta kaikkiaan, silloisen pienen joukon sankarimaisten hyökkäysten pysyväksi muistoksi, nimen Hyökkäysosasto, Sturmabteilung, SA. Niin kuin jo tuosta nimityksestä ilmenee, se siis edustaa ainoastaan erästä liikkeen osastoa. Se on sen eräs jäsen, aivan samoin kuin propaganda, sanomalehdistö, tieteelliset laitokset ja muut semmoiset ovat vain puolueen jäseniä.

Miten välttämätöntä sen suunnitelmallinen laajentaminen oli, sitä emme joutuneet näkemään ainoastaan tuossa muistettavassa kokouksessa, vaan myös yrittäessämme levittää liikettä Münchenistä vähitellen muuannekin Saksaan. Niin pian kuin olimme alkaneet marxilaisuudesta tuntua vaarallisilta, tämä ei jättänyt ainoaakaan tilaisuutta käyttämättä tukahduttaakseen jokaisen kansallissosialistisen kokouksen pitoyrityksen heti paikalla ensimmäiseen alkuunsa, s.o. estääkseen niitä pitämästä hajoittamalla ne väkisin. Tällöin oli itsestään selvää, että kaikki erivivahteiset marxilaiset puoluejärjestöt asettuivat sokeasti puolustamaan kaikkia semmoisia omien osastojensa yrityksiä ja tarkoituksia. Mutta mitä oli sanottava porvarillisista puolueista, jotka itse olivat joutuneet marxilaisten nujertamiksi, niin etteivät monin paikoin ensinkään uskaltaneet antaa omien puhujiensa esiintyä, mutta siitä huolimatta seurasivat aivan käsittämätöntä, tylsämielistä tyydytystä osoittaen niitä meidän marxilaisuutta vastaan käymiämme taisteluja, jotka päättyivät meille jollakin tavoin epäsuotuisasti! Ne olivat onnellisia sen johdosta, ettei se, jota ne itse

eivät pystyneet voittamaan, vaan joka pikemminkin oli ne kukistanut, ollut meidänkään voimillamme voitettavissa. Mitä oli sanottava valtionvirkamiehistä, poliisipäälliköistä, jopa ministereistäkin, jotka ulospäin mielellään todella siivottoman horjuvasti esiintyivät muka »kansallisesti ajattelevina» miehinä, mutta kaikissa välienselvittelyissä, mitä meillä kansallissosialisteilla oli marxilaisten kanssa, tekivät näille mitä häpeällisimpiä kätyrinpalveluksia! Mitä oli sanottava miehistä, jotka itsensä halventamisessa menivät niin pitkälle, että juutalaisten sanomalehtien viheliäisestä kiitoksesta ilman muuta vainosivat miehiä, joiden sankarillisen rohkeaa oman henkensä alttiiksi panemista heidän oli osaksi kiittäminen siitä, etteivät punaiset hurjat laumat olleet muutamia vuosia aikaisemmin ripustaneet heitä raadeltuina ruumiina lyhtypylväisiin riippumaan!
Nuo olivat niin murheellisia ilmiöitä, että ne saivat unohtumattoman, nyttemmin kuolleen presidentti Pöhnerin, joka ankarassa suoraviivaisuudessaan vihasi kaikkia liehittelijöitä, niin kuin vain mies, jolla on rehellinen sydän, semmoisia voi vihata, kerran langettamaan seuraavan kirpeän lausunnon- »Koko elämässäni en ole pyrkinyt olemaan muuta kuin ensinnä saksalainen ja sitten virkamies, enkä soisi itseäni ikinä sotkettavan noihin olioihin, jotka virkamieshuorina antautuvat kuin prostituoitu jokaiselle, joka kunakin hetkenä pystyy näyttelemään isäntää ja valtiasta.» —
Tällöin oli erikoisen surullista se, että tuonlajiset miehet saivat vähitellen kymmeniätuhansia rehellisimpiä ja parhaimpia Saksan valtion palvelijoita valtaansa, eikä siinä kyllin, vaan vähän kerrassaan tartuttivat omaa kunnottomuuttaan heihinkin, sen sijaan vihasivat rehellisinä ja suorina pysyneitä armottomalla vihalla ja vihdoin söivät nämä pois viroistaan ja paikoistaan, vaikka itse kuitenkin teeskennellen ja valheellisesti esittivät itsensä »kansallisesti» ajatteleviksi miehiksi.
Semmoisten miesten taholta emme ikinä voineet toivoa minkäänlaista apua ja tukea, ja perin harvoissa tapauksissa me sitä saimmekaan. Niinpä saattoi vain oman suojavartiomme suunnitelmallinen laajentaminen taata liikkeen turvallisuuden ja samalla hankkia sille sen julkisen huomion ja yleisen kunnioituksen, jollaista väkisinkin täytyy tuntea sitä kohtaan, joka puolustaa itseään, kun sen kimppuun hyökätään.
Tämän hyökkäysosaston sisäisen koulutuksen johtavana peri-aatteena oli aina ennen muuta se tarkoitus, että se oli, rinnan kaikinpuolisen ruumiillisen kunnostamisen kera, kasvatettava järkkymättömästi vakuuttuneeksi kansallissosialismin aatteen edustajaksi ja vihdoin kuri lujitettava sen keskuudessa mahdollisimman lujaksi. Sillä ei pitänyt olla mitään tekemistä porvarillisten käsitysten mukaisten puolustusjärjestöjen kanssa, mutta ei liioin minkään salaisten järjestöjen kanssa.
Se seikka, että tuohon aikaan mitä jyrkimmin vastustin kansallissosialistisen

puolueen hyökkäysosaston (SA:n) muodostamista ns. puolustusyhtymäksi, johtui seuraavasta harkinnasta:
Puhtaasti asiallisesti eivät kansan aseellista koulutusta voi suorittaa yksityiset liitot ja yhdistykset muuten kuin kerrassaan suunnattomien valtion apurahojen turvin. Kaikki muut luulot pohjautuvat omien kykyjen suureen yliarvioimiseen. On kerta kaikkiaan mahdoton voida yli tietyn laajuuden perustaa ns. »vapaaehtoisen kurin» avulla järjestöjä, joilla olisi sotilaallista arvoa. Niistä puuttuu käskyvallan tärkein tuki, nimittäin rankaisuvalta. Tosin kyllä oli syksyllä tai paremminkin vielä keväällä 1919 mahdollista perustaa ns. »vapaajoukkoja», mutta ei ainoastaan siksi, että niissä oli siihen aikaan suurimmaksi osaksi vanhan armeijan koulun käyneitä rintamasotureita, vaan myös sen velvoituksen laatu, johon ne vaativat kunkin yksityisen miehen alistumaan, alisti nämä ainakin määräajaksi yhtä ehdottomasti sotilaalliseen kuriin.
Sitä puuttuu nykyisistä vapaaehtoisista »puolustusjärjestöistä» täydellisesti. Kuta suuremmaksi semmoinen liitto paisuu, sitä heikommaksi käy kuri ja sitä pienemmät vaatimukset voitaneen asettaa yksityiskohdissa miehille, ja sitä suuremmassa määrin kokonaisuus saa vähitellen vanhojen ei-poliittisten sotilas- ja sotavanhusyhdistysten leiman.
Vapaaehtoinen kasvatus sotapalvelukseen ilman taattua, ehdotonta käskyvaltaa ei ole suurin joukoin koskaan toteutettavissa. Aina on ainoastaan muutamia harvoja semmoisia, jotka ovat valmiit omasta vapaasta tahdostaan alistumaan kuuliaisuuden pakkoon, mitä armeijassa pidettiin itsestään selvänä ja luonnollisena asiana.
Lisäksi todellinen koulutus ei ole mahdollista senkään johdosta, että semmoiseen tarkoitukseen on tuollaisilla puolustus-yhtymillä käytettävänä naurettavan pienet varat. Mutta sellaisen laitoksen nimenomaisena päätehtävänä pitäisi olla juuri mahdollisimman hyvä, luotettava koulutus. Sodan päättymisestä on nyt kulunut kahdeksan vuotta, eikä siitä ajasta lähtien ole enää ainoaakaan Saksan nuorison vuosiluokkaa suunnitelmallisesti koulutettu. Mutta puolustusyhtymän tehtävä ei voi kuitenkaan olla koota yhteen aikoinaan jo valmiiksi koulutettuja vuosiluokkia, koska jo puhtaan matematiikan avulla voi laskea, milloin viimeinenkin jäsen eroaa pois tuosta yhtymästä. V:n 1918 nuorinkin sotamies on varmaankin kahdenkymmenen vuoden kuluttua taisteluun kykenemätön, ja me lähestymme tuota ajankohtaa arveluttavan nopeasti. Siitä johtuen jokainen ns. puolustusyhtymä muuttuu pakostakin vähitellen yhä suuremmassa määrässä vanhan sotilasyhdistyksen luontoiseksi. Mutta se ei voi olla semmoisen laitoksen tarkoitus, joka ei nimitä itseään sotilas-, vaan puolustusyhtymäksi ja joka jo nimellään pyrkii ilmaisemaan, ettei se käsitä kutsumuksekseen ainoastaan vanhojen sotilaiden perinteiden ja yhteenkuuluvaisuuden tunteen vaalimista, vaan puolustusajatuksen kasvattamista ja tuon aatteen toteuttamista

käytännössä, siis puolustuskykyisen joukon luomista.
Tuo tehtävä vaatii sitten kuitenkin ehdottomasti nykyisin vielä sotilaallisesti harjoittamattomien ainesten koulutusta, ja se on tosiasiassa käytännössä mahdotonta. Tunnin, parin koulutuksella viikossa ei vielä todellakaan saada aikaan sotilasta. Ottaen huomioon nykyiset suunnattomasti kasvaneet vaatimukset, jotka sotapalvelus asettaa jokaiselle yksityiselle miehelle, kaksivuotinen asevelvollisuusaika ehkä vielä juuri ja juuri riittää muuttamaan kouluttamattoman nuoren miehen täysin oppineeksi sotamieheksi. Jouduimmehan kaikki rintamalla näkemään, millaiset hirvittävät seuraukset siellä odottivat nuoria, sodan työhön riittämättömästi koulutettuja miehiä. Vapaaehtoismuodostelmat, rajattoman antaumukselliset miehet, joita oli viidentoista, kahdenkymmenen viikon aikana rautaisen päättävästi harjoitettu, olivat silti rintamalla pelkkää tykinruokaa. Ainoastaan vanhojen, kokeneiden sotamiesten joukkoon sijoitettuina saattoivat neljästä kuuteen kuukauteen koulutetut nuoremmat alokkaat muodostua hyödyllisiksi rykmentin jäseniksi: »vanhat miehet» ohjasivat ja opastivat heitä silloin, ja niin he sitten vähitellen perehtyivät ja kasvautuivat kiinni tehtäviinsä.
Miten toivottomalta sen sijaan tuntuukaan yritys kasvattaa ilman selvää käskyvaltaa ja ilman suuria käyttövaroja viikko-tunnin tai kaksi käsittävällä ns. koulutustyöllä taistelujoukkoa! Sellaisella voi ehkä verestää vanhoja sotilaita, mutta nuorista miehistä ei sillä tavalla ikinä tehdä sotilaita.
Miten täysin merkityksettömäksi ja täysin arvottomaksi sellainen menettely tuloksiltaan muodostuisi, sen voi vielä paremmin näyttää toteen sillä tosiseikalla, että samalla aikaa, jolloin ns. vapaaehtoisessa puolustusyhtymässä saadaan suurella vaivalla ja touhulla ja tohinalla parituhatta sinänsä mieleltään altista miestä (muihin ei tuommoisen yhtymän vaikutus ulotukaan) koulutetuksi tai heitä ainakin yritetään kouluttaa sotamiehiksi, valtio itse pasifistis-demokraattisella kasvatus-tavallaan johdonmukaisesti riistää miljoonilta ja taas miljoonilta nuorilta miehiltä heidän luontaiset vaistonsa, myrkyttää heidän järjenmukaisen isänmaallisen ajattelutapansa ja muuttaa heidät siten vähitellen kaikkea mielivaltaa kärsivällisesti sietäväksi lammaskatraaksi. Miten naurettavia ovatkaan tähän verrattuina puolustus-yhtymien kaikki ponnistukset välittää omia ajatuksiaan Saksan nuorisolle!
Mutta melkein vieläkin tärkeämpi on seuraava näkökohta, joka heti alusta alkaen sai minut asettumaan vastustamaan kaikkia ns. sotilaallisen puolustusvalmiuden yrityksiä vapaaehtoisten yhtymien pohjalla:
Jos otaksutaan, että edellä mainitsemistani vaikeuksista huolimatta tuommoisen liiton sittenkin onnistuisi vuosi vuodelta kouluttaa ja kasvattaa tietty määrä saksalaisia puolustuskuntoisiksi miehiksi, sekä mielialan että ruumiillisen kunnostamisen ja aseellisen koulutuksenkin puolesta, niin tuloksen täytyisi olla tyhjän arvoinen sellaisessa valtiossa, joka koko yleisen pyrkimyksensä ja

suuntautumisensa puolesta ei tuollaista puolustuskelpoiseksi kouluttamista lainkaan toivokaan, jopa sitä suorastaan vihaa, koska se on sen johtomiesten — saman valtion tuhoojien — sisimpien tarkoitusperien kanssa täydellisessä ristiriidassa.

Mutta joka tapauksessa tuollainen tulos jäisi merkityksettömäksi sellaisten hallitusten ollessa ohjissa, jotka eivät ainoastaan ole omilla teoillaan osoittaneet, etteivät ollenkaan välitä kansan sotilaallisesta voimasta, vaan jotka ennen kaikkea eivät ikinä olisi halukkaita vetoamaan tuohon voimaan muuten kuin enintään siinä tapauksessa, että vaatisivat sitä tukemaan heidän omaa turmiollista olemassaoloaan.

Ja nykyisin asianlaita on kuitenkin sillä tavalla. Vai eikö ole naurettavaa, että nyt yritetään kaikessa salamyhkäisyydessä kouluttaa sotilaiksi muutamia kymmeniätuhansia miehiä kannattamaan nykyistä hallituskomentoa, vaikka valtio muutamia vuosia aikaisemmin jätti kahdeksan ja puoli miljoonaa mitä parhaiten valmennettua sotilasta oman onnensa nojaan, ei ainoastaan niin, ettei heitä enää käyttänyt, vaan lisäksi kiitokseksi heidän suorittamistaan uhreista jätti heidät alttiiksi yleiselle häpäisylle! Nyt siis tahdotaan kouluttaa sotilaita hallituskomennolle, joka tahrasi ja sylki entisiä kaikkein maineikkaimpia sotilaita, antoi raastaa kunniamerkit heidän rinnastaan, otti pois kokardit, tallasi jalkoihinsa heidän lippunsa ja halvensi heidän aikaansaannoksiaan? Vai onko sitten nykyinen hallituskomento koskaan astunut askeltakaan palauttaakseen vanhan armeijan kunnian entiselleen ja vetääkseen sen hajoittajat ja häpäisijät tilille? Ei sinnepäinkään. Päinvastoin: viimeksi mainittuja voimme nähdä mahtailemassa korkeimmissa valtionviroissa. — Miten Leipzigissä sanottiinkaan: »Oikeus menee vallan mukana.» Mutta kun kuitenkin nykyisin meidän tasavallassamme valta on samojen miesten käsissä, jotka aikoinaan suunnittelivat vallankumouksen, mutta samainen vallankumous on halpamaisin maanpetos, jopa viheliäisin konnantyö, mitä Saksan historiasta ylipäänsä löytää, niin eipä totisesti voine keksiä mitään perustetta siihen, että juuri noiden luonteiden mahtia ja valtaa pitäisi kartuttaa muodostamalla uusi nuori armeija. Kaikki järkisyyt puhuvat joka tapauksessa sitä vastaan.

Mutta millaisen arvon tämä valtio, myöskin v:n 1918 vallan-kumouksen jälkeen, antoi oman asemansa sotilaalliselle lujittamiselle, se kävi vielä kerran selvästi ja selkeästi ilmi sen asenteesta siihen aikaan olemassa oleviin suuriin itsesuojelujärjestöihin. Niin kauan kuin niiden oli esiinnyttävä mieskohtaisesti pelkurimaisten vallankumouksen olioiden suojana, ne eivät olleet epämieluisia. Mutta niin pian kuin, kansamme vähittäisen rappeutumisen johdosta, näiden mielestä vaara tuntui menneen ohi ja noiden liittojen olemassaolo nyttemmin merkitsi kansallisen politiikan voimistumista, ne olivat tarpeettomia, ja he tekivät kaikkensa saadakseen ne riisutuiksi aseista, jopa, mikäli mahdollista hajoitetuiksi.

Historia tietää mainita ainoastaan harvoja esimerkkejä ruhtinaiden osoittamasta kiitollisuudesta. Mutta että rupeaisi jotakin rakentamaan vallankumouksellisten tuhopolttajien, kansanriistäjien ja oman kansallisuutensa petturien kiitollisuuden varaan, siihen pystyy ainoastaan uusporvarillinen isänmaanystävä. Minä en ainakaan malttaisi harkitessani kysymystä, olisiko vapaaehtoisia puolustusyhtymiä perustettava, koskaan olla kysymättä: Kenen hyväksi minä nuoria miehiä koulutan? Mihin tarkoitukseen heitä aiotaan käyttää, ja milloin heitä pitää kehoittaa toimintaan? Vastaus tähän kysymykseen antaa samalla parhaat suuntaviivat omalle suhtautumiselleni siihen.

Jos nykyinen valtio joskus ryhtyisi käyttämään tuontapaisia muodostelmia taistelujoukkoina, se ei koskaan tapahtuisi kansallisten etujen puolustukseksi ulospäin, vaan aina vain kansakunnan sisäisten väkivallantekijöiden suojaksi omassa maassa petetyn, kavalletun ja myydyn kansan jonakin päivänä mahdollisesti ilmi liekkiin leimahtavalta yleiseltä raivolta.

Jo siitä syystä ei Hyökkäysosastolla saanut olla mitään tekemistä sotilaallisten järjestöjen kanssa. Se oli kansallissosialistisen liikkeen suojelu- ja kasvatuskeino, ja sen tehtävät olivat aivan toisella alalla kuin ns. puolustusyhtymät.

Mutta siitä ei liioin pitänyt tulla salaista järjestöä. Salaisten järjestöjen tarkoitus voi olla ainoastaan lainvastainen. Mutta siitä syystä sellaisen järjestön laajuus rajoittuu itsestään. Ei ole mahdollista, varsinkaan jos otetaan huomioon Saksan kansan taipuvaisuus laverteluun, perustaa joltisenkaan suurta järjestöä ja kuitenkin samalla pitää sitä ulospäin salassa tai edes verhota sen tarkoitusperiä. Jokainen sellainen yritys raukeaa tuhannesti tyhjiin. Ei siinä kyllin, että nykyisillä poliisiviranomaisillamme on apureina käytettävissä kokonainen portonsuosijoiden ja muun roskaväen esikunta, jotka kolmenkymmenen hopearahan Juudaanpalkasta kavaltavat ja antavat ilmi, mitä ikinä voivat saada selville, ja keksivät sellaista, mitä voivat ilmiantaa ja kavaltaa; ei edes sellaisen järjestön omia jäseniä itseäänkään voi milloinkaan saada olemaan vaiti, mikä semmoisissa tapauksissa on ehdottoman välttämätöntä. Ainoastaan aivan pienet ryhmät voivat, vuosikausia kestäneen seulonnan tuloksina, saavuttaa todellisten salaisten järjestöjen luonteen. Mutta jo sellaisten muodostelmien pienuus riistäisi niiltä kaiken merkityksen kansallissosialistiselle liikkeelle. ***Me emme tarvinneet silloin emmekä tarvitse nytkään sataa tai kahtasataa huimapäistä salaliittolaista, vaan satatuhatta ja taas satatuhatta intomielistä meidän maailmankatsomuksemme puolesta taistelijaa. Meidän työtämme ei ole määrä tehdä salaisissa nurkkakokouksissa, vaan valtavassa joukkokulkueissa, eikä liikkeellemme voida raivata tietä avoimeksi tikarilla ja myrkyllä tai pistoolilla, vaan valtaamalla katu. Meidän on opetettava marxilaisille, että kadun tuleva isäntä ja valtias on kansallissosialismi, aivan samoin kuin se kerran vielä on valtion isäntä***

ja valtias.

Salaisissa järjestöissä piilee vielä nykyisin sekin vaara, että niiden jäsenet useinkin käsittävät tehtävän suuruuden kokonaan väärin ja sen sijaan pääsee muodostumaan käsitys, että kokonaisen kansan kohtalo voisi tosiaankin yhden ainoan murhatyön johdosta yht'äkkiä ratketa suotuisaan suuntaan. Sellaisella käsityksellä saattaa olla historiallinen oikeutuksensa, nimittäin semmoisissa tapauksissa, milloin jokin kansa joutuu kitumaan nerokkaan sortajan hirmuvallan alaisena, sortajan, josta tiedetään, että hänen ylivoimaisen suuri persoonallisuutensa yksin on takeena vihamielisen sorron sisäisestä lujuudesta ja peloittavuudesta. Semmoisissa tapauksissa voi kyllä kansan keskuudesta äkkiä syöksähtää esiin uhrimielinen mies ja iskeä kuoleman tuottavan teräksen tuon vihatun rintaan. Ja ainoastaan syyllisyydestään tietoisten pikkuroistojen tasavaltalainen mieli pitää semmoista tekoa mitä inhottavinpana työnä, jota vastoin meidän kansamme suurin vapaudenlaulaja on uskaltanut »Tellissä» ihannoida sellaista tekoa.

Vv. 1919 ja 1920 oli uhkaamassa vaara, että salaisten järjestöjen jäsenet olisivat, historian suurten esikuvien mukaansa tempaamina ja kauhusta suunniltaan synnyinmaansa rajattoman onnettomuuden johdosta yrittäneet kostaa isänmaan turmioon syöksijöille siinä lujassa uskossa, että siten saivat tehdyksi lopun oman kansansa hädästä. Mutta jokainen semmoinen yritys oli mielettömyyttä, koska kerran marxilaisuus ei ollut ensinkään päässyt voitolle jonkun yksityisen miehen ylivoimaisen nerokkuuden ja henkilökohtaisen merkityksen ansiosta, vaan paremminkin porvarillisen maailman rajattoman viheliäisyyden ja pelkurimaisen saamattomuuden vuoksi. Julmin arvostelu, mitä Saksan porvaristosta voidaan langettaa, on se toteamus, ettei vallankumous itse ole kohottanut pinnalle yhden yhtäkään vähänkään mittavaa miestä, mutta porvaristo kuitenkin alistui siihen. Sen vielä voi aina ymmärtää, että antaudutaan Robespierre'in, Dantonin tai Marat'n kaltaisille miehille, mutta on kerta kaikkiaan masentavaa, että voitiinkin heittäytyä kuivan Scheidemannin, pyylevän herra Erzbergin ja sitten Friedrich Ebertin kaltaisen miehen ja lukemattomien muiden poliittisten kääpiöiden armoille. Ei tosiaan ollut yhtäkään semmoista miestä, jota olisi voinut sanoa Saksan vallankumouksen neroksi ja siten samalla isänmaan onnettomuudeksi, vaan alusta loppuun pelkkiä vallankumouksen luteita, selkäreppuspartakisteja tukuttain ja vähittäin. Jos olisi raivannut yhden heistä tieltä, se ei olisi merkinnyt yhtään mitään, enintään siitä olisi ollut se seuraus, että pari muuta yhtä suurta ja yhtä janoista verenimijää olisi sitä pikemmin päässyt hänen tilalleen.

Noina vuosina ei voinut tarpeeksi jyrkästi ryhtyä vastustamaan sellaista käsitystä, jonka aiheena ja perusteena olivat todella suuret historian ilmiöt, mutta jotka eivät vähimmässäkään määrässä sopineet kyseessä olevaan kääpiöiden aikakauteen.

Myös ns. *maankavaltajien tieltä raivaamista* koskevassa kysymyksessä on tehtävä sama tarkastelu. On naurettavan järjenvastaista surmata lurjus, joka on kavaltanut yhden tykin, kun samaan aikaan istuu korkeimmissa arvoasemissa sellaisia konnia, jotka myivät kokonaisen valtakunnan, joiden omallatunnolla on kahden miljoonan kaatuneen turha uhri, jotka ovat vastuussa miljoonasta raajarikosta, mutta jotka kaikesta huolimatta vain kaikessa sielunrauhassa hoitelevat tasavaltalaisia kauppa-asioitaan. Pienten maanpetturien raivaaminen tieltä on mieletöntä semmoisessa valtakunnassa, jonka hallitus itse vapauttaa maankavaltajat kaikesta rangaistuksesta. Sillä silloin voi käydä niin, että päivänä minä tahansa rehellisen ihanteiden miehen, joka on kansansa puolesta toimittanut pois päiviltä aseenkavaltajaheittiön, itse pää-maankavaltajat haastavat vastaamaan teostaan. Ja samalla on sentään tärkeä kysymys: pitääkö tuollaisen roiston tieltä raivaaminen antaa toisen heittiön toimeksi vai onko se ihanteellisen miehen tehtävä? Edellisessä tapauksessa menestys on varsin epäiltävä ja samalla on melkein varmaa, että asianomainen jälkeenpäin pettää; jälkimmäisessä tapauksessa taas tulee pikkuroisto raivatuksi tieltä, mutta sen sijaan joutuu alttiiksi sellaisen ihanteellisen miehen henki, joka ei ehkä ole korvattavissa.

Muuten minun kantani tässä asiassa on se, ettei pidä hirttää pieniä rosvoja ja antaa suurten käydä vapaina, vaan että aikoinaan on Saksan Kansallistuomioistuimessa muutamia kymmeniätuhansia marraskuunpetoksen ja kaiken siihen kuuluvan suunnittelijoita ja siten siitä vastuussa olevia rikollisia tuomittava ja mestattava. Semmoinen esimerkki sitten kyllä riittää kerta kaikkiaan välttämättömäksi opetukseksi kaikkein pienimmällekin aseenkavaltajalle.

Nämä kaikki ovat mietelmiä, jotka ovat minut saaneet yhä uudelleen kieltämään osallistumasta salaisiin järjestöihin ja säilyttämään SA:n itsensä sellaisten järjestöjen luonteelta. Olen noina vuosina pitänyt kansallissosialistisen liikkeen loitolla kokeiluista, joiden tekijät enimmäkseen olivat suurenmoisia, ihanteellisesti ajattelevia nuoria saksalaisia, mutta joiden toiminta ainoastaan vaati heidät itsensä uhrikseen, heidän voimatta silti vähimmässäkään määrin kohentaa isänmaansa kohtaloa.

Mutta koska SA. ei saanut olla sotilaallinen puolustusjärjestö enempää kuin salainenkaan järjestö, siitä täytyi pakostakin johtua seuraavat johtopäätökset:

1. *Sen koulutuksen ei ole pidettävä silmällä sotilaallisia, vaan puolueen kannalta tarkoitustaan vastaavia näkökohtia.*

Sikäli kuin sen jäseniä on ruumiillisesti valmennettava tehtäväänsä, pääpainoa

ei saa panna sotilaalliseen harjoittamiseen, vaan pikemminkin urheilulliseen toimintaan. Nyrkkeily ja jiujitsu ovat mielestäni aina olleet tärkeämpiä kuin esimerkiksi huono, pakostakin puolinaiseksi jäävä ampumiskoulutus. Annettakoon Saksan kansalle kuusi miljoonaa urheilulla moitteettomasti valmennettua ruumista, joissa kaikissa asuu hehkuva, kiihkeä isänmaanrakkaus ja jotka on kasvatettu mitä suurimpaan hyökkäyshenkeen, niin kansallinen valtio on, jos niin on välttämätöntä, vajaassa kahdessa vuodessa pannut heistä pystyyn armeijan, ainakin jos sen varalta on ennestään olemassa tietty kantajoukko. Mutta semmoisena kantajoukkona voivat olla, asioiden ollessa nykyisellään ainoastaan valtakunnan puolustusvoimat eikä puolinaisuuteen pysähtynyt puolustus-yhtymä. Ruumiillisen valmennuksen pitää istuttaa kunkin yksityisen miehen mieleen vakaumus hänen omasta paremmuudestaan ja antaa hänelle se luottamus, jonka aina ja ikuisesti saa ainoastaan oman voiman tunnosta; lisäksi sen on annettava hänelle sellainen urheilullinen kuntoisuus, joka on liikkeen puolustuksen aseena.

2. *Jotta jo ennakolta saataisiin estetyksi SA:ta saamasta millään tavoin salaista luonnetta, täytyy — ottamatta lukuun sen pukua, jonka jokainen heti paikalla tuntee — jo sen suuruuden osoittaa sille itselleen tie, joka on liikkeelle hyödyksi ja koko yleisölle tietty ja tunnettu.* Se ei saa kokoontua salaisuudessa, vaan sen pitää marssia avotaivaan alla ja siten toimia sillä tavoin, että kaikki tarut muka »salaisesta järjestöstä» loppuvat heti alkuunsa. Jotta se olisi myös saatu pysymään henkisesti erillään kaikista semmoisista kiusauksista, jotka olisivat sitä houkutelleet tyydyttämään toiminnanhaluaan pienillä salaliitoilla, se täytyi heti alusta pitäen täydellisesti perehdyttää liikkeemme suureen aatteeseen ja siten lopullisesti kouluttaa tuon aatteen toteuttamistehtävään, että sen näköpiiri jo ennakolta avartui ja jokainen yksityinen mies käsitti, ettei hänen kutsumuksenaan ollut jonkun suuremman tai pienemmän lurjuksen raivaaminen tieltä pois, vaan oman olemuksensa antaminen panokseksi uuden kansallissosialistisen valtion pystyttämiseksi. Sillä tavalla saatiin taistelu nykyistä valtiota vastaan kohotetuksi pienten kosto ja salaliittopuuhien ilmapiiristä marxilaisuutta ja sen luomuksia vastaan käytävän maailmankatsomuksellisen tuhoamistaistelun suuruuteen.

3. *SA :n järjestömuoto samoin kuin sen puku ja varusteet on suunniteltava sen tarkoitusta vastaavasti, ei vanhan armeijan esikuvien mukaan, vaan sen tehtävän määräämän tarkoituksenmukaisuuden pohjalla.*

Näillä katsantotavoilla, jotka olivat toimintaani ohjaamassa vv. 1920 ja 1921 ja jotka vähän kerrassaan yritin istuttaa nuoren järjestön mieleen, oli siksi hyvä menestys, että sydänkesään 1922 mennessä meillä jo oli käytettävänämme komea joukko sadanmiehenosastoja, jotka myöhäsyksyllä 1922 vähitellen saivat oman erikoisen helposti tunnettavan pukunsa. Tavattoman tärkeitä SA:n jatkuvalle muodostumiselle olivat seuraavat kolme tapausta:

1. Kaikkien isänmaallisten liittojen suuri yhteinen mielenosoitus tasavallansuojelulakia vastaan loppukesällä 1922 *Münchenin Königsplatz-aukiolla.*
Münchenin isänmaalliset liitot ja yhdistykset olivat noihin aikoihin antaneet julistuksen, jossa kehoitettiin panemaan. Münchenissä toimeen jättiläismielenilmaisu vastalauseeksi tasavallan-suojelulain voimaansaattamista vastaan. Myös kansallissosialistisen puolueen oli määrä ottaa siihen osaa. Puolue marssi paikalle suljetussa järjestyksessä, etunenässä kuusi müncheniläistä sadanmiehenosastoa, joiden jäljessä sitten tulivat poliittisen puolueen jaostot. Itse rivistössä marssi kaksi soittokuntaa, ja sen mukana kannettiin puolisentoistakymmentä lippua. Kansallissosialistien saapuminen jo väkeä puolillaan olevalle suurelle aukiolle, jossa ei sitä ennen ollut ainoaakaan lippua, nostatti suunnattoman innostuksen. Minulla itselläni oli nyt kunnia puhua nyttemmin jo kuudenkymmenentuhannen hengen kuulijakunnalle muiden puhujien joukossa.
Toimeenpannulla mielenosoituksella oli valtava menestys, erikoisesti sen vuoksi, koska kaikista punaisten uhkailuista välittämättä ensi kerran silloin todistettiin, että kansallinenkin München saattoi marssia kaupungin kaduilla. Punaiset tasavaltalaiset suojeluliittolaiset, jotka yrittivät hyökätä paikalle marssivien rivistöjen kimppuun terroristisissa aikeissa, SA:n sadanmiehenosastot löivät muutamassa minuutissa hajalle verissä päin. Kansallissosialistinen liike osoitti silloin ensi kerran päätöksensä aikoa vastaisuudessakin vaatia itselleen oikeutta marssia kadulla ja siten riistää sen yksinoikeuden kansainvälisten kansankavaltajien ja isänmaanvihollisten kädestä.
Tämän päivän tulos oli kerta kaikkiaan kiistämätön todistus siitä, että meidän käsityksemme SA:n rakenteesta olivat sekä psykologisesti että myös järjestelyn puolesta osuneet oikeaan.
Nyt sitten SA:ta ruvettiin näin menestyksellisesti oikeaksi osoittautuneella pohjalla tarmokkaasti laajentamaan, niin että jo muutamaa viikkoa myöhemmin Münchenissä oli sadanmiehen-osastoja entisestään kaksinkertaistunut määrä.
2. *Koburgin matka* lokakuussa 1922.
»Kansallisilla» yhdistyksillä ja liitoilla oli tarkoituksena viettää Koburgissa ns. »Saksan-päivää». Minä itsekin sain sinne kutsun sekä kutsun mukana huomautuksen, että olisi toivottavaa, jos toisin vielä jonkin verran saattoväkeä mukanani. Tuo pyyntö, jonka sain käsiini aamupäivällä yhdentoista tienoilla, tuli erittäin sopivaan aikaan. Jo tuntia myöhemmin oli »Saksan-päivän» matkavalmistelumääräykset jaettu. »Saattojoukokseni» määräsin kahdeksansataa miestä SA:n joukkoja, jotka oli määrä kuljettaa n. neljänätoista sadanmiehenosastona erikoisjunalla Münchenistä tuohon baijerilaiseksi muuttuneeseen pikkukaupunkiin. Vastaavat määräykset lähetettiin sillä välin muilla paikkakunnilla muodostetuille SA:n ryhmille.

Ensimmäisen kerran oli silloin sellainen erikoisjuna kulussa Saksassa. Kaikilla paikkakunnilla, missä uusia SA:miehiä nousi junaan, se herätti mitä suurinta huomiota. Monet ihmiset eivät olleet meidän lippujamme vielä tätä ennen koskaan nähneet; ne tekivät hyvin suuren vaikutuksen.

Meidän saapuessamme Koburgin asemalle oli meitä vastassa »Saksan-päivän» juhlatoimikunnan lähetystö, joka toi meille semmoisen »sopimukseksi» nimitetyn sikäläisten ammattiyhdistysten, s. o. riippumattomien sosialistien ja kommunistipuolueen, käskyn, että emme saaneet tulla kaupunkiin liput levällään, emme soittokunnan soittaessa (olimme ottaneet mukaan 42-miehisen soittokunnan) emmekä suljetussa järjestyksessä.

Heti paikalla kieltäydyin ilman muuta suostumasta mokomiin häpeällisiin ehtoihin, mutta en liioin unohtanut lausua juhla-päivätoimikunnan saapuvilla oleville herroille julki kummastustani sen johdosta, että tuollaisten ihmisten kanssa ollenkaan ryhdyttiin neuvotteluihin ja ruvettiin tekemään sopimuksia, ja selitin, että SA. heti paikalla järjestyisi sadanmiehenosastoihin ja marssisi kaupunkiin soiton raikuessa ja liput liehuen.

Niin sitten tapahtuikin.

Jo asema-aukiolla meidät otti vastaan monituhatpäinen ihmis-joukko huutaen ja hoilaten. »Murhamiehet», »roistot», »rosvot», »pahantekijät» olivat hyväilynimiä, joita Saksan tasavallan esikuvalliset perustajat ystävällisesti syytivät niskaamme kuin rakeita. Nuori SA. pysyi mallikelpoisessa järjestyksessä, sadan-miehenosastot asettuivat paikoilleen asemarakennuksen eteen välittämättä aluksi vähääkään haukkumasanoista ja herjauksista. Pelokkaat poliisiviranomaiset eivät opastaneet marssimaan lähtevää kulkuettamme meille kaikille ventovieraassa kaupungissa, niin kuin oli määrätty, suoraan majapaikkaamme, kaupungin toisessa laidassa sijaitsevaan ampumahalliin, vaan Hofbräuhauskelleriin, joka oli lähellä kaupungin keskustaa. Kulkueemme niin vasemmalla kuin oikeallakin puolella meitä seuraavat väkijoukot riekkuivat ja metelöivät yhä pahemmin. Tuskin oli viimeinen sadanmiehenosasto kääntynyt Kellerin pihaan, kun jo suuret joukot yrittivät, korvia särkevän metelin ja huudon kaikuessa, tunkeutua sinne jäljestä. Estääkseen sen poliisi sulki rakennuksen portit. Kun mokoma tilanne oli sietämätön, käskin SA:n vielä kerran eteen ja vaadin poliisia heti paikalla avaamaan portit. Pitkän aikaa emmittyään poliisi vihdoin noudattikin vaatimustani.

Nyt marssimme takaisin samaa tietä, jota olimme tulleetkin, mennäksemme majapaikkaamme, ja siellä täytyi vihdoinkin asettua vastarintaan. Kun ei sadanmiehenosastojamme saatu huudoilla, kirkunalla ja herjasanoja syytämällä menettämään malttiaan, todellisen sosialismin, tasa-arvoisuuden ja veljeyden edustajat turvautuivat kiviin. Silloin kärsivällisyytemme oli lopussa, ja niin alkoi tuhoisia iskuja sataa oikeaan ja vasempaan, eikä neljännestunnin kuluttua kaduilla enää ollut näkyvissä punaisista merkkiäkään. Yön aikana sattui vielä

ankaria yhteenottoja. SA:n partiot olivat tavanneet yksikseen liikkuneita kansallissosialisteja, joiden kimppuun oli hyökätty, hirveästi raadeltuina. Silloin tehtiin vastustajan kanssa nopeasti tilit selviksi. Jo seuraavana aamuna oli murrettu punainen terrori, jota Koburg jo oli joutunut kärsimään vuosikausia.
Aito marxilais-juutalaiseen valheelliseen ja petolliseen tapaan yritettiin nyt kädestä käteen levitetyillä lehtisilla yllyttää »kansainvälisen köyhälistön tovereita ja toverittaria» vielä kerran lähtemään kadulle; kääntämällä tosiasiat suoraan päälaelleen uskoteltiin, että meikäläiset »murhakoplat» muka olivat aloittaneet Koburgissa »hävityssodan rauhallisia työläisiä vastaan». Puoli kahden aikaan oli määrä pitää se suuri »kansan-mielenosoitus», johon toivottiin saapuvan koko lähiseudun työläisiä kymmenintuhansin. Minä käskin silloin, lujasti päätettyäni tehdä kerta kaikkiaan punaisesta terrorista lopun, SA:n, joka sillä välin oli paisunut puolentoistatuhannen miehen vahvuiseksi, astua esiin kello kahdentoista aikaan ja lähdin sen mukana marssimaan Koburgin linnaa kohti, juuri sen suuren aukion poikki, missä punaisten mielenosoitus oli määrä pitää. Tahdoin nähdä, uskaltaisivatko vielä uuden kerran meitä häiritä. Meidän tullessamme aukiolle siellä oli ilmoitettujen kymmenientuhansien asemesta ainoastaan muutamia satoja, jotka meidän lähestyessämme yleensä pysyttelivät hiljaa ja osittain hajaantuivat. Ainoastaan muutamin paikoin yrittivät punaiset joukot, jotka olivat muualta tulleita eivätkä meitä vielä tunteneet, taaskin haastaa kanssamme tappelua; mutta tappelun halu kitkettiin heistä käden käänteessä aivan perin juurin. Ja nyt voitiin nähdä, miten kaupungin siihen saakka ahdistuksen ja pelon vallassa ollut asujaimisto vähitellen kuin havahtui hereille, sai rohkeutta tervehtiä meitä suosionhuudoin ja illalla meidän ohi marssiessamme monin paikoin yks'kaks' puhkesi äkilliseen riemuun.
Yht'äkkiä asemalla rautatien henkilökunta selitti, etteivät he rupeaisi kuljettamaan meidän junaamme. Minä käskin silloin ilmoittaa muutamille pääpukareille, että siinä tapauksessa olin päättänyt otattaa kiinni niin monta punapomoa kuin vain saisin käsiini ja että me sitten itse kuljettaisimme junaa, mutta aioimme ottaa veturiin ja polttoainevaunuun ja jokaiseen juna-vaunuun parisenkymmentä kansainvälisen yhteenkuuluvaisuuden kaveria. En liioin unohtanut huomauttaa noille herroille, että matkustus meidän omin voimimme oli tietenkin erinomaisen vaarallinen yritys ja ettei ollut suinkaan mahdotonta, että kaikki yhdessä siinä leikissä taittaisimme sekä kätemme että niskamme. Se kuitenkin olisi meillä ilona, ettei ainakaan tarvitsisi lähteä toiseen maailmaan yksin, vaan kaikessa tasa-arvoisuudessa ja veljeydessä punaherrojen kanssa.
Minkä jälkeen juna lähti liikkeelle täsmälleen määrähetkellä ja me saavuimme seuraavana aamuna taaskin ehein nahoin takaisin Müncheniin.
Koburgissa palautettiin siten kansalaisten tasa-arvoisuus lain edessä ennalleen ensi kerran vuodesta 1914 lähtien. Sillä vaikka joku hölmömäinen korkea

virkamies nykyisin julkeneekin väittää, että valtio muka turvaa kansalaistensa hengen ja elämän, se ei ainakaan siihen aikaan pitänyt paikkaansa; tuona aikana täytyi näet kansalaisten itsensä puolustautua nykyisen valtion edustajia vastaan. Tuon päivän merkitystä ei sen seurausten kannalta voinut ensi alussa lainkaan täysin arvostaa. Ei siinä kyllin, että voitokas SA. tunsi itseluottamuksensa ja johtonsa oikeuden-uskon tavattomasti kohonneen, vaan myös muu maailma alkoi enemmän kiinnittää meihin huomiota, ja monet tunnustivat nyt ensi kerran kansallissosialistisen liikkeen siksi tekijäksi, jonka kutsumuksena kaiken todennäköisyyden mukaan vielä kerran olisi tehdä marxilaisesta mielettömyydestä semmoinen loppu, jonka se ansaitsi.

Ainoastaan demokratia ähki ja voihki, miten saattoikaan uskaltaa. semmoista, ettemme olleet kaikessa rauhassa antaneet toisten iskeä kalloamme mäsäksi, vaan että olimme julkeudessamme rohjenneet demokraattisessa tasavallassa ryhtyä vastaamaan häikäilemättömään päälle karkaukseen nyrkkien ja keppien voimalla eikä pasifistisia lauluja laulaen.

Porvarillinen sanomalehdistö menetteli osittain viheliäisen surkeasti, osittain halpamaisesti niin kuin aina, ja ainoastaan muutamat rehelliset sanomalehdet tervehtivät ilomielin sitä seikkaa, että ainakin yhdessä paikassa oli marxilaisten maantie-rosvojen siististä ammatista vihdoinkin viimein tehty loppu.

Mutta itse Koburgissa ainakin tuli osa marxilaisesta työväestöstä, jota muuten täytyi pitää harhaanjohdettuna, kansallis-sosialististen työläisten nyrkkien opetuksesta käsittämään, että myös nuo työläiset taistelivat vakaumuksen puolesta, koska kokemuksesta tiedetään, että mies tappelee ainoastaan semmoisen asian puolesta, jonka uskoo ja jota rakastaa.

Suurin hyöty tästä oli kuitenkin SA:lle itselleen. Se kasvoi nyt hyvin nopeasti, niin että puoluepäivillä tammikuun 27 p:nä 1923 saattoi lipunvihkimistilaisuuteen ottaa osaa jo kuutisentuhatta miestä ja samassa tilaisuudessa oli ensimmäisillä sadanmiehenosastoilla täydelliset uudet puvut.

Koburgin-matkan kokemukset olivat nimenomaan osoittaneet, miten välttämätöntä oli, ei ainoastaan joukkohengen lujittamisen kannalta, vaan myös siksi, että voitaisiin välttyä erehdyksistä ja siitä, etteivät jäsenet tuntisi toisiaan, määrätä SA-miehille yhtenäinen puku. Siihen saakka miehillä oli ollut merkkinä ainoastaan käsivarsinauha, nyt tuli lisäksi tuulipusero ja tunnetunmallinen lakki.

Koburgin-matkan kokemuksista oli vielä sekin seuraus, että tästä lähtien rupesimme suunnitelmallisesti kaikilla paikkakunnilla, missä punainen terrori oli jo monet vuodet estänyt kaikki toisinajattelevien kokoukset, tuota terroria murtamaan ja palauttamaan kokoontumisvapautta entiselleen. Tästä lähtien kerättiin aina kansallissosialistisia pataljoonia tuollaisille paikkakunnille, ja vähitellen Baijerissa kukistui punaisten päälinna toisensa jälkeen kansallissosialistisen propagandatyön uhrina. SA. oli yhä paremmin sopeutunut ja

kasvanut kiinni tehtäväänsä ja siten loitonnut yhä kauemmas tarkoituksettoman ja kaikkea muuta kuin elintärkeän puolustusliikkeen luonteesta ja kohonnut eläväksi taistelujärjestöksi, jonka päämääränä oli uuden Saksan valtion pystyttäminen.

Maaliskuuhun v. 1923 saakka kesti tätä järjenmukaista kehitystä. Sitten sattui tapaus, joka pakotti minut poistamaan liikkeen tähänastiselta radaltaan ja panemaan siinä toimeen muutoksen.

3. V:n 1923 alkukuukausina ranskalaiset miehittivät Ruhrin alueen. Tällä tapahtumalla oli seuraavina aikoina suuri merkitys SA:n kehitykselle.

Ei ole vielä tänäkään päivänä mahdollista eikä kansamme edun kannalta tarkoituksenmukaistakaan ruveta siitä aivan julkisesti puhumaan ja kirjoittamaan. Sen vuoksi vain voin asiasta mainita, koska sitä on julkisissa neuvotteluissa jo kosketeltu ja siten saatettu se yleisön tietoon.

Ruhrin alueen miehitys, joka ei tullut meille yllätyksenä, herätti mielessämme sen aiheellisen toivon, että nyt vihdoinkin tehtäisiin kertakaikkinen loppu arkamaisesta väistymis- ja peräytymispolitiikasta ja siten puolustusyhtymät saisivat aivan tietyn, määrätyn tehtävän. Siinä tapauksessa ei liioin SA:kaan, jossa siihen aikaan jo oli jäseninä monia tuhansia nuoria voimakkaita miehiä, saanut jäädä syrjään tästä kansallisesta palveluksesta. Keväällä ja keskikesällä v. 1923 tapahtui niin muodoin sen muuttaminen sotilaalliseksi taistelujärjestöksi. Tämän muutoksen ansioksi oli v:n 1923 myöhäisempi kehitys suureksi osaksi luettava, sikäli kuin se koski meidän liikettämme.

Kun aion toisessa paikassa suurin piirtein kosketella v:n 1923 kehitystä, tahdon tässä kohdassa vain todeta, että silloisessa SA:ssa toimeen pantu muutos oli, koska niitä edellytyksiä, jotka olivat tuon muutoksen toimeenpanoon johtaneet, siis ryhtymistä aktiiviseen vastarintaan Ranskaa vastaan, ei sittemmin tarjoutunutkaan, liikkeen omalta kannalta vahingoksi.

Vuoden 1923 loppu oli, niin kauhealta kuin se ensi silmäyksellä saattaakin näyttää, korkeammasta näkökulmasta katsoen sittenkin melkeinpä välttämätön, koska se kerran teki yhdellä iskulla lopun Saksan valtakunnanhallituksen asenteen johdosta aiheettomaksi käyneestä ja liikkeelle itselleen nyttemmin vahingollisesta SA:ssa toimeen pannusta muutoksesta ja siten soi mahdollisuuden ryhtyä joskus taas uudelleen rakentamaan edelleen siitä kohdasta, missä kerran oli ollut pakko poiketa pois oikealta tieltä.

V. 1925 uudelleen perustetun kansallissosialistisen puolueen on taaskin kerran jo mainittujen periaatteiden mukaisesti pantava oma SA:nsa pystyyn, koulutettava se ja järjestettävä. Sen täytyy tällöin palautua takaisin alkuperäisiin terveisiin katsantokantoihinsa, ja sen on taaskin pidettävä suurimpana tehtävänään luoda omasta SA:staan liikkeen maailmankatsomus-taistelun edustamis-, levittämis- ja lujittamiselin.

Se ei saa sallia SA:n alentua eräänlaiseksi puolustusyhtymäksi enempää kuin salaiseksi järjestöksikään; sen pitää ennemminkin ponnistaa voimansa muodostaakseen sen kansallissosialististen ja siten pohjimmaltaan kansallisten aatteiden satatuhatmiehiseksi vartioksi.

10. luku

FEDERALISMIN NAAMIO.

Talvella 1919-20 ja vielä suuremmassa määrin keväällä ja kesällä 1920 nuoren puolueemme oli pakko määritellä kantansa kysymyksessä, joka jo sodan aikana oli kohonnut tavattomaan merkitykseen. Tämän teoksen ensimmäisessä osassa olen, lyhyesti kuvaillessani omakohtaisesti silmääni pistäneitä Saksan uhkaavan sortumisen enteitä, viitannut siihen erikoislaatuiseen propagandaan, jota harjoitettiin sekä englantilaiselta ,että ranskalaiselta taholta ja jonka pyrkimyksenä oli vanhastaan olemassa olevan Pohjois-Saksan ja Etelä-Saksan välisen kuilun repiminen uudelleen auki. Keväällä 1915 ilmestyivät ensimmäiset järjestelmällisesti Preussia vastaan tähdätyt yllytyslehtiset, joka niissä leimattiin yksin sotaan syylliseksi. V:een. 1916 mennessä tuo järjestelmä oli kehittynyt täydelliseksi, yhtä taitavaksi kuin halpamaiseksikin rakennelmaksi. Kaikkein alhaisimpien vaistojen varaan laskelmallisesti perustettu eteläsaksalaisten yllytys pohjoissaksalaisia vastaan alkoi jo vähän ajan kuluttua tuottaa hedelmääkin. Se moite täytyy pakostakin tehdä silloisia niin hyvin hallituksen kuin armeijan johdonkin — tai paremminkin baijerilaisten komentopaikkojen — määrääviä paikkoja vastaan, eivätkä ne voi puhdistautua siitä syytöksistä, että ne — velvollisuutensa unohtaen - aivan kuin taivas olisi ne sokeudella lyönyt, eivät tarpeellisen päättävästi ryhtyneet tätä vastustamaan. Ei tehty yhtään mitään! Päinvastoin, erinäisissä paikoissa sitä ilmeisesti ei katsottu ollenkaan karsaasti, ehkäpä oltiin tarpeeksi ahdasjärkisiä ajattelemaan, että sellainen propaganda ei ainoastaan panisi sulkua Saksan kansan kehitykselle yhtenäisyyteen, vaan että siitä myös täytyisi itsestään seurata federatiivisten voimien vahvistuminen Harvoin on koko historiassa näin pahansuopa laiminlyönti aiheuttanut pahempaa kostoa. Se heikentyminen, joka luultiin voitavan aiheuttaa Preussille, kohtasikin koko Saksaa. Sen seurauksena oli sortumisen jouduttaminen, mutta sepä ei murskannutkaan ainoastaan Saksaa, vaan ensi sijassa juuri osavaltiot itsensä.

Samassa kaupungissa, jossa keinotekoisesti lietsottu Preussin-viha raivosi kaikkein kiivaimpana, puhkesi ensimmäisenä vallankumous omaa kotoista kuningashuonetta vastaan.

Nyt olisi tietenkin väärin luulla, että tuollaisen preussilais-vihollisen mielialan herättäminen olisi ollut pantava yksinomaan vihollisten sotapropagandan syyksi ja ettei kansalla, jonka se oli päässyt tartuttamaan, olisi ollut mitään

esitettävänä puolustuksekseen. Saksan sotatalouden uskomaton järjestely, joka suorastaan mielettömyyteen saakka keskitettynä pääsi koko valtakunnan aluetta holhoamaan ja — petkuttamaan ja nylkemään, oli eräänä pääasiallisena syynä tuon preussilaisvihollisen mielialan syntymiseen. *Sillä tavallisen keskimitan miehen käsityksen mukaan olivat sotayhtymät, joiden keskukset sijaitsivat Berliinissä, samaa kuin Berliini, ja Berliini itse oli vuorostaan samaa kuin Preussi.* Etteivät tuon sotayhtymiksi nimitetyn rosvoamislaitoksen järjestäjät ja toimeenpanijat olleet berliiniläisiä enempää kuin preussilaisiakaan, eivätpä ylipäänsä edes saksalaisia, sitä yksityiset ihmiset siihen aikaan tuskin lainkaan tiesivät. He näkivät ainoastaan tuon vihatun, valtakunnan pääkaupungissa sijaitsevan laitoksen tekemät karkeat virheet ja alituiset luvattomat toimenpiteet, ja heidän koko vihansa kohdistui nyt aivan itsestään valtakunnan pääkaupunkiin ja samalla Preussiin, sitäkin suuremmalla syyllä, kun eräältä tietyltä taholta ei ryhdytty mihinkään toimenpiteisiin sitä vastaan, vaan päinvastoin kaikessa hiljaisuudessa jopa myhäillen pidettiin moista tulkintaa tervetulleena asiana.

Juutalaiset olivat aivan liian viisaita voidakseen olla jo siihen aikaan ymmärtämättä, että se inhottava saalistus, jonka he olivat Saksan kansaa vastaan järjestäneet käyttäen valheverhona sotayhtymiä, herättäisi ja että sen täytyisi herättää vastarintaa. Niin kauan kuin tuo vastarinta ei käynyt kiinni heidän omaan kurkkuunsa, heidän ei tarvinnut pelätä. Mutta estääkseen epätoivoon ja vimmaan ärsytettyjen joukkojen räjähdyksen purkautumasta siihen suuntaan he eivät voineet keksiä sen parempaa keinoa kuin päästää niiden raivon leimahtamaan ilmi liekkiin toiseen suuntaan ja siten tekemään sen voiman tyhjäksi.

Baijeri sai kaikessa rauhassa riidellä Preussin ja Preussi Baijerin kanssa; kuta kovemmin riitelivät, sen parempi vain! Noiden kahden valtion kiivain keskinäinen taistelu merkitsi juutalaisille kaikkein varminta rauhaa. Yleinen huomio oli siten saatu kokonaan käännetyksi pois tuosta kansainvälisestä kansaintuholaisesta, se näytti joutuneen kerrassaan unohduksiin. Ja milloin ilmeni sellainen vaara, että maltilliset ainekset, joita Baijerissakin oli lukuisasti, kehoittivat mielenmalttiin ja itsetutkisteluun ja itsehillintään ja katkera taistelu uhkasi sen johdosta laimeta, juutalaisten tarvitsi ainoastaan lavastaa Berliinissä uusi ärsytysteko ja odottaa sen seurauksia. Heti paikalla kaikki Pohjois- ja Etelä-Saksan välisestä riidasta hyötyjät ryntäsivät käyttämään sitä hyväkseen ja puhalsivat kytevään hiillokseen niin kauan, kunnes harmin ja suuttumuksen liekit taas leimusivat ilmi tulessa.

Tuo oli taitavaa, hienoa peliä; sitä juutalaiset siihen aikaan käyttivät alati askarruttaakseen Saksan eri heimoja ja kääntääkseen niiden huomion toisaanne voidakseen sitä perusteellisemmin niitä riistää.

Sitten tuli vallankumous.

Joskaan vuoteen 1918 tai paremminkin mainitun vuoden marraskuuhun saakka eivät tavalliset keskimitan ihmiset, varsinkaan sivistysmäärältään

heikot poroporvarit ja työläiset ennen kaikkea Baijerissa vielä pystyneet täysin käsittämään Saksan eri heimojen keskeisen riidan todellista kulkua ja välttämättömiä seurauksia, olisi sentään itseään »kansallisiksi» nimittävän väestön osan pitänyt se käsittää vallankumouksen puhkeamispäivänä. Sillä tuskin se toimitus oli onnistunut, ennen kuin siitä miehestä, joka oli Baijerissa vallankumouksen johto-miehenä ja järjestäjänä, tuli »Baijerin» etujen edustaja. Kansain-välinen juutalainen Kurt Eisner ryhtyi näyttelemään baijerilaista Preussia vastaan. Mutta oli sentään itsestään selvää, että varmastikin tuo itämaalainen, joka oli sanomalehtimiehenä lakkaamatta liikkunut Saksassa paikasta toiseen, olisi ollut kaikkein viimeksi omansa valvomaan Baijerin etuja ja että Baijeri varmastikin oli hänelle yhdentekevintä kaikesta, mitä koko Luojan avarassa maailmassa oli.

Suunnatessaan Baijerin vallankumouksellisen nousun kärjen aivan tietoisesti muuta Saksan valtakuntaa vastaan Kurt Eisner ei vähimmässäkään määrin toiminut Baijerin näkökohtia silmällä pitäen, vaan ainoastaan juutalaisuuden asianajajana. Hän käytti. hyväkseen Baijerin kansan silloisia vaistoja ja vastenmielisyydentunteita voidakseen niiden avulla helpommin kukistaa Saksan. Mutta palasiksi pirstottu Saksan valtakunta olisi perin helposti, kuin leikiten joutunut bolshevismin saaliiksi.

Hänen käyttämäänsä taktiikkaa noudatettiin ensi aluksi hänen kuolemansa jälkeenkin. Marxilaisuus, joka oli aina purkanut verisintä ivaansa juuri Saksan osavaltioita ja niiden ruhtinaita vastaan, vetosi nyt »riippumattomana puolueena» yht'äkkiä juuri samoihin tunteisiin ja vaistoihin, jotka juontivat voimakkaimmat juurensa ruhtinassuvuista ja osavaltioista.

Neuvosto-Baijerin taistelu lähestyviä vapauttavia joukko-osastoja vastaan esitettiin propagandassa ensi sijassa »Baijerin työläisten» taisteluna »preussilaista militarismia» vastaan. Juuri siitä voi ymmärtää, minkä vuoksi Münchenissä, aivan toisin kuin muilla Saksan paikkakunnilla, neuvostotasavallan kukistaminen ei johtanut suurten joukkojen palautumiseen järkiinsä, vaan vieläkin suurempaan katkeruuteen ja vihamielisyyteen Preussia kohtaan.

Se taitavuus, jota bolshevikkikiihottajat osoittivat ymmärtäessään esittää neuvostotasavallan kukistamisen »preussilaisuuden ja militarismin» voitoksi »antimilitaristisesta» ja »preussilaisvihamielisestä» Baijerin kansasta, tuotti runsaasti hedelmää. Kurt Eisner oli Baijerin lakiasäätävien maapäivien vaaleissa saanut Münchenissä vajaat kymmenentuhatta kannattajaa ja kommunistipuolue jäänyt jopa alle kolmentuhannen, mutta tasavallan kukistumisen jälkeen oli molempien puolueiden yhteinen valitsijamäärä kohonnut lähes sataantuhanteen. Jo siihen aikaan alkoi minun mieskohtainen taisteluni Saksan eri heimojen mieletöntä toistensa kimppuun yllyttämistä vastaan.

En luule vielä koko elämäni aikana panneeni alulle ainoaakaan niin vähän suosittua

asiaa kuin silloinen vastarintani Preussiin kohdistettua kiihotusta vastaan. Münchenissä oli jo neuvostovallan aikana pidetty ensimmäiset joukkokokoukset, joissa oli lietsottu vihaa muuta Saksaa, mutta erikoisesti Preussia kohtaan ja kiihdytetty se semmoiseen kiehumispisteeseen, ettei siinä kyllin, että pohjoissaksalainen olisi ollut tuollaisissa kokouksissa henkensä kaupalla, vaan .moiset mielenilmaisut enimmäkseen päättyivät aivan julkisesti mielettömiin huutoihin: »Irti Preussista!» — »Alas Preussi!» — »Sotaan Preussia vastaan!» — mieliala, jonka muudan erikoisen loistava Baijerin itsenäisyyspyyteiden edustaja Saksan valtiopäivillä tiivisti taisteluhuudoksi: »*Ennen baijerilaisena surmaan kuin preussilaisena turmaan.*»

Olisi täytynyt olla itse mukana silloisissa kokouksissa, jotta ymmärtäisi, mitä minulle itselleni merkitsi, kun ensi kerran asetuin, ympärilläni kourallinen ystäviäni, Löwenbräukellerissä Münchenissä pidetyssä kokouksessa tuota mielettömyyttä vastustamaan. Minua oli sillä kertaa auttamassa vanhoja sotatovereita, ja ehkäpä voi kuvitella meidän tunteitamme, kun meitä vastaan karjui, uhaten iskeä meidät maahan, järjettömäksi kiihtynyt joukko, joka oli sillä aikaa, kun me olimme olleet isänmaata puolustamassa, verrattomasti suurimmaksi osaksi oleillut rintamakarkureina tai piileskelijöinä tukialueella tai kotiseudulla. Itselleni oli kyllä noista kohtauksista se etu, että silloin vasta uskollisteni joukko oikein tunsi kuuluvansa yhteen minun kanssani ja oli pian vannoutunut minua kannattamaan henkeen ja vereen saakka.

Nuo taistelut, jotka toistuivat yhä uudelleen ja joita kesti koko vuoden 1919, näyttivät kohta v:n 1920 alusta vain kiihtyvän. Oli kokouksia — muistan erikoisesti erään Wagner-salissa Münchenissä Sonnen-kadun varrella pidetyn —, joissa minun sillä välin suuremmaksi paisuneen ryhmäni oli kestettävä monet mitä ankarimmat tappelut, jotka verraten usein päättyivät siten, että kymmeniä kannattajiani pahoinpideltiin, iskettiin maahan, tallattiin jaloin, kunnes heidät lopuksi enemmän kuolleina kuin elävinä heitettiin salista ulos.

Sitä taistelua, jonka aikoinani olin aloittanut yksityishenkilönä, ainoina tukijoinani sotatoverini, jatkettiin nyt nuoren liikkeemme tekisi mieli sanoa pyhänä tehtävänä.

Vielä tänäkin päivänä on ylpeytenäni, että voin sanoa meidän tuohon aikaan — melkein yksinomaan baijerilaisten kannattajiemme turvin — sittenkin saaneen tehdyksi lopun tuosta typeryyden ja petturuuden sekoituksesta hitaasti, mutta varmasti. Puhun sen vuoksi typeryydestä ja petturuudesta, koska, niin lujasti kuin olenkin vakuuttunut tuon liikkeen mukaan lähteneen suuren joukon todella hyvänahkaisesta typeryydestä, en voi puolustaa samoilla syillä sen järjestäjiä ja alkuunpanijoita. Pidin heitä silloin ja pidän vielä nytkin Ranskan ostamina ja palkkaamina kavaltajina. Eräässä tapauksessa, nimittäin Dortenin jutussa, historia onkin jo tähän mennessä langettanut tuomionsa.

Erikoisesti teki asian tuohon aikaan vaaralliseksi se seikka, että ylen taitavasti ymmärrettiin salata todelliset tarkoitukset, kun tuon touhua muka ainoana aiheena osattiin aina työntää federalistiset tarkoitusperät etualalle. Ettei preussilaisvihan lietsonnalla ollut mitään tekemistä federalismin kanssa, se on aivan selvää. Merkilliseltä tuntuu myös sellainen »federatiivinen toiminta», joka pyrkii hajoittamaan tai paloittelemaan toisen liittovaltion. Sillä rehellinen federalismin kannattaja, jolla Bismarckin valtakunnan-aatteen toistaminen ei ole valheellinen sananparsi, ei toki hevin voisi heti samassa hengen-vedossa pyrkiä irroittamaan Bismarckin luomasta tai ainakin lopulliseen muotoon saattamasta Preussin valtiosta osia, saati sellaisia separatistisia pyrkimyksiä julkisesti tukea Millainen huuto siitä olisi Münchenissä noussutkaan, jos jokin Preussin vanhoillinen puolue olisi kannattanut Frankenin irroittamista Baijerista tai kerrassaan julkisessa toiminnassaan sitä vaatinut ja ajanut sen asiaa! Kaikessa tuossa touhussa saattoivat käydä sääliksi ainoastaan rehellisesti federalistismieliset luonteet, jotka eivät olleet tajunneet tätä katalaa, roistomaista peliä; sillä he olivat ensi sijassa petettyjä. Kun federatiiviseen ajatukseen liittyi semmoinen raskauttava seikka, sen omat kannattajat kaivoivat sen haudan. Ei voi mitenkään tehdä propagandaa valtakunnan federalistisen muodostamisen puolesta, jos sellaisen valtiorakenteen kaikkein olennaisinta ja tärkeintä jäsentä, nimittäin Preussia, halvennetaan, parjataan ja loataan, sanalla sanoen se mikäli mahdollista tehdään liittovaltiona mahdottomaksi. Tämä oli sitäkin uskomattomampaa, kun tällöin noiden ns. federalistien taistelu kohdistui juuri sitä Preussia vastaan, joka on kaikkein vähimmin yhdistettävissä marraskuundemokratiaan. Sillä samaisten ns. »federalistien» parjaukset ja hyökkäykset eivät kohdistuneet Weimarin valtiomuodon isiin, jotka muuten itse olivat suurimmaksi osaksi eteläsaksalaisia tai juutalaisia, vaan vanhan, vanhoillisen Preussin, Weimarin valtio-muodon jyrkimmän vastustajan, edustajiin. Että sen ohessa erikoisesti varottiin kajoamasta juutalaisiin, se ei suinkaan ihmetytä, mutta siitä ehkä löytää koko arvoituksen ratkaisun avaimen.

Samoin kuin olivat ennen vallankumousta osanneet kääntää huomion pois sotayhtymistään tai paremminkin sanoen itsestään ja varsinkin Baijerissa kohdistaa kansan suurten joukkojen vihan Preussia vastaan, samoin juutalaisten täytyi vallan-kumouksen jälkeen saada jollakin tavoin peitetyksi uusi ja kymmentä vertaa suurempi saalistuksensa. Ja taaskin heidän onnistui yllyttää tässä tapauksessa Saksan ns. »kansalliset» ainekset toistensa kimppuun: *vanhoilliset baijerilaiset yhtä vanhoillisesti ajattelevia preussilaisia vastaan.* Ja jälleen he sen osasivat tehdä perin ovelalla tavalla, he kun yksin hoitelivat langoista valtakunnan kohtaloita, ärsyttämällä toiset tekemään itsensä syypäiksi niin karkeihin ja tahdittomiin loukkauksiin ja otteisiin, että niiden, joita ne kulloinkin kohtasivat, veri siitä väkisinkin yhä uudelleen kuohahti. Mutta ei koskaan juutalaisia, vaan

aina saksalaisia veljiä vastaan. *Baijerilaiset eivät nähneet sitä Berliiniä, jossa on neljä miljoonaa uutterasti työskentelevää, ahkeraa, luovaa työtä suorittavaa ihmistä, vaan Berliinin pahimman, laiskan, hajoittavan länsiosan! Mutta heidän vihansa ei kohdistunut tuohon Länsi-Berliiniin, vaan »preussilaiseen» kaupunkiin.*
Useinkin pyrki jo epätoivo saamaan vallan.
Tuota juutalaisten taitavuutta, miten he osaavat kääntää yleisen huomion pois itsestään ja kohdistaa sen muuanne, voi taas tälläkin hetkellä tarkastella.
V. 1918 ei voinut olla puhettakaan suunnitelmallisesta juutalaisvastaisesta liikkeestä. Muistan vielä, millaisiin vaikeuksiin joutui, jos vain laski suustaan »juutalainen» sanan. Joko kuulijat tuijottivat tylsinä, tai sitten nousivat mitä kiivaimpaan vastarintaan. Ensimmäiset yrityksemme osoittaa yleisölle todellinen vihollinen tuntuivat siihen aikaan melkeinpä toivottomilta, ja vain aivan hitaasti asiat rupesivat kääntymään parempaan päin. Niin harhaan osunut kuin »*Suoja- ja turvaliitto*» järjestelyltään olikin, sen ansiota oli sittenkin, että se taaskin saattoi juutalaiskysymyksen päiväjärjestykseen. Joka tapauksessa alkoi talvella 1918-19 kansaan hitaasti juurtua jotakin sentapaista kuin juutalaisvastaista mielialaa. Myöhemmin sitten kylläkin kansallissosialistinen liike on ajanut juutalaiskysymystä eteenpäin aivan toisella voimalla. Sen on ennen kaikkea onnistunut kohottaa tuo kysymys ylempien ja alempien pikku-porvarillisten kerrosten ahtaasta, rajallisesta piiristä ja muuttaa se suuren kansanliikkeen käyttöaiheeksi. Mutta tuskin sen oli onnistunut lahjoittaa tämä kysymys Saksan kansalle suureksi, yhdistäväksi taisteluaatteeksi, ennen kuin juutalaiset jo ryhtyivät pitämään puoliaan. He turvautuivat vanhoihin keinoihinsa. Satumaisen nopeasti he olivat singahduttaneet riidan tulisoihdun itse kansallisen liikkeen keskuuteen ja kylväneet eripuraisuutta. *Ultramontaanisen kysymyksen ottaminen esiin ja siitä johtuva katolilaisuuden ja protestanttisuuden välinen taistelu* olivat asioiden ollessa niin kuin ne olivat, ainoa mahdollisuus askarruttaa yleistä mielipidettä muilla ongelmilla ja pitää juutalaisia vastaan suunniteltu keskitetty hyökkäys loitolla. Ne miehet, jotka juuri tuon kysymyksen singahduttivat Saksan kansan keskuuteen, tekivät sitä vastaan syntiä sillä tavalla, etteivät ikinä voi sitä sovittaa. Juutalaiset olivat joka tapauksessa saavuttaneet haluamansa päämäärän: katolilaiset ja protestantit ovat ilmi sodassa keskenään, ja arjalaisen ihmiskunnan ja koko kristikunnan verivihollinen nauraa partaansa.
Samalla tavoin kuin olivat aikoinaan osanneet vuosikausia askarruttaa yleistä mielipidettä federalismin ja unitarismin välisellä taistelulla ja kuluttaa sen voimat siihen, käydessään itse kauppaa kansakunnan vapaudesta ja petollisesti kavaltaessaan meidän isänmaamme kansainväliselle suurpääomalle, samoin juutalaisten onnistuu nyt taaskin ärsyttää molemmat Saksan uskontunnustukset hyökkäämään toistensa kimppuun, kansain-välisen juutalaisen myrkyn syövyttäessä ja kovertaessa ontoksi kummankin perustuksia.

Pidettäköönpä silmien edessä niitä vaurioita, joita juutalaisten harjoittama veren sekoitus joka päivä aiheuttaa Saksan kansalle, ajateltakoon, että tämä verenmyrkytys on vasta vuosisatojen kuluessa, mikäli ylipäänsä enää ollenkaan poistettavissa meikäläisestä kansanruumiista; ajateltakoon edelleen, miten rodullinen hajoamisilmiö alentaa meidän Saksan kansamme viimeisiä arjalaisia arvoja, jopa ne usein tuhoaakin, niin että meidän voimamme kulttuurinkannattajakansana on aivan ilmeisesti yhä enemmän taantumassa ja meitä uhkaa vaara, että ainakin suurkaupungeissamme päädytään samaan, mihin Etelä-Italiassa jo on tultu. Mutta tuota meidän veremme rutolla saastuttamista, jonka sadattuhannet kansamme jäsenet sivuuttavat kuin sokeat, juutalaiset harrastavat nykyisin aivan suunnitelmallisesti. Suunnitelmallisesti nuo mustat kansainloiseliöt raiskaavat meikäläisiä kokemattomia, nuoria vaaleita tyttöjämme ja tuhoavat siten semmoista, mikä ei tässä maailmassa ole enää korvattavissa. Kumpikin, niin juuri, kumpikin kristillinen uskontunnustus katselee tuota Jumalan armosta tälle maalle annetun jalon ja ainoalaatuisen elävän olennon häpäisyä ja tuhoamista aivan välinpitämättömänä. Mutta maan tulevaisuudelle ei merkitse mitään se, saavatko protestantit voiton katolilaisista vai katolilaisetko protestanteista, vaan se merkitsee jotakin, säilyykö arjalainen ihminen vai kuoleeko sukupuuttoon. Kuitenkaan eivät molemmat tunnustukset nykyisin taistele näiden ihmisten tuhoojaa vastaan, vaan yrittävät tuhota toinen toisensa. Juuri kansallisesti ajattelevien pyhin velvollisuus olisi, että he, kukin oman uskontunnustuksensa piirissä, pitäisivät huolen siitä, *ettei aina vain suulla puhuta Jumalan tahdosta, vaan myös todella Jumalan tahto täytetään eikä anneta Jumalan töitä häpäistä.* Sillä Jumalan tahto aikoinaan antoi ihmisille heidän hahmonsa, heidän olemuksensa ja kykynsä. Joka tuhoaa hänen työnsä, se ryhtyy taisteluun Herran luomusta, jumalallista tahtoa vastaan. Sen vuoksi toimikoon jokainen, ja vielä jokainen oman uskontunnustuksensa piirissä, ja kukin käsittäköön ensimmäiseksi ja pyhimmäksi velvollisuudekseen asettua vastustamaan jokaista, joka toiminnassaan, puheillaan tai menettelyllään poistuu oman uskonyhteytensä puitteista ja yrittää rakentaa riitaa toisen kanssa. Sillä toisen tunnustuksen olemuksen erikoisuuksia vastaan taisteleminen meidän maassamme kerta kaikkiaan vallitsevan uskonnollisen hajaannuksen aikana johtaa Saksassa pakostakin molempien tunnustusten väliseen tuhoamistaisteluun. Meikäläiset olosuhteet eivät siedä vertailua Ranskan tai Espanjan tai Italiankaan kanssa. Kaikissa noissa kolmessa maassa voi esimerkiksi yllyttää taisteluun klerikalismia tai ultramontanismia vastaan tarvitsematta pelätä sitä vaaraa, että tuollaisen yrityksen johdosta Ranskan, Espanjan tai Italian kansa semmoisenaan hajaantuisi eri leireihin. Mutta sellaista ei saa tehdä Saksassa, koska täällä myös protestantit osallistuisivat moiseen aloitteeseen. Siten saisi näet torjuva toiminta, johon toisissa maissa vain katolilaiset ryhtyisivät omien ylipaimentensa poliittisluonteisia

oma-valtaisuuksia vastaan, heti paikalla protestanttisuuden katolilaisuutta vastaan kohdistaman hyökkäyksen leiman. Mitä omaan uskontokuntaan kuuluvan taholta vielä siedetään, vaikkapa se olisi väärääkin, sitä noustaan heti paikalla mitä jyrkimmin ennakolta torjumaan, jos vain hyökkääjä kuuluu toiseen uskonyhteyteen. Tässä mennään niin pitkälle, että sellaisetkin ihmiset, jotka olisivat sinänsä ilman muuta valmiit korjaamaan omassa uskontokunnassaan vallitsevan ilmeisen epäkohdan, heti paikalla luopuvat siitä ajatuksesta ja kohdistavat vastarintansa ulospäin, mikäli tuollaista korjausta suositellaan, saati vaaditaan sellaiselta taholta, joka ei kuulu heidän omaan uskonyhteyteensä. He pitävät sitä yhtä epäoikeutettuna kuin luvattomanakin, jopa säädyttömänä sellaisiin asioihin puuttumisyrityksenä, joiden kanssa asianomaisella ei ole mitään tekemistä. Sentapaisia yrityksiä ei suvaita siinäkään tapauksessa, että niitä perusteltaisiin kansanyhteyden suurempaan oikeuteen vedoten, koska nykyisin sentään vielä uskonnolliset tunteet ovat syvemmällä kuin kaikki kansalliset ja valtiolliset tarkoituksenmukaisuusnäkökohdat. Eikä asia siitä muutu miksikään sillä, että nyt molemmat tunnustukset ajetaan keskinäiseen katkeraan taisteluun, vaan muutos voisi tapahtua ainoastaan sillä tavoin, että molemminpuolisen sovinnollisuuden avulla lahjoitettaisiin kansakunnalle sellainen tulevaisuus, joka suuruudellaan vähän kerrassaan tälläkin alalla vaikuttaisi sovittavasti.

En ollenkaan epäröi selittäessäni, että pidän niitä miehiä, jotka nykyisin vetävät kansallisen liikkeen uskonnollisten riitaisuuksien vaaraan, pahempina kansani vihollisina kuin mitä tahansa kansainvälisesti asennoitunutta kommunistia. Sillä kansallissosialistisen liikkeen kutsumus on käännyttää tämä viimeksi mainittu. Mutta se, joka liikkeen omista riveistä käsin loitontaa liikettä sen todellisesta kutsumuksesta, menettelee mitä tuomittavimmin Hän on — tieten tai tietämättään, se ei tässä merkitse mitään — juutalaisten pyyteiden esitaistelija. Sillä juutalaisten etujen mukaista on nykyisin panna kansallinen liike vuodattamaan verensä kuiviin uskontaistelussa heti samalla hetkellä, jolloin se alkaa paisua heille vaaraksi. Ja tahdon erikoisesti tähdentää noita sanoja, panna vuodattamaan verensä kuiviin; sillä ainoastaan tyystin historiantuntemusta vailla oleva mies voi kuvitella voivansa tämän liikkeen avulla ratkaista kysymyksen, johon vuosisadat ja suuret valtiomiehet ovat sortuneet.

Muuten tosiasiat puhuvat itse puolestaan. Ne herrat, jotka v. 1924 yks'kaks' havaitsivat kansallisen liikkeen ylimmäksi kutsumukseksi taistelun »ultramontanismia» vastaan, eivät saaneet ultramontanismia murretuksi, mutta kyllä kansallisen liikkeen hajalleen Minun täytyy myös panna vastalauseeni sitä vastaan, että kansallisen liikkeen riveissä joku kypsymätön henki saattaa ajatella voivansa tehdä sellaista, mihin ei edes Bismarckin mittainen mies pystynyt. Kansallissosialistisen liikkeen johdon ensimmäisenä velvollisuutena on aina heti paikalla asettua mitä ankarimmin, vastustamaan jokaista yritystä

asettaa kansallissosialistista liikettä sellaisten taistelujen palvelukseen ja heti kohta poistaa moisten aikeiden levittäjät liikkeen riveistä. Tämä oli todella onnistunutkin syksyyn 1923 asti täydellisesti. Meidän liikkeemme riveissä saattoi *kaikkein hartaimmin uskovainen protestantti istua kaikkein hartaimmin uskovaisen katolilaisen rinnalla* heidän tarvitsematta koskaan joutua pienimpäänkään omantunnonristiriitaan uskonnollisen vakaumuksensa suhteen. Yhteinen valtava taistelu, jota he molemmat kävivät arjalaisen ihmiskunnan tuhoojaa vastaan, oli päinvastoin heidät opettanut kunnioittamaan ja pitämään arvossa toinen toistaan. Ja kuitenkin liikkeemme joutui juuri noina vuosina käymään kaikkein ankarinta taistelua centrum-puoluetta vastaan, ei kylläkään koskaan uskonnollisista, vaan yksinomaan kansallisista, rodullisista ja talouspoliittisista syistä. Menestys todisti silloin meidän olleen oikeassa, aivan niin kuin se nykyisin todistaa rikkiviisaita vastaan.

Viimeksi kuluneina vuosina asiat kehittyivät usein niin pitkälle, etteivät kansalliset piirit Jumalan sokeudella lyöminä ole tunnustuksellisissa välienselvittelyissään huomanneet menettelynsä mielettömyyttä edes siitä, että jumalankielteiset marxilaiset lehdet ovat, tarpeen niin vaatiessa, yht'äkkiä muuttuneet uskonnollisten yhdyskuntien asianajajiksi ja toistelemalla väliin todellakin liian typeriä lausuntoja syyttäneet *vuoroin toista, vuoroin toista puolta*, lietsoen siten tulta sen kuin suinkin ovat voineet.

Mutta juuri sellaiselle kansalle kuin Saksan kansa on, joka on historiansa aikana monet kerrat osoittanut voivansa käydä sotaa haamujen ja aaveiden vuoksi äärimmäisyyteen saakka, muodostuu jokainen tuollainen taisteluhuuto hengenvaaralliseksi. Aina ne ovat johtaneet meidän kansamme syrjään sen todella nykytärkeistä olemassaolon kysymyksistä. Meidän raastaessamme toisiamme uskonriidoissa muu maailma jaettiin. Ja kansallisen liikkeen harkitessa, mahtaako ultramontaaninen vaara olla suurempi kuin juutalaisvaara vai päinvastoin, juutalaiset hävittävät meidän olemassaolomme rodulliset perusteet ja *tuhoavat siten meidän kansamme ainiaksi.* Minä voin vain, tämänkaltaisista »kansallisista» taistelijoista puheen ollen, toivottaa kansallissosialistiselle liikkeelle ja siten myös Saksan kansalle mitä vilpittömimmin sydämeni syvyydestä: Herra, varjele sitä semmoisista ystävistä, niin se kyllä suoriutuu sitten vihollisistaan.

Juutalaisten vuosina 1919-21 ja sen jälkeenkin ylen ovelasti lietsoma federalismin ja unitarismin välinen taistelu pakotti kansallissosialismin, vaikka se pysyttelikin kokonaan tuosta taistelusta erillään, määrittelemään kantansa sen olennaisten kysymysten suhteen. Pitääkö Saksan olla *liittovaltio vai yhtenäinen valtio*, ja mitä

käytännössä on kummallakin ymmärrettävä? Minusta jälkimmäinen kysymys tuntuu tärkeämmältä, koska se ei ole ainoastaan perusteena koko ongelman ymmärtämiselle, vaan on myös selvittävä ja sillä on sovittava luonne.

Mitä liittovaltio on?

Liittovaltiolla ymmärrämme sellaisten itsenäisten valtioiden liittoa, jotka vapaasta tahdostaan itsenäisyytensä pohjalla yhtyvät keskenään liittoon ja tällöin luovuttavat kokonaisuudelle sen osan hallitsijan-oikeuksiaan, joka tekee yhteisen liiton olemassaolon mahdolliseksi ja on sen takeena.

Tämä tämmöinen määritelmä ei käytännössä pidä täsmälleen paikkaansa ainoankaan nykyisin maailmassa olemassa olevan liittovaltion, kaikkein vähimmin Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen suhteen, joiden yksityisistä valtioista puheen ollen ei useimpien suhteen voi olla puhettakaan mistään alkuperäisestä itsenäisyydestä, vaan monet on vasta aikojen kuluessa tavallaan kuin piirretty valtioliiton kokonaispintaan. Senpä vuoksi Yhdysvaltojen yksityiset valtiot ovat useimmissa tapauksissa ainoastaan pienempiä tai suurempia, hallinnollis-teknillisistä syistä perustettuja, useinkin viivoittimella toisistaan erotettuja alueita, joilla ei ole ennen ollut valtiollista itsenäisyyttä eikä ole ensinkään voinutkaan olla. Sillä nuo valtiot eivät muodostaneet valtioliittoa, vaan valtioliitto itse ensinnä muodosti suuren osan samoista ns. valtioista. Tällöin yksityisille alueille säilytetyt tai pikemminkin myönnetyt, erittäin laajat itsehallinnolliset oikeudet eivät vastaa ainoastaan koko tuon valtioliiton olemusta, vaan ennen kaikkea myös sen pinta-alan suuruutta, sen avaria mittasuhteita, jotka melkein vetävät vertoja kokonaisen mantereen mitoille. Siten ei voi, puheen ollen Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen eri valtioista, puhua niiden valtiollisesta itsenäisyydestä, vaan ainoastaan valtiomuodossa vahvistetuista ja taatuista oikeuksista, ehkäpä paremminkin valtuuksista.

Edellä mainittu määritelmä ei ole täysin paikkansa pitävä Saksankaan suhteen. Vaikka Saksassa osavaltiot epäilemättä olivatkin ensin olleet olemassa ja lisäksi todellisina valtioina ja valtakunta muodostettiin sitten niistä. Mutta jo Saksan valtakunnan perustaminen ei johtunut yksityisten valtioiden vapaasta tahdosta eikä samanlaisista toimenpiteistä, vaan niistä yhden, nimittäin Preussin, johtoaseman vaikutuksesta. Jo Saksan valtioiden puhtaasti alueelliset suuret eroavaisuudet tekevät mahdottomaksi vertailun esimerkiksi Yhdysvaltojen muodostamisen kanssa. Entisten pienimpien Saksan liittovaltioiden ja suurempien tai kerrassaan suurimman suuruusero osoittaa, etteivät niiden aikaansaannokset olleet samansuuruiset, vaan että niiden osuus valtakunnan perustamisessakin oli hyvin epätasainen, samoin liittovaltion muodostamisessa. Itse asiassa ei useimpien noiden valtioiden yhteydessä voinutkaan puhua todellisesta itsenäisyydestä, paitsi jollei valtionitsenäisyyssanalla ole mitään muuta merkitystä kuin että se on virallinen sanontatapa. Todellisuudessa ei ainoastaan menneisyys, vaan

nykyisyyskin oli pyyhkäissyt olemattomiin lukuisia tuommoisia ns. »itsenäisiä valtioita» ja siten kaikkein selvimmin osoittanut noiden »itsenäisten» valtiomuodostelmien heikkouden.

Tässä ei ole tarkoituksena määritellä, miten nuo valtiot yksityiskohdittain historiallisesti muodostuivat, mutta se on kyllä todettava, etteivät ne juuri ainoassakaan tapauksessa satu yhteen heimorajojen kanssa. Ne ovat puhtaasti valtiollisia ilmiöitä ja niiden juuret ulottuvat suurimmaksi osaksi Saksan valtakunnan kaikkein surullisimpaan voimattomuuden ja siihen meidän saksalaisen isänmaamme rikkinäisyyden ja pirstoutuneisuuden aikaan, joka aiheutti niiden synnyn ja jonka ne taas puolestaan aiheuttivat.

Tämä kaikki oli, ainakin osittain, otettu huomioon vanhan Saksan valtakunnan valtiomuodossa sikäli, ettei se liittoneuvostossa myöntänyt kaikille eri valtioille yhtä voimakasta edustusta, vaan siinä oli asteikko, joka vastasi eri valtioiden suuruutta ja tosiasiallista merkitystä samoin kuin myös niiden erisuuruista panosta yhteisen valtakunnan perustamisessa.

Osavaltiot olivat vain hyvin pieneltä osalta luovuttaneet vapaaehtoisesti ne hallitsijanoikeudet, jotka olivat välttämättömät, jotta valtakunnan muodostaminen kävi mahdolliseksi; suurimmaksi osaksi noita oikeuksia joko ei ollut käytännössä sitä ennen ollut olemassakaan, tai sitten ne oli niiltä muitta mutkitta otettu pois Preussin ylivoiman painostuksesta. Kuitenkaan Bismarck ei tällöin lähtenyt siitä periaatteesta, että valtakunnalle oli annettava, mitä eri valtioilta suinkin kävi ottaminen, vaan että osavaltioilta oli vaadittava ainoastaan, mitä valtakunta ehdottomasti tarvitsi. Yhtä maltillinen kuin viisaskin periaate, joka toisaalta piti mitä tarkimmin silmällä vanhoja tottumuksia ja perinteitä ja toisaalta siten jo ennakolta takasi uudelle valtakunnalle paljon rakkautta ja mieluisaa yhteistyötä. Mutta on aivan väärin pitää Bismarckin päätöstä siitä vakaumuksesta johtuvana, että valtakunnalla muka oli siten kaikiksi ajoiksi riittävästi hallitsijanoikeuksia. Se ei ollut suinkaan Bismarckin vakaumus; päinvastoin, hän tahtoi vain jättää tulevaisuuden tehtäväksi sen, mitä sillä hetkellä olisi ollut vaikea saada toteutetuksi ja vaikea sietää. Hän pani toivonsa ajan tasoittavaan vaikutukseen ja kehityksen painoon semmoisenaan, jolla hän uskoi ajan oloon olevan enemmän voimaa kuin semmoisella yrityksellä, että olisi heti paikalla koetettu tehdä loppu eri valtioiden silloisesta vastustuksesta. Siten hän osoitti ja kaikkein parhaiten todisti valtiomiehentaitonsa suuruuden. Sillä todellisuudessa Saksan valtakunnan itsenäisyys lakkaamatta kohosi osavaltioiden` itsenäisyyden kustannuksella. Aika on täyttänyt mitä Bismarck siltä toivoi.

Saksan sortuminen ja yksinvaltaisen valtiomuodon kumoutuminen pakostakin jouduttivat tätä kehitystä. Sillä koska Saksan osavaltioiden olemassaolo ei johtunut niinkään suuressa määrin yhtenäisestä heimoperustasta kuin puhtaasti poliittisista syistä, noiden eri valtioiden merkityksen täytyi pakostakin hävitä

olemattomiin sillä hetkellä, jolloin sanottujen valtioiden poliittisen kehityksen olennaisin ruumiillistuma, *monarkkinen valtiomuoto ja niiden hallitsijasuvut,* oli pyyhkäisty pois. Koko joukko noita »valtiomuodostumia» menetti sen johdosta niin suuressa määrin kaiken sisäisen ryhtinsä, että ne siten aivan itsestään lakkasivat olemasta ja puhtaasti tarkoituksenmukaisuussyistä liittyivät toisiin tai vapaasta tahdostaan sulautuivat suurempiin; se oli pätevin todistus noiden pienten muodostelmien todellisen itsenäisyyden tavattomasta heikkoudesta sekä siitä, miten vähän arvoa niiden omat kansalaiset niille antoivat.

Jos siis jo yksinvaltaisen valtiomuodon poistaminen ja sen kannattajien syrjäyttäminen antoi ankaran iskun Saksan valtakunnan liittovaltion-luonteelle, niin vielä ankarampi isku sille oli se, että valtakunta otti »rauhan»-sopimukseen sisältyvät velvoitukset kannettavakseen.

Että osavaltiot menettivät tähänastisen itsenäisen raha-asioidensa hoidon valtakunnalle, se oli selvää ja itsestään ymmärrettävää samalla hetkellä, jolloin valtakunta sodan menettämisen johdosta pakotettiin sellaisiin rahallisiin sitoumuksiin, joita osavaltioiden yksityissuorituksin ei olisi ikipäivänä voitu peittää. Myös seuraavat toimenpiteet, jotka johtivat postin ja rautateiden ottamiseen valtakunnan haltuun, olivat rauhan-sopimusten johdosta vähitellen alkuun pääsevän Saksan kansan orjuutuksen pakollisia seurauksia. Valtakunnan oli pakko ottaa kokonaan omaan haltuunsa yhä uusia arvoja voidakseen täyttää sitoumukset, jotka yhä uusien kiristysten johdosta tulivat voimaan.

Niin mielettömiä kuin useinkin olivat ne muodot, missä valtakunnallistaminen tapahtui, itse kehityksen kulku sinänsä oli yhtä järjenmukainen kuin itsestään selvä. Siihen olivat syypäät ne miehet, jotka aikoinaan eivät olleet tehneet kaikkeaan saattaakseen sotaa voitokkaaseen päätökseen. Siihen olivat syyllisiä erikoisesti Baijerissa ne puolueet, jotka itsekkäitä erikoispyyteitään ajaessaan olivat sodan aikana eristäytyneet valtakunnan-ajatuksesta, minkä ne sitten, kun sota oli menetetty, joutuivat kymmenkertaisesti korvaamaan. Historian kosto! Taivaan kosto tulee vain harvoin niin äkkiä rikkomuksen jälkeen kuin tässä tapauksessa. Samat puolueet, jotka vielä muutamia vuosia sitä ennen olivat asettaneet omien osavaltioiden edut — ja niin erikoisesti juuri Baijerissa — valtakunnan edun edelle, joutuivat nyt pakosta kokemaan, miten tapahtumien painon vaikutuksesta valtakunnan etu nyt teki lopun osavaltioiden olemassaolosta. Ja kaikkeen siihen he itse olivat osaltaan syyllisiä.

On vertaansa vailla olevaa tekopyhyyttä ja teeskentelyä, että nyt valitetaan valitsijajoukoille (sillä nykyisten meikäläisten puolueiden vaalikiihotus kohdistuu ainoastaan näihin) yksityisten osavaltioiden hallitsijanoikeuksien menetystä, vaikka kaikki nuo puolueet poikkeuksetta ovat tehneet toistensa kilvalla tarjouksia vaatimusten täyttämispolitiikassa, jonka äärimmäisten johtopäätösten täytyi tietystikin johtaa syvällisiin muutoksiin Saksan sisäisissä oloissa. Bismarckin

Saksan valtakunta oli ulospäin vapaa ja itsenäinen. Niin raskaita ja samalla täysin tuottamattomia rahallisia sitoumuksia ja velvoituksia, jollaisia nykyisen Dawesin-Saksan täytyi kantaa, sillä valtakunnalla ei ollut. Mutta sisäisestikin sen toimivalta oli rajoitettu muutamiin harvoihin, ehdottoman välttämättömiin asioihin Niinpä se saattoi varsin hyvin tulla toimeen ilman raha-asioita koskevia omia määräämisoikeuksia ja elää osamaiden suoritusten varassa; ja on itsestään selvää, että toisaalta osavaltioiden omien hallitsijanoikeuksien huomioon ottaminen ja toisaalta suhteellisesti vähäiset rahalliset suoritukset suuresti edistivät niiden myötämielistä suhtautumista valtakuntaan. Mutta on väärin, jopa epärehellistä yrittää nyt tehdä propagandaa sen väitteen nojalla, että muka nykyinen osamaiden myötämielisyyden puute valtakuntaa kohtaan johtuisi yksinomaan *niiden riippuvaisuudesta raha-asioissa* valtakunnasta. Ei, sillä tavalla asiat eivät todellakaan ole. *Valtakunnanajatuksen nauttimaa vähäisempää suosiota ei ole pantava osamaiden hallitsijan-oikeuksien menettämisen tilille, vaan se on pikemminkin sen viheliäisen edustuksen tulos, jota Saksan kansa nykyisin joutuu toteamaan oman valtionsa taholta.* Huolimatta kaikista Reichsbannerin ja valtiomuodon-juhlista nykyinen valtakunta on pysynyt kansan kaikkien kerrosten sydämelle vieraana, ja tasavallan-suojelulait voivat ehkä kylläkin peloittaa loukkaamasta tasavaltaisia laitoksia, mutta eivät ikinä pysty hankkimaan osakseen yhdenkään ainoan saksalaisen rakkautta. *Juuri se ylen suuri murhe ja huoli, miten tasavaltaa on suojeltava omilta kansalaisiltaan lakipykälin ja kuritushuonerangaistuksin, on koko tuon laitoksen musertavinta arvostelua ja halventamista.*

Mutta toisestakin syystä on perätön se erinäisten puolueiden nykyisin esittämä väite, että kun valtakunta on menettänyt suosionsa osamaiden keskuudessa, sen on katsottava johtuvan siitä, että valtakunta on loukannut tiettyjä näiden oikeuksia. Jos otaksutaan, ettei valtakunta olisi koskaan ryhtynyt toimivaltaansa laajentamaan, ei silti ole uskottavaa, että eri osa-valtioiden rakkaus valtakuntaa kohtaan olisi sen suurempi, jos kuitenkin kokonaismenojen määrän täytyisi olla sama kuin nytkin. Päinvastoin: jos yksityisten osavaltioiden täytyisi nykyisin kestää niin suuria maksuja kuin valtakunta tarvitsee täyttääkseen sille sanellut orjuuttavat sitoumukset, valtakunnanvihamielisyys olisi vielä suunnattoman paljon suurempi. Osavaltioiden valtakunnalle suoritettavat maksut eivät olisi ainoastaan hyvin vaikeasti koottavissa, vaan ne täytyisi periä suorastaan pakkotoimenpidemenetelmää käyttäen. Sillä koska tasavalta kerran on rauhansopimusten pohjalla eikä sillä ole rohkeutta eikä edes aikomustakaan niitä rikkoa, sen täytyy ottaa sitoumuksensa huomioon. *Mutta siihen ovat taaskin syypäät yksinomaan ne puolueet, jotka lakkaamatta puhua paukuttavat kärsivällisille valitsijajoukoilleen osavaltioiden itsenäisyyden välttämättömyydestä, mutta samalla kuitenkin ajavat ja tukevat valtakuntapolitiikkaa, jonka täytyy aivan pakosta johtaa viimeistenkin ns. »hallitsijanoikeuksien» hävittämiseen.*

Sanon pakostakin sen vuoksi, ettei nykyiselle valtakunnalle jää ollenkaan mitään muuta mahdollisuutta suoriutua katalalla sisä- ja ulkopolitiikallaan kannettavakseen kasaamastaan taakasta. Tässäkin kiila ajaa edellään toista, ja jokaisen uusi velka, jonka valtakunta rikollisella tavallaan Saksan etuja ulospäin valvoessaan sälyttää kannettavakseen, täytyy pakostakin sisällä tasata voimakkaalla alaspäin tapahtuvalla painostuksella, joka vuorostaan vaatii yksityisten osavaltioiden kaikkien hallitsijan-oikeuksien syrjäyttämistä, jotteivät ne voi muodostua vastustuksen alkusoluiksi tai semmoisina pysyäkään.

Ylipäänsä täytyy todeta nykyisen ja entisen valtakunnan-politiikan tunnusomaiseksi eroksi seuraava seikka: *vanha valta-kunta soi sisäisissä oloissa vapautta ja osoitti ulospäin lujuutta, jota vastoin nykyinen tasavalta osoittaa ulospäin heikkoutta ja sisäisissä asioissa sortaa kansalaisia.* Molemmissa tapauksissa toinen asia johtuu toisesta: ***voimakas kansallinen valtio tarvitsee kansalaistensa suuremman rakkauden ja kiintymyksen ansiosta vähemmän sisäisiä lakeja, kansainvälinen orjavaltio sen sijaan voi ainoastaan väkivalloin pakottaa alamaisensa verotyöhön.*** Sillä nykyisen hallituskomennon hävyttömimpiä julkeuksia on se, että se puhuu »vapaista kansalaisista». Sellaisia oli ainoastaan vanhassa Saksassa. *Kun tasavalta on ulkovaltojen orjasiirtola, siinä ei ole kansalaisia, vaan parhaassa tapauksessa alamaisia.* Sen vuoksi sillä ei ole liioin kansallislippua, vaan ainoastaan viranomaisten käskystä ja lakipykälän nojalla käytäntöön otettavaksi määrätty ja suojattu *malli-tavaramerkki.* Tuo Saksan demokratian Gesslerin-hatuksi käsitetty tunnuskuva pysyy sen vuoksi Saksan kansalle ainiaan perin vieraana. Tasavalta, joka aikoinaan vähääkään perinteistä välittämättä ja ollenkaan kunnioittamatta menneisyyden suuruutta tallasi sen tunnuskuvat lokaan, saa vielä joskus ihmetellä, miten kovin hatarasti alamaiset pitävät kiinni sen omista tunnusmerkeistä. Se on itse antanut itselleen Saksan historiassa välikohtauksen luonteen.

Niin siis tämän valtion on nykyhetkellä pakko oman olemassaolonsa nimessä typistämistään typistää eri osavaltioiden hallitsijan-oikeuksia, ei ainoastaan yleisistä aineellisista, vaan aatteellisistakin näkökohdista lähtien. Sillä pusertaessaan kansalaisistaan viimeisenkin veripisaran kiristyspolitiikallaan sen täytyy väkisinkin riistää heiltä viimeisetkin oikeudet, jollei halua nähdä yleisen tyytymättömyyden joskus vielä leimahtavan ilmi kapinaksi.

Kun käännämme edellä olevan lauseen toisinpäin, siitä saadaan meille kansallissosialisteille seuraava perussääntö: ***voimakas, kansallinen valtakunta, joka mitä suurimmassa määrin valvoo ja vaalii kansalaistensa etuja ulospäin, voi sisäänpäin tarjota vapautta tarvitsematta olla peloissaan valtion lujuuden puolesta. Toisaalta taas voi voimakas kansallinen hallitus varsin suurestikin rajoittaa yksilöiden samoin kuin osavaltioiden oikeuksia valtakunnan-ajatusta vahingoittamatta ja vastata toimenpiteistään, jos***

yksityiset kansalaiset huomaavat ja käsittävät sellaiset toimenpiteet oman kansan suuruuteen johtavaksi keinoksi.
Varmastikin kaikki maailman valtiot kulkevat sisäisen järjestelynsä puolesta tiettyä yhtenäistymistä kohti. Saksakaan ei ole poikkeuksena säännöstä. Nykyisin on jo mielettömyyttä puhua yksityisten osavaltioiden »valtionitsenäisyydestä», jota todellisuudessa ei noille muodostumille ole suotu jo niiden naurettavan pienen koonkaan vuoksi. Sekä liikenne- että hallintotekniikan alalla' osavaltioiden merkitys supistuu yhä supistumistaan. Nykyajan liikenneolot, nykyajan tekniikka saavat tilan ja väli-matkat yhä enemmän kutistumaan kokoon. Entisajan valtio on nykyisin enää pelkkä maakunta, ja nykyajan valtioita pidettiin ennen vanhaan mantereiden veroisina. Puhtaasti teknilliseltä kannalta eivät Saksan kokoisen valtion hallinnon vaikeudet ole sen suuremmat kuin Brandenburgin kaltaisen maakunnan johdon vaikeudet satakaksikymmentä vuotta sitten. Matka Münchenistä Berliiniin käy nyt helpommin kuin Münchenistä Starnbergiin sata vuotta sitten. Ja koko Saksan valtakunnan alue nykyisellään on suhteessa ajan liikennetekniikkaan pienempi kuin jokin keskisuuruinen Saksan liittovaltio Napoleonin sotien aikana. Joka jättää ottamatta huomioon kerta kaikkiaan olemassa olevista tosiasioista johtuvat seuraukset, jää ajastaan jälkeen. Sellaisia ihmisiä, jotka tekevät niin, on ollut kaikkina aikoina ja heitä on aina vastakin. Mutta he tuskin pystyvät historian pyörää hidastamaan, koskaan eivät ainakaan saa sitä pysähtymään.
Me kansallissosialistit emme saa sokeasti sivuuttaa näistä totuuksista johtuvia johtopäätöksiä. Emme saa tässäkään kohdin antaa ns. kansallisten porvarillisten puolueidemme tyhjien sananparsien kietoa meitä pauloihinsa Käytän sananparsisanaa, koska nuo puolueet itsekkään eivät ollenkaan vakavissaan usko tarkoitusperiensä toteuttamista mahdolliseksi, ja koska ne toisekseen ovat nykyiseen kehitykseen myötä- ja pääsyyllisiä. Varsinkin Baijerissa on keskityksen hävittämishuuto tosiaankin enää pelkkä puoluetemppu, sen takana ei ole mitään vakavaa ajatusta. Joka hetki, jolloin yrittäisivät todellakin tehdä totta puheenparsistaan, nuo puolueet poikkeuksetta surkeasti epäonnistuisivat. Jokaiseen valtakunnan taholta tapahtuneeseen Baijerin valtion ns. »hallitsijan-oikeuksien riistoon» alistuttiin käytännöllisesti katsoen vastustelematta, vastenmielistä nalkutusta huomioon ottamatta. *Niin, jos joku todella rohkeni asettua vakavissaan vastustamaan tätä mieletöntä järjestelmää, silloin samat puolueet julistivat hänet »ei nykyisen valtion kannalla olevana» melkeinpä henkipatoksi ja vainosivat häntä siihen saakka, kunnes hänet oli vankeuteen tuomitsemalla tai riistämällä häneltä lainvastaisesti puhevalta saatu vaiennetuksi.* Juuri siitä meidän kannattajiemme täytyy kaikkein selvimmin havaita noiden ns. federalististen piirien sisäinen valheellisuus. Samoin kuin osaksi uskonto, samoin myös federatiivinen valtioajatus on heillä ainoastaan heidän useinkin likaisten

puoluepyyteidensä edistämiskeino.

Niin suuresti kuin siis tietty yhtenäistäminen erikoisesti liikenne-laitoksen alalla tuntuukin luonnolliselta, meidän kansallissosialistien velvollisuus voi kuitenkin vaatia asettumaan mitä jyrkimmin vastustamaan sellaista kehitystä nykyisessä valtiossa, nimittäin siinä tapauksessa, että tuollaisten toimenpiteiden tarkoituksena on ainoastaan turmiollisen ulkopolitiikan peitteleminen ja tekeminen mahdolliseksi. Juuri sen johdosta, että nykyinen valtakunta on ryhtynyt rautateiden, postin, raha-asioiden jne niin sanottuun valtakunnallistamiseen, ei korkeammalta kansallispoliittiselta näkökannalta lähtien, vaan ainoastaan saadakseen sillä tavalla käsiinsä keinot ja pantit, miten harjoittaa rajatonta vaatimustentäyttämis-politiikkaa, meidän kansallissosialistien täytyy tehdä kaikkemme, mikä suinkin tuntuu olevan omansa sellaisen politiikan toteuttamista vaikeuttamaan, jopa jos mahdollista sen estämään. Mutta siihen kuuluu taistelu nykyistä kansamme elin-tärkeiden laitosten keskitystä vastaan, johon turvaudutaan ainoastaan sen vuoksi, että saataisiin siten sodanjälkeisen politiikkamme ulkomaille tarvitsemat miljardit ja panttiesineet muutetuiksi käteiseksi.

Tästä syystä kansallissosialistinen liike onkin asettunut vastustamaan semmoisia yrityksiä.

Toinen syy, joka voi meidät saada tuollaista keskitystä vastustamaan, on se, että siten voisi sellaisen hallitusjärjestelmän valta lujittua sisäänpäin, joka järjestelmä kaikilta vaikutuksiltaan on aiheuttanut Saksan kansalle mitä suurimman onnettomuuden. *Nykyinen juutalais-demokraattinen valtakunta, joka on koitunut Saksan kansalle todelliseksi kiroukseksi, pyrkii tekemään osavaltioiden, jotka eivät vielä kaikki ole saman ajanhengen läpitunkemia, arvostelun tehottomaksi painamalla ne täydelliseen merkityksettömyyteen.* Sitä vastoin meillä kansallissosialisteilla on täysi syy ja aihe yrittää, ei ainoastaan antaa noiden osavaltioiden vastustukselle menestystä lupaavaa valtiollisen voiman perustusta, vaan myös tehdä niiden taistelu keskitystä vastaan ylipäänsä korkeampien yleisten kansallisten saksalaisten etujen valvonnan ilmaukseksi. Kun siis nykyisin *Baijerin kansanpuolue ahdashenkisistä partikularistisista näkökohdista lähtien pyrkii hankkimaan Baijerin valtiolle »erikoisoikeuksia», meidän on tuota erikoisasemaa käytettävä nykyisen marraskuun-demokratian vastapainona olevan korkeamman kansallisen edun palvelukseen.*

Kolmas syy, joka vielä voi määrätä meidät taistelemaan nykyistä keskitystä vastaan, on se vakaumus, että suuri osa ns. valtakunnallistamisesta ei

todellisuudessa ole suinkaan yhtenäistämistä eikä ainakaan missään tapauksessa yksinkertaistamista, vaan että monissa tapauksissa on pyrkimyksenä riistää osavaltioiden hallitsijan-oikeudet ainoastaan siksi, jotta saataisiin portit avatuksi avoimiksi vallankumouspuolueiden pyyteille. Ei vielä koskaan Saksan historian aikana ole harjoitettu häpeämättömämpää suosikkivaltaa kuin demokraattisessa tasavallassa. *Suuri osa nykyisestä keskitysvimmasta tulee niiden puolueiden tilille, jotka aikoinaan lupasivat raivata tien vapaaksi kyvyille, mutta jotka kuitenkin virkojen ja tärkeiden toimien miehittämisessä pitivät silmällä yksinomaan asianomaisten puoluekantaa.* Nimenomaan on juutalaisia tasavallan olemassaoloaikana tunkeutunut uskomattomat määrät valtakunnan omiin käsiinsä haalimiin taloudellisiin yrityksiin ja hallintokoneistoihin, niin että molemmistakin on nykyisin tullut juutalaisten valta-alueita.

Ennen kaikkea tämän kolmannen näkökohdan täytyy velvoittaa meitä taktillisista syistä mitä tarkimmin harkitsemaan jokaista uutta toimenpidettä keskityksen tiellä ja, jos niin on välttämätöntä, asettumaan niitä vastustamaan. *Mutta meidän näkökohtiemme täytyy tällöin aina olla korkeammat, kansallispoliittiset, ne eivät saa koskaan olla pikkumaisen partikularistisia.*

Tämä viimeinen huomautus on välttämätön, jottei kannattajiemme keskuudessa pääsisi valtaan se mielipide, ettemme me kansallissosialistit muka myönnä valtakunnalle sinänsä sitä oikeutta, että se on korkeamman täysivaltaisuuden ruumiillistuma kuin osavaltiot. Sen oikeuden suhteen ei meidän keskuudessamme saa eikä voi olla mitään epäilyksiä. ***Koska valtio sinänsä on meille ainoastaan muoto, mutta olennaisinta, tärkeintä on sen sisällys, kansakunta, kansa, on selvää, että kaiken muun on alistuttava näiden itsenäisten etujen alaiseksi. Varsinkaan emme voi yksityiselle kansakunnan ja sitä edustavan valtakunnan sisässä olevalle osavaltiolle myöntää valtapoliittista täysivaltaisuutta ja valtion valtaa.*** Siitä muutamien yksityisten osavaltioiden vallattomuudesta, että ne pitävät omaa ns. edustusta ulko-mailla ja keskenään, on tehtävä loppu ja siitä tehdäänkin joskus vielä loppu. Niin kauan kuin semmoinen on mahdollista, meidän ei pidä ihmetellä, että ulkovallat yhä vielä epäilevät valtakuntamme liitosten lujuutta ja menettelevät sen mukaisesti. Tuollainen edustusten pito on sitä suurempaa vallattomuutta, kun niistä aiheutuvan vahingon vastapainoksi ei voi sanoa niistä olevan yhtään mitään hyötyä. Jolleivät valtakunnan lähettilät pysty valvomaan saksalaisten etuja ulkomailla, niin vielä paljon vähemmän siihen pystyvät nykyisen maailmanjärjestyksen puitteissa naurettavilta tuntuvien pikkuvaltioiden lähettilät. Noita pieniä liittovaltioita voi tosiaankin pitää ainoastaan niiden sekä Saksan valtakunnan sisässä että sen ulkopuolella havaittavien hajoituspyrkimysten hyökkäyskohteina, joita pyrkimyksiä yhä suositaan erikoisesti yhdessä valtiossa. Sellaisillekaan pyrkimyksille me kansallissosialistit emme saa osoittaa vähintäkään ymmärtämystä, että jokin

vanhuudenraihnautta poteva aatelissuku koettaa hankkia useimmiten jo varsin heikoiksi käyneille vesoilleen uutta ruokamultaa toimittamalla heidät lähettiläänvirkoihin. Saksan ulkomainen edustus oli jo vanhan valtakunnan aikana niin surkeaa, että senaikaisten kokemusten täydentäminen on lievimmin sanoen mitä suurimmassa määrin tarpeetonta.

Yksityisten osavaltioiden merkitys on tulevaisuudessa ehdottomasti siirrettävä lähinnä kulttuuripoliittiselle alalle. Se hallitsija, joka Baijerin merkityksen hyväksi on tehnyt kaikkein eniten, ei ollut suinkaan itsepintainen Saksan-vastaisesti asennoitunut partikularisti, vaan pikemminkin yhtä suuressa määrin suursaksalaisesti ajatteleva kuin herkän taideaistin saanut Ludvig I. Käyttäessään valtion voimia ensi sijassa Baijerin kulttuuriaseman kohentamiseen eikä sen valtapoliittista asemaa lujittaakseen hän loi parempaa ja kestävämpää kuin mikä muuten olisi koskaan ollut mahdollista. Kohottaessaan Münchenin senaikaisen vähäpätöisen maaseutu-hallituskaupungin puitteista suuren saksalaisen taiteenpääpaikan mittasuhteisiin hän loi henkisen keskuksen, joka vielä tänäkin päivänä pystyy kiinnittämään olemukseltaan erilaiset frankit tuohon valtioon. Jos otaksutaan, että München olisi pysynyt samana, mikä se oli aikoinaan, Baijerissa olisi tapahtunut samanlainen kehitys kuin Saksissa, se kuitenkin erotuksena, että Baijerin Leipzigistä, Nurnbergistä, ei olisi tullut baijerilainen, vaan frankkilainen kaupunki. Müncheniä eivät ole suinkaan tehneet suureksi ne, jotka kirkuvat »alas Preussi!», vaan sen merkityksen antoi sille se kuningas, joka tahtoi lahjoittaa sen Saksan kansakunnalle sellaiseksi taidekalleudeksi, että sitä täytyi käydä katsomassa ja pitää arvossa ja jota myös käytiin katsomassa ja pidettiin arvossa. Ja siinä piilee opetus myös tulevaisuuden varalle. Osavaltioiden merkitys ei tulevaisuudessa enää ylipäänsä ole valtio- ja valtapolitiikan alalla; minä käsitän sen olevan joko heimoharrastusten tai kulttuuripolitiikan alalla. Mutta tässäkin kohdin aika vaikuttaa tasoittavasti ja yhtäläistävästi. Nykyajan liikenteen ja kanssakäynnin helppous ravistelee ihmiset siinä määrin toistensa sekaan, että heimorajat vähän kerrassaan, taukoamatta pyyhkiytyvät olemattomiin ja siten kulttuurikuvakin alkaa vähitellen tasoittua.

Erikoisen tiukasti on armeija pidettävä kaikista osavaltiollisista vaikutuksista erossa. Tuleva kansallissosialistinen valtio ei saa hairahtua menneen ajan virheisiin eikä tyrkyttää armeijalle semmoista tehtävää, joka ei sille kuulu ja jota sillä ei ensinkään saa olla. ***Saksan armeija ei ole olemassa sitä varten, että se pitäisi voimassa heimoeroavaisuuksia ja -erikoisuuksia, vaan se on pikemminkin kaikkien saksalaisten keskinäisen ymmärtämyksen ja toisiinsa sopeutumisen koulu.*** Mitä ikinä muuta elämässä voikin olla kansakuntaa erottavaa, sen pitää armeijan toimesta muuttua yhdistäväksi vaikutukseksi. Armeijan täytyy edelleen kohottaa nuori mies pois oman pienen osavaltionsa ahtaasta näköpiiristä ja asettaa hänet Saksan kansakuntaan. Hänen

ei pidä oppia näkemään ainoastaan oman kotiseutunsa, vaan koko isänmaansa rajat; sillä niitä hän aikoinaan joutuu puolustamaankin. Sen vuoksi on mieletöntä jättää nuoret saksalaiset miehet asevelvollisuusajakseen omalle kotiseudulleen, tarkoituksenmukaista on näyttää heille asevelvollisuusaikana Saksaa. Tämä on nykyisin sitäkin välttämättömämpää, kun nuoret saksalaiset eivät enää niin luku ja vaeltele kuin aikoinaan eivätkä siten pääse näköpiiriään avartamaan. Eikö tämän asian tietäessämme ole mieletöntä jättää nuoria baijerilaisia mikäli mahdollista paikoilleen Müncheniin, frankkeja Nurnbergiin, badenilaisia Karlsruheen, wurttembergiläisiä Stuttgartiin jne. ja eikö ole järkevämpää näyttää nuorille baijerilaisille kerran muutteeksi Reiniä ja Pohjanmerta, hampurilaisille Alppeja, itäpreussilaisille Saksan keskusvuoristoa ja niin poispäin? Maakuntaluonne saa kyllä säilyä joukko-osastoissa, mutta ei varus-kuntapaikoissa. Vaikka jokainen muu keskittämisyritys saisikin osakseen meidän hylkäystuomiomme, armeijan keskittäminen ei koskaan! Päinvastoin, vaikk'emme pitäisi ainoastakaan muusta semmoisesta yrityksestä, tästä yhdestä meidän täytyisi olla hyvillämme Siitä ollenkaan puhumattakaan, että valtakunnan armeijan suuruuden ollessa nykyisellään osavaltioiden joukko-osastojen säilyttäminen olisi järjettömyyttä, me pidämme siitä johtunutta valtakunnan armeijan yhtenäistämistä semmoisena askelena, josta emme koskaan enää saa luopua vastaisuudessakaan, emme sittenkään, kun jälleen on saatu aikaan kansanarmeija.

Muuten täytyy nuoren, voittoisan aatteen kieltäytyä alistumasta mihinkään kahleisiin, jotka voisivat lamauttaa sen toimeliaisuutta sen ajaessa ajatuksiaan. Kansallissosialismin täytyy periaatteellisesti vaatia itselleen oikeutta, välittämättä tähänastisista osavaltioiden rajoista, levittää periaatteensa koko Saksan kansakunnan keskuuteen ja kasvattaa se omiin aatteisiinsa ja ajatuksiinsa. Samoin kuin kirkot eivät tunne valtiollisten rajojen sitovan ja rajoittavan itseään, samoin ei liioin kansallissosialistinen aatekaan tunne meidän isänmaamme osavaltioiden alueiden sitovan itseään.

Kansallissosialistinen oppi ei ole yksityisten osavaltioiden poliittisten harrastusten ja pyyteiden palvelija, vaan sen on aikanaan päästävä Saksan kansakunnan isännäksi ja valtiaaksi. Sen on määrättävä ja uudelleen järjestettävä kokonaisen kansan elämä, ja sen vuoksi sen täytyy saada käskijän valta yli niiden rajojen, jotka meidän hylkäämämme kehitys on aikoinaan vetänyt.

Kuta täydellisemmäksi sen aatteiden voitto muodostuu, sitä suurempi olkoon sitten sen sisäisissä oloissa yksityiskohdissa tarjoama vapaus.

11. luku

PROPAGANDA JA ORGANISAATIO.

Vuosi 1921 oli monessa suhteessa saanut sekä minulle itselleni että liikkeen suhteen erikoisen merkityksen.

Sen jälkeen, kun olin liittynyt Saksan työväenpuolueeseen, otin heti propagandan johdon omiin käsiini. Pidin tätä alaa sillä hetkellä ehdottomasti tärkeimpänä Eihän nyt ensi alussa ollut kysymys siitä, että mietittäisiin pää puhki järjestäytymiskysymyksiä, vaan aate itse oli tehtävä tunnetuksi suuremmalle imisjoukolle. Propagandatyön täytyi käydä paljon järjestely-työn edellä ja ensin hankkia sille muokattava ihmisaines. Olen myös liian nopean ja liian pikkutarkan järjestelyn vihollinen. Sellaisesta syntyy useimmiten ainoastaan kuollut koneisto, harvoin elävää järjestöä. Sillä järjestön täytyy olla laitos, jonka on olemassaolostaan kiittäminen elimellistä elämää ja elimellistä kehitystä. Aatteet, jotka ovat saaneet kannattajikseen jonkin tietyn ihmismäärän, pyrkivät aina tiettyyn järjestykseen, ja tuolla sisäisellä hahmottumisella on hyvin suuri arvo. Mutta tällöin on otettava huomioon se ihmisten heikkous, joka houkuttelee yksityistä ainakin alussa asettumaan vaistomaisesti vastustamaan toisten yläpuolelle kohoavaa henkilöä Jos järjestö saa konemaisen leiman ylhäältä alaspäin, on tarjona se suuri vaara, että kerran asemaansa asetettu, ehkä ei vielä tarpeeksi tarkoin tunnettu ja mahdollisesti kykenemätön henkilö kateudessaan pyrkii estämään kykenevämpiä aineksia pääsemästä esille liikkeen keskuudesta. Sellaisessa tapauksessa koituva vahinko voi ainakin nuoren liikkeen kysymyksessä ollen muodostua merkitykseltään kohtalokkaaksi.

Tästä periaatteesta lähtien on tarkoituksenmukaisempaa ensin levittää jotakin aatetta propagandan avulla yhdestä ja samasta keskuksesta käsin ja sitten huolellisesti tutkia ja seuloa vähän kerrassaan kertyvää ihmisainesta ja etsiä sen joukosta johtajiksi sopivia henkilöitä. Silloin käy useinkin selville, että jotakuta sinänsä merkityksettömältä tuntunutta miestä täytyykin pitää synnynnäisenä johtajana.

Joka tapauksessa on aivan väärin pitää teoreettisten tietojen runsautta luonteenomaisena todistuksena johtajanominaisuuksista ja johtajan kyvyistä.

Usein asia on päinvastoin.

Suuret teoreetikot ovat ainoastaan mitä harvinaisimmissa tapauksissa myös

suuria järjestäjiä, koska teoreetikon ja ohjelmansuunnittelijan suuruus ilmenee ensi sijassa abstraktisesti oikeiden lakien tajuamisena ja määrittelynä, jota vastoin järjestäjän täytyy ensi sijassa olla psykologi. Hänen täytyy ottaa ihmiset semmoisina, jollaisia nämä ovat, ja siksi hänen täytyy heidät tuntea. Hän ei saa heistä luulla liikoja enempää kuin pitää heitä summakaupalla liian vähässä arvossa. Päinvastoin hänen täytyy koettaa kiinnittää yhtäläisesti huomiota heidän heikkouteensa samoin kuin heidän eläimellisyyteensäkin luodakseen, kaikki eri tekijät huomioon ottaen, sellaisen muodostelman, jonka elävänä elimistönä täyttää mitä väkevin ja pysyväisin voima ja joka siten on omansa kannattamaan aatetta ja raivaamaan sille tien auki menestykseen.

Mutta vieläkin harvemmin suuri teoreetikko on suuri johtaja. Paljon pikemminkin semmoinen on *agitaattori*, mitä monetkaan, jotka ainoastaan tieteellisesti työskentelevät jonkin kysymyksen parissa, eivät mielellään ota kuuleviin korviinsa; ja kuitenkin se on ymmärrettävää. Agitaattorin, joka osoittaa pystyvänsä välittämään jonkin aatteen suurille joukoille, täytyy aina olla psykologi, vaikkapa hän vain olisi pelkkä kansankiihottajakin Aina hän kuitenkin paremmin kelpaa johtajaksi kuin ihmisiä ja maailmaa tuntematon teoreetikko. *Sillä johtaminen merkitsee sitä, että saa joukot liikkeelle.* Aatteiden hahmottelun lahjalla ei ole mitään tekemistä johtamiskyvyn kanssa Sen vuoksi on aivan suotta kiistellä siitä, kumpi on merkitsevämpää, ihmiskunnan ihanteiden ja ihmiskunnan päämäärien esittäminenkö vai niiden toteuttaminen Tässä kohdin asia on samoin kuin perin usein elämässä: toinen olisi aivan mieletöntä ja turhaa ilman toista. Kaikkein parhainkin teoreettinen käsitys jää merkityksettömäksi ja arvottomaksi, jollei johtaja saa. joukkoja liikkeelle sen saavuttamiseksi. Ja päinvastoin, mitäpä mahtaisi kaikki johtajannerokkuus ja -vauhdikkuus, jollei nerokas teoreetikko asettaisi inhimilliselle taistelulle päämääriä? Mutta teoreetikon, organisaattorin ja johtajan yhtyminen samassa henkilössä on harvinaisista, mitä tämän maan päällä voi löytää; tuo yhdistelmä luo suurmiehen.

Niin kuin jo huomautin, ensi aikoja liikkeessämme toimiessani omistauduin propagandatyölle. Sen täytyi onnistua vähitellen täyttää pieni ihmisten ydinjoukko uudella opilla, jotta siten saataisiin muodostetuksi aines, josta tuonnempana saataisiin uuden organisaation ensimmäiset elimet. Propagandan päämäärä oli tässä kohdin enimmäkseen organisaation päämäärää tärkeämpi.

Jos jonkin liikkeen tarkoituksena on repiä maahan vanha maailma ja rakentaa sen tilalle uusi, silloin täytyy sen oman johtajiston keskuudessa olla täysi selvyys seuraavista periaatteista: ***jokaisen liikkeen on hankkimansa ihmisaines lähinnä erotettava kahteen suureen ryhmään: kannattajiin ja jäseniin.***

Propagandan tehtävänä on hankkia liikkeelle kannattajia, organisaation tehtävänä taas hankkia jäseniä.

Liikkeen kannattaja on jokainen, joka selittää hyväksyvänsä sen

päämäärät, jäseniä taas ne, jotka taistelevat sen puolesta.
Kannattajat saadaan liikkeelle myötämielisiksi propagandan avulla. Jäsenet taas järjestö saa ryhtymään itse hankkimaan uusia kannattajia, joista sitten vuorostaan voidaan kouluttaa jäseniä.
Koska liikkeen kannattajana olo edellyttää ainoastaan passiivista jonkin aatteen tunnustamista, jota vastoin jäsenyys vaatii sen toimivaa edustamista ja sen puolustusta, tulee kutakin kymmentä kannattajaa kohti aina enintään jäsen tai pari.
Kannattajana olon pohjana on ainoastaan tieto ja tajunta, jäsenyyden perusteena se, että rohkenee kerran havaitsemaansa omakohtaisesti edustaa ja levittää edelleen.
Tieto ja tajunta passiivisessa muodossaan vastaa ihmiskunnan enemmistöä, joka on velttoa ja arkaa. Jäsenyys edellyttää toimivaa mielenlaatua ja vastaa siten ainoastaan ihmisten vähemmistöä.
Propagandan on asioiden näin ollen väsymättä pidettävä huolta siitä, että aate saa kannattajia, kun taas järjestön tulee aina mitä tiukimmin pitää silmällä, että kannattajajoukosta itsestään ainoastaan arvokkain osa tehdään jäseniksi. Propagandan ei siis niin ollen tarvitse vaivata päätään sillä, millainen on jokaisen sen vakuuttuneeksi saaman yksilön merkitys, kyky ja ymmärrys tai luonne, kun taas organisaation tulee noiden ainesten joukosta mitä huolellisimmin kerätä erilleen ne, jotka tekevät liikkeen voiton mahdolliseksi.

Propaganda yrittää saada koko kansan omaksumaan jonkin opin, organisaation puitteisiin kuuluvat ainoastaan ne, joiden ei tarvitse pelätä psykologisista syistä koituvan esteeksi aatteen levittämiselle edelleen.

Propaganda muokkaa kokonaisuutta aatteen hengessä ja kypsyttää sitä tuon aatteen voiton hetken varalta, samalla kuin organisaatio taistellen hankkii voiton liittämällä pysyvästi yhteen elimelliseksi ja taistelukykyiseksi yhteenliittymäksi ne sen kannattajat, jotka osoittautuvat kykeneviksi ja halukkaiksi käymään taistelua voiton saavuttamiseksi.

Aatteen voitto on mahdollinen sitä pikemmin, kuta laajemmalti propaganda on muokannut ihmisten koko joukkoa ja kuta yksinomaisempi, tiukempi ja lujempi se organisaatio on, joka taistelun käytännössä suorittaa. Siitä johtuu, ettei kannattajien joukko voi olla tarpeeksi suuri, mutta että jäsenten lukumäärä paisuu helpommin liian suureksi kuin jää liian pieneksi.

Kun propaganda ensin on saanut istutetuksi jonkin aatteen koko kansaan, orgaanisaatio voi kourallisella miehiä tehdä sitten johtopäätökset. Propaganda ja organisaatio, siis kannattajat ja jäsenet, ovat siten keskenään tietyssä suhteessa. Kuta paremmin propaganda on toiminut, sitä pienempi voi itse organisaatio olla, ja kuta suurempi kannattajien lukumäärä, sitä vaatimattomampi voi olla jäsenmäärä, ja päinvastoin: kuta huonompi propaganda on, sitä suurempi täytyy organisaation olla, ja kuta pienempänä jonkin liikkeen kannattajajoukko pysyy, sitä runsaampi pitää olla sen jäsenmäärän, mikäli se ylipäänsä vielä haluaa laskea saavuttavansa menestystä.

Propagandan ensimmäinen tehtävä - n ihmisten hankkiminen myöhemmälle järjestölle; organisaation ensimmäinen tehtävä taas on ihmisten hankkiminen propagandaa jatkamaan. Propagandan toinen tehtävä on voimassa olevien olosuhteiden hajoittaminen ja nykyisen olotilan hapattaminen uudella opilla, kun taas organisation toisena tehtävänä täytyy olla taistelu vallasta, jotta sen avulla voidaan opille saavuttaa lopullinen voitto.

Maailmankatsomuksellisen kumouksen syvällisin, lopullisin menestys saavutetaan aina sitten, kun uusi maailmankatsomus on saatu opetetuksi mikäli mahdollista kaikille ihmisille ja, jos niin tarve vaatii, heidät

sittemmin pakotetaan se omaksumaan, kun taas aatteen organisaation, siis liikkeen itsensä, on käsitettävä ainoastaan sen verran ihmisiä kuin kysymykseen tulevan valtion hermokeskusten miehittämiseen on ehdottomasti tarpeen.

Se merkitsee toisin sanoin seuraavaa:

Jokaisen todella suuren maailmoita mullistavan liikkeen palveluksessa on propagandan tehtävänä lähinnä tuon liikkeen aatteen levittäminen. Sen on siis väsymättä pyrittävä selvittämään uusia ajatuskulkuja toisille, vetämään nämä siten omalle puolelleen tai ainakin järkyttämään heidän tähänastista vakaumustaan. Koska nyt jonkin opin levityksellä, siis propagandalla, täytyy olla tukiranka, opin täytyy hankkia itselleen luja organisaatio. Organisaatio saa jäsenensä propagandan hankkiman yleisen kannattajajoukon keskuudesta. Tämä kasvaa sitä nopeammin, kuta voimaperäisemmin harjoitetaan propagandaa, ja propaganda puolestaan pystyy toimimaan sitä paremmin, kuta lujempi ja voimakkaampi sen takana oleva organisaatio on.

Siitä syystä organisaation tärkein tehtävä on pitää huoli siitä, etteivät jotkin liikkeen jäsenistön keskuudessa mahdollisesti syntyvät erimielisyydet pääse aiheuttamaan liikkeessä hajaannusta ja niin ollen toiminnan heikkenemistä; edelleen, ettei päättäväinen hyökkäyshenki pääse kuolemaan, vaan uudistuu ja lujittuu alinomaa. Jäsenten lukumäärän ei niin ollen tarvitse kasvaa rajattomiin, päinvastoin: koska ainoastaan murto-osa ihmisistä on tarmokkaita ja rohkeita, sellainen liike, joka laajentaisi organisaatiotaan rajattomiin, joutuisi sen johdosta pakostakin lopulta heikkenemään. ***Organisaatiot, siis jäsenistöt, jotka kasvavat ohi tietyn suuruuden, menettävät vähitellen taisteluvoimansa eivätkä enää kykene päättävästi ja hyökkäyshengen läpitunkemina aatteen propagandaa tukemaan, siis käyttämään sitä tarkoin hyväkseen. Kuta suurempi ja sisällöltään kumouksellisempi vihdoin aate on, sitä toimivampi on sen jäsenkunta, koska opin kumouksellisesta voimasta johtuu sen kannattajille vaara, joka näyttää olevan omansa pitämään pienet, pelkurimaiset poroporvarit siitä loitolla.*** He kyllä kaikessa hiljaisuudessa tuntevat itsensä sen kannattajiksi, mutta kieltäytyvät tunnustamasta tätä julkisesti liittymällä sen. jäseniksi. ***Mutta siten todella mullistavaa aatetta ajava organisaatio saa jäsenikseen ainoastaan kaikkein toimivimmat ja tarmokkaimmat propagandan sille hankkimista kannattajista.*** Juuri tämä luonnollisen valinnan takaama liikkeen jäsenistön toimeliaisuus on yhtä tarmokkaan propagandatoiminnan jatkumisen kuin myös aatteen toteuttamiseksi käydyn menestyksellisen taistelun edellytys.

Suurin vaara, mikä jotakin liikettä voi uhata, on liian nopean menestyksen johdosta suunnattomasti kasvanut jäsenmäärä. Sillä yhtä visusti kuin kaikki pelkurimaiset ja itsekkyyteen taipuvat ihmiset karttelevat jokaista liikettä, jonka täytyy käydä

katkeraa taistelua, yhtä kiireesti näiden on tapana pyrkiä sen jäseniksi, niin pian kuin kehitys osoittaa liikkeen olevan todennäköisesti saavuttamassa suuren menestyksen tai jo sen saavuttaneen.

Tämän syyksi on luettava se ilmiö, että monetkin voittoisat liikkeet ennen ratkaisevaa voittoaan tai paremminkin sanoen, ennen kuin saavat tahtonsa lopullisesti täytäntöön, selittämättömän sisäisen heikkouden vaikutuksesta jäävät äkkiä polkemaan paikoilleen, luopuvat taistelusta ja lopulta nukkuvat nahkoihinsa. Niiden ensimmäisen voiton johdosta on niiden järjestöön liittynyt niin paljon huonoja, arvottomia, mutta erittäinkin pelkurimaisia aineksia, että nämä ala-arvoiset vähitellen saavuttavat ylivallan taistelukelpoisten suhteen ja nyt pakottavat liikkeen omien pyyteidensä palvelukseen, painavat sen oman, kovin niukan sankarimaisuutensa matalalle tasolle eivätkä pane tikkua ristiin täydentääkseen alkuperäisen aatteen voittoa. Kiihkeästi tavoiteltu päämäärä on silloin hävinnyt olemattomiin, taisteluvoima herpautunut tai, niin kuin porvarillisen maailman on sellaisessa tapauksessa tapana erittäin osuvasti sanoa: »Viiniin on tullut vettä sekaan.» Eikä silloin enää maailmoja valloiteta.

Sen vuoksi on aivan välttämätöntä, että jokaisen liikkeen on suorastaan itsesäilytysvaistonsa nimessä, niin pian kuin menestys rupeaa sitä suosimaan, heti paikalla lopetettava uusien jäsenten otto ja siitä lähtien ainoastaan äärimmäisen varovasti ja mitä perinpohjaisimmin asiaa harkittuaan ryhdyttävä järjestöään suurentamaan. Ainoastaan sillä keinoin se voi säilyttää liikkeen ydinjoukon turmeltumattoman terveenä ja raikkaana. ***Sen täytyy pitää huoli siitä, että siitä lähtien yksinomaan tuo ydinjoukko pääsee liikettä ohjaamaan eteenpäin, s.o. päättää propagandatoiminnasta, jonka on määrä johtaa sen yleiseen tunnustamiseen, ja vallan haltijana ryhtyy niihin toimenpiteisiin, jotka ovat välttämättömiä sen aatteiden toteuttamiseksi käytännössä.***

Vanhan liikkeen peruskantajoukosta käsin ei sitten ole ainoastaan miehitettävä kaikkia vallatun alueen tärkeimpiä asemia, vaan myös muodostettava koko johto. Ja näin pitää jatkaa siihen saakka, kunnes siihenastiset puolueen periaatteet ja opit ovat muuttuneet uuden valtion perustaksi ja sisällöksi. Vasta sitten voidaan vähitellen antaa liikkeen hengestä syntyneelle tuon valtion erikoiselle valtiomuodolle ohjat käteen. Mutta sekin tapahtuu tavallisesti ainoastaan molemminpuolisen kamppailun tietä, koska siinä ei ole niinkään suuressa määrin kysymys inhimillisestä käsityksestä ja tiedosta kuin sellaisten voimien tiimellyksestä ja vaikutuksesta, jotka kyllä ennakolta tunnetaan, mutta joita ei pystytä ikuisesti ohjailemaan.

Kaikkien suurten liikkeiden, olivatpa ne uskonnollis- tai valtiollisluonteisia, on saavuttamastaan valtavasta menestyksestä kiittäminen ainoastaan tämän periaatteen tuntemusta ja käyttämistä, mutta erityisesti on aivan

mahdoton ajatellakaan pysyvää menestystä, jollei näitä lakeja oteta huomioon.

Puolueen propagandanohjaajana en ainoastaan ponnistanut voimiani valmistaakseni maaperää myöhemmän liikkeen suuruudelle, vaan omaksumalla hyvin jyrkän kannan tässä työssä vaikutin myös siihen suuntaan, että järjestöön saataisiin ainoastaan parhainta mahdollista ainesta. Sillä kuta jyrkempisävyistä ja kirpeämpää propagandani oli, sitä varmemmin se peloitti pois heikkomaiset ja epäröivät luonteet ja esti näitä tunkeutumasta järjestömme ensimmäiseen ydinjoukkoon. He mahdollisesti pysyivät liikkeemme kannattajina, mutta eivät suinkaan ääneen sitä korostaen, vaan pelokkaasti salaten sen tosiasian. Kuinka monet tuhannet tuohon aikaan minulle vakuuttivatkaan, että he kyllä oikeastaan sinänsä ovat ihan kaikessa samaa mieltä, mutta eivät kuitenkaan missään nimessä voi olla liikkeemme jäseniä. Liike oli muka niin jyrkkä, että siihen jäsenenä kuuluminen saattoi ihmisen mitä pahimpien epäilysten alaiseksi, jopa vaaroille alttiiksi, niin ettei sopinut moittia rauhallista, kunniallista kansalaista, jos hän ainakin toistaiseksi pysyttelisi siitä syrjässä, vaikka hänen sydämensä kylläkin täysin oli liikkeen puolella.

Ja hyväpä niinkin.

Jos nuo miehet, jotka sisimmässään eivät ollenkaan kannattaneet vallankumousta, olisivat siihen aikaan kaikki tulleet puolueeseemme, vieläpä sen jäseninä, silloin voisimme pitää itseämme nykyhetkenä hurskaana veljeskuntana, mutta emme enää nuorena taisteluintoisena liikkeenä.

Se elävä ja päälle käyvä muoto, jonka siihen aikaan propagandallemme annoin, on liikkeemme jyrkkää suuntaa lujittanut ja taannut sen pysyväksi, koska nyttemmin ainoastaan jyrkkä-tuumaiset miehet — poikkeuksia lukuun ottamatta — olivat valmiit liittymään sen jäseniksi.

Mutta samalla propagandallamme oli kuitenkin semmoinen vaikutus, että jo lyhyen ajan kuluttua monet sadattuhannet sisimmässään eivät ainoastaan myöntäneet meidän olevan oikeassa, vaan toivoivat meille voittoa, vaikka omakohtaisesti olivatkin liian arkoja mitään uhraamaan sen puolesta, saati liittymään sen jäseniksi.

Vai 1921 keskipaikkeille saakka saattoi tällainen pelkkä kannattajien hankkimistoiminta vielä riittää ja olla liikkeelle hyödyksi. Mutta erinäiset mainitun vuoden keskikesällä sattuneet tapaukset kuitenkin osoittivat suotavaksi, että nyt, kun propaganda oli vähitellen saavuttanut näkyvää menestystä, järjestö oli sovellettava sen mukaan ja sitä kehitettävä sen rinnalla.

Kansallisten haaveilijoiden ryhmän, joita puuhissaan tuki ja suosi puolueen silloinen puheenjohtaja, yritys temmata liikkeen johto käsiinsä johti tuon pienen juonen raukeamiseen tyhjiin ja yleiskokous uskoi koko liikkeen yksimielisesti minun käsiini. Samalla hyväksyttiin uusi säädös, jolla koko vastuu siirrettiin liikkeen puheenjohtajalle, valiokunnan päätökset periaatteellisesti poistettiin ja valiokunnan tilalle saatettiin voimaan työnjaon järjestelmä, mikä sitten on mitä siunauksellisimmalla tavalla täyttänyt tehtävänsä.

Otin elokuun 1 p:nä 1921 suorittaakseni tämän liikkeen sisäisen uudestijärjestelytyön ja sain siinä apua erinäisiltä oivallisilta voimilta, jotka mielestäni on syytä vielä mainita erikoisessa yhteydessä.

Yrittäessäni nyt käyttää propagandan saavutuksia organisaatiotyössä hyväkseni ja siten ne vakauttaakseni minun täytyi tehdä loppu koko monista siihenastisista tavoista ja tottumuksista ja sen sijaan ottaa noudatettaviksi periaatteita, joita ei ainoallakaan ennestään olemassa olevalla puolueella ollut ja joita - ne eivät edes olisi tunnustaneetkaan.

Vuosina 1919-20 liikkeen johdossa oli ollut valiokunta, joka valittiin jäsenkokouksissa, jotka vuorostaan määräsi laki. Valio-kunnan muodostivat rahastonhoitaja ja tämän varamies, sihteeri ja samoin tämän varamies sekä sen päänä puheenjohtaja ja varapuheenjohtaja. Lisäksi oli vielä jäsenasioidenhoitaja, propagandapäällikkö ja erinäisiä apujäseniä.

Tuo valiokunta oli, niin hullunkuriselta kuin se tuntuikin, oikeastaan juuri saman laitoksen ruumiillistuma, mitä vastaan meidän liikkeemme itsensä oli määrä taistella, nimittäin parlamentarismin ruumiillistuma. Sillä oli itsestään selvää, että siinä oli kysymyksessä periaate, joka alkaen pienimmästä paikallis-osastosta myöhäisempiä piirejä, piirikuntia ja maakuntia myöten oli juuri sama järjestelmä ruumiillistuneena, josta me kaikki kärsimme silloin ja yhä vieläkin kärsimme.

Oli välttämättömän tarpeellista saada tähän ennen pitkää muutos, jollei mieli liikkeen oman sisäisen organisaation huonon perustuksen vuoksi mennä ainiaksi pilalle ja siten käydä kykenemättömäksi täyttämään aikanaan korkeaa kutsumustaan.

Valiokunnanistunnot, joista pidettiin pöytäkirjaa ja joissa äänestettiin ja tehtiin päätöksiä enemmistön perusteella, olivat tosiaankin kuin parlamentti pienoiskoossa. Niistäkin puuttui tykkänään mieskohtaista vastuuta ja vastuunalaisuutta. Niissäkin oli vallalla sama mielettömyys ja järjettömyys kuin suurissa valtiollisissa edustuslaitoksissamme. Tähän valiokuntaan nimitettiin pöytäkirjurit, nimitettiin miehet hoitamaan raha-asioita, toiset huolehtimaan järjestön jäsenasioista, kolmannet hoitelemaan propagandaa ja Herra ties' mitä kaikkea vielä muuta, mutta sitten käskettiin kaikkien yhdessä määritellä kantansa jok'ainoassa eri kysymyksessä ja ratkaista ne äänestyksellä. Siis se mies, jonka hoidossa oli propaganda, äänesti asiassa, joka kuului rahastonhoitajan

tehtäviin, tämä vuorostaan äänesti asiassa, joka koski itse organisointityötä, ja tämän hoitaja taas kysymyksessä, joista ainoastaan pöytäkirjurien olisi pitänyt huolehtia, jne.

Mutta mitä varten sitten ollenkaan määrättiinkään erikoinen mies hoitamaan propagandaa, koska kerran rahastonhoitaja, pöytäkirjuri, jäsenasioidenhoitaja jne. saivat päättää ja määrätä tämän alaan kuuluvissa asioissa, se tuntui terveistä aivoista yhtä käsittämättömältä kuin se olisi käsittämätöntä, että jossakin suuressa teollisuusyrityksessä täytyisi toisten osastojen johtajien tai suunnittelijoiden aina ratkaista liikkeen toisten haarojen ja osastojen alaan kuuluvia kysymyksiä, joilla ei ole yhtään mitään tekemistä heidän omien tehtäviensä kanssa.

Minä en alistunut semmoiseen mielettömyyteen, vaan jättäydyin jo aivan lyhyen ajan kuluttua pois koko istunnoista. Hoidin propagandan ja sillä hyvä, ja muuten kieltäydyin ottamasta kuuleviin korviini, kun mikä tahansa sen alan poropeukalo pyrki neuvomaan ja mestaroimaan. Aivan samoin kuin itse puolestani varoin sotkeutumasta toisten asioihin.

Kun sitten uusien sääntöjen hyväksytyiksi tultua jouduttuani puheenjohtajan paikalle olin saanut tarpeellisen arvovallan ja vastaavat oikeudet, tästä vallattomuudesta tehtiin heti paikalla loppu. Valiokunnan päätösten sijaan otettiin käytäntöön ehdottoman vastuunalaisuuden periaate.

Puheenjohtaja on vastuunalainen liikkeen koko johdosta. Hän jakaa tehtävät hänen alaisinaan oleville valiokunnan samoin kuin mahdollisesti näiden lisäksi tarvittaville voimille Nuo herrat ovat sitten jokainen täydellisesti vastuussa kullekin uskotusta tehtävästä. He ovat ainoastaan puheenjohtajan alaisia, jonka on pidettävä huoli kaikkien yhteistoiminnasta, ja hänen on myös valitsemalla asianomaiset henkilöt ja antamalla tehtävien yleiset suuntaviivat itse saatava tuo yhteistoiminta aikaan.

Tämä periaatteellisen vastuunalaisuuden laki on vähitellen liikkeen keskuudessa vakiintunut itsestään selväksi asiaksi, ainakin sikäli kuin on kysymys puolueen johdosta. Pienissä paikallisyhdistyksissä ja ehkä myös maakunta- ja piiriosastoissa kestänee vielä vuosikausia, ennen kuin nämä periaatteet saadaan voimaan, koska tietystikin jänishousut ja poropeukalot asettuvat aina niitä vastustamaan; heidän mielestään yksin vastaaminen jostakin toimenpiteestä on aina epämieluista; he tuntevat olonsa vapaammaksi ja miellyttävämmäksi, jos aina vaikean ratkaisun kysymykseen tullessa voisivat saada ns. valiokunnan enemmistön selkäpuolensa suojaksi. Mutta minun käsittääkseni on välttämätöntä asettua ehdottoman jyrkästi vastustamaan semmoista ajatustapaa; vastuun pelkäämiselle ei saa tehdä mitään myönnytyksiä, ja siten on, vaikka vasta pitkienkin aikojen kuluttua, saatava syntymään johtajanvelvollisuudesta ja johtajankyvystä sellainen käsitys, joka nostaa johto-paikoille ainoastaan ne, jotka kohtalo todella on sellaiseen kutsunut ja valinnut.

Mutta joka tapauksessa täytyy liikkeen, joka pyrkii taistelemaan parlamentaarista mielettömyyttä vastaan, itse olla siitä vapaa. Se voi myös yksinomaan sellaisella perustalla saada voimaa taisteluunsa.

Liike, joka enemmistövallan aikana asettuu kaikessa ja joka asiassa johtaja-ajatuksen ja siitä johtuvan ehdottoman vastuun periaatteen kannalle, pääsee joskus vielä matemaattisen varmasti nykyisestä asiaintilasta voitolle ja suoriutuu taistelusta voittajana.

Tämä ajatus johti liikkeen omassa keskuudessa sen täydelliseen uudesti järjestelyyn. Ja sitä johdonmukaisesti edelleen kehitettäessä myös liikkeen taloudellisen puolen erittäin jyrkkään erottamiseen yleisestä poliittisesta johdosta. Periaatteellisesti vastuunalaisuuden ajatus ulotettiin myös kaikkiin puolueen liikeyrityksiin, ja tämä johti nyt pakostakin samassa määrässä niiden tervehtymiseen kuin ne nyt, vapautuneina poliittisista vaikutuksista, järjestettiin täydelleen taloudellisten näkökohtien mukaan.

Minun tullessani syksyllä 1919 silloiseen kuuden miehen puolueeseen sillä ei ollut toimistopaikkaa, ei ainoaakaan toimi-henkilöä, eipä edes omia lomakkeita eikä leimoja, ei ollut mitään painettua. Valiokunnan istuntohuoneena oli ensinnä Herrnkadun varrella oleva ravintola, myöhemmin Gasteigin varrella sijaitseva kahvila. Tuo oli mahdoton olotila tuollainen. Lähdinkin sitten jo vähän ajan kuluttua liikkeelle ja tutkin koko joukon Münchenin ravintoloita ja tarjoilupaikkoja saadakseni vuokratuksi puolueelle yksityishuoneen tai jonkin muun sopivan suojan. Entisessä Sterneckerbräussa Tal'issa oli pieni holvikattoineen huone, joka oli aikoinaan ollut Baijerin valtaneuvosten ryyppy-huoneena. Se oli synkkä ja pimeä ja sopi sen vuoksi yhtä hyvin entiseen tarkoitukseensa kuin vastasi huonosti sille suunniteltua uutta käyttöä. Se ahdas kuja, johon sen ainoa ikkuna aukeni, oli niin kapea, että huone pysyi kirkkaimpana kesäpäivänäkin synkkänä ja pimeänä. Siitä tuli meidän ensimmäinen toimistomme Koska vuokraa oli ainoastaan viisikymmentä markkaa kuussa (meille jättiläissumma tuohon aikaan!), emme voineet suuria vaatimuksia asettaakaan, emme liioin esittää valituksia senkään johdosta, kun vielä juuri ennen meidän sinne muuttoamme aikoinaan valtaneuvoksia varten määrätty seinä-laudoitus purettiin kiireen kauppaa pois, niin että koko suoja nyt pikemminkin muistutti hautaholvia kuin toimistohuonetta.

Ja kuitenkin jo tämä oli suunnaton edistysaskel. Vähän kerrassaan huoneeseen saatiin hankituksi sähkövalot, vielä kauemmin kesti, ennen kuin saatiin puhelin; sitten huoneeseen tuli pöytä ja muutamia lainatuoleja, vihdoin avonainen laudakko, vielä vähän myöhemmin kaappi; kaksi tarjoilupöytää, jotka olivat isännän omaisuutta, toimivat lentolehtisten, julisteiden yms. pitopaikkoina.

Siihenastisen liikkeen hoito, s.o. sen ohjailu kerran viikossa pidetyistä valiokunnanistunnoista käsin, ei ajan mittaan käynyt päinsä. Ainoastaan liikkeen

palkkaama toimihenkilö saattoi taata liikkeen juoksevien asioiden hoidon.
Se oli siihen aikaan kovin vaikeaa. Liikkeessä oli vielä niin vähän jäseniä, että oli työ ja tuska keksiessä heidän joukostaan miestä, joka vaati puolestaan mahdollisimman vähän, mutta pystyi tyydyttämään liikkeen mitä monipuolisimmat tarpeet.
Ensimmäiseksi liikkeen taloudenhoitajaksi valittiin, kun kauan oli etsitty, sotamies, entinen toverini Schüssler. Hän oli ensi alussa uudessa toimistossamme joka päivä kuudesta kahdeksaan illalla, sitten myöhemmin viidestä kahdeksaan, lopulta joka iltapäivä, ja vähän ajan kuluttua hänet otettiin kokonaan liikkeen palvelukseen, ja nyt hän sitten hoiti virkaansa aamusta yömyöhään. Hän oli yhtä uuttera kuin suora, läpeensä rehellinen mies, joka omasta puolestaan ponnisti kaikki voimansa ja erikoisesti oli liikkeen uskollinen kannattaja. Schussler toi mukanaan pienen Adler-kirjoituskoneen, joka oli hänen yksityis-omaisuuttaan. Se oli ensimmäinen senlaatuinen meidän liikkeemme palveluksessa oleva kapine. Myöhemmin puolue lunasti sen omakseen vähittäismaksuin. Pieni kassakaappi tuntui meistä välttämättömältä turvataksemme kortiston ja jäsenkirjat varkaiden sormilta. Sitä ei niin ollen hankittu sitä varten, että siihen olisi sijoitettu ne suuret rahasummat, joita meillä muka siihen aikaan oli. Päinvastoin, kaikki tyynni oli äärimmäisen niukkaa, ja monet kerrat pistin itse lisää omista pienistä säästöistäni.
Puolentoista vuoden päästä toimistopaikka oli käynyt liian ahtaaksi, ja sitten muutettiin uuteen huoneistoon Corneliuskadun varrelle. Taaskin muutettiin ravintolahuoneistoon, mutta nytpä meillä ei ollutkaan enää hallussamme yksi ainoa, vaan kerrassaan kolme huonetta ja lisäksi vielä iso toimistosuoja. Se oli siihen aikaan meidän mielestämme jo aika paljon. Täällä olimme marraskuuhun asti v. 1923.
Joulukuussa 1920 hankimme haltuumme »Völkischer Beobachter»-lehden. Tästä lehdestä, joka jo nimensä mukaisesti (Kansallinen Huomioitsija) yleensä ajoi kansallista asiaa, oli nyt määrä tehdä kansallissosialistisen puolueen äänenkannattaja. Se ilmestyi ensin kahdesti viikossa, v:n 1923 alussa se muutettiin päivälehdeksi, ja elokuun lopulla 1923 se sai myöhäisemmältä ajalta tunnetun suuren kokonsa.
Noihin aikoihin jouduin, kun olin täydellinen vastaalkaja sanomalehtialalla,, maksamaan monet kalliit oppirahatkin.
Sinänsä jo täytyi sen tosiasian, että tuskin oli olemassa yhtään ainoaa todella merkitsevää kansallista sanomalehteä suunnattoman juutalaisen lehdistön vastapainona, antaa aika lailla ajattelemisen aihetta. Se johtui, niin kuin sittemmin itse saatoin lukemattomat kerrat käytännössä todeta, hyvin suureksi osaksi siitä, että ns. kansalliset yritykset kovin suureksi osaksi pantiin liikemiehen kannalta alulle erittäin heikosti. Niitä johdettiin aivan liian suuressa määrin sen näkökohdan mukaan, että mielipiteet ja mielenlaatu oli otettava huomioon

ennen kykyä. Aivan väärä kanta, koska kerran mielipiteet eivät saa olla mitään ulkonaista, vaan saavat juuri kauneimman ilmenemyksensä aikaansaannoksina. Joka luo kansalleen todella jotakin arvokasta, ilmaisee sillä tavoin yhtä arvokasta mielenlaatua, jota vastoin toinen, joka ainoastaan teeskentelee tiettyjä mielipiteitä, suorittamatta todellisuudessa kansalleen hyödyllisiä palveluksia, on jokaisen todellisen mielipiteen tuholainen. Hän rasittaa yhteisöäkin tuolla mielenlaadullaan.

Myöskin »Völkischer Beobachter» oli, niin kuin jo nimi sanoo, ns. »kansallinen» sanomalehti, siinä oli samat avut ja ennen kaikkea vielä enemmän samoja vikoja ja heikkouksia, jotka haittasivat kansallisia laitoksia. Niin kunniallista kuin sen sisällys olikin, yrityksen johto oli liikemiehen kannalta aivan mahdotonta. Senkin keskuudessa oli vallalla mielipide, että kansallisten lehtien piti pysyä pystyssä kansallisten ihmisten lahjojen ja uhrausten turvin, sen sijaan että niiden on pidettävä puolensa kilpailussa toisten kanssa ja että on siivotonta ajatella, että liikkeen taloudellisen johdon laiminlyönnit ja huolimattomuudet tai virheet on maksettava hyväntahtoisten isänmaallisten ihmisten lahjoituksilla.

Olen joka tapauksessa kaikin voimin pyrkinyt tekemään lopun moisesta asiaintilasta, jonka arveluttavuuden kohta käsitin, ja onni olikin minulle sikäli suopea, että salli minun tulla tuntemaan miehen, joka sittemmin ei ole ainoastaan lehden, vaan myös koko puolueen taloudenhoitajana tehnyt liikkeelle tavattoman arvokkaita palveluksia. Tulin v. 1914, siis rintamalla (siihen aikaan hän oli vielä esimieheni) tuntemaan puolueemme nykyisen päätaloudenhoitajan Max Amannin. Nelivuotisena sota-aikanani minulla oli tilaisuus melkein taukoamatta havaita ja tarkata tulevan avustajani erinomaista kyvykkyyttä, uutteruutta ja mitä tarkinta tunnollisuutta.

Sydänkesällä 1921, kun liike oli joutunut vaikeaan murrokseen ja kun en enää voinut olla muutamiin toimihenkilöihimme tyytyväinen, jopa olin eräästä saanut mitä katkerimpia kokemuksia, käännyin entisen rykmenttitoverini puoleen, jonka eräänä päivänä sattumalta tapasin, ja pyysin häntä rupeamaan liikkeemme taloudenhoitajaksi. Kauan aikaa epäröityään — hänellä oli toimi, jossa oli hyvät tulevaisuuden mahdollisuudet — Amann vihdoin suostui, mutta asetti nimenomaiseksi ehdoksi, ettei hänen ikinä tarvitse ruveta kaikkien mahdollisten asioista mitään tietämättömien valiokuntien käskyläiseksi, vaan että hän tunnustaa yhden ainoan herran ja isännän.

Liikkeemme todella laajan liikemiessivistyksen saaneen pää-taloudenhoitajan häviämättömänä ansiona pysyy, että hän sai aikaan järjestyksen ja siistin komennon puolueen liikeyrityksiin. Ne kehittyivät sittemmin esikuvallisiksi, eikä niiden tasoille pystynyt pääsemään ainoakaan liikkeen alaosasto, saati niitä voittamaan. Mutta niin kuin aina elämässä, ylivoimainen kyky ja kunnollisuus herättävät usein toisissa kateutta ja karsautta. Siihen täytyi tietysti valmistautua

tässäkin tapauksessa ja ottaa se rauhallisesti mukaan laskelmissa.
Jo v. 1922 oli yleensä varmat suuntaviivat liikkeen sekä taloudellisessa toiminnassa että puhtaasti järjestörakenteessa. Oli jo olemassa täydellinen keskuskortisto, joka käsitti kaikki liikkeeseen kuuluvat jäsenet. Samoin liikkeen rahoitus oli saatettu terveille urille. Juoksevat menot oli peitettävä juoksevilla tuloilla, ylimääräisiä tuloja käytettiin ainoastaan ylimääräisiin menoihin. Huolimatta kireistä ajoista liike pysyi siten, joitakin pieniä juoksevia laskuja lukuun ottamatta, melkein velattomana, jopa sen onnistui jatkuvasti kartuttaa varojaan. Työskenneltiin niin kuin yksityisyrityksissä: henkilökunnan oli kunnostauduttava työsuorituksillaan eikä se missään tapauksessa saanut vedota kuuluisaan »oikeaan ajatustapaansa». Jokaisen kansallissosialistin mielipiteet ja ajatustapa ilmenevät ennen muuta hänen auliutenaan, ahkeruutenaan ja pystyväisyytenään kansayhteisön hänelle uskomassa työssä. Joka ei sillä paikalla täytä velvollisuuttaan, älköön yrittäkökään kehuskella mielipiteillään, joita vastaan hän todellisuudessa rikkoo. Puolueen uusi taloudenhoitaja ajoi, välittämättä rahtuakaan kaikista mahdollisista painostusyrityksistä, äärimmäisen tarmokkaasti sitä katsantokantaa, etteivät puolueen liikeyritykset saa muodostua laiskanviroiksi liikkeen työnhaluttomille kannattajille tai jäsenille. Liikkeen, joka niin täsmällisessä muodossa taistelee nykyisen hallintokoneistomme puoluerämettyneisyyttä vastaan, täytyy pitää oma koneistonsa puhtaana moisista pahoista tavoista. Sattui semmoistakin, että sanomalehden toimitukseen otettiin toimihenkilöitä, jotka olivat ennen kuuluneet Baijerin kansanpuolueeseen, mutta työsaavutustensa perusteella osoittautuivat erinomaisen ansiokkaiksi. Tällaisista yrityksistä oli ylipäänsä erittäin suotuisat tulokset. Juuri siten, että todellisille saavutuksille myönnettiin rehellisesti ja avoimesti tunnustus, liike valloitti noiden toimihenkilöiden sydämet nopeammin ja perinpohjaisemmin kuin muuten olisi koskaan voinut olla asianlaita. Heistä tuli tuonnempana hyviä kansallissosialisteja ja he pysyivätkin semmoisina, eivät ainoastaan puheissaan, vaan näyttivät sen toteen tunnollisella, kunnollisella ja rehellisellä työllään, jota suorittivat uuden liikkeen palveluksessa. Muuten oli itsestään selvää, että kykenevä puoluetoveri asetettiin yhtä ansiokkaan ei-puoluetoverin suhteen etusijalle. Mutta kukaan ei saanut mitään tointa yksinomaan puolueeseen kuulumisen perusteella. Se seikka, että uusi taloudenhoitaja noudatti näitä periaatteita järkähtämättömän päättävästi ja pani ne vähän kerrassaan täytäntöön, kaikesta vastustuksesta välittämättä, koitui myöhemmin liikkeelle suureksi hyödyksi. Ainoastaan sen ansiosta oli mahdollista, että vaikeana inflaatioaikana, jolloin kymmeniätuhansia liikeyrityksiä meni nurin ja tuhansien sanomalehtien täytyi lakata ilmestymästä, liikkeen taloudellinen toiminta ei joutunut pysähdyksiin, vaan pystyi täyttämään tehtävänsä, eikä siinä kyllin, vaan »Völkischer Beobachter» kehittyi yhä edelleen. Noihin aikoihin se oli päässyt suurten sanomalehtien joukkoon.

Vuosi 1921 oli siinäkin suhteessa merkityksellinen, että minun onnistui asemani nojalla puolueen puheenjohtajana vähän kerrassaan vapauttaa myös liikkeen eri taloudelliset yritykset niin ja niin monen valiokunnan jäsenen arvosteluilta ja turhilta puheilta. Tämä oli tärkeää, koska mihinkään tehtävään ei olisi voitu saada todella kyvykästä miestä, jos kaiken maailman poropeukalot, jotka olivat tietävinään kaiken paremmin, olisivat milloin tahansa päässeet asioihin sekaantumaan, mistä olisi ollut seurauksena auttamaton sekamelska. Minkä jälkeen tuollaiset rikkiviisaat sitten useimmissa tapauksissa painuivat kaikessa hiljaisuudessa tiehensä nuuskimaan itselleen ja valvovalle tarkastelevalle toiminnalleen uutta temmellyskenttää. Oli ihmisiä, jotka ihan kuin potivat sellaista merkillistä tautia, että huomasivat aina ja kaikessa jotakin huomautettavaa; he olivat pysyvästi kuin pakahtuakseen täynnä mitä mainioimpia suunnitelmia, ajatuksia, ehdotuksia, tuumia, menetelmiä. Heidän ihanteellisin ja korkein päämääränsä oli sitten useimmissa tapauksissa sellaisen valiokunnan perustaminen, jonka olisi valvovana elimenä muka asiantuntijana nuuskittava toisten ihmisten kunnollista työtä. Miten loukkaavaa ja miten epäkansallissosialistista on, että miehet, jotka eivät asioita ymmärrä, tuppautuvat tämän tästä näyttämään viisauttaan todellisille ammattimiehille, sitä monikaan noista valiokunta-intoilijoista ei tainnut ollenkaan käsittää. Minä joka tapauksessa katsoin velvollisuudekseni ryhtyä suojelemaan kaikkia liikkeen kunnollisesti työskenteleviä ja vastuunalaisia voimia tuollaisilta aineksilta, antamaan heille tarpeellista selkänojaa ja takaamaan heille vastaisuudessa vapaat työskentelynmahdollisuudet.

Parhain keino muuten, miten päästä eroon tuommoisista valiokunnista, jotka eivät tehneet mitään tai ainoastaan rustasivat päätöksiä, joita oli käytännössä mahdoton toteuttaa, oli se, että niille annettiin jokin todellinen työ. Täytyi väkisinkin nauraa, miten äänettömästi tuommoinen yhdistys silloin painui matkoihinsa ja yks'kaks' hävisi ihan jäljettömiin Ajattelin silloin aina maamme suurinta sentapaista laitosta, valtiopäiviä. Miten äkkiä sieltäkin kaikki haihtuisivat kuin akanat tuuleen, jos niille jaarittelun ja lörpöttelyn asemesta annettaisiin tehtäväksi jokin todellinen työ, ja vielä sellainen työ, että se olisi jokaisen noiden suupalttien suoritettava omalla mieskohtaisella vastuullaan.

Jo tuohon aikaan niin kuin yleensä aina esitin sen vaatimuksen, että samoin kuin kaikkialla yksityiselämässä, niin on liikkeemme keskuudessakin kunkin sen eri liikeyrityksen kohdalta etsittävä siihen asti, kunnes kullekin paikalle löydetään ilmeisesti kykenevät ja rehelliset virkailijat, hoitajat tai ohjaajat. Mutta sitten näille oli määrättävä ehdoton arvovalta ja toimintavapaus alaspäin ja ehdoton vastuu ylöspäin, eikä tällöin saa arvovaltaa alaistensa suhteen ainoakaan, joka ei itse paremmin taida kysymyksessä olevaa työtä. Kahden vuoden aikana sain ajetuksi tämän tahtoni yhä suuremmassa määrin perille, ja nyt se jo on liikkeemme keskuudessa, ainakin niin pitkälle kuin ylin johto ulottuu, itsestään

selvä asia.

Tämän menettelytavan ilmeinen menestys tuli näkyviin marraskuun 9 p:nä 1923: kun neljä vuotta sitä ennen liityin liikkeeseen, sillä ei ollut vielä omaa leimasintakaan. Marraskuun 9 p:nä 1923 puolueemme lakkautettiin ja sen omaisuus takavarikoitiin. Tämän arvo kohosi, kaikki arvoesineet ja sanomalehti mukaan luettuina, jo runsaasti sataan seitsemäänkymmeneen tuhanteen kultamarkkaan.

12. luku

AMMATTIYHDISTYSKYSYMYS.

Liikkeemme nopea kasvu pakotti meidät v. 1922 määrittelemään kantamme eräässä kysymyksessä, joka ei ole täydellisesti ratkennut vielä tänäkään päivänä.

Pyrkiessämme tutkimaan niitä menetelmiä, jotka nopeimmin ja helpoimmin raivaisivat liikkeellemme tien suurten joukkojen sydämiin, törmäsimme aina uudelleen samaan väitteeseen, etteivät työläiset ikinä voi täysin kuulua meille, niin kauan kuin heidän etujensa valvonta puhtaasti ammatillisella ja taloudellisella alalla on toisinajattelevien ja näiden poliittisten järjestöjen käsissä.

Tuossa väitteessä oli tietenkin paljon perää. Työläinen, joka oli toimessa jossakin yrityksessä, ei yleisen käsityksen mukaan voinut ollenkaan olla ja tulla toimeen, jollei liittynyt jäseneksi johonkin ammattiyhdistykseen. Ei siinä kyllin, että hänen ammattinsa näytti ainoastaan siten olevan turvattu, hänen asemansa yrityksen palveluksessa tuntui ajan pitkään mahdolliselta ainoastaan hänen ollessaan ammattiyhdistyksessä jäsenenä. Työläisten enemmistö oli ammattiyhdistysten jäseniä. Nämä olivat ylipäänsä käyneet palkkataistelut ja solmineet palkkatariffit ja työsopimukset, jotka nyt turvasivat työntekijöille erisuuruiset tulot. Epäilemättä *noiden taistelujen tulokset koituivat kaikkien saman yrityksen* työläisten hyväksi, ja ainakin kunnollisesti, rehellisesti ajattelevalle miehelle täytyi siitä aiheutua tunnonsoimauksia, kun hän kylläkin pisti ammattiyhdistysten taisteluilla hankitun palkan taskuunsa, mutta itse pysytteli taistelusta erossa.

Tavallisten porvarillisten yrittäjien kanssa oli näistä ongelmista vaikea keskustella. He eivät ymmärtäneet (tai eivät halunneet ymmärtää) kysymyksen aineellista enempää kuin moraalistakaan puolta. Vihdoin heidän omat luulotellut taloudelliset etunsa jo ennakolta puhuvat kaikkia heidän alaistensa työ-voimien yhteenliittymisiä vastaan, niin että jo siitä syystä useimpien on vaikea arvostella asiaa ennakkoluulottomasti. Tässä asiassa siis on niin kuin monesti muutenkin välttämätöntä kääntyä asian ulkopuolella olevien puoleen, koska heitä ei ole vaanimassa se kiusaus, että pääasia jää sivuseikkojen vuoksi huomaamatta. Nämä sitten hyvällä tahdolla kykenevät paljon helpommin ymmärtämään asian, joka joka tapauksessa kuuluu meidän nykyisen ja vastaisen elämämme tärkeimpiin.

Olen jo tämän kirjan edellisessä osassa ilmaissut mielipiteeni ammattiyhdistysten olemuksesta ja tarkoituksesta ja välttämättömyydestä. Silloin asetuin sille

kannalle, että niin kauan kuin ei valtion toimenpitein (jotka kuitenkin useimmissa tapauksissa jäävät tuloksettomiksi) tai yleisen uuden kasvatuksen tietä saada aikaan muutosta työnantajien suhtautumisessa työntekijöihin, jälkimmäisillä ei ole mitään muuta keinoa, kuin vedoten oikeuksiinsa yhdenvertaisena sopimuskumppanina talouselämässä itse valvoa etujaan. Tähdensin edelleen sitä, että semmoinen omien etujen valvonta on kyllä kokonaisen kansa-yhteisön etujen mukaista, jos sen avulla saadaan ehkäistyksi yhteiskunnalliset vääryydet, jotka aikoinaan pakostakin aiheuttavat kansan koko yhteisölle pahoja vaurioita. Selitin edelleen, että tämmöinen välttämättömyys täytyy ottaa huomioon, niin kauan kuin yrittäjien joukossa on henkilöitä, joilla ei omasta takaa ole lainkaan yhteiskunnallisten velvollisuuksien eikä edes kaikkein alkeellisimpien ihmisoikeuksienkaan tuntoa; ja tein siitä sen johtopäätöksen, että jos kerran sellaista itsepuolustusta pidetään välttämättömänä, sen muotona voi sen tarkoituksesta johtuen olla ainoastaan työntekijöiden liittyminen yhteen ammattiyhdistysten perusteella.

Tämä minun yleinen käsitykseni ei ollut liioin v. 1922 lainkaan muuttunut. Mutta nyt täytyi tämän kysymyksen suhteen omaksutulle asenteelle keksiä selvä ja varma, täsmällinen määritelmä. Ei käynyt tyytyminen yhä edelleenkin yksinkertaisesti vain käsityksiin, vaan oli välttämätöntä tehdä niistä käytännölliset johtopäätökset.

Oli siis vastattava seuraaviin kysymyksiin:

1. *Ovatko ammattiyhdistykset välttämättömiä?*
2. *Pitääkö kansallissosialistisen puolueen itsensä harjoittaa ammattiyhdistystoimintaa tai opastaa jäsenensä jossakin muodossa semmoiseen toimintaan?*
3. *Millainen pitää kansallissosialistisen ammattiyhdistyksen olla? Mitkä ovat meidän tehtävämme ja niiden tarkoitusperät?*
4. *Miten saamme sellaisia ammattiyhdistyksiä syntymään?*

Ensimmäiseen kysymykseen luulen oikeastaan jo antaneeni riittävän vastauksen. Asioiden ollessa nykyisellään ei minun vakaumukseni mukaan voida tulla toimeen ilman ammattiyhdistyksiä. Päinvastoin, ne kuuluvat kansakunnan talouselämän tärkeimpiin laitoksiin. Mutta niillä ei ole merkitystä ainoastaan yhteiskuntapoliittisella, vaan vielä paljon suuremmassa määrin yleisellä kansallispoliittisella alalla. Sillä kansa, jonka laajat kerrokset saavat oikeaan osuneen ammattiyhdistysliikkeen avulla elämäntarpeensa tyydytetyksi, mutta samalla myös kasvatusta, saa sitä tietä erinomaisen suuren lisän vastustusvoimaansa olemassaolotaistelussa.

Ammattiyhdistykset ovat välttämättömiä ennen kaikkea tulevan talousparlamentin tai vastaavasti säätykamarien rakennuskivinä.

Toiseen kysymykseen on myös vielä helppo vastata. Jos kerran ammattiyhdistysliike on tärkeä, silloin on selvää, että kansallissosialismin täytyy määritellä asenteensa

sen suhteen, ei ainoastaan puhtaasti teoreettisesti, vaan käytännössäkin. Mutta miten, sitä on jo kyllä vaikeampi selittää.

Kansallissosialistinen liike, joka silmämääränään, toimintansa tarkoitusperänä pitää kansallissosialistista kansallista valtiota, ei saa olla epätietoinen sen suhteen, että tuon valtion kaikkien tulevien laitosten täytyy aikoinaan syntyä ja kasvaa liikkeen omasta keskuudesta. On mitä suurin virhe luulla, että yks'kaks' voidaan aivan tyhjästä, kunhan vain on päästy valtaan, ryhtyä tiettyyn uudestijärjestelytyöhön, jollei ole jo sitä ennen varalla sellaista ihmisten peruskantaa, joka on ennakolta kasvatettu ennen kaikkea mielipiteiltään. Tässäkin pitää paikkansa periaate, että tärkeämpänä kuin ulkonainen muoto, joka on konemaisesti luotavissa varsin nopeasti, pysyy aina henki, joka tuommoisen muodon täyttää. Esimerkiksi suoraan käskemällä voi aivan hyvin saattaa johtajaperiaatteen diktatorisesti voimaan jossakin tietyssä valtioelimistössä. Mutta elävä siitä tulee ainoastaan siinä tapauksessa, että se on omassa kehityksessään itsestään vähitellen muodostunut aivan pienimmästä alustaan lähtien ja on saanut jatkuvan valinnan alaisena, jota elämän ankara todellisuus lakkaamatta harjoittaa, monien vuosien kuluessa hankituksi tämän periaatteen täytäntöön saattamiseen välttämättömän johtaja-aineksen.

Ei siis saa kuvitellakaan, että uuden valtiosäännön suunnitelmat otetaan noin vain kuin asiapaperisalkusta päivänvaloon ja sitten voidaan »saattaa voimaan» ylhäältäpäin annetun mahti-käskyn voimalla. Sellaista voidaan kyllä yrittää, mutta tulos ei varmastikaan ole elinkykyinen, vaan useimmissa tapauksissa kuolleena syntynyt. Se muistuttaa mieleeni kaikessa Weimarin hallitusmuodon syntyä ja sitä yritystä, kun Saksan kansalle koetettiin uuden hallitusmuodon keralla tarjota myös uutta lippua, jolla ei ollut mitään sisäistä yhteyttä kansamme viimeksi kuluneen puolenvuosisadan aikaisten kokemusten kanssa.

Myös kansallisosialistisen valtion täytyy varoa ryhtymästä moisiin kokeiluihin. Se voi kerran nousta ja kasvaa ainoastaan jo aikoja olemassa olleen järjestön omasta keskuudesta. Tällä järjestöllä täytyy olla alun alkuaan kansallissosialistinen elämä omassa sisimmässään voidakseen vähitellen luoda elävän kansallissosialistisen valtion.

Niin kuin edellä jo tähdennettiin, talouskamarien alkusoluina pitää olla eri ammattien edustuslaitokset, siis ennen kaikkea ammattiyhdistykset. Mutta jos mieli tämän myöhemmän säätyedustuksen ja keskustalousparlamentin olla kansallissosialistinen laitos, silloin täytyy myös noiden tärkeiden alkusolujen olla kansallissosialistisen ajatustavan ja käsityksen kannattajia. Liikkeen laitokset on siirrettävä valtioon, mutta valtio ei voi yht'äkkiä taikoa vastaavanlaisia laitoksia tyhjästä, jollei niiden mieli jäädä täysin elottomiksi muodostumiksi.

Jo tältä korkeimmalta näkökannalta kansallissosialistisen liikkeen on tunnustettava oma ammattiyhdistystoimintansa välttämättömäksi.

Sen on se tunnustettava vielä siitäkin syystä, että niin hyvin työnantajien kuin työntekijöidenkin todella kansallissosialistinen kasvatus siinä mielessä, että molemmat on liitettävä ja sovitettava kansayhteisön yhteisiin puitteisiin, ei ole mahdollista teoreettisten opetusten, kehoitusten tai neuvojen ja varoitusten tietä, vaan jokapäiväisen elämän taistelussa. Siinä ja sen avulla liikkeen on noita suuria taloudellisia ryhmiä kasvatettava ja saatettava ne suurissa näkökohdissa lähemmäs toisiaan. Ilman semmoista valmistelevaa työtä jää kaikki toivo joskus vielä syntyvästä todellisesta kansayhteisöstä pelkäksi harhakuvitelmaksi. Ainoastaan suuri maailmankatsomuksellinen ihanne, jonka puolesta liike taistelee, voi vähän kerrassaan muodostaa sen yleisen tyylin, jonka vaikutuksesta uusi aika kerran ilmenee todella sisäisesti lujittuneena aikana eikä pelkästään keinotekoisena ulkokuorena.

Niinpä siis liikkeemme ei ole ainoastaan suhtauduttava myönteisesti ammattiyhdistysajatukseen semmoisenaan, vaan sen on myös päästettävä jäsentensä ja kannattajiensa lukemattomat joukot käytännöllisessä toiminnassa osallisiksi tulevaa kansallissosialistista valtiota varten tarvittavasta kasvatuksesta. *Kolmanteen kysymykseen* ilmenee vastaus edellä sanotusta.

Kansallissosialistiset ammattiyhdistykset eivät ole luokkataisteluelimiä, vaan ammattiedustuselimiä. Kansallissosialistinen valtio ei tunne »luokkia», vaan poliittisessa suhteessa ainoastaan kansalaisia, joilla on samat oikeudet ja sen mukaisesti myös samat yleiset velvollisuudet, sekä näiden rinnalla valtion alamaisia, joilla ei kuitenkaan valtiopoliittisessa suhteessa ole mitään oikeuksia.

Ammattiyhdistyksillä kansallissosialistisessa mielessä ei ole tehtävänä kokoamalla yhteen tiettyjä ihmisiä kansanruumiin keskuudesta muuttaa näitä vähitellen erikoiseksi luokaksi ryhtyäkseen sitten sen avulla taisteluun toisia, saman kansanruumiin omassa keskuudessa samaan tapaan organisoituneita muodostelmia vastaan. Tätä emme voi ammattiyhdistysten tehtävänä sinänsä ylipäänsä pitäkään, vaan se tehtävä annettiin niille vasta sillä hetkellä, jolloin niistä tuli marxilaisuuden taisteluvälineitä. *Ammattijärjestöt eivät ole »luokkataisteluelimiä», vaan marxilaisuus on tehnyt niistä luokkataistelunsa välikappaleen.* Se on luonut tämän taloudellisen aseen, jota kansainväliset maailmanjuutalaiset käyttävät hävittääkseen vapaiden, riippumattomien kansallisvaltioiden taloudellisen pohjan, tuhotakseen niiden kansallisen teollisuuden ja kansallisen kaupan ja pakottaakseen siten vapaat kansat orjuuteen yleismaailmallisten suurpääomajuutalaisten palveluksessa.

Kansallissosialististen ammattiyhdistysten on sitä vastoin, organisoimalla tietyt kansallisen taloustapahtumuksen osanottajien ryhmät, kohennettava itse kansallisen talouselämän varmuutta ja lujitettava sen voimaa poistamalla kaikki ne epäkohdat, joiden perimmäiset seuraamusilmiöt koituvat kansanruumiille tuhoisiksi, jotka vahingoittavat

kansayhteisön ja sitä tietä myös valtion elävää voimaa koituen siten tietenkin taloudelle itselleen onnettomuudeksi ja turmioksi.

Kansallissosialistisille ammattiyhdistyksille ei lakko niin muodoin ole kansallisen tuotannon tuhoamis- ja järkyttämiskeino, vaan se on tämän kohottamis- ja edistämiskeino, se kun taistelee kaikkia niitä epäkohtia vastaan, jotka epäsosiaalisen luonteensa vuoksi ehkäisevät talouden tuotantokykyä ja sitä tietä yhteisön olemassaoloa. Sillä yksilön suorituskyky on aina syy-yhteydessä sen yleisen oikeudellisen ja yhteiskunnallisen aseman kanssa, joka hänellä on taloustapahtumuksessa, ja sen ainoastaan siitä johtuvan tietoisuuden kanssa, joka hänellä on tuon tapahtumuksen menestymisen välttämättömyydestä hänen oman etunsa kannalta.

Kansallissosialistisen työntekijän on tiedettävä, että kansallisen talouselämän kukoistus merkitsee hänen omaa aineellista onneaan.

Kansallissosialistisen työnantajan on tiedettävä, että hänen työläistensä onni ja tyytyväisyys ovat hänen oman taloudellisen suuruutensa olemassaolon ja kehityksen edellytys.

Kansallissosialistinen työntekijä ja kansallissosialistinen työn-antaja ovat kumpikin koko kansayhteisön toimihenkilöitä ja asianvalvojia.

Se suuri henkilökohtaisen vapauden määrä, joka heille toiminnassaan tällöin myönnetään, on selitettävissä sen tosiasian perusteella, että kokemus osoittaa laajan vapauden kohottavan yksilön suorituskykyä enemmän kuin ylhäältäpäin tuleva pakko, ja että edelleen on syytä estää mitään pääsemästä ehkäisemään luonnollista valintatapahtumusta, jonka on määrä suosia kykenevintä, pystyvintä ja ahkerinta.

Kansallissosialistisille ammattiyhdistyksille lakko on niin muodoin keino, jota saadaan ja jota kai on pakkokin käyttää ainoastaan niin kauan kuin ei vielä ole olemassa kansallissosialistista kansallista valtiota. Tämän on sitten molempien suurten ryhmien — työnantajien ja työntekijöiden — joukkotaistelun asemesta (jonka seuraus, tuotannon väheneminen, aina koituu koko kansayhteisön vahingoksi!) otettava huolekseen kaikkien oikeuksien vaalinta ja oikeusturva. Itse talouskamarien tehtävänä on kansallisen talouselämän vireillä pito ja sitä haittaavien puutteiden ja virheiden poistaminen. Mihin nykyisin päädytään miljoonien ihmisten taistelun tietä, se täytyy vastaisuudessa ratkaista *säätykamareissa ja keskus-talousparlamentissa.* Silloin eivät enää yrittäjät ja työväestö joudu palkka- ja tariffi-taistelussa riehumaan toisiaan vastaan vahingoittaen molempienkin taloudellista olemassaoloa, vaan ratkaisevat nämä ongelmat yhteisesti korkeammassa paikassa, jolla aina täytyy olla tulikirjaimin silmien edessä kansankokonaisuuden ja valtion etu kaiken muun yläpuolella.

Tässäkin täytyy, niin kuin kaikessa, olla määräävänä se rautainen periaate, että ensin on isänmaa, sitten tulee puolue.

Kansallissosialististen ammattiyhdistysten tehtävä on kasvatus ja valmistus itse tähän päämäärään, joka sitten kuuluu seuraavasti: ***Kaikkien yhteinen työ meidän kansamme ja meidän kansamme valtion pystyssä pitämiseksi, kunkin synnynnäisten ja kansayhteisön kehittämien ja kouluttamien kykyjen ja voimien mukaisesti.***

Neljänteen kysymykseen: Miten saamme sellaisia ammattiyhdistyksiä syntymään? vastaaminen tuntui aikoinaan verrattomasti vaikeimmalta.

Ylipäänsä on helpompi ryhtyä joitakin laitoksia perustamaan uudella kuin vanhalla alueella, jossa jo on ennestään olemassa samantapaiset laitokset. Sellaiselle paikkakunnalle, missä ei ennestään ole ollut olemassa jotakin tietynlaista liikeyritystä, voi helposti semmoisen perustaa. Se on vaikeampaa, jos paikkakunnalla jo ennestään on olemassa samantapainen yritys, ja kaikkein vaikeinta silloin, kun on samalla olemassa sellaiset edellytykset, joiden vallitessa ainoastaan toinen voi menestyä. Sillä silloin on perustajilla edessään semmoinen tehtävä, ettei ole ainoastaan saatava omaa yritystä pystyyn, vaan heidän täytyy, jos mieli saada se pystyssä pysymään, tuhota siihen saakka paikkakunnalla toiminut. *Kansallissosialistinen ammattiyhdistys toisten ammattiyhdistysten rinnalla on mielettömyys.* Sillä senkin on tunnettava itsensä maailmankatsomuksellisen tehtävänsä ja tästä johtuneen velvoituksen läpitunkemaksi, että näet sen on oltava suvaitsematon toisia samantapaisia, saati vihamielisiä muodostelmia kohtaan, samoin kuin sen on ehdottoman välttämättömästi korostettava omaa minäänsä. Tässäkään ei ole olemassa yhteisymmärrykseen pääsyn mahdollisuuksia eikä sovittelumahdollisuuksia samansuuntaisten pyrkimysten kanssa, vaan *yksinomaan ehdottomasti ainoan oikeuden voimassapito.*

Sellaiseen kehitykseen pääsemiseksi oli olemassa kaksi tietä:

1. *voitiin perustaa oma ammattiyhdistys ja sitten vähitellen ryhtyä taisteluun kansainvälisiä marxilaisia ammattiyhdistyksiä vastaan; tai voitiin*

2. *tunkeutua marxilaisiin ammattiyhdistyksiin ja pyrkiä nämä itse täyttämään uudella hengellä eli muovailemaan nämä uuden ajatusmaailman välikappaleiksi.*

Ensimmäistä tietä vastaan voitiin esittää seuraavat epäilykset: rahalliset vaikeutemme olivat vielä tuohon aikaan hyvin huomattavat, käytettävinämme olevat varat aivan vähäpätöiset. Vähitellen yhä suurempaan vauhtiin pääsevä inflaatio vaikeutti asemaa vielä siten, että noina vuosina tuskin olisi voitu puhua jäsenille uuden ammattiyhdistyksen tuottamasta kouraantuntuvasta hyödystä. Yksityisillä työntekijöillä ei siltä kannalta katsoen ollut mitään syytä maksaa jäsenmaksuja uudelle ammattiyhdistykselle. Jo vanhastaan olemassaolevat marxilaisetkin ammattiyhdistykset olivat melkeinpä romahduksen partaalla, kunnes herra Cunon nerokkaan Ruhrilla-toiminnan ansiosta niiden syliin yht'äkkiä tipahti miljoonia. Tätä ns. »kansallista» valtakunnankansleria on lupa sanoa marxilaisten ammattiyhdistysten pelastajaksi.

Me emme siihen aikaan voineet ottaa laskelmissamme huomioon tuommoisia rahallisia mahdollisuuksia; eikä kenestäkään voinut tuntua houkuttelevalta liittyä uuteen ammattiyhdistykseen, joka ei, rahallisen voimattomuutensa vuoksi, olisi pystynyt tarjoamaan kerrassaan mitään. Toisaalta taas minun täytyi ehdottomasti asettua vastustamaan sitä, että sellaisesta uudesta järjestöstä olisi tullut vain laiskanvirkoja enemmän tai vähemmän suurille hengille.

Ylipäänsä oli henkilökysymykselläkin tässä yhteydessä erinomaisen suuri osansa. Minulla ei ollut siihen aikaan tiedossani yhtään ainoaa miestä, jolle olisin voinut uskoa tämän valtavan suuren tehtävän ratkaisun. *Se mies, joka olisi tuohon aikaan todellakin pystynyt murskaamaan marxilaiset ammattiyhdistykset ja olisi kyennyt tuon hävittävän luokkataistelun laitoksen sijaan kohottamaan kansallissosialistisen ammattiyhdistysaatteen voittoon, olisi kuulunut meidän kansamme todella suurten miesten joukkoon, ja hänen rintakuvansa olisi aikoinaan täytynyt pystyttää Regensburgin Walhallaan jälkimaailman muistoksi.*

Mutta en tuntenut tuohon aikaan ainoaakaan sellaista päätä, joka olisi sopinut semmoiselle jalustalle.

On aivan väärin antaa tässä yhteydessä sen tosiseikan johtaa itseään harhaan, että samoinhan kansainvälisissäkin ammattiyhdistyksissä on pelkkiä »tavallisia» miehiä. Se ei todellisuudessa merkitse yhtään mitään; sillä siihen aikaan, jolloin nuo yhdistykset perustettiin, ei ollut mitään muita sentapaisia olemassa. Nykyisin täytyy kansallissosialistisen liikkeen taistella jo ammoiset ajat olemassa ollutta suunnattoman suurta ja pienimpiä yksityiskohtiaan myöten valmiiksi rakennettua jättiläisjärjestöä vastaan. Mutta valloittajan täytyy aina olla puolustajaa nerokkaampi, jos hänen mieli tämä voittaa. Marxilaisten ammattiyhdistyslinnaa pystyvät tällä hetkellä kylläkin hallitsemaan ja vallitsemaan tavalliset puoluepomot, mutta sen kimppuun pystyy ryntäämään ainoastaan vastakkaisella puolella olevan suuruudeltaan ylivoimaisen miehen hurja tarmokkuus ja nerokas kyky. Jollei semmoista löydy, on tarkoituksetonta haastaa riitaa kohtalon kanssa ja vielä paljon sitäkin mielettömämpää yrittää väkisin ajaa asiaa perille ilman riittäviä apukeinoja.

Tässä kohdin on syytä muistaa sitä havaintoa, että elämässä on monestikin parempi jättää jokin asia toistaiseksi lepäämään kuin panna se sopivien voimien puutteessa vain puolinaisesti tai heikosti alulle.

Tässä tuli vielä lisäksi toinen harkinta, jota ei pitäisi leimata kansan yllytykseksi. Minulla oli silloin ja on yhä vielä tänäkin päivänä se järkkymätön vakaumus, että on vaarallista kytkeä suurta poliittismaailmankatsomuksellista liikettä liian varhain yhteen taloudellisten asioiden kanssa. Varsinkin meidän Saksan kansamme suhteen tämä pitää paikkansa. Sillä täällä meillä semmoisessa tapauksessa taloudellinen kamppailu heti paikalla riistää tarmon pois poliittisesta taistelusta. Niin pian kuin ihmiset ovat päätyneet siihen vakaumukseen, että he

säästäväisyydellä voivat saada hankituksi oman pikku talonkin, he antautuvat pelkästään tähän tehtävään eikä heiltä enää liikene lainkaan aikaa poliittiseen taisteluun niitä vastaan, jotka tavalla tai toisella aikovat heiltä joskus vielä riistää taas pois heidän säästämänsä lantit. Sen sijaan, että kamppailisivat poliittisessa taistelussa saavuttamansa käsityksen ja vakaumuksen puolesta, he aina vain hautovat »asutus»-ajatuksiaan, ja useimmissa tapauksissa he eivät sitten saavuta yhtään mitään.

Kansallissosialistinen liike on nykyhetkellä taistelunsa alussa. Sen täytyy suureksi osaksi vasta muodostaa ja täydentää maailmankatsomuksellinen kuvansa. Sen on taisteltava jokaisen tarmonsa hivenen voimalla suurten aatteidensa voittoon saattamisen puolesta, ja menestys on ajateltavissa ainoastaan siinä tapauksessa, että sen kaikki voimat asetetaan kokonaisuudessaan tämän taistelun palvelukseen. Mutta miten suuresti pelkästään taloudellisten ongelmien parissa askartelu voi lamauttaa toimivaa taisteluvoimaa, sen voimme nähdä juuri tähän aikaan omasta maastamme otetusta klassillisesta esimerkistä:

V:n 1918 marraskuun vallankumousta eivät panneet toimeen ammattiyhdistykset, vaan se tapahtui vastoin näiden tahtoa. Eikä Saksan porvaristo käy lainkaan poliittista taistelua Saksan tulevaisuuden puolesta, koska se luulee talouden rakentavan toiminnan riittävästi turvaavan tuon tulevaisuuden.

Meidän pitäisi ottaa semmoisista kokemuksista oppia; sillä ei meidänkään kävisi sen kummemmin Kuta enemmän keräämme liikkeemme koko voiman yhteen poliittiseen taisteluun, sitä pikemmin saamme laskea saavuttavamme menestystä pitkin koko linjaa; mutta kuta enemmän kasaamme ennen aikojaan kannettavaksemme ammattiyhdistys-, asutus- yms. ongelmia, sitä pienemmäksi siitä meidän asiallemme kokonaisuutena koituva hyöty jää. Sillä niin tärkeitä kuin nuo asiat ovatkin, niiden toteuttaminen suuressa mitassa voi tulla kysymykseen vasta sitten, kun jo olemme siinä asemassa, että pystymme asettamaan julkisen vallan noiden ajatusten palvelukseen. Siihen saakka nuo kysymykset lamauttaisivat liikettämme sitä suuremmassa määrässä, kuta aikaisemmin se alkaisi askarrella niiden parissa ja kuta enemmän ne pääsisivät rajoittamaan sen maailmankatsomuksellista tahtoa. *Siinä tapauksessa voitaisiin helposti johtua siihen, että ammattiyhdistys-näkökohdat pääsisivät ohjaamaan poliittista liikettä, sen sijaan että maailmankatsomus pakottaa ammattiyhdistykset omille raiteilleen.*

Mutta todellista hyötyä voi liikkeellemme samoin kuin meidän kansallemme ylimalkaan koitua kansallissosialistisesta ammattiyhdistysliikkeestä ainoastaan siinä tapauksessa, että tämä on maailmankatsomukseltaan jo niin voimakkaasti meidän kansallissosialististen aatteidemme hapattama, ettei sitä enää uhkaa vaara joutua marxilaisten raiteille. Sillä sellainen kansallissosialistinen ammattiyhdistys, joka käsittäisi kutsumuksekseen ainoastaan kilpailun marxilaisten ammattiyhdistysten

kanssa, olisi pahempi asia kuin jollei sitä olisi ollenkaan olemassa. Sen ei ole ilmoittauduttava taisteluun marxilaisten ammattiyhdistysten kanssa ainoastaan *järjestönä*, vaan ennen kaikkea aatteena. Sen täytyy siihen iskiessään iskeä luokkataistelun ja luokka-ajatuksen julistajaan ja sen on päästävä tämän asemesta Saksan kansalaisten ammattietujen valvojaksi.

Kaikki nuo näkökohdat puhuivat siihen aikaan ja puhuvat yhä vielä nytkin omien ammattiyhdistysten perustamista vastaan, jollei mahdollisesti yks'kaks' ilmesty semmoista miestä, jonka kohtalo on aivan ilmeisesti kutsunut juuri tämän kysymyksen ratkaisijaksi.

Oli siis olemassa ainoastaan kaksi muuta mahdollisuutta: joko neuvoa omia puoluetovereitamme eroamaan ammatti-yhdistyksistä tai sitten pysymään edelleen paikoillaan jo olemassa olevissa vaikuttaakseen niiden sisässä mahdollisimman hajoittavasti.

Minä suosittelin ylipäänsä jälkimmäistä tietä.

Erikoisesti v. 1922-23 saattoi ilman muuta tehdä niin, sillä se rahallinen hyöty, jonka ammattiyhdistykset saivat inflaatio-aikana kootuksi meidän liikkeemme sen nuoruuden vuoksi vielä verraten harvalukuisilta jäseniltä, oli yhtä tyhjän kanssa. Mutta sen sijaan ammattiyhdistyksille koitui siitä hyvin suuri vahinko, sillä niiden kansallissosialistiset jäsenet olivat niiden ankarimmat arvostelijat ja siten niiden sisäisiä hajoittajia.

Tuohon aikaan kielsin kokonaan kaikki semmoiset kokeilut, joissa itsessään jo oli ennakolta epäonnistumisen siemen. Olisin pitänyt rikoksen veroisena ottaa työläiseltä hänen niukasta työansiostaan niin ja niin paljon sellaisen laitoksen hyväksi, jonka hyödystä jäsenilleen en ollut sisimmässäni vakuuttunut.

Jos jokin uusi poliittinen puolue joskus taas häviää, se on tuskin koskaan vahinko, päinvastoin melkein aina hyöty, eikä kenelläkään ole oikeutta sen johdosta ruikuttaa; sillä mitä yksilö antaa jollekin poliittiselle liikkeelle, sen hän kyllä joutuu antamaan myötämöisin. Mutta joka maksaa jäsenmaksuja ammatti-yhdistykseen, hänellä on oikeus vaatia sitä täyttämään hänelle luvatut vastasitoumukset. Jollei tätä oteta huomioon, silloin tuommoisen ammattiyhdistyksen perustajat ovat petkuttajia tai ainakin kevytmielisiä ihmisiä, jotka täytyisi saattaa vastaamaan teostaan.

Mekin menettelimme v. 1922 tämän katsantokannan mukaisesti. Toiset näköjään ymmärsivät asian paremmin ja perustivat ammattiyhdistyksiä. He moittivat meitä semmoisen laitoksen puutteesta pitäen sitä kaikkein ilmeisimpänä merkkinä väärään osuneesta ja ahdashenkisestä käsityskannasta. Mutta ei kestänyt kauankaan, ennen kuin nuo vastaperustetut yhdistykset itsekin jo hävisivät olemattomiin, niin että lopputulos oli sama kuin meillä. Se vain oli eroa, että me emme olleet pettäneet itseämme enempää kuin toisiakaan.

13. luku

SAKSAN SODANJÄLKEINEN LIITTOPOLITIIKKA.

Saksan valtakunnan ulkopoliittisen johdon hajanaisuus tarkoituksenmukaisen liittopolitiikan periaatteellisten suuntaviivojen määrittelyssä ei vallankumouksen jälkeen ainoastaan jatkunut, vaan paheni vielä entisestään. Sillä jos sodanedellisenä aikana saattoi valtionjohtomme ulkopoliittisten virheiden syynä pitää yleistä poliittisten käsitteiden sekaannusta, ne sodan jälkeen jo olivat rehellisen tahdon puutetta. Oli luonnostaan selvää, etteivät ne piirit, jotka vallankumouksen avulla näkivät vihdoinkin päässeensä hävittävien päämääriensä perille, voineet tuntea mielenkiintoa semmoista liittopolitiikkaa kohtaan, jonka lopputuloksena täytyi olla vapaan Saksan valtakunnan palauttaminen ennalleen. Ei siinä kyllin, että sellainen kehitys olisi ollut ristiriidassa marraskuunrikoksen sisäisen tarkoituksen kanssa, eikä liioin vielä siinäkään, että se olisi aiheuttanut keskeytyksen Saksan talouselämän ja työvoiman kansainvälistämisessä, ehkäpä olisi tehnyt siitä kokonaan lopunkin, vaan ulkopoliittisen vapaudenpyrkimyksen seuraamusilmiöinään valtakunnan sisällä aiheuttama poliittinen vaikutus olisi tulevaisuudessa muodostunut nykyiselle valtiovallalle kohtalokkaaksi. Ei voi hevin ajatella kansakunnan nousua ilman sitä ennen tapahtunutta kansallista heräämistä, samoin kuin päinvastoin jokainen valtava ulkopoliittinen menestys pakostakin aiheuttaa samantapaisia jälkivaikutuksia. Jokainen vapaustaistelu johtaa, niin kokemus osoittaa, kansallistunnon ja itsetietoisuuden nousuun, 'mutta samalla myös suurempaan herkkyyteen ja närkkäyteen epäkansallisten ainesten ja samanlaisten pyrkimysten suhteen. Olosuhteisiin ja henkilöihin, joita rauhallisina aikoina siedetään, eipä kaikesti edes huomatakaan, ei mullistavan kansallisen innostuksen kausina ainoastaan suhtauduta torjuvasti, vaan niitä vastaan noustaan vastarintaan, joka näille usein koituu kohtalokkaaksi. Muistettakoon esim. yleistä vakoojainpelkoa, joka sotien syttyessä yht'äkkiä kiihdyttää ihmisten intohimot kiehumispisteeseen ja johtaa mitä häikäilemättömimpiin, monesti aivan aiheettomiinkin vainoihin, vaikka vakoojavaara toki lienee suurempi rauhanajan pitkinä vuosina, joskaan se ei, luonnollisista syistä, saavutakaan samassa määrin yleistä huomiota.

Marraskuun tapahtumien vaikutuksesta pinnalle huuhtoutuneiden valtion loisolioiden hieno vainu aavistaa jo tästä syystä, että viisaan liittopolitiikan

tukema Saksan kansan vapausliike ja siitä johtuva kansallisten intohimojen leimahtaminen ilmi liekkiin voisi mahdollisesti tehdä lopun heidän omasta rikollisesta olemassaolostaan.

Siltä kannalta käy ymmärrettäväksi, minkä vuoksi v:sta 1918 määräävässä asemassa olleet hallituspaikat ovat ulkopoliittisessa suhteessa kerta kaikkiaan pettäneet odotukset ja melkein aina suunnitelmallisesti työskennelleet vastoin Saksan kansakunnan todellisia etuja. Sillä se, mikä ensi silmäyksellä voisi näyttää suunnitelmallisuuden puutteelta, paljastuu sitä lähemmin tarkastettaessa ainoastaan sen tien johdonmukaiseksi noudattamiseksi, jolle v:n 1918 marraskuunvallankumous ensi kerran lähti aivan julkisesti.

Toisin kyllä tässä täytyy tehdä ero valtionasioidemme vastuunalaisten johtajien — tai pikemminkin niiden, joiden »pitäisi» olla niistä vastuussa —, parlamentaaristen poliittisten kannun-valajien keskinkertaisen joukon sekä kansamme lammasmaisen kärsivällisen suuren, typerän katraan kesken.

Edelliset tietävät, mitä tahtovat. Jälkimmäiset tekevät jäljestä, joko siksi, että tietävät sen tai ovat ainakin liian pelkurimaisia noustakseen häikäilemättä vastustamaan huomaamaansa ja vahingolliseksi havaitsemaansa. Mutta muut alistuvat kaikkeen ymmärtämättömyyttään ja tyhmyyttään.

Niin kauan kuin Saksan kansallissosialistinen työväenpuolue oli laajuudeltaan ainoastaan pieni ja vähän tunnettu yhdistys, ulkopoliittiset ongelmat saattoivat monien sen kannattajien mielestä olla toisarvoisia kysymyksiä. Erittäinkin sen vuoksi, että juuri meidän liikkeemme on aina periaatteellisesti edustanut ja sen täytyy edustaa sitä käsitystä, että ulkonaista vapautta ei saada lahjaksi taivaalta eikä miltään maalliselta vallalta eikä voimalta, vaan että se voi olla ainoastaan sisäisen voimankehityksen hedelmä. *Ainoastaan poistamalla Saksan sortumisen syyt samoin kuin tuhoamalla siitä hyötyjät voidaan luoda ulkonaisen vastarinnan edellytykset.*

Siten voi kyllä ymmärtää, että tuommoisista näkökohdista johtuen nuoren liikkeemme alkuaikoina ulkopoliittisten kysymysten merkitys joutui siirtymään taka-alalle sen sisäisten uudistustarkoitusten tieltä.

Mutta kun sitten pienen, merkityksettömän yhdistyksen puitteet avartuivat ja lopulta särkyivät ja nuori muodostelmamme saavutti suuren liikkeen merkityksen, silloin jo kävi selväksi, että oli välttämätöntä määritellä sen kanta ulkopoliittisen kehityksen kysymyksissä. Täytyi määrätä suuntaviivat, jotka paitsi sitä, etteivät olleet meikäläisen maailmankatsomuksen periaatteellisten käsitysten kanssa ristiriidassa, olivat jopa tuon katsantokannan tulos.

Juuri Saksan kansan ulkopoliittisen koulutuksen puutteesta aiheutuu nuorelle liikkeellemme velvoitus, että sen on välitettävä yksityisille johtajille samoin kuin suurille joukoillekin suuri-piirteisten suuntaviivojen avulla sellaisen ulkopoliittisen ajattelun muoto, joka on kaiken joskus vastaisuudessa tapahtuvan

niiden ulkopoliittisten valmistelujen käytännöllisen toteuttamisen edellytys, joiden päämääränä on Saksan kansan vapauden sekä valtakunnan todellisen itsenäisyyden palauttamistyö.
Se olennainen perus- ja johtoajatus, joka meidän tätä asiaa arvosteltaessa aina on pidettävä mielessä, on se, että myös ulkopolitiikka on ainoastaan keino päämäärään pääsemiseksi, mutta päämääränä on yksinomaan meidän oman kansamme edistäminen. Mitään ulkopoliittisia harkintoja ei voida johtaa muusta kuin ainoastaan seuraavasta näkökohdasta lähtien: *hyödyttääkö se meidän kansaamme nyt tai tulevaisuudessa, vai koituuko se sille vahingoksi?*
Tämä on ainoa ennalta omaksuttu mielipide, joka tätä kysymystä käsiteltäessä saa tulla kuuloon. Puoluepoliittiset, uskonnolliset, inhimillisyys-, ylipäänsä kaikki muut näkökohdat on kerta kaikkiaan jätettävä pois luvusta.

Sodanedellisenä aikana oli Saksan ulkopolitiikan tehtävänä meidän kansamme ja sen lasten toimeentulon turvaaminen tällä maapallolla valmistamalla teitä, jotka saattoivat johtaa tuohon päämäärään, samoin kuin tällöin tarvittavien apuvoimien hankkiminen etsimällä tarkoituksenmukaisia liittolaisia. Se on tänäkin päivänä sama, ainoastaan seuraava seikka erona: *Ennen sotaa oli kysymyksessä Saksan kansan säilymisen edistäminen ottamalla huomioon, että oli käytettävänä riippumattoman, mahtavan valtion voima, nykyisin sen sijaan on ensin annettava kansalle vapaan, mahtavan valtion muodossa takaisin se voima, joka on tuonnempana harjoitettavan käytännöllisen ulkopolitiikan edellytys, ulkopolitiikan, jonka tarkoituksena on meidän kansamme pystyssä pitäminen, edistäminen ja elättäminen tulevaisuuden varalle.*
Toisin sanoen: Saksan nykypäivien ulkopolitiikan päämääränä pitää olla huomispäivän vapauden uudelleen saavuttamisen valmistelu.
Tällöin on aina pidettävä mielessä seuraava perustavanluonteinen periaate: ***se mahdollisuus, että kansa taistelemalla voi uudelleen saavuttaa vapautensa, ei ole ehdottomasti kytkeytynyt siihen seikkaan, että sen valtioalue on kokonainen ja yhtenäinen, vaan paljon suuremmassa määrin se on sen varassa, että on olemassa vaikkapa pienikin tuon kansan ja valtion jäännös ja sillä tarpeellinen määrä vapautta, niin että se ei pysty olemaan yksistään koko kansan henkisen yhteyden kannattaja, vaan myös sen sotilaallisen vapaustaistelun valmistaja.***
Jos satamiljoonainen kansa valtiollisen yhtenäisyytensä säilyttääkseen yhteisesti sietää orjuudeniestä, se on paljon pahempi, kuin jos sellainen valtio ja sellainen kansa olisi joutunut tuhon omaksi ja ainoastaan osa siitä olisi saanut säilytetyksi

täydellisen vapauden. Tosin kyllä edellyttäen, että tuon viimeisen jäännöksen mielen täyttäisi tietoisuus siitä pyhästä kutsumuksesta, ettei sen ole ainoastaan lakkaamatta julistettava menetettyjen alueiden henkistä ja sivistyksellistä erottamattomuuttaan, vaan että sen on myös ryhdyttävä aseellisesti varustautumaan sen varalta, että saa joskus vihdoin onnettomat, sorron alaisiksi joutuneet osat vapautetuiksi ja liitetyiksi jälleen omaan yhteyteensä.

Edelleen on muistettava, että kysymys jonkin kansan ja valtion menetettyjen osien takaisin hankkimisesta on aina ensi sijassa kysymys emämaan poliittisen vallan ja riippumattomuuden uudelleen saavuttamisesta, että siis semmoisessa tapauksessa menetettyjen alueiden edut on ehdottomasti, arvelematta toistaiseksi syrjäytettävä sen ainoan harrastuksen rinnalla, että pääalueen vapaus on ensin palautettava. Sillä kansan sorrettujen, kansan yhteisöstä eroon joutuneiden sirpaleiden tai valtakunnan menetettyjen maakuntien vapautusta ei saavuteta sorrettujen lausumien toivomusten enempää kuin jäljelle jääneiden esittämien vastalauseiden avulla, vaan entisen yhteisen isänmaan enemmän tai vähemmän itsenäisinä pysyneiden jäännösten voimakeinoilla.

Niinpä siis menetettyjen alueiden takaisin saamisen edellytyksenä on mitä voimaperäisin jäljelle jääneen tynkävaltion edistäminen ja lujittaminen samoin kuin sen asukkaiden sydämissä uinuva järkkymätön päätös, että siten muodostuva uusi voima on hetken lyödessä omistettava koko kansan vapautuksen ja yhdistämisen palvelukseen: siis erotettujen alueiden etujen syrjäyttäminen sen ainoan tavoitteen tieltä, että säilyneelle jäännökselle on hankittava sellainen määrä poliittista valtaa ja voimaa, joka on edellytyksenä vihamielisten voittajien tahdon saneleman olotilan muuttamiseen. ***Sillä sorrettuja maita ei saateta takaisin yhteisen valtakunnan helmaan leimuavilla vastalauseilla, vaan iskuvoimaisella miekalla.***

Tämän miekan takominen on kansan sisäpoliittisen johdon tehtävä; takomistyön turvaaminen ja asetoverien etsiminen taas ulkopoliittisen johdon tehtävä.

Tämän kirjan ensimmäisessä osassa olen tehnyt selkoa Saksan sodanedellisen liittopolitiikan puolinaisuudesta. Saksan kansan vastaisen säilymisen sekä sen elättämisen neljästä tiestä valittiin joukosta neljäs ja epäsuotuisin. Terveen eurooppalaisen maapolitiikan asemesta turvauduttiin siirtomaa- ja kauppapolitiikkaan. Tämä oli sitäkin suurempi virhe, kun siten arveltiin voitavan päästä aseellisesta välienselvittelystä. Tuloksena siitä, että yritettiin istua yhtä

aikaa monella eri tuolilla, oli niin kuin tunnettua, että pudottiin niiden väliin, ja maailmansota oli vain Saksan valtakunnan viimeinen kuittaus sen ulko-politiikan harhaan osumisesta.

Oikea tie olisi jo siihen aikaan ollut kolmas tie: mannermaavallan lujittaminen hankkimalla uutta maata Euroopasta, jolloin juuri sitä tietä myöhäisempi täydennyksen hankkiminen siirtomaa-alueista olisi näyttänyt olevan luonnostaan mahdollisuuden rajoissa. Tämä politiikka olisi kylläkin ollut toteutettavissa ainoastaan liitossa Englannin kanssa tai sitten kartuttamalla sotilaallisia voimavaroja niin suunnattomassa määrässä, että sivistystehtävät olisivat neljäksi-, viideksikymmeneksi vuodeksi syrjäytyneet kokonaan taka-alalle. Tämä olisi ollut aivan hyvin puolustettavissa. Kansakunnan kulttuurimerkitys on melkein aina sen poliittisen vapauden ja riippumattomuuden varassa, joten viimeksi mainittu siis on edellisen olemassaolon tai pikemminkin synnyn edellytys. Sen vuoksi ei mikään uhraus voi olla liian suuri poliittisen vapauden turvaamiseksi. Mitä valtion sotilaallisia voimakeinoja suhteettomasti kartuttaessa tulee otetuksi pois yleisistä kulttuuritarpeista, se voidaan myöhemmin mitä runsaimmassa määrin taas niille korvata. Niin, voidaanpa sanoa, että sen jälkeen, kun voimat on noin keskitetysti ponnistettu yhteen ainoaan suuntaan, valtiollisen riippumattomuuden säilyttämiseen, tavallisesti seuraa eräänlainen jännityksen laukeaminen tai tasoitus, kun kansakunnan siihen saakka laiminlyötyinä olleet kulttuurivoimat puhkeavat suorastaan yllättävään kukoistukseen. Persialaissotien hädästä kasvoi ja kehkeytyi Perikleen aikakauden kukoistus, ja puunilaissotien huolten jälkeen alkoi Rooman valtiolaitos omistautua korkeamman kulttuurin palvelukseen.

Tuollaista kansan kaikkien muiden etujen ehdotonta alistamista yhden ainoan tehtävän palvelukseen, tulevan aseiden mittelyn valmisteluun valtion turvaamiseksi vastaisuudessa ei kylläkään voida uskoa parlamentaaristen pölkkypäiden ja epäkelpojen enemmistön päätösten varaan. Fredrik Suuren mittaisen miehen isä kykeni valmistelemaan tulevaa aseellista yhteenottoa syrjäyttämällä kaiken muun, mutta meikäläisen juutalaisleimaisen demokraattisen parlamenttimielettömyyden isät eivät semmoiseen pysty.

Jo tästä syystä siis voitiin sodanedellisenä aikana ryhtyä aseellisiin valmisteluihin uuden maan ja kamaran hankkimiseksi Euroopasta ainoastaan vaillinaisesti, niin että oli vaikea ajatella tulla toimeen hankkimatta tueksi tarkoitukseen sopivia liittokumppaneita.

Mutta koska ylipäänsä ei tahdottu tietää mitään suunnitelmallisista sodanvalmisteluista, luovuttiin siitä ajatuksesta, että hankittaisiin uutta maata Euroopasta, ja uhrattiin, ryhtymällä sen sijaan harjoittamaan siirtomaa- ja kauppapolitiikkaa, muuten mahdollinen liitto Englannin kanssa nojautumatta kuitenkaan, niin kuin olisi ollut järjenmukaista, samalla Venäjään, ja niin sitten

lopulta kompastuttiin suoraan maailmansotaan, kaikkien muiden hylkääminä paitsi Habsburgien perinnäisen pahuuden.

Jos mieli luonnehtia Saksan nykyistä ulkopolitiikkaa, on sanottava, ettei siinä ylimalkaan ole olemassa mitään näkyviä tai käsitettäviäkään suuntaviivoja. Ennen sotaa erehdyttiin lähtemään neljännelle tielle, mutta sitäkin sitten noudatettiin ainoastaan puolittain, mutta vallankumouksen jälkeen ei terävinkään silmä ole pystynyt keksimään enää laisinkaan mitään tietä. Vielä enemmän kuin ennen sotaa puuttuu kaikkea suunnitelmallista harkintaa, jollei ota huomioon sitä, että yritetään ehkäistä viimeisetkin meidän kansamme kohentamisyritykset.
Jos kylmästi punnitsee Euroopan nykyisiä valtasuhteita, päätyy seuraavaan tulokseen:
Jo kolmen vuosisadan ajan on meidän mantereemme historiassa ollut määräävänä tekijänä Englannin pyrkimys, käyttämällä kiertotienä keskenään tasaväkisiä Euroopan valtoja, joiden voimasuhteet sitovat toinen toisensa, luoda itselleen välttämätön selkäsuoja turvatakseen suurten, maailmanpoliittisten brittiläisten tarkoitusperien toteuttaminen.
Brittiläisen diplomatian perinteiset pyrkimykset, joille Saksassa voi asettaa vastineeksi ainoastaan Preussin armeijan perinteet, ovat kuningatar Elisabetin ajoista suunnitelmallisesti tähdänneet siihen, että kaikin keinoin on estettävä mitään Euroopan suurvaltaa pääsemästä kohoamaan yleisen suuruusjärjestyksen puitteiden yli, jopa tarpeen vaatiessa ehkäistävä se sotilaallisesti asioihin puuttumalla. Englannin tällaisissa tapauksissa käyttämät voimakeinot ovat vaihdelleet aina kulloinkin vallitsevan asiaintilan tai tehtävän mukaan; mutta päättäväisyys ja tarmokkuus niihin ryhdyttäessä on aina ollut sama. Niin, kuta vaikeammaksi Englannin asema aikojen kuluessa muodostui, sitä välttämättömämmältä Britannian valtakunnanjohdosta tuntui moisen keskinäisestä suuruuskilpailusta johtuvan Euroopan eri valtioiden voimien yleisen lamaannustilan voimassapito. Entisen Pohjois-Amerikan siirtomaa-alueen poliittinen irroittautuminen emämaasta johti seuraavina aikoina vielä entistäkin suurempiin ponnistuksiin ehdottoman Euroopan-selkäsuojan säilyttämiseksi. Siten Englannin valtion voima kohdistui — sen jälkeen kun Espanja ja Alankomaat oli kukistettu suurina merivaltoina — ylöspäin pyrkivää Ranskaa vastaan siihen saakka, kunnes vihdoin Napoleon I:n kukistuessa tuon Englannille vaarallisimman sotilasvallan ylivallanvaaraa saattoi pitää murrettuna.
Englannin valtiotaidon uuteen suuntaamiseen nyt Saksaa vastaan siirryttiin ainoastaan hitaasti, ei ainoastaan siksi, että siltä taholta ei ollut Englannille

olemassa vakavaa vaaraa, lähinnä siitä syystä, ettei Saksan kansa ollut kansallisesti liittynyt yhteen, vaan myös siksi, että propagandan avulla kasvatettu yleinen mielipide pystyy ainoastaan hitaasti seuraamaan uusia päämääriä. Valtiomiehen asialliset toteamukset tuntuvat, yleisestä mielipiteestä puheen ollen, muuttuneen pikemminkin tunnepitoisiksi arvoiksi, jotka eivät ole ainoastaan kantavampia vaikutukseltaan, vaan myös pysyvämpiä ja kestävämpiä ajan puolesta. Niinpä valtiomies voi, saavutettuaan jonkin tarkoituksensa, heti kohta ilman muuta kohdistaa ajatuskulkunsa uusiin päämääriin, mutta kansan suuret joukot voidaan ainoastaan hitaasti propagandatyöllä, tunteisiin vetoamalla muokata heidän elämänsä uuden käsityksen välikappaleeksi.

Englanti oli kuitenkin määritellyt uuden asenteensa jo vv. 1870-71. Niitä heilahteluja, joita siinä muutaman kerran sattui Amerikan maailmantaloudellisen merkityksen samoin kuin Venäjän valtapoliittisen kehityksen johdosta, ei Saksan taholta valitettavasti käytetty hyväksi, niin että siitä täytyi olla seurauksena brittiläisen valtiotaidon alkuperäisten pyrkimysten lujittuminen yhä entisestään. Englanti havaitsi Saksan vallaksi, jonka kauppa- ja siten maailmanpoliittinen merkitys — eikä suinkaan viime sijassa maan suunnattoman teollistumisen vuoksi — paisui niin uhkaavassa määrässä, että molempien valtioiden voimakkuutta jo saattoi punnita keskenään samoilla aloilla. Maailman »rauhallisesta taloudellisesta* valloituksesta, joka meikäläisten valtionkohtaloiden ohjaajien käsityksen mukaan oli aivan perimmäisen viisauden suurin johtopäätös, tuli englantilaisille poliitikoille syy ja aihe järjestää vastarinta sitä vastaan. Että tuo vastarinta pukeutui laajan, järjestetyn hyökkäyksen muotoon, se vastasi sitten täydelleen sellaisen valtiotaidon olemusta, jonka tarkoitusperänä ei ollut suinkaan kyseenalaisen maailmanrauhan säilyttäminen, vaan Britannian maailmanvallan lujittaminen. Että Englanti tällöin käytti liittolaisinaan kaikkia valtioita, jotka sotilaalliselta kannalta ylipäänsä saattoivat tulla kysymykseen, vastasi yhtä suuressa määrin sen perinteistä varovaisuutta vastustajan voimien arvioinnissa kuin omaa silloista hetkellistä heikkoutta koskevaa käsitystä. Tätä ei voi leimata »häikäilemättömyydeksi», sillä niin laajaa sodanorganisointia ei käy arvostelemisen sankarimaisuuden näkökulmasta, vaan tarkoituksenmukaisuuden kannalta. ***Diplomatian on pidettävä huoli siitä, ettei kansa joudu sankarimaisesti tuhoon ja turmioon, vaan että se saadaan käytännöllisellä tavalla säilytetyksi ja pysytetyksi pystyssä. Jokainen tie, joka johtaa siihen, on tarkoituksenmukainen, ja sitä seikkaa, ettei sellaiselle tielle lähdetä, täytyy pitää velvollisuuden unohtamisen rikoksena.***

Saksan sortuessa vallankumoukseen päättyi Britannian huoli, jonka aiheutti Saksan uhkaava maailman-yliherruus, ja Englannin valtiotaito koki vapauttavan helpotuksen tunteen.

Siitä lähtien ei ole enää ollut Englanninkaan edun mukaista Saksan täydellinen pyyhkäisy pois Euroopan kartalta. Päinvastoin, juuri se hirvittävä romahdus, joka tapahtui marraskuun päivinä 1918, asetti brittiläisen diplomatian uuteen asiaintilaan, jota ei siihen saakka ollut lainkaan pidetty mahdollisena:
Britannian maailmanvalta oli taistellut neljä ja puoli vuotta murtaakseen erään mannermaavaltion luulotellun ylivallan. Nyt tapahtui äkkiä romahdus, joka näytti kerrassaan pyyhkäisevän tuon vallan näyttämöltä olemattomiin: Ilmeni semmoista kaikkein alkeellisimmankin itsesäilytysvaiston puutetta, että Euroopan tasapaino tuntui kohoavan saranoiltaan tuskin kaksi vuorokautta vaatineen työn johdosta: *Saksa oli tuhon oma, Ranska Euroopan ensimmäinen mannermaapoliittinen valta.*
Se suunnaton propaganda, joka oli tuossa sodassa saanut Britannian kansan kestämään loppuun asti, joka oli mahdottomasti kiihottanut ja yllyttänyt, myllertänyt kaikkia alkuvaistoja ja intohimoja, haittasi nyt varmastikin lyijynraskaana painolastina brittiläisten valtiomiesten päätöksiä. Englannin sodanpäämäärät oli saavutettu sillä, kun Saksan siirtomaa-, talous- ja kauppapolitiikka oli tuhottu, mutta mitä meni siitä yli, se jo haittasi Englannin omia etuja. Saksan mahtivaltion häviämisestä manner-Euroopasta saattoivat hyötyä ainoastaan Englannin viholliset. Kuitenkaan ei v:n 1918 marraskuun päivinä ja sydänkesään 1919 asti ollut enää mahdollista suunnata Englannin diplomatiaa uusille urille, koska se oli käydyssä pitkässä sodassa enemmän kuin koskaan ennen käyttänyt suurten joukkojen tunneperäisiä voimia. Se ei ollut mahdollista oman kansan kertakaikkisen asennoitumisen kannalta, eikä se liioin ollut mahdollista sotilaallisten voimasuhteiden kerrostumisen vuoksi. Ranska oli temmannut toiminnan lain käsiinsä ja saattoi sanella tahtonsa toisille. Mutta ainoa valta, joka noina tinkimisen ja kaupankäynnin kuukausina olisi voinut saada aikaan muutoksen, Saksa itse, nytki ja tempoili sisällissodan kouristuksissa ja julisti ns. valtiomiestensä suulla yhä uudelleen olevansa valmis alistumaan kaikkeen, mitä tahansa sille saneltiinkin. ***Jos kansojen elämässä jokin kansakunta rajattomassa oman itsesäilytysvaistonsa puutteessa lakkaa olemasta mahdollinen »toimiva» liittokumppani, se tavallisesti vaipuu orjakansan asemaan ja sen maan osaksi tulee siirtomaan kohtalo.*** *Juuri sen vuoksi, ettei päästäisi Ranskan valtaa paisumaan liian suureksi, Englannin ainoa mahdollinen oman toiminnan muoto oli pysytellä mukana sen rosvoushalussa. Tosiasiassa Englannilta jäi sen oma sodanpäämäärä saavuttamatta.* Ei saatukaan estetyksi erästä Euroopan valtiota kohoamasta yli Euroopan mannermaavaltajärjestelmän voimasuhteiden, vaan tätä päinvastoin autettiin mitä suurimmassa määrin.
Saksa oli sotilasvaltiona v. 1914 puristuksissa kahden maan välissä, joista toisella oli yhtä suuri ja toisella vielä suurempi valta ja mahti kuin sillä itsellään. Lisäksi tuli vielä Englannin ylivoimainen merienvaltius. Ranska ja Venäjä yksin

jo pystyivät ehkäisemään Saksan suuruuden liiallista kasvua ja tekemään sille vastarintaa. Saksan valtakunnan tavattoman epäedullista sotilasmaantieteellistä asemaa saattoi vielä lisäksi pitää varmuuskertoimena tuon maan liiallista vallan lisääntymistä vastaan. Varsinkin rannikkoalue oli sotilaalliselta kannalta epäsuotuisa taistelussa Englantia vastaan, se oli pieni ja ahdas, sen sijaan maarintama suunnattoman laaja ja avoin.

Ranskan nykyinen asema on aivan toisenlainen: se on sotilaallisesti ensimmäinen valta, vailla vakavasti otettavaa kilpailijaa mantereella, sen rajat etelässä Espanjaa ja Italiaa vastaan melkein kuin suojatut; Saksaa vastaan sen turvaa meidän isänmaamme voimattomuus; rannikko muodostaa pitkän rintaman Britannian valtakunnan elinhermojen edessä. Eivät ainoastaan Englannin elinkeskukset ole kiitollisia lentokoneiden ja kaukotykkipatterien maaleja, vaan myös Britannian kaupan liikenne-jänteet ovat alttiina sukellusveneiden vaikutuksille. Sukellusvenesota, joka nojautuisi pitkään Atlantin-rannikkoon kuin yhtä pitkiin Ranskan Euroopan- ja Afrikan-puoleisiin Välimeren-reuna-alueisiin, johtaisi tuhoisiin vaikutuksiin.

Siten oli Saksan valtakehitystä vastaan käydyn taistelun hedelmät poliittisessa suhteessa Ranskan yliherruuden syntyminen Euroopan mantereelle. Sotilaallinen tulos: Ranskan vahvistuminen ensimmäiseksi maavallaksi ja Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen tunnustaminen tasaväkiseksi merivallaksi. Talouspoliittisesti: mitä suurimpien brittiläisten etupiirien luovuttaminen entisille liittolaisille.

Samoin kuin Englannin perinteiset poliittiset tarkoitusperät tähtäävät tiettyyn Euroopan balkanisoimiseen ja tarvitsevat sitä, aivan samoin Ranskan tarkoitusperät tähtäävät Saksan balkanisoimiseen.

Englannin toivomuksena on ja pysyy estää ainoaakaan manner-maavaltaa liiallisesti kohoamasta maailmanpoliittiseen merkitykseen, siis tietyn tasapainon säilyttäminen Euroopan valtioiden keskinäisissä voimasuhteissa; sillä se käsitetään Britannian maailmanyliherruuden edellytykseksi.

Ranskan toivomuksena on ja semmoisena pysyy yhtenäisen Saksan vallan syntymisen ehkäiseminen, ilman yhtenäistä johtoa olevien, voimiltaan tasaväkisten saksalaisten pikkuvaltioiden järjestelmän voimassapito ja samalla Reinin vasemman rannan miehitys sen yliherruusaseman luomiseksi ja turvaamiseksi Euroopassa.

Ranskan diplomatian viimeksi mainittu päämäärä on ikuisesti ristiriidassa brittiläisen valtiotaidon perimmäisten pyrkimysten kanssa.

Joka edellä esitetystä näkökohdasta käsin lähtee tarkastelemaan Saksan nykyisiä *liittomahdollisuuksia*, sen täytyy päätyä siihen vakaumukseen, että viimeiseksi

toteutettavissa olevaksi suhteeksi jää ainoastaan lähentyminen Englantiin. Niin hirveät kuin Englannin sotapolitiikan seuraukset Saksalle olivatkin ja ovat, ei kuitenkaan saa ummistaa silmiään siltä käsitykseltä, että Englannin edut eivät nyt enää vaadi Saksan tuhoa, jopa että Englannin politiikan täytyy päinvastoin vuosi vuodelta koettaa ruveta ehkäisemään Ranskan suunnatonta yliherruudentavoittelua. Mutta liittopolitiikkaa ei harjoiteta entisten ikävyyksien näkökulmasta, vaan siihen vaikuttavat hedelmöittävästi menneisyyden kokemusten antamat opetukset. Mutta kokemuksen olisi pitänyt meille opettaa, että kielteisten päämäärien saavuttamiseksi solmitut liitot potevat sisäistä heikkoutta. ***Kansojen kohtalot voi lujasti liittää toisiinsa ainoastaan yhteisen menestyksen mahdollisuus yhteisten valloitusten, sanalla sanoen molemminpuolisen vallanlaajennuksen mielessä.***

Miten vähän ulkopoliittisesti ajattelevaa Saksan kansa on, sen voi kaikkein selvimmin nähdä sanomalehtien nykyisistä maininnoista tuon tai tämän vieraan valtiomiehen enemmän tai vähemmän suuresta »saksalaisystävällisyydestä», jolloin sitten tuollaisten henkilöiden luuloteltua asennoitumista pyritään pitämään erikoisena takeena siitä, että he harjoittavat avuliasta politiikkaa meitä kohtaan. Tämä on kerrassaan uskomatonta mielettömyyttä, keinottelua tavallisen politikoivan saksalaisen poroporvarin vertaansa vailla olevan yksinkertaisuuden kustannuksella. Ei ole olemassa ainoaakaan englantilaista enempää kuin amerikkalaista tai italialaistakaan valtiomiestä, jonka suuntautumistunnuksena koskaan olisi »*Saksan puolesta*». Jokainen *englantilainen* on valtiomiehenä tietysti ennen kaikkea englantilainen, jokainen amerikkalainen *amerikkalainen*, eikä ainoakaan *italialainen* ole valmis ajamaan mitään muuta politiikkaa kuin *Italian puolesta*. Joka siis luulee voitavan perustaa vieraiden kansojen kanssa solmittavia liittoja sikäläisten johtajien valtiomiesten *Saksan-myönteisen* mielialan varaan, on joko aasi tai valheellinen ihminen Kansojen kohtaloiden toisiinsa kytkemisen edellytys ei koskaan perustu molemminpuoliseen kunnioitukseen, saati mieltymykseen, vaan siihen, että se todennäköisesti on tarkoituksenmukaista kummallekin sopimus-puolelle. Se siis merkitsee: yhtä varmasti kuin, sanokaamme esimerkiksi englantilainen valtiomies aina ajaa *englantilaista* politiikkaa eikä koskaan *saksalaista*, yhtä varmasti kuitenkin tuon *englantilaisen* politiikan aivan tietyt pyyteet voivat, mitä erilaisimmista syistä johtuen, muistuttaa *saksalaisen* tavoitteita. Näinhän ei tarvitse asian olla kuin tiettyyn määrään asti ja se voi joskus muuttua juuri päinvastaiseksi; ***mutta johtavan valtiomiehen tahto ilmenee juuri siinä, että hän löytää omia välttämättömiä tarpeitaan tiettyinä ajankohtina ajamaan aina juuri ne sopimuskumppanit, joiden täytyy, omia etujaan valvoessaan, kulkea samaa tietä.***

Käytännöllistä hyötyä voi siis tällä hetkellä olla ainoastaan vastauksesta seuraaviin kysymyksiin: *minkä valtioiden elinedut eivät vaadi sitä, että saksalainen*

Keski-Eurooppa pyyhkäistään täydelleen pois ja Ranskan talous- ja sotilasvalta pääsee ehdottomaan, vallitsevaan yliherruusasemaan? Niin, mitkä valtiot omien olemassaolonedellytystensä ja tähänastisen perinteisen poliittisen johtonsa perusteella käsittävät semmoisen kehityksen oman tulevaisuutensa uhaksi?

Sillä eräästä asiasta täytyy vihdoinkin päästä täysin selville: Saksan kansan leppymätön verivihollinen on ja semmoisena pysyy Ranska. Aivan yhdentekevää, ketkä Ranskassa ovat ennen olleet vallassa tai ovat tästä lähtien, Bourbonit vai jakobiinit, bonapartistit vai porvarilliset demokraatit, klerikaaliset tasavaltalaiset vai punaiset bolshevikit: heidän ulkopoliittisen toimintansa lopullisena päämääränä pysyy aina yrittää anastaa Reinin-raja valtaansa ja varmistaa tämä joki hajoittamalla ja tuhoamalla Saksa.

Englanti ei toivo semmoista Saksaa, joka on maailmanvalta, mutta Ranska ei toivo ensinkään sellaista valtaa, jonka nimi on Saksa: sentään varsin olennainen ero! Mutta emme nyt taistele maailmanvallanasemasta, vaan meidän on kamppailtava oman isänmaamme olemassaolon puolesta, kansamme yhteyden puolesta ja jokapäiväisestä leivästä lapsillemme. Jos tahdomme tältä näkökannalta katsella ja etsiä eurooppalaisia liittokumppaneita, silloin jää jäljelle ainoastaan kaksi valtiota: *Englanti ja Italia.*

Englanti ei halua sellaista Ranskaa, jonka sotilaallinen nyrkki voi muun Euroopan estämättä ruveta suojaamaan politiikkaa, jonka täytyy tavalla tai toisella joskus vielä johtaa ristiriitaan Englannin etujen kanssa. Englanti ei voi koskaan toivoa semmoista Ranskaa, jolla on, kun sillä on hallussaan Länsi-Euroopan suunnattomat rauta- ja kivihiilikaivokset, edellytyksiä päästä kohoamaan vaarallisen uhkaavaan taloudelliseen maailman-asemaan. Eikä Englanti liioin voi milloinkaan toivoa semmoista Ranskaa, jonka mannerpoliittinen asema sen ansiosta, että muu Eurooppa olisi tuhottu, tuntuisi niin turvatulta ja varmistetulta, ettei lähteminen uudelleen ranskalaisen maailmanpolitiikan suuremmalle linjalle kävisi ainoastaan mahdolliseksi, vaan suorastaan pakolliseksi. Entisajan zeppeliinien pommit voisivat minä yönä hyvänsä lisääntyä tuhatkertaisiksi; Ranskan sotilaallinen ylivalta painaa raskaasti Ison-Britannian maailmanvallan sydäntä.

Ei Italiakaan voi toivoa eikä se toivo Ranskan ylivalta-aseman lujittumista Euroopassa entisestään. Italian tulevaisuudelle on aina määräävänä kehitys, joka pakostakin ryhmittyy Välimeren-altaan ympärille. Italiaa ei tosiaankaan ajanut sotaan halu suurentaa Ranskaa, vaan pikemminkin tarkoitus antaa vihatulle Adrian-kilpailijalle kuolinisku. Jokainen Ranskan uusi vahvistuminen mantereella merkitsee kuitenkin häiriötä Italian tulevaisuudelle, eikä pidä koskaan erehtyä siinä asiassa, ettei kansojen keskinen sukulaisuus suinkaan estä kilpailua syntymästä.

Mitä asiallisimmin ja kylmimmin asioita harkittaessa ovat ensi sijassa *Englanti ja Italia* ne valtiot, joiden luonnollisimmat omat edut eivät ole ainakaan kaikkein

olennaisimmilta kohdiltaan ristiriidassa Saksan kansan olemassaolon edellytysten kanssa, jopa tietyssä määrin sattuvat yksiinkin niiden kera.

Sellaisia liittomahdollisuuksia arvostellessamme emme saa kuitenkaan jättää ottamatta huomioon kolmea tekijää. Ensimmäinen on meidän omassa varassamme; toiset kaksi johtuvat kysymyksessä olevista valtioista.

Voiko nykyisen Saksan kanssa ylipäänsä solmia liittoa? Voiko sellainen valta, joka tahtoo käsittää liiton omien hyökkäyssuunnitelmiensa toteuttamisen avuksi, solmia liittoa semmoisen valtakunnan kanssa, jonka johto on jo vuosikausia ollut mitä surkeimman kyvyttömyyden ja pasifistisen pelkurimaisuuden perikuva ja jonka kansan suurin osa demokraattis-marxilaisessa sokaistuneisuudessaan kavaltaa oman kansansa ja maansa edut aivan taivaaseen huutavalla tavalla? Voiko siis mikään valta tällä hetkellä toivoa voivansa solmia arvokkaita suhteita toiseen valtioon siinä uskossa, että joskus vielä voidaan yhteisiä etuja myös yhteisesti ajaa, jos jälkimmäiseltä valtiolta aivan ilmeisesti puuttuu rohkeutta ja haluakin liikuttaa sormeaankaan edes puolustaakseen pelkkää henkeään? Voiko ainoakaan valtio, jolle liitto on ja jolle sen pitää olla enemmän kuin pelkkä takuusopimus hitaan mätänemistilan voimassa pitämisestä vanhan tuhoisan Kolmiliiton tapaan, sitoutua liittoon myötä- ja vastoinkäymisessä sellaisen valtion kanssa, jonka luonteenomaiset elämänilmaukset ovat vain matelevaa alamaisuutta ulospäin ja häpeällistä kansallisten avujen sortamista sisäänpäin; semmoisen valtion kanssa, jolla ei ole enää lainkaan suuruutta, koska se koko menettelynsä perusteella ei sitä enää ansaitse; semmoisten hallitusten kanssa, jotka eivät voi kehua lainkaan nauttivansa kunnioitusta omien kansalaistensa taholta, niin etteivät ulkomaat mitenkään voi tuntea erikoista ihailua niitä kohtaan?

Ei, ainoakaan valta, joka itse pitää kiinni arvostaan ja joka toivoo liitostaan enemmän kuin osinkoja saaliinhimoisille parlamentaarikoille, ei solmi liittoa nykyisen Saksan kanssa, eipä voikaan sitä tehdä. *Meidän nykyinen liittoonkelpaamattomuutemme onkin syvimpänä ja perimmäisenä syynä vihollisrosvojen yksituumaisuuteen.* Kun Saksa ei koskaan puolusta itseään, paitsi mitä esittää pari leimuavaa »vastalausetta» meikäläisen parlamentaarisen valiojoukon kuullen, mutta muulla maailmalla ei ole mitään syytä taistella meitä suojatakseen ja hyvä Jumala periaatteellisesti jättää pelkurimaiset kansat vapauttamatta — välittämättä meikäläisten isänmaallisten liittojen sensuuntaisista vetistelyistä —, ei niilläkään valtioilla, joille ei ole mitään suoranaista etua meidän täydellisestä tuhoamisestamme, ole mitään muuta keinoa kuin pysyä mukana Ranskan rosvoretkillä, vaikkapa vain siitäkin syystä, että ne lähtemällä mukaan ryöstölle ja ottamalla siihen osaa

voisivat estää Ranskan yksin pääsemästä vahvistumaan.
Toiseksi ei sovi jättää ottamatta huomioon, millaisia vaikeuksia siinä on voitettavana, kun meille tähän saakka vihamielisissä maissa on saatava aikaan muutos joukkopropagandan avulla tiettyyn suuntaan muokattujen suurten kansankerrosten mielipiteissä. Ei voi vuosikaupalla leimata kokonaista kansaa »hunneiksi», »rosvoiksi», »vandaaleiksi» jne. ja sitten yks'kaks', aivan äkkiä keksiä, että asia onkin päinvastoin, ja ruveta sen jälkeen suosittelemaan eilistä vihollista huomiseksi liittolaiseksi.
Vielä enemmän on kuitenkin kiinnitettävä huomiota kolmanteen tosiasiaan, jolla tulee olemaan olennainen merkitys vastaisten Euroopan liittosuhteiden muodostumiselle:
Niin vähän kuin brittiläis-valtiolliselta näkökannalta Englannille onkin etua Saksan yhä jatkuvasta tuhoamisesta, sitä enemmän on semmoinen kehitys kansainvälisten pörssijuutalaisten etujen mukaista Virallisen tai sanokaamme paremminkin perinteellisen brittiläisen valtiotaidon ja määräävien juutalaisten pörssivoimien välinen ristiriita ei missään ilmene niin selvästi kuin niiden erilaisessa suhtautumisessa Englannin ulko-politiikan kysymyksiin. *Rahajuutalaiset toivovat, vastoin .Britannian valtion parasta, ei ainoastaan Saksan lopullista taloudellista tuhoa, vaan myös maan täydellistä poliittista orjuuttamista.* Meidän Saksan talouselämämme kansainvälistäminen, s.o. saksalaisen työvoiman ottaminen juutalaisen maailman-rahavallan haltuun, voidaan täydellisesti toteuttaa ainoastaan poliittisesti bolshevistisessa valtiossa. Mutta jos kansainvälisen juutalaisen pörssi-pääoman marxilaisten taistelujoukkojen mieli onnistua lopullisesti taittaa Saksan kansallisvaltion selkäranka, tämä voi tapahtua ainoastaan ulkoapäin ystävällisesti annetun avun turvin. Ranskan armeijoiden täytyy sen vuoksi piirittää ja saartaa Saksan valtiomuodostumaa, kunnes sisästä hauraaksi käynyt valta-kunta sortuu kansainvälisten maailmanrahavalta-juutalaisten bolshevististen taistelujoukkojen valtaan.
Niin siis juuri juutalaiset ovat tällä hetkellä suuret Saksan lopulliseen tuhoamiseen yllyttäjät. Missä ikinä koko maailmassa luemmekaan Saksaan kohdistettuja hyökkäyksiä, aina juutalaiset ovat niiden tehtailijoina, aivan samoin kuin niin rauhan kuin sodankin aikana juutalaiset pörssi- ja marxilaislehdet suunnitelmallisesta lietsoivat vihaa Saksaa vastaan siihen saakka, kunnes valtio toisensa perästä luopui puolueettomuudesta ja lyöden kansojen todelliset edut laimin astui maailman-sotaliiton palvelukseen.
Juutalaisten ajatuskulut ovat tässä selvät. Saksan bolshe-visoiminen, s.o. kansallisen ja kansallismielisen saksalaisen älymystön hävittäminen ja siten mahdolliseksi käyvä Saksan työ-väen pakottaminen juutalaisen maailman-rahavallan ikeeseen on ajateltu ainoastaan alkusoitoksi juutalaisten maailman-valloituspyrkimysten kehittämisessä edelleen. Niin kuin usein ennenkin historiassa, on taaskin Saksa

tuon valtavan kamppailun suuri keskipiste. Jos meidän kansamme ja meidän valtiomme sortuvat noiden veren- ja rahanhimoisten juutalaisten kansainhirmuvaltiaiden uhriksi, silloin koko maapallo joutuu tuon polyypin lonkeroihin; jos Saksan onnistuu vapautua sen kuristuksesta, silloin voidaan pitää suurinta kansoja uhkaavaa vaaraa voitettuna koko maailmassa.

Yhtä varmasti kuin juutalaiset panevat kaiken myyräntyönsä käyntiin, eivät ainoastaan pitääkseen vireillä kansakuntien vihaa Saksaa vastaan, vaan mikäli mahdollista kiihdyttääkseen sitä vielä entisestäänkin, yhtä varmasti tuo toiminta ainoastaan murto-osaltaan sattuu yksiin sen myrkyttämien kansojen todellisten etujen kanssa. ***Ylipäänsä juutalaiset nyt taistelevat kunkin kansanruumiin keskuudessa, niillä aseilla, jotka noiden kansojen tunnetun sielullisen omalaatuisuuden perusteella näyttävät tehokkaimmilta ja lupaavat eniten menestystä.*** Meidän verensä puolesta tavattoman hajanaisen kansakuntamme keskuudessa he sen vuoksi käyttävät taistelussaan vallasta tuosta ominaisuudesta johtuvia, enemmän tai vähemmän pasifistis-ideologisia »maailmankansalaisajatuksia», sanalla sanoen kansainvälisiä pyrkimyksiä. Ranskassa he työskentelevät yksissä tunnetun ja oikein arvioidun yltiöisänmaallisuuden kera, Englannissa taas vetoavat taloudellisiin ja maailmanpoliittisiin näkökohtiin; sanalla sanoen, he käyttävät aina hyväkseen kunkin kansan sielullisen omalaatuisuuden olennaisimpia ominaisuuksia. Vasta saavutettuaan sitä tietä tietyn ylivoimaisen taloudellisen ja poliittisen vallantäydellisyyden vaikutuksen he karistavat yltään noiden omaksumiensa aseiden kahleet ja kääntävät nyt samassa määrin tarkoitusperiensä ja taistelunsa todelliset sisäiset tavoitteet päällepäin. Nyt he harjoittavat hävitystyötään yhä nopeammin, kunnes saavat valtion toisensa perästä muutetuksi rauniokentäksi, jonne sitten on määrä pystyttää ikuisen juutalaisvaltakunnan itsenäinen valtiomahti.

Sekä Englannissa että Italiassa on paremman kotoisen valtio-taidon katsantokantojen ja juutalaisten maailmanpörssin tahdon välinen ristiriita aivan ilmeinen, jopa usein räikeästi silmäänpistävä.

Ainoastaan Ranskassa on nykyisin enemmän kuin konsanaan olemassa sisäinen *yhtäläisyys pörssin ja sen takana olevien juutalaisten tarkoitusperien sekä yltiöisänmaallisesti suuntautuneen kansallisen valtiotaidon* toivomusten kesken. Mutta juuri tässä niiden yhtäpitävyydessä piilee Saksalle suunnaton vaara. Juuri tästä syystä Ranska on ja pysyy meidän verrattomasti peloittavimpana vihollisenamme. *Tuo omassa keskuudessaan yhä suuremmassa määrin neekeristyvä kansa merkitsee, liittyessään kannattamaan juutalaisen maailmanherruuden tarkoitusperiä, Euroopan valkoisen rodun olemassaololle vaanivaa vaaraa.* Sillä neekeriveren ruttosaastan levittäminen Reinin varrelle Euroopan sydämeen vastaa yhtä suuressa määrin tuon meidän kansamme yltiöisänmaallisen periviholliseen sadistis-harhaviettistä kostonhimoa kuin sitä juutalaisten

jääkylmää harkintaa, että Euroopan mantereen rodunsekoittaminen aloitetaan sen keskipisteestä ja valkoiselta rodulta riistetään, saastuttamalla se alemmalla ihmisaineksella, itsenäisen olemassaolon perusteet.

Se, mitä Ranska nykyisin oman kostonhimonsa kannustamana ja juutalaisten suunnitelmallisesti johtamana tekee Euroopassa, on syntiä valkoisen ihmiskunnan säilyttämistä vastaan ja yllyttää aikoinaan tuon kansan kimppuun kaikki sellaisen sukukunnan kostonhenget, joka on havainnut rodunhäpäisyn ihmiskunnan perisynniksi.

Mutta Saksalle ranskalaisvaara merkitsee velvoitusta ojentaa, syrjäyttämällä kaikki tunnenäkökohdat, kätensä sille, joka yhtä uhanalaisessa asemassa kuin mekin ei tahdo Ranskan vallan-pyyteitä sietää eikä sallia.

Euroopassa Saksalle voi arvioitavissa olevan ajan kuluessa olla ainoastaan kaksi liittolaista: Englanti ja Italia.

Joka vaivautuu seuraamaan Saksan ulkopoliittista johtoa taaksepäin vallankumouksesta lähtien, ei voi olla, nähdessään meikäläisten hallitusten yhä jatkuvasti käsittämättömällä tavalla pettävän odotukset, tarttumatta päähänsä ja joko yksinkertaisesti joutumatta kerrassaan epätoivon valtaan tai ryhtymättä leimuavan suuttumuksen vallassa taisteluun mokomaa komentoa vastaan. Ymmärtämättömyyden kanssa ei noilla toimenpiteillä ole enää mitään tekemistä: sillä se, mikä kaikista ajattelevista aivoista olisi tuntunut mahdottomalta ajatella, se syntyi meikäläisten marraskuunpuolueiden henkisiltä kykloopeilta: *he tavoittelivat Ranskan suosiota.* Niin juuri, kaikkina noina vuosina on parantumattomien haaveilijoiden liikuttavassa yksinkertaisuudessa yhä uudelleen yritetty hieroutua hyviin väleihin ranskalaisten kanssa, kumarreltu ja pokkuroitu tuota »suurta kansaa» ja uskottu, että jokainen ranskalaisen pyövelin ovela temppu oli lupa käsittää merkiksi näkyvästä mielialanmuutoksesta. *Meikäläisen politiikan todelliset lankojenhoitelijat eivät tietystikään ole koskaan olleet tuon mielettömän luulon vallassa. Heille Ranskan-mielistely oli ainoastaan itsestään selvä keino, millä tuhota kaikki käytännöllisen liittopolitiikan mahdollisuudet.* He eivät ole koskaan olleet epätietoisia Ranskan ja sen takana olevien miesten tarkoituksista. Ja heidät on pakottanut teeskentelemään, että he muka sittenkin uskovat rehellisesti Saksan kohtalon muutoksen mahdolliseksi, se kuivan asiallinen toteamus, että muussa tapauksessa meidän kansamme olisi todennäköisesti omia aikojaan lähtenyt kulkemaan toista tietä.

Tietenkin meidänkin on vaikea esittää oman liikkeemme riveissä Englantia mahdolliseksi tulevaisuuden liittolaiseksi. Meidän juutalaislehdistömmehän on

ymmärtänyt yhä uudelleen keskittää vihamme erikoisesti Englantia vastaan, ja monen monet kunnon saksalaiset hölmöt ovat tarttuneet juutalaisten mitä auleimmin heille ojentamaan syöttiin, lörpötelleet Saksan meri-voimien »ennalleen palauttamisesta», esittäneet vastalauseita siirtomaidemme anastusta vastaan, suositelleet niiden valtaamista takaisin ja siten auttaneet hankkimaan aineistoa, jonka juutalaislurjukset ovat sitten toimittaneet edelleen Englantiin sikäläisille heimoveljilleen käytettäväksi käytännöllisessä propagandanteossa. Sillä ettei meidän asianamme nyt ole taistella »merivallasta» tms., sen pitäisi vähitellen ruveta mahtumaan myös meikäläisten politikoivien porvarillisten typeryksien päähän. Saksan kansallisvoiman suuntaaminen noita tarkoitusperiä kohti, ennen kuin meidän asemamme Euroopassa oli sitä ennen mitä perinpohjaisimmin varmistettu, oli jo ennen sotaakin mielettömyyttä. Nykyisin sellainen toive kuuluu jo niiden tyhmyyksien joukkoon, joista politiikan piirissä aina käytetään rikoksen nimitystä.

Monestikin pyrki joutumaan aivan epätoivoon, kun täytyi pakosta katsella syrjästä, miten juutalaisten lankojenpitelijöiden onnistui askarruttaa meidän kansaamme mitä merkityksettömimmillä asioilla, yllyttää sitä mielenilmaisuihin ja vastalauseisiin, vaikka Ranska samaan aikaan anasti kansanruumiistamme kappaleen toisensa perästä ja meiltä järjestelmällisesti riistettiin riippumattomuutemme perustukset.

Minun täytyy tässä yhteydessä ajatella erästä erikoista keppi-hevosta, jolla juutalaiset noina vuosina erikoisen taitavasti pyrkivät ratsastelemaan, nimittäin Etelä-Tyrolia.

Niinpä niin, Etelä-Tyroli. Kun nyt tässä paikassa ryhdyn koskettelemaan juuri tätä kysymystä, en tee niin suinkaan vähimmin sen vuoksi, että saisin tehdyksi tilin sen suurvalehtelijaroskajoukon kanssa, joka luottaen laajojen kansankerrostemme unohtamiskykyyn ja typeryyteen julkeaa tässä kohdin ruveta näyttelemään kansallista närkästystä, mikä on varsinkin parlamentaarisille petkuttajille vieraampaa kuin harakalle rehelliset käsitykset omistusoikeudesta.

Tahtoisin tähdentää, että itse puolestani olin niiden joukossa, jotka siihen aikaan, jolloin ratkaistiin muiden mukana myös Etelä-Tyrolin kohtalo — siis elokuun alusta v. 1914 marraskuuhun saakka v. 1918 — asettuivat sinne, missä senkin alueen puolustus tapahtui käytännössä, nimittäin armeijaan. Minä olin noina vuosina omalta osaltani taistelemassa mukana, en sen puolesta, että Etelä-Tyroli olisi menetetty, vaan jotta se olisi säästynyt yhteiselle isänmaalle aivan samoin kuin jokainen muukin saksalainen maa.

Mutta ne, jotka siihen aikaan eivät olleet mukana taistelemassa, ne olivat juuri nuo parlamentaariset maantierosvot, koko tuo politikoiva puolueroskajoukko. Päinvastoin, samalla aikaa kuin me taistelimme sen vakaumuksen vallassa, että ainoastaan sodan voittoisa päätös yksin säilyttäisi myös samaisen Etelä-Tyrolin

Saksan kansan yhteydessä, noiden Efialtesten kidat yllyttivät tuota voittoa vastaan ja tekivät myyrän-työtään siihen saakka, kunnes taisteleva Siegfried vihdoin menehtyi salakavalaan tikarinpistoon. *Sillä Etelä-Tyrolin säilymistä Saksan hallussa eivät tietystikään pystyneet takaamaan reippaiden parlamentaarikkojen Wienin Ballhausplatzilla ja Münchenin Feldherrnhallen edustalla pitämät valheelliset palopuheet, vaan ainoastaan taistelurintaman pataljoonat. Se, joka nämä mursi, se Etelä-Tyrolinkin kavalsi, juuri samalla tavalla kuin kaikki muutkin saksalaiset alueet.*
Mutta joka nykyisin luulee voivansa saada Etelä-Tyrolin kysymyksen ratkaistuksi vastalauseilla, julkilausumilla, yhdistysten mielenosoituskulkueilla jne., se on joko aivan erikoisen suuri lurjus tai voi myös olla saksalainen poroporvari.
Mutta siitä jo täytynee toki olla selvillä, ettei menetettyjä alueita saada takaisin juhlallisesti huutamalla avuksi hyvää Jumalaa tai kiinnittämällä hurskaita toiveita Kansainliittoon, vaan ainoastaan asevoimalla.
Kysymys on siis nyt ainoastaan siitä, kuka on valmis lähtemään uhallakin asevoimin hankkimaan noita menetettyjä alueita takaisin.
Mitä minuun itseeni henkilökohtaisesti tulee, voinen tässä omatunto puhtaana vakuuttaa minussa kyllä vielä olevan sen verran rohkeutta tähdellä, että lähtisin sellaisen vasta perustettavan iskupataljoonan etunenässä, joka muodostettaisiin parlamentin jaarittelijoista ja muista puolueenjohtajista ynnä erinäisistä hovineuvoksista, mukaan Etelä-Tyrolin voitokkaaseen valloitukseen. Hitto sentään, miten hauskaa olisi, kun kerran moisen »leimuavan» vastalausemielenilmaisukokouksen yläpuolella yht'äkkiä räjähtäisi pari shrapnellia. Luulenpa melkein, että tuskin nousisi pahempi melu ja kaakatus ketun ilmestyessä kanatarhaan ja tuskin siipikarja voisi pötkiä kiireemmin pakoon kuin tuollainen suurenmoinen »vastalauseyhdistys» hajoaisi kuin tuhka tuuleen.
Mutta halpamaisinta asiassa on se, etteivät herrat itsekään usko voivansa saavuttaa sillä tiellä mitään. He itse omakohtaisesti kaikkein parhaiten tietävät koko puuhansa ja touhunsa mahdottomuuden ja harmittomuuden. Mutta he tietysti tekevät, niin kuin tekevät, koska nykyisin sentään on vähän helpompi jaaritella Etelä-Tyrolin palauttamisen puolesta kuin aikoinaan oli sen säilyttämisen puolesta taistella. Kukin tekee oman osansa; me siihen aikaan uhrasimme vertamme, nyt taas vuorostaan tuo arvon seura hioo hampaitaan.
Erikoisen herkkuisaa on vielä silloin nähdä, miten Wienin legitimistipiirien ylpeys nykyisessä Etelä-Tyrolin takaisin-valloitustyössään mahdottomasti pöyhistyy. Seitsemän vuotta sitten heidän korkea ja armollinen hallitsijahuoneensa kyllä oli valapattoisella petoksella mukana auttamassa, että maailmanliitto saattoi voittajana ottaa Etelä-Tyrolinkin valtaansa. Siihen aikaan nuo samat piirit tukivat valapattoisen hallitsijahuoneensa politiikkaa eivätkä välittäneet vähän vähääkään Etelä-Tyrolista enempää kuin mistään muustakaan. Tietenkin nyt on yksinkertaisempaa ryhtyä taisteluun noiden alueiden vuoksi, sillä nythän taistelua

käydään yksinomaan »henkisin» asein, ja aina sentään on helpompi asia puhua — ylevää sisäistä närkästystään — kurkkunsa käheäksi jossakin »vastalause-kokouksessa» ja raastaa sormensa rakoille rustatessaan sanomalehtikirjoitusta kuin Ruhrin-miehityksen aikana sanokaamme vaikka räjähdyttää siltoja ilmaan.

Syy, minkä vuoksi viime aikoina on eräiltä aivan tietyiltä tahoilta pyritty paisuttamaan »Etelä-Tyrolin» kysymystä Saksan ja Italian välisten suhteiden pääkohdaksi, on aivan selvä. *Juutalaisten ja Habsburgien legitimistien etujen mukaista on mitä suurimmassa määrin saada estetyksi sellainen Saksan liittopolitiikka, joka joskus voisi johtaa vapaan saksalaisen isänmaan uuteen ylösnousemukseen. Tuo touhu ei nykyisin suinkaan tapahdu rakkaudesta Etelä-Tyroliin — sillä sitä asiaa ei siten ainakaan auteta, pikemminkin vahingoitetaan — vaan mahdollisesti ajateltavissa olevan Saksan ja Italian sopimuksen pelosta.*

On siis täysin noiden piirien yleisen valheellisuuden ja parjauspyrkimysten mukaista, että ne aivan julkeasti, pää kylmänä yrittävät antaa asioille sen leiman, ikään kuin me olisimme Etelä-Tyrolin »kavaltaneet».

Noille herroille täytyy sanoa aivan selvästi: *Etelä-Tyrolin »kavalsi» ensinnäkin jokainen saksalainen mies, joka vv. 1914-18 oli terve ja eheäjäseninen, mutta ei ollut missään rintamalla eikä tarjonnut palvelustaan isänmaansa käytettäväksi;*

toiseksi jokainen, joka ei noina vuosina ollut mukana lujittamassa meidän kansanruumiimme vastustuskykyä kestämään sodan loppuun saakka ja lujittamassa kansamme kestävyyttä pysymään taistelun päähän asti;

kolmanneksi Etelä-Tyrolin kavalsi jokainen, joka marraskuun vallankumouksen puhjetessa — joko suoranaisesti teoin tai välillisesti sen raukkamaisesti sietämällä — oli mukana sitä tekemässä ja siten oli murskaamassa sitä asetta, joka yksin olisi pystynyt Etelä-Tyrolin pelastamaan;

ja neljänneksi: Etelä-Tyrolin kavalsivat kaikki ne puolueet ja niiden kannattajat, jotka panivat nimikirjoituksensa Versailles'in ja St. Germainin häpeäsopimusten alle.

Niin juuri, urheat herrat sanoin vastalauseensa esittäjät, sillä tavalla asiat ovat!

Nyt minun toimintaani on ohjaamassa ainoastaan se kylmän asiallinen tieto ja käsitys, ettei menetettyjä alueita voiteta takaisin liukkaiden, hiottujen parlamentaaristen suiden kielevyydellä, vaan ne on valloitettava takaisin teräväksi hiotulla miekalla, siis verisen taistelun hinnalla.

Silloin ainakin uskallan empimättä selittää, että nyt, kun arpa on heitetty, en ainoastaan pidä Etelä-Tyrolin valtaamista sodalla mahdottomana, vaan myös omakohtaisesti torjun sen ajatuksen siinä vakaumuksessa, että tämän kysymyksen pohjalla ei voitaisi saavuttaa sellaista koko Saksan kansan leimuavaa kansallista innostusta, joka tarjoaisi voiton edellytykset. Päinvastoin olen siinä uskossa, että jos nyt se veri pantaisiin alttiiksi, olisi rikos uskaltaa semmoinen panos kahdensadantuhannen saksalaisen vuoksi, kun samaan aikaan heidän lähettyvillään runsaasti seitsemän miljoonaa saksalaista nääntyy vieraan vallan alaisuudessa ja Saksan kansan elinsuoni virtaa afrikkalaisten

neekerien villien laumojen temmellyspaikan halki.
Jos Saksan kansa tahtoo tehdä lopun sitä Euroopassa uhkaavasta hävityksestä, silloin sen ei pidä hairahtua tekemään sodan-edellisen ajan virheitä eikä hankkimaan vihollisiksemme Jumalaa ja koko maailmaa, vaan siinä tapauksessa sen täytyy huomata ja tuntea vaarallisin vihollisensa iskeäkseen häneen kaikella keskitetyllä voimallaan. Ja jos tämä voitto sitten saavutetaan toisella paikalla uhrattujen uhrien hinnalla, silloin meidän kansamme tulevat polvet eivät meitä sittenkään tuomitse. Ne osaavat arvostaa ankaraa hätäämme ja syviä murheitamme ja huoliamme ja niistä syntynyttä katkeraa päätöstämme sitäkin paremmin, kuta loistavampi siitä alkunsa saanut menestys on.
Meidän on nykyisin aina uudelleen otettava ojennusnuoraksemme se perusluonteinen käsitys, että valtakunnan menetettyjen alueiden takaisin hankkiminen on ensi sijassa emämaan poliittisen riippumattomuuden ja vallan takaisinhankkimiskysymys.
Valtiolaitoksemme voimakkaan johdon ensimmäisenä ulko-poliittisena tehtävänä on tehdä tämä mahdolliseksi ja taata sen onnistuminen viisaan liittopolitiikan avulla.
Mutta juuri meidän kansallissosialistien on visusti varottava joutumasta meikäläisten, juutalaisten johtamien porvarillisten suurilla sanoilla ratsastelevien »isänmaanystävien» hinausköyteen. *Voi onnettomuutta, jos meidänkin liikkeemme sen sijaan, että valmistautuu taisteluun, rupeaisi harrastamaan vastalauseiden esittämistä!*
Saksa joutui sekin sortumaan Habsburgien kuolleen valtio-ruumiin kanssa solmitun Nibelungin-liiton haaveellisen käsityksen uhrina. Haaveileva tunteilu nykyisten ulkopoliittisten mahdollisuuksien käsittelyssä on tepsivin keino, millä ehkäistä uusi nousumme ainaisiksi ajoiksi.

Minun täytyy välttämättä vielä tässä yhteydessä kaikessa lyhykäisyydessä puuttua niihin väitteisiin, jotka koskevat jo varhemmin esitettyjä kolmea kysymystä, nimittäin seuraavia:
ensiksi, solmiiko ylipäänsä kukaan liittoa nykypäivien Saksan kanssa sen kaikille ilmeisestä heikkoudesta huolimatta,
toiseksi, osoittavatko vihamieliset kansakunnat kykenevänsä semmoiseen asenteenmuutokseen, ja
kolmanneksi, eikö juutalaisten kertakaikkinen vaikutusvalta ole voimakkaampi kuin kaikki tieto ja kaikki hyvä tahto ja eikö se siten asetu vastustamaan kaikkia sellaisia suunnitelmia ja tee niitä tyhjiksi.

Ensimmäisen kysymyksen toista puolta arvelen jo tarpeeksi pohtineeni. On itsestään selvää, ettei kukaan rupea solmimaan liittoa nykypäivien Saksan kanssa. Ei ainoakaan maailman valta uskaltane kytkeä kohtalojaan yhteen sellaisen valtion kanssa, jonka hallitusten on tyystin täytynyt hävittää kaikki luottamus. Mutta mitä sitten tulee monien kansatovereidemme yrityksiin esittää kansamme nykyistä viheliäistä ajattelutapaa hallitusten menettelyn puolustukseksi, jopa katsoa sen olevan, tämä huomioon otettuna, anteeksi annettavaa, sitä täytyy asettua mitä jyrkimmin vastustamaan.

Tosin kyllä kansamme luonteettomuus on nyt kuuden vuoden ajan ollut syvästi murheellinen asia, sen välinpitämättömyys kansakunnan tärkeimmissä asioissa todella mieltä masentava, sen arkuus ja pelkurimaisuus väliin aivan kauhistava. Mutta ei pidä kuitenkaan koskaan unohtaa, että sama kansa vielä muutamia vuosia sitten antoi maailmalle mitä ihanimman, ihmeteltävimmän näytteen kaikkein ylevimmistä inhimillisistä avuista. Alkaen v:n 1914 elokuun päivistä aina valtavan kansainkamppailun loppuun saakka meidän nykyisin perin surkeaksi mennyt Saksan kansamme osoitti enemmän miehekästä rohkeutta, sitkeää kestämiskykyä ja kärsivällistä osaansa tyytymistä kuin ainoakaan toinen maailman kansa kuunaan tätä ennen. Kukaan ei pyrkine väittämään, että nykyisen aikamme häpeä muka olisi meidän kansamme luonteenomaisen olemuksen ilmaus. Se, mitä meidän nyt täytyy kokea omassa itsessämme ja ympärillämme, se on ainoastaan v:n 1918 marraskuun 9 p:n valapatontyön hirvittävää, mielen ja järjen sekoittavaa vaikutusta. Paremmin kuin konsanaan pitää siinä kohdin paikkansa runoilijan sana pahasta, jonka täytyy yhä edelleen synnyttää uutta pahaa. Mutta tänäkään aikana eivät kansamme hyvät perusainekset ole täysin hävinneet, ne vain uinuvat herättämättöminä syvissä kätköissään, ja väliin voi mustien pilvien peittämällä taivaanlaella nähdä kalevantulien välähdyksinä avuja ja hyveitä, joita myöhempi Saksa joskus vielä muistaa ensimmäisinä alkavan tervehtymisen merkkeinä. Useamminkin kuin kerran ovat tuhannet ja taas tuhannet nuoret saksalaiset löytäneet toisensa yhtyneinä siihen uhrimielen sanelemaan päätökseen, että he ovat, samoin kuin v. 1914, nyt taaskin valmiit uhraamaan nuoren elämänsä vapaaehtoisesti ja ilomielin rakastetun isänmaan alttarille. Taaskin miljoonat ihmiset tekevät työtä ja luovat uutterasti ja ahkerasti, ikään kuin ei vallankumouksen järkytyksiä koskaan olisi sattunutkaan. Seppä seisoo taas alasimensa ääressä, talonpoika astelee aurankurjessa, ja työhuoneessaan istuu tiedemies, kaikki yhtä uutterasti ja yhtä alttiisti täyttämässä velvollisuuttaan. Vihollistemme taholta tulevat sortotoimenpiteet eivät enää tapaa vastaukseksen entistä ne ikään kuin oikeutetuiksi tekevää naurua, vaan katkeroituneita, karmeita kasvoja. Epäilemättä on kansan mielialassa ja ajatustavassa tapahtunut suuri käänne.

Kun ei tuo kaikki vielä nyt ilmenekään meidän kansamme poliittisen valta-

ajatuksen ja itsesäilytysvaiston uudestisyntymisenä, siihen ovat syyllisiä ne, jotka ovat — eivät kylläkään taivaan, vaan oman itsensä kutsumina — v:sta 1918 hallinneet kansaamme ohjaten sitä kuolemaa kohti.

Niinpä niin, jos nykyisin surkutellaan meidän kansaamme, niin saanee kai sentään puolestaan esittää kysymyksen: Mitä sitten on tehty sen parantamiseksi? Onko meikäläisten hallitusten päätösten — joita todellisuudessa tuskin on ollut olemassakaan — kansan keskuudessa saavuttama kovin niukka kannatus ainoastaan merkkinä kansamme elinvoiman vähyydestä, vai eikö se pikemminkin ole merkkinä siitä, että tuon kallisarvoisen omaisuuden käsittelyssä on tyystin epäonnistuttu? *Mitä meidän hallituksemme ovat tehneet istuttaakseen jälleen tämän kansan sydämiin ylpeän puolensa pitämisen, miehekkään uhman ja suuttuneen vihan henkeä?*

Kun v. 1919 rauhansopimus sälytettiin Saksan kansan hartioille, silloin olisi ollut oikeus toivoa, että juuri tuo määrättömän sorron välikappale olisi puolestaan voimakkaasti vahvistanut Saksan vapauden huutoa. *Rauhansopimukset, joiden vaatimukset iskevät kansoihin kuin piiskaniskut, ovat varsin usein ensimmäisenä rummunpärrytyksenä, joka kutsuu myöhemmin tapahtuvaan nousuun.*

Mitä tuosta Versailles'in rauhansopimuksesta olisi voitukaan tehdä!

Miten tuosta määräämättömän kiristyksen ja mitä häpeällisimmän alennuksen välikappaleesta olisi voinutkaan lujatahtoisen hallituksen käsissä tulla keino ja väline, millä nostattaa kansalliset intohimot kiehumispisteeseen! Miten olisi voitukaan, käyttämällä nerokkaasti propagandatyössä hyväksi tuota sadistista julmuutta, muuttaa ja kohottaa kokonaisen kansan välin-pitämättömyys närkästykseksi ja suuttumukseksi ja suuttumus silmittömäksi raivoksi!

Miten olisikaan voitu sen jok'ikinen kohta syövyttämällä syövyttää tämän kansan aivoihin ja tunteeseen siihen saakka, kunnes vihdoin kuudessakymmenessä miljoonassa päässä, miehillä niin kuin naisillakin, yhteisesti vaistottu häpeä ja yhteinen viha olisivat kasvaneet yhdeksi ainoaksi tuliseksi liekkimereksi, jonka hehkuista sitten olisi kohonnut teräksenlujana tahto ja pusertunut ilmoille huuto:

Me tahdomme taas aseita!

Niin juuri, siihen semmoista rauhansopimusta voisi käyttää. Sen sorron määrättömyys, sen vaatimusten häpeämättömyys ovat kaikkein suurin ja parhain propaganda-ase, millä ravistella kansakunnan uneen vaipuneet elämänhenget jälleen hereille.

Sitten täytyy kyllä asettaa, alkaen lapsen aapisesta viimeistä sanomalehteä myöten, jok'ikinen teatteri, kaikki elokuvat, jokainen mainospylväs ja jokainen paljas lautaseinä tämän yhden ainoan, suuren kutsumuksen palvelukseen, kunnes meidän nykyisten yhdistys-isänmaallisten hätäinen avuksi huuto »Herra, vapauta meidät!» muuttuu jokaisen pikkupojankin aivoissa hehkuvaksi rukoukseksi:

»Kaikkivaltias Jumala, siunaa kerran meidän aseemme, ole oikeudenmukainen, niin kuin olet aina ollut; tuomitse nyt, ansaitsemmeko me vapautemme; Herra, siunaa sinä meidän taistelumme!»

Kaikki on lyöty laimin, mitään ei ole tehty.

Kuka sitten vielä pyrkii ihmettelemään, jollei meidän kansamme ole sellainen, jollainen sen pitäisi ja jollainen se voisi olla? Jos muu maailma pitää meitä pelkkänä palkkalaisena, kaikkeen myöntyväisenä koirana, joka kiitollisena nuolee samaa kättä, joka sitä on vast'ikään lyönyt?

Varmastikin meidän nykyiselle liittolaiskelpoisuudellemme on pahana esteenä meidän kansamme, mutta pahimpana sentään meikäläiset hallitukset. Ne juuri turmeltuneisuudessaan ovat syypäät siihen, että kahdeksan vuotta kestäneen määrättömän sorron kauden jälkeen maassa on niin vähän vapauden tahtoa.

Niin kiinteässä yhteydessä kuin toimiva liittopolitiikka onkin meidän kansamme välttämättömän arvonannon kanssa, yhtä välttämättömänä ehtona tälle on vuorostaan sellainen hallitus valta, joka ei tahdo olla vieraiden valtojen apuri, ei oman voimamme työvouti, vaan ennen kaikkea kansallisen omantunnon airut.

Mutta jos meidän kansamme saa semmoisen valtionjohdon, joka tämän käsittää kutsumuksekseen, silloin ei kulu kuuttakaan vuotta, ennen kuin valtakunnan rohkean ulkopoliittisen johdon käytettävissä on yhtä rohkea vapaudenjanoisen kansan tahto.

Toiseen huomautukseen, siihen, miten vaikea on saada vihamielisiä kansoja muutetuksi ystävällismielisiksi liittolaisiksi, voinee vastata seuraavalla tavalla:

Muissa maissa sotapropagandan avulla herätetty ja kasvatettu yleinen sairaalloinen saksalaisviha pysyy pakostakin ennallaan siihen saakka, kunnes Saksan valtakunta on, kaikkien selvästi havaittavan saksalaisten itsesäilytysvaiston uudelleen virittyä henkiin, saanut sellaisen valtion luonteenomaiset ominaisuudet, joka taaskin pystyy ottamaan osaa peliin yhteisellä Euroopan shakkilaudalla ja jonka kanssa voi pelata.

Vasta sitten, kun hallitus ja kansa tuntuvat tarjoavan välttämättömät takeet mahdollisesta liittokelpoisuudesta, voi valta tai toinen ruveta ajattelemaan ryhtyä yksiin käypien etujen ja pyyteiden pohjalta muokkaamaan yleistä mielipidettä uuteen suuntaan propagandan avulla. Tämäkin vaatii luonnon pakosta vuosikausien taukoamatonta, taitavaa työtä. Tämmöiseen menettelyyn ryhdyttäessä noudatettava suuri varovaisuus johtuu juuri siitä, että kansan mielialan muutokseen tarvitaan välttämättä pitkä aika, s.o. sellaiseen toimintaan ei ryhdytä, jollei ole ehdotonta vakaumusta sellaisen työn arvosta ja niistä hedelmistä, joita se tulevaisuudessa tuottaa. Kansan sielullista suuntautumista ei

varmastikaan tee mieli ruveta muuttamaan enemmän tai vähemmän henkevän ulkoministerin tyhjänpäiväisen puheen perusteella, ennen kuin on saatu kouraantuntuvat takeet uuden suuntautumisen todellisesta arvosta. Muuten semmoinen johtaisi julkisen mielipiteen täydelliseen hajaannukseen. Mutta luotettavin varmuus, että jonkin kansan kanssa on tuonnempana mahdollista solmia liitto, ei suinkaan voi perustua joidenkin yksityisten hallituksen jäsenten pöyhkeäsanaisiin puheenparsiin, vaan ennen kaikkea hallituksen määrätietoisen, tarkoituksenmukaiselta tuntuvan pyrkimyksen ja tarkoituksen ilmeiseen lujuuteen ja vakavuuteen samoin kuin vastaavasti suuntautuneeseen julkiseen mielipiteeseen. Luottamus tähän on sitä lujempi, kuta ilmeisemmin ja tarmokkaammin valtiovalta työskentelee valmistaessaan ja tukiessaan työtään propagandan avulla ja kuta selvää selvemmin toisaalta taas julkisen mielipiteen tahto kuvastuu hallituksen pyrkimyksistä.

Siispä — meidän asemassamme olevaa — kansaa pidetään liittokelpoisena vasta sitten, kun sekä hallitus että julkinen mielipide yhtä kiihkeän innokkaasti julistavat ja edustavat vapaustaisteluntahtoaan. Tämä on ensimmäinen edellytys, ennen kuin voidaan ryhtyä yrittämään muuttaa toisten valtioiden julkista mielipidettä, valtioiden, jotka ovat tietojensa ja käsitystensä perusteella halukkaita lähtemään, ajaakseen perimmäisiä ikiomia etujaan ja pyyteitään, kulkemaan omasta mielestään sopivalta tuntuvan kumppanin rinnalla, siis solmimaan liiton sen kanssa.

Mutta tässä on otettava huomioon vielä eräs seikka: ***koska jonkin kansan tietyn henkisen mielentilan muuttaminen jo sinänsä kysyy ankaraa työtä ja on paljonkin semmoisia, jotka eivät ainakaan alkuaikoina sitä ymmärrä, on samalla kertaa sekä rikos että tyhmyyttä antaa noille toista mieltä oleville aineksille omilla tekemillään virheillä aseet käteen.***

Täytyy käsittää, että pakostakin vaatii aikansa, ennen kuin kansa on lopullisesti käsittänyt hallituksen sisäiset tarkoitukset, koska sille ei voida antaa selitystä tietyn poliittisen valmistelevan, edeltävän toiminnan perimmäisistä, lopullisista päämääristä, vaan laskuissa voidaan ottaa huomioon ainoastaan suurten joukkojen sokea usko tai henkisesti korkeammalla tasolla olevien johtavien kerrosten vaistomainen, näkemyksellinen asian tajuaminen. Koska monilta ihmisiltä kuitenkin puuttuu tuollaista selkeänäköistä poliittista kosketusvaistoa ja aavistuskykyä, mutta poliittisten syiden vuoksi on mahdoton antaa selityksiä, osa älymystöön kuuluvista johtajapiireistä asettuu aina vastustamaan uusia pyrkimyksiä, koska ne voidaan tulkita pelkiksi kokeiluiksi, kun ei pystytä näkemään niiden perille asti. Silloin huolestuneiden vanhoillisten valtioainesten vastustus herää henkiin.

Mutta juuri tästä syystä oikein onkin ensimmäisenä velvollisuutena pitää huoli siitä, että sellaisilta molemminpuolisen yhteisymmärryksen tienraivuun

häiritsijöiltä mikäli suinkin mahdollista riistetään kädestä kaikki käyttökelpoiset aseet, erikoisesti silloin kun, niin kuin meidän tapauksessamme, on muutenkin kysymys pelkästään pöyhistelevien yhdistysisänmaallisten ja poroporvarillisten kahvilapoliitikkojen kerta kaikkiaan toteutettaviksi mahdottomista, puhtaasti mielikuvituksellisista jaaritteluista. Sillä että sellainen huuto, että meidän on saatava uusi sotalaivasto, saatava siirtomaamme takaisin jne., on tosiaankin pelkkää typerää jaaritusta eikä sen toteuttamista käytännössä ole ajattelemistakaan, sitä tuskin voitaneen kiistää, kun asiaa tyynesti harkitaan. Mutta miten Englannissa käytetään poliittisesti hyväksi moisia osittain harmittomien, osittain hullujen, mutta aina todellisuudessa verivihollistemme salaisessa palveluksessa olevien vastalauseurhojen mitä mielettömimpiä vuodatuksia, sitä ei voi sanoa Saksalle suotuisaksi. Siten tuhlataan voimat vahingollisiin piskuisiin mielenosoituksiin Jumalaa ja koko maailmaa vastaan ja unohdetaan kaikkein ensimmäinen periaate, joka on kaiken menestyksen edellytys, nimittäin: ***Mitä teetkin, tee se kokonaan! Samalla kuin soitetaan suuta viittä, kuutta valtiota vastaan, lyödään laimin kaikkien tahdon- ja ruumiillisten voimien keskittäminen katalimman vihollisemme sydämeen suunnattavaan iskuun ja uhrataan vahvistuksen hankkimisen mahdollisuus tämän välienselvittelyn varalta liiton solmimisen avulla.***

Tässäkin kansallissosialistisella liikkeellä on oma kutsumuksensa. Sen täytyy opettaa meidän kansaamme, pikkuseikat syrjäyttäen, kiinnittämään katseensa suurimpaan asiaan, varomaan takertumasta sivuseikkoihin ja olemaan koskaan unohtamatta, että se päämäärä, jonka puolesta meidän on nykyisin taisteltava, on suorastaan meidän kansamme olemassaolo semmoisenaan ja että ainoa vihollinen, johon meidän iskumme täytyy osua, on ja semmoisena pysyy se valta, joka meiltä riistää olemassaolon mahdollisuuden.

Monikin seikka voi meille tuottaa kipeää tuskaa. Mutta tämä ei ole suinkaan pätevä syy heittää järkeä menemään ja mielettömästi huutaen haastaa riitaa koko maailman kanssa, sen sijaan että voimamme keskittäen asettuisimme perimmäistä verivihollistamme vastaan.

Muuten Saksan kansalla ei ole mitään moraalista oikeutta valittaa muun maailman menettelyä, niin kauan kuin se ei ole vetänyt tilille niitä rikollisia, jotka myivät ja kavalsivat oman maansa. Sellainen ei ole pyhää, totista vakavuutta, että kyllä huudetaan Englantia, Italiaa ym. vastaan ja haukutaan niitä matkan päästä ja esitetään vastalauseita, mutta annetaan oman kansan keskuudessa samojen lurjusten liikkua vapaina, jotka vihollispropagandan palkoissa ollessaan riistivät aseet käsistämme, mursivat siveellisen selkärankamme ja keinottelivat lamauttamansa valtakunnan kolmestakymmenestä hopearahasta.

Vihollinen tekee vain semmoista, mikä oli ennakolta arvattavissa. Meidän pitäisi ottaa sen suhtautumisesta ja menettelystä oppia.

Mutta joka ei ylipäänsä tahdo kohottautua semmoisen käsityksen tasolle, hän ajatelkoon vielä viimeiseksi lopuksi, että siinä tapauksessa jää sitten enää jäljelle pelkkä kaikesta luopumisen mahdollisuus, koska silloin kaikki liittopolitiikka on mahdotonta ainaisiksi ajoiksi. Sillä jos meidän on mahdoton solmia liittoa Englannin kanssa siitä syystä, että se riisti meiltä siirtomaamme, Italian kanssa, että sillä on Etelä-Tyroli hallussaan, Puolan ja Tshekkoslovakian kanssa ylipäänsä mahdotonta liittoutua, silloin ei olisi, lukuun ottamatta Ranskaa — joka meiltä sivumennen varasti Elsass-Lothringenin — enää ketään jäljellä Euroopassa.

Tehdäänkö Saksan kansalle siten palvelus, sen suhteen ei voine olla epäilystä. Vain sen suhteen voi olla epäilystä, ovatko tuollaisen mielipiteen edustajat yksinkertaisia miekkosia vai viekkaita, ovelia pettureita.

Mikäli tällöin on kysymys johtajista, olen aina taipuvainen uskomaan jälkimmäisen mahdollisuuden.

Niin siis pitäisi, inhimillisen järjen mukaan asioita arvostellen, tulevaisuudessa hyvinkin voida tapahtua muutos eräiden meille tähän saakka vihamielisten kansojen sisäisessä mielenlaadusta, kansojen, joiden todelliset edut tulevaisuudessa käyvät samaan suuntaan kuin meidän, jos meidän valtiomme sisäinen lujuus samoin kuin ilmeinen oman olemassaolomme turvaamisen halu osoittavat meidät taaskin liittolaisina tarpeeksi arvokkaiksi emmekä jälleen omalla taitamattomuudellamme tai kerrassaan rikollisilla menettelytavoillamme anna tuulta purjeisiin niille, jotka vastustavat sellaista tulevaa liittoutumista meille ennestään vihamielisten kansojen kanssa.

Kaikkein vaikeinta on vastata kolmanteen väitteeseen:

Onko ajateltavissa, että liittolaisina kysymykseen tulevien kansojen todellisten etujen edustajat saavat ajetuksi tarkoituksensa perille vastoin vapaiden kansan- ja kansallisvaltioiden verivihollisten, juutalaisten, tahtoa?

Pystyvätkö esimerkiksi perinteisen brittiläisen valtiotaidon voimat vielä murtamaan tuhoisan juutalaisvaikutuksen vai eivätkö?

Tähän kysymykseen on, niin kuin jo sanottu, hyvin vaikea vastata. Se on liian monien tekijöiden varassa, jotta siitä voitaisiin lausua ehdottomasti pätevä ratkaisu. Mutta eräs asia on joka tapauksessa varma: *Yhdessä valtiossa voidaan nykyistä valtiovaltaa pitää niin lujasti vakautettuna ja katsoa sen niin ehdottomasti palvelevan maan todellisia etuja, ettei enää voi olla puhetta siitä, että kansainväliset juutalaiset voimat pystyisivät todella tehokkaasti estämään poliittisia välttämättömyyksiä.*

Se taistelu, jota fascistinen Italia käy, vaikkakin pohjimmaltaan ehkä tietämättään (mitä minä omasta puolestani en usko) juutalaisten kolmea pääasetta vastaan, on parhaana merkkinä siitä, että tuolta kansainväliseltä mahdilta saadaan, vaikka epäsuoraa tietäkin, myrkkyhampaat katkaistuksi. Vapaamuurarien salaseurojen kielto, kansainvälisen sanomalehdistön ahdistelu samoin kuin jatkuva kansainvälisen marxilaisuuden murtaminen ja toisaalta taas fascistisen valtiokäsityksen taukoamaton lujittuminen tekevät Italian hallitukselle vuosien kuluessa mahdolliseksi yhä paremmin valvoa ja palvella Italian kansan etuja välittämättä juutalaisen maailmanlohikäärmeen sähinästä.

Englannissa asiaintila on vaikeampi. Tuossa »kaikkein vapaimman kansanvallan» maassa juutalaiset sanelevat julkisen mielipiteen kiertotietä vielä tänäkin päivänä päätökset melkein rajattomasti. Ja kuitenkin sielläkin käydään taukoamatonta kamppailua brittiläisten valtionetujen edustajien ja juutalaisen maailmandiktatuurin esitaistelijoiden kesken.

Miten rajusti nuo vastakohdat usein törmäävät vastakkain, sen saattoi sodan jälkeen ensi kerran kaikkein selvimmin todeta Britannian valtionjohdon toiselta puolen ja toiselta puolen sanomalehdistön erilaisessa suhtautumisessa Japaninkysymykseen.

Heti kohta sodan päätyttyä alkoi vanha molemminpuolinen Amerikan ja Japanin välinen kireä jännitys taaskin ilmetä. Tietysti eivät suuret eurooppalaiset maailmanvallatkaan voineet pysyä uuden uhkaavan sodanvaaran suhteen välinpitämättöminä. Mitkään sukulaisuussuhteet eivät voi estää Englannissa heräämästä tiettyä kateellisen huolestumisen tunnetta Amerikan Yhdysvaltojen kaikilla kansainvälisen talous- ja valtapolitiikan aloilla kehittymisen johdosta. Muinaisesta siirtomaasta, suuren emämaan lapsesta, näyttää paisuvan uusi maailmanvaltias. Ymmärtää kyllä, että Englanti nykyisin huolestuneen levottomuuden vallassa harkitsee ja punnitsee vanhoja liittosopimuksiaan ja brittiläinen valtiotaito pelokkaana tuijottaa ajankohtaan, jolloin ei enää sanota: »*Englannin merten herruus!*» vaan »*Yhdysvaltojen meret!*»

Suunnattoman amerikkalaisen valtiojättiläisen, jolla on neitseellisen maan äärettömät rikkaudet, kimppuun on vaikeampi päästä kuin ahtaaseen tilaan puristetun Saksan kimppuun. Jos täälläkin joskus tulisi heitettäväksi arpaa lopullisesta ratkaisusta, silloin Englanti olisi, jos se jäisi yksin, tuomittu tuhoon. Niinpä siellä halukkaasti tartutaan keltaiseen kouraan ja tarraudutaan kiinni liittoon, joka rodun kannalta mahdollisesti on vastuuton teko, mutta valtiopolitiikan kannalta kuitenkin ainoa Britannian maailmanaseman lujittamismahdollisuus vastapainona etualalle pyrkivälle Amerikan mantereelle.

Kun siis Englannin valtionjohto ei tahtonut, huolimatta Euroopan taistelutanterilla yhdessä käydystä taistelusta, erota aasialaisen kumppanin kanssa tehdystä liitosta, silloin koko juutalaislehdistö iski tämän liiton selkään.

Miten onkaan mahdollista, että juutalaisten äänenkannattajat, jotka vuoteen 1918 asti olivat olleet Britannian maailmanvallan Saksan valtakuntaa vastaan käymässä taistelussa sen uskollisina aseenkantajina, nyt yks'kaks' pettävät uskollisuutensa ja lähtevät kulkemaan omia teitään?

Saksan tuhoamista ei vaatinut Englannin, vaan ensi sijassa juutalaisten etu, aivan samoin kuin tällä hetkelläkään ei Japanin tuho palvelisi niinkään paljon brittiläisiä valtionetuja kuin juutalaisten toivoman maailmanvallan johtajien laajalle ulottuvia suunnitelmia. Englannin ponnistaessa voimansa säilyttääkseen asemansa tässä maailmassa juutalaiset järjestelevät ja valmistelevat hyökkäystään valloittaakseen saman maailman.

He jo kuvittelevat pitävänsä nykyisiä Euroopan valtioita käsissään tahdottomina välikappaleina, joko ns. länsimaisen demokratian kiertotietä käyttäen tai suorastaan Venäjän bolshevisminvallan muodossa. Mutta he eivät ole siten kietoneet verkkoihinsa ainoastaan Vanhaa maailmaa, vaan Uuttakin maailmaa uhkaa sama kohtalo. Juutalaiset ovat Amerikan Yhdysvaltojen pörssivoimien valtiaat. Vuosi vuodelta he pääsevät yhä suuremmassa määrin tuon sadankahdenkymmenen miljoonan kansan työvoiman valvojiksi; ainoastaan varsin harvat ovat enää tällä hetkellä, heidän kiukukseen, aivan riippumattomia.

Ovelan taitavasti he muokkaavat julkista mielipidettä ja muovaavat siitä aseen oman tulevaisuutensa puolesta käymänsä taistelun varalta.

Juutalaisten huomattavimmat miehet uskovat jo näkevänsä heille testamenttina annetun vaalilauseen, suuren kansojenriiston, täyttymyksen lähenevän.

Tuossa suuressa kansallisuutensa menettäneiden siirtomaa-alueiden laumassa voisi yksi ainoa riippumaton valtio vielä viime hetkessä saada koko työn raukeamaan tyhjiin. Sillä bolshevisoitunut maailma voi pysyä pystyssä ainoastaan, jos se käsittää kaiken.

Jos yksikään ainoa valtio saa säilytetyksi kansallisen voimansa ja suuruutensa, silloin juutalaisten maailmansatraappivaltakunnan, niin kuin kaiken hirmuvallan tässä maailmassa, täytyy luhistua ja se luhistuukin kansallisen ajatuksen voimaan. Mutta juutalaiset tietävät liiankin hyvin, että he tuhatvuotisen mukautumisensa ansiosta kylläkin pystyvät kaivamaan maata Euroopan kansojen jalkojen alta ja kasvattamaan niitä suvuttomiksi sekarotuisiksi, mutta Japanin kaltaiselle aasialaiselle kansallisvaltiolle he sentään tuskin kykenisivät aiheuttamaan samanlaista kohtaloa. He kykenevät kyllä nykyisin matkimaan saksalaisia ja englantilaisia, amerikkalaisia ja ranskalaisia, mutta heiltä puuttuu keltaihoisiin aasialaisiin yhdistävää siltaa. Niinpä he yrittävät vielä tuhota Japanin kansallisvaltion toisten nykyajan samankaltaisten valtiomuodostumien voimalla, raivatakseen tieltään tuon vaarallisen vastustajan, ennen kuin viimeinenkin valtionvalta muuttuu heidän käsissään turvattomia olentoja sortavaksi despotiaksi.

Tuhatvuotisessa juutalaisvaltakunnassaan he kammoksuvat japanilaista kansallisvaltiota ja toivovat sen vuoksi saavansa sen hävitetyksi jo ennen kuin perustavat oman diktatuurinsa.
Niin he sitten nyt yllyttävät toisia kansoja Japania vastaan, niin kuin aikoinaan yllyttivät niitä Saksan kimppuun, ja niin ollen saattaa käydä sillä tavalla, että samalla aikaa kuin brittiläinen diplomatia vielä yrittää rakentaa Japanin kanssa solmitun liiton pohjalle, Englannin juutalaislehdistö jo alkaa vaatia taistelua tuota liittotoveria vastaan ja ryhtyy valmistelemaan tuhoamissotaa, taisteluhuutonaan »alas japanilainen militarismi ja keisarinvalta».
Niin omavaltaisiksi juutalaiset ovat nykyisin Englannissa käyneet.
Taistelu juutalaista maailmanvaaraa vastaan alkaa siten joskus vielä sielläkin.
Ja taaskin on juuri kansallissosialistisen liikkeen täytettävä valtavin tehtävänsä:
Sen täytyy avata kansan silmät oikein näkemään vieraat kansa-kunnat ja sen täytyy yhä uudelleen teroittaa mieleen, kuka on tämän meidän nykyisen maailmamme todellinen vihollinen. Sen sijaan, että kohdistaisi vihansa toisiin arjalaisiin, joista meidät kyllä voi erottaa melkein kaikki, mutta joihin meitä sentään yhdistää yhteinen veri tai yhteen kuuluvan kulttuurin suuri linja, sen täytyy kohdistaa yleinen viha ihmiskunnan periviholliseen kaiken kärsimyksen todellisena aiheuttajana.
Mutta sen täytyy pitää huoli siitä, että ainakin meidän maassamme meidän pahin verivihollisemme tunnetaan sekä että häntä vastaan käydyn taistelun on kauas loistavana valoisamman ajan merkkinä osoitettava toisellekin kansoille tie taistelevan arjalaisen ihmiskunnan pelastukseen. Muuten olkoon sitten opastajanamme järki, voimanamme tahto. Pyhä velvollisuutemme, sillä tavalla menetteleminen, antakoon meille sitkeyttä ja kestävyyttä, ja korkein Suojelija pysyköön uskonamme.

14. luku

ITÄINEN SUUNTAUTUMINEN L. IDÄN-POLITIIKKA.

On kaksi syytä, jotka ovat saaneet minut erikoisesti käsittelemään Saksan suhdetta Venäjään:

1. tässä tapauksessa mahdollisesti on kyseessä Saksan ulkopolitiikan ratkaisevin kysymys; ja

2. tämä kysymys on myös nuoren kansallissosialistisen liikkeen poliittisen kyvyn koetinkivi, joka ratkaisee, miten selvästi se pystyy ajattelemaan ja miten oikein toimimaan.

Minun on tunnustettava erikoisesti jälkimmäisen kohdan useinkin aiheuttaneen minulle pelkoa ja huolta. Koska nuori liikkeemme ei nouda kannattajiensa ainesta välinpitämättömien leiristä, vaan enimmäkseen mitä äärimmäisimpien elämänkatsomusten edustajien piireistä, on liiankin luonnollista, että noilla ihmisillä saattaa aluksi olla ulkopoliittisten käsitysten alalla painolastina niiden piirien ennakkomielipiteet tai ymmärryksen niukkuus, joihin heidän on täytynyt tätä ennen katsoa poliittisesti ja maailmankatsomuksensa puolesta kuuluneen. Tämä ei pidä suinkaan paikkaansa ainoastaan niiden miesten suhteen, jotka tulevat joukkoomme vasemmalta. Päinvastoin. Niin vahingollista opetusta kuin nämä tätä ennen ovatkin saaneet sellaisissa kysymyksissä, sen vastapainona on toiselta puolen ollut sangen monissa tapauksissa luonnollisen ja terveen vaiston tähteitä. Sellaisissa tapauksissa tarvitsi ainoastaan korvata varhaisempi heille tyrkytetty vaikutus paremmalla asennoitumisella, niin hyvinkin usein saattoi tunnustaa heissä säilyneen sinänsä terveen vaiston ja itsesäilytysvietin mitä parhaaksi liittolaiseksi.

Sitä vastoin on paljon vaikeampi saada poliittisesti selvästi ajattelemaan semmoista miestä, jonka varhemmin tällä alalla saama kasvatus oli yhtä suuressa määrin vailla kaikkea järkeä ja järjenmukaisuutta, mutta joka kaiken lisäksi oli uhrannut viimeisenkin luontaisen vaistonsa rippeet tasapuolisuuden ja ulko-kohtaisuuden alttarille. Juuri meidän ns. älymystöömme kuuluvia on kaikkein vaikein saada todella selvästi ja järjenmukaisesti ajamaan omia ja oman kansansa etuja ulospäin. Heillä ei ole ainoastaan painolastina mitä mielettömimpien kuvitelmien ja ennakkokäsitysten todellinen lyijypaino, vaan kaiken lisäksi he ovat kokonaan menettäneet terveen itsesäilytysvietin,

luopuneet siitä. Myös kansallissosialistinen liike joutuu kestämään noiden ihmisten kanssa ankaria taisteluja, sen vuoksi ankaria, koska nämä, huolimatta täydellisestä kyvyttömyydestään, valitettavasti useinkin kuvittelevat itsestään aivan mahdottomia, jotka kuvitelmat houkuttelevat heidät ilman mitään sisäistä oikeutusta suhtautumaan toisiin terveempiinkin ihmisiin kuin ylhäältäpäin. Pystynokkaisen julkeita rikkiviisaita, kokonaan vailla kylmää harkinta- ja punnitsemiskykyä, mitä kuitenkin olisi pidettävä kaiken ulkopoliittisen tahdon ja toiminnan ehdottomana edellytyksenä.

Koska juuri nämä piirit pyrkivät nykyaikana ohjaamaan ulkopolitiikkamme päämääriä mitä turmiollisimmalla tavalla syrjään kansamme todella kansallisten etujen ajamisesta asettaakseen tämän sen sijaan omien mielikuvituksellisten ideologiojensa palvelukseen, tunnen velvollisuuteni vaativan, että kannattajieni nähden käsittelen tärkeintä ulkopoliittista kysymystä, nimittäin suhdettamme Venäjään, erikseen ja niin perusteellisesti kuin sen yleiseksi ymmärtämiseksi on tarpeen ja tämmöisen teoksen puitteissa on mahdollista.

Tahdon tällöin ylipäänsä jo ennakolta sanoa seuraavaa:

Jos meidän on ulkopolitiikalla ymmärrettävä jonkin kansan suhteiden järjestelyä muuhun maailmaan, silloin järjestelyn määräävät aivan varmat, tietyt tosiasiat. Kansallissosialisteina voimme edelleen lausua kansallisen valtion ulkopolitiikasta seuraavan määritelmän:

Kansallisen valtion ulkopolitiikan tehtävänä on turvata sen, valtion, piiriinsä sulkeman rodun olemassaolo tällä kiertotähdellä luomalla toisaalta kansan lukumäärän ja sen kasvun, toisaalta sen asuma-alan laajuuden ja hyvyyden kesken terve, elinkykyinen, luonnollinen suhde.

Terveenä suhteena on tällöin lupa pitää aina vain sitä olotilaa, joka turvaa kansan toimeentulon omalla pohjalla ja konnulla. Jokainen toisenlainen asiaintila, vaikkapa se kestäisi vuosisatoja, jopa vuosituhansiakin, on silti epäterve ja koituu ennemmin tai myöhemmin asianomaisen kansan vahingoksi, jollei suorastaan sen tuhoksi.

Ainoastaan riittävän suuri tila tällä maapallolla turvaa kansalle olemassaolon vapauden.

Tässä ei asutusalueen välttämätöntä suuruutta käy arvosteleminen yksistään nykyhetken vaatimusten perusteella, eipä edes maan tuoton suuruudenkaan pohjalla, se muunnettuna kansan lukumääräksi. Sillä niin kuin jo tämän kirjan edellisessä osassa esitin mietelmissäni »Saksan sodanedellisestä liittopolitiikasta», ***valtakunnan pinta-alalla on sen merkityksen lisäksi, mikä sillä on kansan suoranaisen toimeentulon lähteenä, vielä toinenkin, nimittäin sotilaspoliittinen merkitys.*** Jos kansalle sen maa-alan suuruus jo turvaakin toimeentulon sinänsä, sen on kuitenkin vielä lisäksi ajateltava tuon maa-alan turvaamista. Sinä turvana on valtion yleinen valtapoliittinen lujuus, jonka

muuten vuorostaan varsin suuressa määrin määräävät sotilasmaantieteelliset näkökohdat.

Niinpä Saksan kansa voi puolustaa tulevaisuuttaan ainoastaan maavaltana. Kautta lähes kahden vuosituhannen on meidän kansamme etujen ajaminen, niin kuin meidän pitäisi meikäläistä enemmän tai vähemmän onnellista ulkopoliittista toimintaa määritellä, ollut maailmanhistoriaa. Me itse olemme sen nähneet; sillä se jättiläismäinen kansainkamppailu, jota käytiin vuodesta 1914 vuoteen 1918 asti, oli ainoastaan Saksan kansan kamppailua olemassaolonsa puolesta tällä maapallolla, mutta tuon tapahtumuksen laatua itseään me nimitämme maailmansodaksi.

Tuohon taisteluun Saksan kansa lähti luuloteltuna maailmanvaltana. Sanon tässä nimenomaan *luuloteltuna*, *sillä todellisuudessa se ei ollut* maailmanvalta. Jos Saksan kansalla olisi v. 1914 ollut pinta-alan ja väestön lukumäärän suhde toinen, silloin Saksa olisi tosiaankin ollut maailmanvalta, ja sota olisi voinut, kun ei oteta mitään muita tekijöitä huomioon, päättyä toisin.

Minun ei ole tässä tehtäväni eikä tarkoituksenikaan viittailla tuollaiseen »jos»-mahdollisuuteen, jollei mitään »muttaa» olisi ollut olemassa. Mutta kuitenkin tunnen ehdottomaksi välttämättömyydeksi, että minun on nykyinen asiaintila esitettävä kaunistelematta, kylmän asiallisesti, osoitettava sen peloittavat heikkoudet ja syvennettävä ainakin kansallissosialistisen liikkeen riveissä välttämättömyyden tuntemusta.

Saksa ei ole nykyisin maailmanvalta. Vaikkapa meidän tämän hetken sotilaallinen voimattomuutemme olisikin voitettu, meillä ei olisi kuitenkaan lainkaan oikeutta vaatia itsellemme tuota arvonimeä Mitäpä nykypäivinä tällä kiertotähdellämme merkitsee sellainen valtiomuodostuma, jossa asukasluvun suhde pinta-alaan on niin surkea kuin nykyisessä Saksan valtakunnassa? Sellaisena aikakautena, jolloin maa vähitellen jaetaan valtioiden omaisuudeksi, joista monet käsittävät melkeinpä kokonaisia mantereita, ei voi puhua maailmanvallasta semmoisesta valtiomuodostumasta puheen ollen, jonka *poliittinen* emämaa *supistuu* niukasti viiteensataantuhanteen neliökilometriin.

Puhtaasti alueellisesti katsottuna Saksan valtakunnan pinta-ala häviää kerrassaan olemattomiin ns. maailmanvaltojen pinta-alaan verrattuna. Englantia älköön mainittako vastatodistuksena, sillä Englannin emämaahan on todellisuudessa ainoastaan Britannian maailmanvallan suuri pääkaupunki, maailman-vallan, joka sanoo omakseen melkein neljännestä koko maa-pallon pinnasta. Sitten meidän täytyy edelleen pitää jättiläis-valtioina ensi sijassa Pohjois-Amerikan Yhdysvaltoja, sitten Venäjää ja Kiinaa. Kaikki semmoisia alamuodostumia, joiden jokaisen pinta-ala on enemmän kuin kymmenen kertaa nykyistä Saksan valtakuntaa suurempi. Ja Ranskakin täytyy lukea noiden valtojen joukkoon. Ei ainoastaan siksi, että se yhä suuremmassa mitassa täydentää armeijaansa jättiläisvaltakuntansa värillisellä

ihmisaineksella, vaan rodullisestikin sen neekeristyminen edistyy niin nopeasti, että tosiasiallisesti voi puhua afrikkalaisen valtion syntymisestä Euroopan maaperälle. Nykyisen Ranskan siirtomaapolitiikkaa ei käy vertaaminen entisen Saksan vastaavaan politiikkaan. Jos Ranskan kehitys jatkuisi entiseen tapaan vielä kolmensadan vuoden ajan, silloin olisivat viimeisetkin frankkilaisen veren rippeet hävinneet siten muodostuvasta eurooppalais-afrikkalaisesta mulattivaltiosta. Valtava, yhtenäinen asutusalue Reiniltä Kongoon asti, jonka täyttäisi jatkuvan rodunsekoittumisen tietä hitaasti muodostuva alhainen rotu.

Se seikka Ranskan siirtomaapolitiikan erottaa Saksan vanhasta vastaavasta politiikasta.

Entinen Saksan siirtomaapolitiikka oli puolinaista, niin kuin kaikki, mitä me teimme. Se ei saanut laajennetuksi saksalaisen rodun asumisaluetta, ei liioin ryhtynyt siihen — tosin kyllä rikolliseen — yritykseen, että olisi koettanut valtakunnan mahtia lujittaa asettamalla sen panokseksi mustan veren. Saksan Itä-Afrikan askarit olivat pieni, epäröivä askel tällä tiellä. Tosiasiassa heitä käytettiin ainoastaan siirtomaata itseään suojaamaan. Ajatusta, että Euroopan sotanäyttämölle olisi tuotu mustia joukkoja, ei ollut — ollenkaan puhumattakaan siitä, että se maailmansodassa oli tosiasiallisesti mahdotonta — koskaan tosiasiassa harkittu, vaikka sellainen aie olisi suotuisammissa olosuhteissa ollutkin mahdollinen toteuttaa, jota vastoin se ranskalaisten taholla oli jo ammoin pidetty heidän siirtomaatoimintansa sisäisenä perusteena ja myös tunnettu semmoiseksi.

Niin siis näemme nykyisin maan päällä koko joukon mahti-valtoja, jotka eivät ainoastaan väkilukunsa puolesta jätä Saksaa kauas jälkeensä, vaan joilla ennen kaikkea on pinta-ala mitä suurimpana poliittisen valta-aseman tukena. Ei koskaan ennen ole vielä ollut, pinta-alaan ja väkilukuun katsoen, Saksan valtakunnan suhde toisiin syntyviin maailmanvaltoihin verraten niin epäsuotuisa kuin historiamme alkaessa kaksituhatta vuotta sitten j a nyt sitten taas tällä hetkellä. Tuohon aikaan me ilmestyimme nuorena kansana rynnäten suurten hajoavien valtio-muodostumien maailmaan, jonka viimeistä jättiläistä, Roomaa, olimme itse olleet mukana kaatamassa maahan. Nykyisin olemme suurten muodostuvien mahtivaltioiden maailmassa, jossa oma valtakuntamme yhä enemmän vaipuu mitättömyyteen.

Meidän on välttämättä pidettävä tämä katkera totuus kylmästi ja asiallisesti silmiemme edessä. On välttämätöntä, että tarkkaamme ja vertailemme Saksan valtakuntaa väkiluvun ja pinta-alan puolesta sen suhteessa muihin valtioihin kautta vuosisatojen. Tiedän jokaisen siinä tapauksessa päätyvän semmoiseen tyrmistyttävään tulokseen, jonka tämän katsauksen yhteydessä kerran jo lausuin: *Saksa ei ole enää maailmanvalta, yhdentekevää, onko se sotilaallisesti voimakas vai heikko.*

Olemme joutuneet kokonaan pois kaikesta suhteesta muihin maapallon suuriin

valtioihin ja siitä saamme kiittää yksinomaan meidän kansamme suorastaan kohtalokasta, onnetonta ulkopoliittista johtoa, varman, tekisi mieleni sanoa kuin testamentissa määritellyn ulkopoliittisen päämäärän täydellistä puutetta sekä kaiken terveen itsesäilytysvaiston ja -vietin menetystä.

Jos kansallissosialistinen liike todellakin haluaa saavuttaa historian silmissä meidän kansallemme suuren kutsumuksen pyhityksen, sen täytyy, tietoisuuden läpitunkemana ja sydän täynnä tuskaa sen todellisen aseman johdosta tässä maailmassa, rohkeasti ja määrätietoisesti ryhtyä taisteluun sitä päämäärän puutetta ja kyvyttömyyttä vastaan, jotka tähän saakka ovat meidän Saksan kansaamme ohjanneet sen ulkopolitiikan teillä. Sillä täytyy silloin, välittämättä »perinteistä» ja ennakkoluuloista, olla rohkeutta kerätä meidän kansamme ja sen voima marssiin sille tielle, joka johtaa tämän kansan pois nykyisestä elintilan ahtaudesta uudelle maalle ja kamaralle ja siten sen myös ainiaaksi vapauttaa siitä vaarasta, että se voisi joutua tämän maan päällä menehtymään tai orjakansana toimittamaan tehtäviä toisten palveluksessa.

Kansallissosialistisen liikkeen täytyy koettaa poistaa meidän väkilukumme ja pinta-alamme välinen epäsuhta — pinta-ala käsitettynä sekä elatuksen lähteenä että myös valtapoliittisena tukikohtana —, meidän historiallisen menneisyytemme ja nykyhetken voimattomuutemme toivottomuuden välinen epäsuhta. Sen täytyy tällöin pysyä tietoisena siitä, että meitä, korkeimman ihmisyyden vaalijoina tämän maan päällä, sitoo myös korkein velvoitus, ja se pystyy tämän velvoituksen täyttämään sitäkin paremmin, kuta enemmän se pitää huolta siitä, että Saksan kansa herää tietoisuuteen rodun merkityksestä ja armahtaa myös omaa *vertaan* sen sijaan, että harrastaisi ainoastaan koirien, hevosten ja kissojen jalostusta.

Jos sanon tähänastista Saksan ulkopolitiikkaa päämäärää vailla olevaksi ja kyvyttömäksi, väitteeni todistuksena on se seikka, että sama politiikka todellisuudessa petti kerrassaan. Jos meidän kansamme olisi ollut henkisesti ala-arvoinen tai pelkurimainen, sen kamppailun seuraukset eivät voisi tässä maailmassa olla pahemmat kuin mitä nyt näemme silmiemme edessä. Ei edes viimeisten sodanedellisten vuosikymmenien kehitys saa meitä siinä suhteessa johtaa harhaan; sillä valtakunnan voimaa ja lujuutta ei voida mitata sitä itseään mittapuuna käyttäen, vaan ainoastaan vertailemalla sitä toisiin valtakuntiin. Mutta juuri sellaisesta vertailusta saa semmoisen todistuksen, että toisten valtojen voimanlisäys ei ollut samana aikana ainoastaan tasaisempi, vaan vielä

loppuvaikutukseltaankin suurempi; että siis Saksan tie, kaikesta näennäisestä noususta huolimatta, todellisuudessa loittoni loittonemistaan toisten valtojen vastaavasta tiestä ja jäi siitä kauas jälkeen, sanalla sanoen, suuruusero kasvoi meidän vahingoksemme Jopa väkiluvunkin puolesta jäimme sitä enemmän jälkeen, kuta pitemmälti aikaa kului. Kun nyt meidän kansaamme ei sankaruudessa varmastikaan ainoakaan toinen koko maailmassa voita, jopa se loppujen lopuksikin varmasti uhrasi olemassaolonsa säilyttämisen puolesta kaikista maapallon kansoista suurimman verenpanoksen, menestyksen puute saattoi johtua ainoastaan siitä syystä, että se panos annettiin *väärällä tavalla.*

Kun tässä yhteydessä punnitsemme meidän kansamme elämyksiä runsaasti tuhannen vuoden pituiselta ajalta, annamme kaikkien lukemattomien sotien ja taistelujen solua sarjana katseidemme ohi ja tutkimme niiden nyt silmiemme edessä olevaa lopputulosta, meidän täytyy tunnustaa, että tuosta verimerestä on syntynyt oikeastaan ainoastaan kolme ilmiötä, joita voimme mainita selvästi tiettyjen ulkopoliittisten ja ylipäänsä poliittisten tapahtumusten pysyviksi hedelmiksi:

1. pääasiallisesti bajuvaarien suorittama Ostmarkin asuttaminen;

2. Elben itäpuolella olevan alueen valtaus ja asuttaminen; sekä

3. Hohenzollernien suorittama Brandenburg-Preussin valtion järjestäminen uuden valtakunnan esikuvaksi ja kiteytymissydämeksi.

Opettavainen varoitus tulevaisuuden varalta!

Kaksi ensimmäistä ulkopolitiikkamme suurta saavutusta ovat jääneet pysyvimmiksi. Ilman niitä ei meidän kansallamme nykyisin olisi ylipäänsä enää mitään osaa näyteltävänä. Ne olivat ensimmäinen, mutta valitettavasti myös viimeiseksi jäänyt onnistunut yritys saattaa lisääntyvä väkiluku oikeaan suhteeseen maan ja kamaran laajuuden kanssa. Ja täytyy pitää todella onnettomana asiana, ettei meidän Saksan historian-kirjoituksemme ole ikinä ymmärtänyt oikein arvostaa näitä molempia verrattomasti valtavimpia ja jälkimaailmalle merkityksellisimpiä saavutuksia, mutta sen sijaan ihannoi kaikkea mahdollista, ihaillen kiittää ja ylistää mielikuvituksellista sankaruutta, lukemattomia seikkailukkaita taisteluja ja sotia, sen sijaan että vihdoinkin huomaisi, miten merkityksettömiä kansakunnan suurelle kehityksen linjalle useimmat tuollaiset tapaukset ovat olleet.

Kolmas meidän poliittisen toimintamme suuri menestys on Preussin valtion perustaminen ja siitä aiheutunut erikoisen valtioajatuksen kasvattaminen samoin kuin Saksan armeijan nykymaailman oloihin sovellettu, järjestettyyn muotoon saatettu itsesäilytys- ja itsepuolustusvietti. Yksilön puolustus-ajatuksen muuntaminen kansan asevelvollisuudeksi on syntynyt tässä valtiomuodostumassa ja sen uudesta valtiokäsityksestä. Tämän tapahtumuksen merkitystä ei voida arvioida liian suureksi. Juuri oman verensä hajanaisuuden vuoksi yli-individualistisen rikkinäinen Saksan kansa sai sen ansiosta, että

preussilaisen armeijanelimistö totutti sen kuriin, takaisin ainakin osan jo ammoin menettämäänsä järjestelykykyä. Mitä toisissa kansoissa on vielä alun alkuaan jäljellä niiden laumayhteyden vaistoa, sen me saimme, ainakin osaksi, takaisin omalle kansa-yhteisöllemme keinotekoista tietä, sotilaallisen koulutuksen tapahtumuksen tietä. Sen vuoksi onkin yleisen asevelvollisuuden poistamisella — mikä voisi kymmenille toisille kansoille olla yhdentekevää — meille mitä kohtalokkain merkitys. Kymmenen miespolvea vailla ojentavaa ja kasvattavaa sotilaallista koulutusta ja oman onnensa nojassa, alttiina veren ja siitä johtuvan maailmankatsomuksen hajanaisuuden vaikutuksille — niin meidän kansamme olisi todella menettänyt loputkin itsenäistä olemassaoloaan tällä kiertotähdellä. Saksalainen henki voisi ainoastaan toisten vieraiden kansojen keskuudessa elävien yksityisten edustajiensa välityksellä tuoda lisänsä kulttuuriin, tämän hengen alkuperänkään voimatta tulla tunnetuksi. Siis kulttuurilannoitteena siihen saakka, kunnes arjalais-pohjoismaisen veren viimeinenkin jäännös olisi meissä turmeltunut tai sitten hävinnyt olemattomiin.

Sietää panna merkille, että näiden todellisten poliittisten menestysten merkityksen, jotka meidän kansamme on saavuttanut runsaasti tuhatvuotisilla taisteluillaan, meidän vihollisemme käsittävät paljon paremmin ja arvostavat niitä enemmän kuin me itse. Me haaveilemme yhä vieläkin sankaruudesta, joka riisti meidän kansaltamme miljoonia sen jaloimpia verensäilyttäjiä, mutta joka lopputuloksiltaan kuitenkin jäi täysin hedelmättömäksi.

Meidän menettelyllemme nykyhetkellä ja tulevaisuudessa on mitä suurin merkitys sillä seikalla, että osaamme pitää erillään toisistaan kansamme todelliset poliittiset saavutukset ja hedelmättömien tarkoitusperien panokseksi uhratun veren.

Me kansallissosialistit emme saa ikipäivänä yhtyä nykyisen porvarillisen maailmamme tavanomaiseen hurraaisänmaallisuuteen. Erikoisesti on hirveän vaarallista pitää viimeistä sodanedellistä kehitystä pienimmässäkään määrin määräävänä oman tiemme suhteen. Koko yhdeksännentoista vuosisadan historiallisesta aikakaudesta ei meidän suhteemme voi johtaa yhden yhtäkään velvoitusta, joka juontaisi juurensa itse tuosta aikakaudesta. Meidän on jälleen, juuri vastoin tuon ajan edustajien asennoitumista, taaskin tunnustauduttava kaiken ulkopolitiikan ylimmän näkökohdan edustajiksi ja kannattajiksi, nimittäin seuraavan: ***maan pinta-ala on saatettava oikeaan suhteeseen väkiluvun kanssa.*** Niin, menneisyydestä voimme ottaa vain sen opin, että meidän on asetettava poliittisen toimintamme päämäärä kahtaanne: *maa ja kamara ulkopolitiikkamme päämaaliksi ja uusi, maailmankatsomuksellisesti lujitettu yhtenäinen perustus sisäpoliittisen toimintamme määräksi.*

Tahdon vielä lyhyesti määritellä kantani kysymyksen suhteen, missä määrin

maan ja kamaran vaatimus tuntuu siveellisesti ja moraalisesti oikeutetulta. Tämä on välttämätöntä, koska valitettavasti jopa ns. kansallisissakin piireissä esiintyy kaikkia mahdollisia hurskastelevia jaarittelijoita, jotka ponnistelevat osoittaakseen Saksan kansalle sen ulkopoliittisen toiminnan päämääräksi v:n 1918 vääryyden hyvittämistä, mutta kuitenkin siitä huolimatta katsovat välttämättömäksi vakuutella koko maailmalle kansallista veljeyttä ja mielisuosiota.

Jo ennakolta tahtoisin tähän heti sanoa seuraavaa: *V:n 1914 rajojen palauttamisvaatimus on niin suurta ja seurauksiltaan mahdotonta poliittista mielettömyyttä, että sitä on pidettävä suo-rastaan rikoksena. Siitä ollenkaan puhumattakaan, että Saksan valtakunnan rajat olivat v. 1914 kaikkea muuta kuin järjenmukaiset. Sillä todellisuudessa ne eivät olleet täydelliset sikäli, että olisivat sulkeneet piiriinsä kaikki kansallisuudeltaan saksalaiset ihmiset, eivät liioin järkevät sotilasmaantieteellisen tarkoituksenmukaisuutensa puolesta. Ne eivät olleet harkitun poliittisen toiminnan tulos, vaan semmoisen poliittisen kamppailun luomat hetken rajat, joka ei ollut suinkaan päättynyt, jopa osaksi seurauksia sattuman oikusta.* Yhtä suurella ja monissa tapauksissa vielä suuremmallakin oikeudella voitaisiin ottaa Saksan historiasta kuin pistokokeena tarkastettavaksi jokin toinen vuosi ja selittää silloisten olosuhteiden palauttaminen ulkopoliittisen toiminnan päämääräksi. Edellä mainittu vaatimus on kuitenkin täysin meikäläisen porvarillisen maailman tapaista, sillä kun ei ole tässäkään suhteessa yhtään ainoaa kannattavaa poliittista ajatusta tulevaisuuden varalle, vaan se elää pikemminkin vain menneisyydessä, vieläpä kaikkein lähimmässä menneisyydessä; sillä ei edes sen taaksepäin suuntautuva katsekaan kanna sen omaa aikaa pitemmälle. Jatkuvaisuuden laki kytkee tämän porvariston olemassa olevaan olotilaan, pakottaa sen haraamaan kaikkia tämän tilan muutoksia vastaan kohottamatta kuitenkaan ikinä tuon vastustuksen aktiivisuutta pelkkää itsepintaista omasta mielipiteestä kiinni pitämistä suuremmaksi. Niinpä on itsestään selvää, ettei noiden miesten poliittinen näköpiiri ulotu v:n 1914 rajoja tuonnemmaksi. Mutta julistaessaan mainittujen rajojen palautusta toimintansa poliittisena päämääränä he saavat meidän vastustajiemme rakoilevan liiton yhä uudestaan liittymään yhteen. Ainoastaan siten on selitettävissä, että vielä kahdeksan vuoden kuluttua maailmankamppailusta, johon osaa ottaneilla valtioilla oli osittain mitä erilaatuisimmat toivomukset ja tarkoitusperät, silloisten voittajien liitto pystyy yhä vain pysymään koossa enemmän tai vähemmän tiiviissä muodossa.

Kaikki nuo valtiot hyötyivät aikoinaan Saksan sortumisesta. Meidän voimamme pelko pakotti siihen aikaan yksityisten suurten mahtajien keskinäisen kitsauden ja kateuden väistymään takaalalle. Ne käsittivät mahdollisimman yleisesti toteutetun meidän valtakuntamme perimisen parhaaksi suojaksi tulevaisuudessa uhkaavalta nousulta. Paha omatunto ja meidän kansamme voiman pelko on kaikkein lujin, sitkein laasti, joka vielä tänäkin päivänä pystyy pitämään tuon liiton

yksityiset jäsenet koossa.
Emmekä me niiden odotuksia petäkään. Esittäessään Saksan poliittiseksi ohjelmaksi v:n 1914 rajojen palauttamisen meikäläinen porvarillinen maailma säikyttelee jokaisen osakkaan, jonka tekisi mieli karata vihollistemme liitosta pois, siihen taas takaisin, koska tämän täytyy pelätä voivansa joutua yksin hyökkäyksen kohteeksi ja siten menettää toisten liittolaistoveriensa suojan. Jok'ikinen valtio tuntee tuon tunnuksen osuvan itseensä ja uhkaavan sitä.
Samalla se on mieletön kahdessakin suhteessa:
1. koska puuttuu voimakeinoja muuttaa sitä yhdistysten poliittisten olutiltojen huuruista todellisuudeksi, ja
2. koska sen tulos, vaikka se olisikin toteutettavissa, olisi kuitenkin taaskin niin viheliäinen, ettei Herra nähköön maksaisi vaivaa panna sen vuoksi kansamme verta uudelleen alttiiksi.
Sillä että vuoden 1914 rajojen palauttaminenkin olisi saavutettavissa ainoastaan verellä, siitä ei luulisi kenenkään olevan epätietoinen. Ainoastaan lapsellisen naiivit henget voivat tuudittautua semmoiseen luuloon, että Versailles'in rauhansopimukseen voitaisiin saada muutosta vehkeilyillä ja kerjäämällä. Siitä ollenkaan puhumattakaan, että moinen yritys edellyttäisi Talleyrand'in kaltaista luonnetta, jollaista meillä ei ole. Toinen puoli meikäläisistä poliittisista miehistä on hyvin ovelia, mutta yhtä luonteettomia ja ylipäänsä meidän kansallemme vihamielisiä aineksia, kun taas loput ovat hyvänahkaisia, harmittomia ja myöntyväisiä heikkokykyisiä olioita. Ja lisäksi ajat ovat Wienin-kongressin päivistä muuttuneet: *nyt eivät enää valtioiden rajoista käy kauppaa ruhtinaat ja ruhtinaalliset rakastajattaret, vaan leppymä on maailmanjuutalainen taistelee kansojenherruudestaan.* Ainoakaan kansa ei saa kirvoitetuksi tuota kouraa kurkustaan muuten kuin miekalla. Ainoastaan voimakkaasti ponnistavan kansallisen intohimon yhteen koottu, keskitetty voima pystyy uhmaamaan kansainvälistä kansainorjuutusta. Mutta semmoinen tapahtumus on verinen toimitus ja pysyy semmoisena.
Mutta jos kannatetaan sitä vakaumusta, että Saksan tulevaisuus vaatii, kävipä niin tai näin, kaikkein suurinta panosta, silloin täytyy, ollenkaan kiinnittämättä huomiota mihinkään poliittisen viisauden harkintoihin semmoisinaan, jo tuon panoksen vuoksi asettaa sen arvoinen päämäärä ja taistella sen puolesta.
Vuoden 1914 rajat eivät merkitse Saksan kansan tulevaisuudelle yhtään mitään. Niistä ei ollut menneisyydelle suojaa, eivät ne liioin tarjoaisi voimakkuutta ja lujuutta tulevaisuuden varalta. Saksan kansa ei niiden avulla saavuta sisäistä yhtenäisyyttään ja kokonaisuuttaan eivätkä ne turvaa sen elatusta; eivät nuo rajat liioin sotilaalliselta kannalta tunnu tarkoituksenmukaisilta, eivätpä edes tyydyttäviltäkään, eivätkä ne edes voi loppujen lopuksi parantaa sitä suhdetta, jossa olemme toisiin maailmanvaltoihin tai paremminkin sanoen todellisiin

maailmanvaltoihin. Englannista erottava matka ei niistä lyhene, Yhdysvaltojen suuruutta ei niillä saavuteta; eipä edes Ranskallekaan niistä aiheutuisi olennaista pienenemistä sen maailmanpoliittisessa merkityksessä.

Ainoastaan yksi asia olisi varma: vaikka tulos olisikin suotuisa, tuollainen v:n *1914* rajojen palauttamisyritys johtaisi taaskin meidän kansanruumiimme mittasuhteiltaan niin suureen suoneniskuun, ettei sen jälkeen enää olisi jäljellä kansakuntamme elämän ja tulevaisuuden todella turvaaviin päätöksiin ja tekoihin tarvittavaa arvokasta verenpanosta. Päinvastoin, semmoisen pintapuolisen menestyksen hurmassa luovuttaisiin sitäkin mieluummin kaikista muista päämääristä, koska »kansallinen kunnia» kerran olisi pelastettu ja kaupalliselle kehitykselle olisi ainakin toistaiseksi taas avattu muutamia portteja.

Sen vastapainoksi meidän kansallissosialistien täytyy järkähtämättä pitää kiinni omasta ulkopoliittisesta päämäärästämme, nimittäin siitä, että *Saksan kansalle on turvattava sille kuuluva maa ja kamara tämän maan päällä.* Ja tämä toiminta on ainoa, joka Jumalan ja meidän omien saksalaisten jälkeläistemme silmissä voi saada veripanoksen tuntumaan oikeutetulta; Jumalan silmissä, mikäli meidät on asetettu tähän maailmaan, päämääränämme ikuinen taistelu jokapäiväisestä leivästä, olentoina, jotka eivät saa mitään ilmaiseksi ja joiden on asemastaan maan isäntinä ja valtiaina kiittäminen ainoastaan omaa nerokkuuttaan ja rohkeuttaan, jonka avulla he sen pystyvät taistelussa hankkimaan ja sitten pitämään hallussaan; mutta omien saksalaisten jälkeläistemme silmissä sikäli kuin emme ole vuodattaneet ainoankaan kansalaisen verta, josta ei jälkimaailmalle koidu tuhatta uutta lahjaksi. Se kamara ja se kontu, jolla saksalaiset talonpoikaissuvut voivat vastaisuudessa synnyttää voimakkaita saksalaisia poikia, saa heidät hyväksymään meidän nykyisten poikiemme panoksen; taas asianomaiset vastuunalaiset valtiomiehet se, joskin nykyaika heitä vainoaa, aikoinaan vapauttaa verenvelasta ja kansanuhraamisen syytteestä.

Minun täytyy tässä kääntyä mitä tiukimmin vastustamaan sellaisia kansallisia kirjurisieluja, jotka ovat pitävinään tuollaista maanhankintaa »pyhien ihmisoikeuksien loukkauksena» ja niin ollen yrittävät kirjoitella semmoista vastaan. Eihän koskaan tiedä, keitä on semmoisten miekkosten takana. Se vain on varmaa, että se hämminki ja sekasorto, jonka he pystyvät saamaan aikaan, on meidän kansamme vihollisten mielestä vain toivottavaa ja tulee heille kuin tilauksesta. Sellaisella kannan-otollaan nuo miehet ovat rikollisella tavalla osaltaan mukana sisästäpäin heikentämässä ja hävittämässä sitä kansamme tahtoa, jonka päämääränä on sen elinehtojen ainoa oikea valvomistapa. Sillä ainoakaan kansa maan päällä ei omista neliömetriäkään maata ja kamaraa korkeamman toivon ja korkeamman oikeuden nojalla. Samoin kuin Saksan rajat ovat sattumanvaraisia ja kunkin ajan poliittisen kamppailun sanelemia hetkellisiä rajoja, samoin ovat semmoisia myös toisten kansojen elin-tilojen rajat. Ja samoin kuin

maankuoren ulkomuoto voi ainoastaan heikkopäisen mielestä tuntua lujalta ja muuttumattomalta kuin graniitti, mutta todellisuudessa merkitsee kunakin aikana ainoastaan jatkuvan kehityksen näennäistä levähdyskohtaa, joka on syntynyt luonnon valtavien voimien taukoamattomassa syntymistapahtumassa, joutuakseen ehkä jo huomenna vielä suurempien voimien tuhottavaksi tai muutettavaksi ja uudelleen muovattavaksi, samoin on myös kansojen elämässä elintilojen rajojen laita.

Valtioiden rajoja luovat ihmiset ja ihmiset niitä myös muuttavat.

Se tosiseikka, että jonkin kansan on onnistunut hankkia valtaansa suhteettoman suuri maa-ala, ei ole suinkaan semmoinen korkeampi velvoitus, että sitä täytyisi ikuisesti suvaita. Se osoittaa enintään valloittajien voimaa ja asiaintilan sietäjien heikkoutta. Ja tuo voima sitten on sen ainoa oikeutus. Kun Saksan kansa nykyhetkellä mahdottoman ahtaalle pinta-alalle ahdettuna, kuin karsinaan sullottuna kulkee surkeaa tulevaisuutta kohti, se ei ole sen enempää kohtalon käsky kuin nousu tätä asiaintilaa vastustamaan olisi kohtalon uhmaamista Ei ole liioin mikään korkeampi voima määrännyt jollekin toiselle kansalle enemmän maata ja kamaraa kuin Saksan kansalle eikä taas moinen epäoikeudenmukainen maanjako ole loukkaus tuota voimaa kohtaan. Samoin kuin esi-isämme eivät saaneet sitä maata, jossa me nyt elämme, taivaan lahjana, vaan heidän täytyi se valloittaa asettamalla panokseksi oma henkensä, samoin ei vastaisuudessakaan suinkaan Jumalan armo suo meidän kansallemme maata ja samalla elämää, vaan ainoastaan voittoisan miekan valta.

Niin selvästi kuin nykyisin kaikki tunnemmekin välienselvittelyn Ranskan kanssa välttämättömäksi, se jäisi kuitenkin suurin piirtein tehottomaksi, jos meidän ulkopoliittiset tarkoitus-perämme supistuisivat yksinomaan siihen. Sillä voi olla ja sillä on merkitystä ainoastaan siinä tapauksessa, että se turvaa selkäpuolemme, niin että voimme ruveta laajentamaan kansamme elintilaa Euroopassa. Sillä meidän ei ole käsitettävä tämän kysymyksen ratkaisuksi siirtomaiden hankintaa, vaan yksinomaan asutusalueen saantia, joka kartuttaa itse emämaan pinta-alaa ja siten ei ainoastaan pysytä uusia asukkaita mitä läheisimmässä yhteydessä emämaan kanssa, vaan takaa koko alueelle niiden yhteisestä suuruudesta johtuvat edut.

Kansallisen liikkeen ei pidä olla toisten kansojen asianajaja, vaan oman kansan esitaistelija. Muussa tapauksessa se on tarpeeton eikä sillä varsinkaan ole oikeutta moitiskella menneisyyttä. Sillä siinä tapauksessa se menettelisi samalla tavalla kuin tämä. Samoin kuin vanha Saksan politiikka väärin määrättiin hallitsijasukujen näkökulmasta, samoin eivät tulevaa politiikkaa saa ohjata kansalliset kaikenmaailmanhaihattelut. Mutta ennen kaikkea, me emme ole tunnettujen »pienten kansa-parkojen» suojeluspoliiseja, vaan oman kansamme sotilaita.

Meidän kansallissosialistien on kuitenkin mentävä vielä pitemmälle: ***Oikeutus maahan ja kamaraan voi muuttua velvoitukseksi, jos suuri kansa näyttää olevan tuhoon tuomittu, jollei sen alue laajene.*** Aivan erikoisesti siinä tapauksessa, ettei ole kysymyksessä mikä tahansa pikku neekerikansa, vaan kaiken sen elämän germaaninen äiti, joka on antanut nykymaailmalle sen kulttuurikuvan. Joko *Saksasta tulee maailman valta tai se ei ylipäänsä enää ole olemassa.* Mutta maailmanvallaksi päästäkseen se tarvitsee sitä suuruutta, joka sille nykyaikana antaa välttämättömän merkityksen ja sen kansalaisille elämän.

Täten me kansallissosialistit vedämme tietoisesti ristin meikäläisen sodanedellisen ajan ulkopoliittisen suuntautumisen yli. Me aloitamme siitä, mihin kuusi vuosisataa sitten lopetettiin. Me pysähdytämme germaanien ikuisen etelään ja länteen työntyvän vyöryn ja suuntaamme katseemme itäpuolella olevaan maahan. Me teemme vihdoinkin lopun sodanedellisen ajan siirtomaa- ja kauppapolitiikasta ja siirrymme tulevaisuuden maapolitiikkaan.

Mutta jos nyt puhumme Euroopassa uudesta maasta ja kamarasta, silloin voimme ensi sijassa ajatella ainoastaan Venäjää ja sen alaisia reunavaltioita.

Kohtalo itse tuntuu haluavan antaa meille tässä vihjauksen. Luovuttaessaan Venäjän bolshevismin valtaan se riisti Venäjän kansalta sen älymystön, joka siihen saakka oli aiheuttanut sen olemassaolon valtiona ja taannut sen. Sillä venäläisen valtiomuodostuman järjestäminen ei ollut Venäjän slaavien valtio-poliittisten kykyjen aikaansaannos, vaan pikemmin ainoastaan ihmeteltävä, suurenmoinen esimerkki germaanisten ainesten valtiota muodostavasta toiminnasta ja vaikutuksesta alempi-arvoisen rodun keskuudessa. Sillä tavalla on monetkin maapallon mahtavat valtakunnat luotu. Alemmat kansat, ohjaajinaan germaaniset järjestäjät ja valtiaat, ovat useinkin paisuneet valtaviksi valtiomuodostumiksi ja pysyneet pystyssä niin kauan kuin valtiota muodostavan rodun ydin on säilynyt. Vuosisatojen ajan Venäjä eli tuon ylimpien johtavien kansankerrostensa germaanisen ydinjoukon varassa. Nykyisin sitä voidaan pitää melkein tyystin hävitettynä, pyyhkäistynä olemattomiin. Sen sijalle on tullut juutalainen. Niin mahdoton kuin venäläisten onkin omin voimin ravistaa niskoiltaan juutalaisen iestä, yhtä mahdoton on juutalaisenkin pitää tuota mahtavaa valtakuntaa ajan oloon pystyssä. Juutalaiset itse eivät ole järjestävä aines, vaan hajoamisen käyteaine. Idän jättiläisvaltakunta on kypsynyt luhistumaan. Ja juutalaisten herruuden loppu Venäjällä on sitten myös Venäjän loppu valtiona. Kohtalo on valinnut meidät semmoisen romahduksen todistajiksi, romahduksen, joka on oleva kansallisen rotuteorian oikeuden kaikkein valtavin todistus ja vahvistus.

Mutta meidän tehtävämme, kansallissosialistisen liikkeen kutsumus, on saattaa meidän oma kansamme siihen poliittiseen käsitykseen, ettei sen pidä katsoa tulevaisuuden päämäärän täyttymykseksi uuden Aleksanterin-retken huumausta, vaan pikemminkin saksalaisen auran uutteraa työtä, auran, jolle miekan on vain annettava maa.

On itsestään selvää, että juutalaiset asettuvat mitä ankarimmin semmoista politiikkaa vastustamaan. He tuntevat paremmin kuin kukaan muu tämmöisen menettelyn merkityksen omalle tulevaisuudelleen. Juuri tämän tosiasian pitäisi saada kaikki todella kansallisesti ajattelevat miehet ymmärtämään sellaisen uuden suuntautumisen oikeus. Mutta valitettavasti asia on päinvastoin. Ei ainoastaan saksalaiskansallisissa, vaan »kansallismielisissäkin» piireissä asetutaan mitä kiivaimmin vastustamaan sellaista idän-politiikkaa, jolloin samalla, niin kuin melkein aina vastaavanlaisissa tilaisuuksissa, vedotaan suurempaan mieheen. Bismarckin henkeä toistellaan sellaisen politiikan verhoksi, joka on yhtä mieletöntä kuin mahdotontakin ja Saksan kansalle mitä suurimmassa määrin vahingollista. Bismarck itse muka aikoinaan pani aina paljon painoa hyvien välien säilyttämiseen Venäjän kanssa. Se pitää paikkansa tietyin rajoituksia. Mutta silloin unohdetaan tyystin mainita, että hän pani yhtä suuren painon hyvien suhteiden säilyttämiseen mm. Italian kanssa, jopa että sama herra von Bismarck kerran teki Italian kanssa liiton suoriutuakseen paremmin Itävallasta. Miksi ei sitten yhtälailla jatketa sitä politiikkaa? »Koska nykyinen Italia ei ole sama kuin silloinen Italia», vastattaneen siihen. Hyvä. Mutta siinä tapauksessa, hyvät herrat, sallinette huomauttaa, ettei nykyinen Venäjä liioin ole enää sama kuin silloinen. Bismarckin mieleen ei ikinä juolahtanut periaatteellisesti ainaiseksi määritellä poliittisen tien taktiikkaa. Hän oli siinä suhteessa aivan liian suuressa määrin aina hetken tilanteen tasalla, jotta olisi voinut sitoa itseään sillä tavalla. *Kysymys ei siis saa kuulua näin: mitä Bismarck silloin teki? vaan pikemminkin: mitä hän nyt tekisi? Ja tähän kysymykseen on helpompi vastata. Poliittisessa viisaudessaan hän ei ikipäivänä tekisi liittoa sellaisen valtion kanssa, joka on tuhoon tuomittu.*

Muuten Bismarck jo aikoinaan suhtautui silloiseen Saksan siirtomaa- ja kauppapolitiikkaan sekavin tuntein, koska hänellä oli lähinnä sydämellään vain hänen oman luomansa valtiomuodostuman vakauttaminen ja sisäinen lujittaminen varminta tietä. Tämä olikin ainoa syy, minkä vuoksi hän siihen aikaan piti Venäjän suomaa selkäsuojaa tervetulleena, se kun näet jätti hänen käsivartensa vapaaksi suunnattavaksi länttä vastaan. Mutta se, mikä siihen aikaan Saksaa hyödytti, tuottaisi sille nyt ainoastaan vahinkoa.

Jo vv. 1920-21, jolloin nuori kansallissosialistinen liike rupesi hiljalleen

kohoamaan poliittisesta taivaanrannasta ja sitä siellä täällä mainittiin Saksan kansan vapausliikkeeksi, puoluetta yritettiin eri tahoilta saada asettumaan tiettyihin suhteisiin *muiden maiden vapausliikkeiden kanssa.* Tämä tapahtui monien mainostaman »sorrettujen kansojen liiton» linjalla. Pääasiallisesti olivat tällöin kysymyksessä eräiden Balkanin-valtojen edelleen Egyptin ja Intian edustajat, jotka minuun olivat yksityishenkilöinä aina tehneet lörpöttelevän ja turhantärkeän vaikutuksen, ilman mitään vakavaa taustaa. Mutta oli sangen paljon saksalaisia, erikoisesti kansallisessa leirissä, jotka antoivat. tuollaisten pöyhkeiden itämaalaisten häikäistä silmänsä ja uskoivat minkä tahansa tuulen tuoman intialaisen tai egyptiläisen ylioppilaan ilman muuta Intian tai Egyptin »edustajaksi». Nuo miehet eivät olleet ollenkaan selvillä siitä, että nämä olivat enimmäkseen henkilöitä, joilla ei ollut takanaan ylipäänsä ketään ja että ennen kaikkea heitä ei ollut kukaan valtuuttanut solmimaan mitään sopimuksia kenenkään kanssa, niin että kaikki käytännölliset tulokset suhteista moisiin aineksiin olivat kerrassaan yhtä tyhjän kanssa, mikäli ei halunnut kirjata heidän kanssaan hukkaan haaskaamaansa aikaa menopuolelle. Itse suhtauduin aina torjuen tuontapaisiin yrityksiin. En ainoastaan siksi, että minulla oli parempaakin tekemistä kuin tuhlata viikkokausia moisiin hedelmättömiin »keskusteluihin» ja »neuvotteluihin», vaan pidin myös, vaikka kysymyksessä olisivat olleet noiden kansojen valtuutetut edustajatkin, koko puuhaa turhana, jopa vahingollisena.

Oli jo rauhan aikana varsin paha juttu, että Saksan liittopolitiikka omien aktiivisten hyökkäysaikeiden puutteessa päätyi vanhojen, maailmanhistoriassa eläkkeelle siirtyneiden valtioiden puolustusliittoon. Sekä Itävallan että Turkin liitosta oli sangen vähän iloa. Maapallon suurimpien sotilas- ja teollisuusvaltioiden liittyessä yhteen aktiiviseksi hyökkäysliitoksi meillä kerättiin pari vanhaa, heikkoutta ja kyvyttömyyttä potevaa valtiomuodostumaa ja yritettiin noiden vanhojen romujen kera uhmata toimivaa maailmanliittoa. Saksan täytyi kokea katkera kuittaus siitä ulkopoliittisesta erehdyksestään. Mutta tuo kuittaus ei näytä vieläkään olleen tarpeeksi katkera varjellakseen meikäläisiä haaveilijoita syöksymästä päätäpahkaa tekemään samoja virheitä uudelleen. Sillä yritys saada »sorrettujen kansojen liiton» voimalla kaikkivaltiaat voittajat riisutuksi aseista ei ole ainoastaan naurettava, vaan myös turmiollinen. Se on turmiollinen, koska se yhä vieroittaa meidän kansamme todellisista mahdollisuuksista, niin että tämä niiden asemesta heittäytyy tuollaisten mielikuvituksellisten, mutta joka tapauksessa hedelmättömien toiveiden j a harhakuvitelmien valtaan. Nykyhetken saksalainen on tosiaan kuin hukkuva, joka tarttuu jokaiseen oljenkorteen. Ja sillä tavalla voivat tehdä muuten erittäin sivistyneetkin ihmiset. Missä vain näyttää pilkahtavan vaikka kuinkakin epätodennäköisen toivon virvaliekki, heti paikalla nuo ihmiset kavahtavat pystyyn ja ryntäävät kiireen kauppaa pettävää harhaa kohti. Olipa sellaisena vaikka sorrettujen kansojen liitto, kansainliitto tai mikä

tahansa muu mielikuvituksellinen keksintö, yhtä kaikki se tapaa tuhansittain uskovaisia sieluja.

Muistan vielä ne yhtä lapselliset kuin ymmärtämättömätkin toiveet, jotka yht'äkkiä vv. 1920-21 sukelsivat esiin kansallisissa piireissä, että näet Englannin Intian-valta muka oli luhistumaisillaan. Jotkut aasialaiset ilveilijät, minusta nähden vaikka todelliset intialaiset »vapaustaistelijat», joita siihen aikaan liikuskeli Euroopassa, olivat saaneet syötetyksi muuten aivan järkevillekin ihmisille semmoisen päähän piintymän, että Britannian maailmanvalta, jonka painopiste oli Intiassa, muka oli juuri siellä luhistumisensa partaalla. Että kaikki sellaiset ajatukset olivat saaneet alkunsa ainoastaan noiden miesten omista toiveista, sitä he eivät tietenkään tulleet havainneiksi. Enempää kuin omien toiveidensa järjettömyyttäkään. Sillä samassa silmänräpäyksessä, jolloin odottivat Englannin ylivallan luhistumista Intiassa Britannian maailmanvallan loppuna j a samalla myös Englannin mahtavuuden loppuna, he sentään kuitenkin myönsivät, että juuri Intia on Englannille äärettömän tärkeä.

Tämän elintärkeän kysymyksen ei kuitenkaan ainakaan luulisi olevan mitä syvimpänä salaisuutena ainoastaan jonkun saksalaiskansallisen profeetan tietona, vaan otaksuttavasti yhtä hyvin myöskin Englannin kohtaloiden ohjaajien omanakin tietona. On jo tosiaan lapsellista otaksua semmoista, ettei Englannissa muka osattaisi oikein arvostella Intian keisarikunnan merkitystä Britannian maailmanvallalle. Ja on vain pahana merkkinä siitä, ettei maailmansodasta ole osattu yhtään ottaa oppia ja että anglosaksinen päättäväisyys ymmärretään ihan väärin ja ettei sitä ollenkaan tunneta, kun kuvitellaankaan, että Englanti päästäisi Intian käsistään panematta viimeisintäänkin alttiiksi. Edelleen se on todistuksena siitä, ettei saksalaisilla ole aavistustakaan siitä, miten tuo valtakunta ja sen hallinto on kokonaan brittiläisen olemuksen läpitunkema. *Englanti menettää Intian ainoastaan siinä tapauksessa, että joko sen oma hallintokoneisto joutuu rodullisen hajaannuksen uhriksi* (mikä tällä hetkellä Intiassa on aivan mahdotonta) *tai jos mahtavan vihollisen miekka sen voittaa.* Mutta intialaisille kapinoitsijoille se ei kuunaan onnistu Miten vaikea Englantia on voittaa, sen me saksalaiset olemme joutuneet yllin kyllin kokemaan. Siitä ollenkaan puhumattakaan, että minä itse germaanina sittenkin kaikesta huolimatta näen mieluummin Intian Englannin kuin jonkin toisen vallan hallussa.

Aivan yhtä surkeat ovat johonkin satumaiseen Egyptin nousuun kiinnitetyt toiveet. »Pyhä sota» voi tuottaa meikäläisille saksalaisille pässinpäille kuvittelijoille sellaista karmivaa mielihyvän väristystä, että nykyisin ehkä jotkut toiset ovat valmiit vuodattamaan vertaan meidän puolestamme — sillä juuri moinen pelkurimainen laskelmointi on, jos rehellisesti puhutaan, aina ollut tuollaisten toiveiden äänettömänä aiheuttajana —, mutta todellisuudessa se saisi englantilaisten konekiväärikomppanioiden niittotulessa ja brisanssipommien

sateessa ihan hornamaisen lopun.
On kerta kaikkiaan mahdottomuus yrittää käydä semmoisen mahtavan valtion kimppuun, joka on, jos niin tarvitaan, valmis päättäväisesti panemaan viimeisen veripisaransakin alttiiksi, jonkin raajarikkojen liiton voimalla. Kansallisena miehenä, joka arvostelee ihmisten arvoa rodullisten seikkojen perusteella, minä en voi jo siitäkään syystä, että tiedän ja tunnen ns. »sorrettujen kansakuntien» rodullisen huonommuuden, kytkeä oman kansani kohtaloa yhteen niiden kohtalon kanssa.
Mutta aivan samaan suhteeseen meidän on nykypäivinä asetuttava myös Venäjään. Nykyinen Venäjä, josta on hävitetty sen germaaninen pintakerros, ei ole, ottamatta ollenkaan huomioon sen uusien isäntien sisäisiä tarkoitusperiä, Saksan kansan vapaustaistelun liittolainen. *Puhtaasti sotilaalliselta kannalta semmoiset suhteet olisivat Saksan ja Venäjän sodassa Länsi-Eurooppaa, mutta todennäköisesti koko muuta maailmaa vastaan, suorastaan tuhoisat. Taistelua ei jouduttaisi käymään Venäjän, vaan Saksan maaperällä,* Saksan voimatta saada Venäjältä hivenen vertaakaan tehokasta tukea. Nykyisen Saksan voimakeinot ovat viheliäisen surkeat ja niillä on niin mahdoton käydä ulkonaista taistelua, ettei voitaisi saada luoduksi rajasuojaa Länsi-Eurooppaa vastaan, Englanti siihen mukaan luettuna, ja juuri Saksan teollisuusalue olisi turvattomana alttiina vastustajiemme keskitetyille hyökkäysaseille. Tämän lisäksi vielä Saksan ja Venäjän välissä on Puolan valtio, joka on kokonaan Ranskan käsissä. Saksan ja Venäjän sodassa Länsi-Eurooppaa vastaan Venäjän täytyisi ensin kukistaa Puola saadakseen tuoduksi yhden ainoankaan sotilaan Saksan rintamalle. Mutta tällöin ei ole niin paljon kysymystä sotilaista kuin teknillisistä varusteista. Siinä suhteessa maailmansodan olosuhteet toistuisivat, ainoastaan vielä paljon hirvittävämmässä muodossa. Samoin kuin Saksan teollisuudelta silloin iskettiin suonta kunniakkaiden liittolaistemme hyväksi ja Saksan täytyi melkein aivan yksin kustantaa teknillinen sota, samoin tässä sodassa ei Venäjää voitaisi teknillisenä tekijänä ylipäänsä ottaa ensinkään huomioon. Maailman yleistä moottorointia vastaan, joka seuraavassa sodassa jo esiintyy valtavassa määrin määräten taistelujen luonteen, me emme voisi asettaa juuri mitään. Sillä ei siinä kyllin, että Saksa itse on tällä mitä tärkeimmällä alalla jäänyt hävettävässä *määrin* ajastaan jälkeen, mutta siitäkin vähästä, mitä sillä on, täytyisi vielä saada Venäjänkin, joka ei tällä hetkellä voi vielä kehua omakseen yhtään ainoaa semmoista tehdasta, missä osattaisiin valmistaa todellakin kulkeva auto. Mutta senpä johdosta taistelu saisi pelkän teurastuksen luonteen. Saksan nuoriso joutuisi vuodattamaan verensä vielä tarkempaan kuin edellisellä kerralla, sillä niin kuin aina, taistelun paino lepäisi yksinomaan meidän niskoillamme, ja tuloksena olisi auttamaton häviömme.
Mutta vaikka ottaisi lukuun sellaisenkin tapauksen, että tapahtuisi ihme eikä semmoinen taistelu päättyisi Saksan täydelliseen tuhoon, siitä olisi

lopputuloksena ainoastaan, että verensä kuiviin vuodattanut Saksa jäisi niin kuin ennenkin suurten sotilasvaltioiden keskeen, joten siis sen todellinen asema ei olisi millään tavoin muuttunut.

Älköön yritettäkö esittää tähän sellaista vastaväitettä, ettei Venäjän kanssa liitossa oltaessa muka heti tarvitse ajatella sotaa, tai että jos sitä täytyisikin ajatella, siihen voitaisiin perin pohjin valmistautua. ***Ei. Liitto, jonka tarkoituksena ei ole myös sodan tarkoitus, on mieletön ja arvoton.*** Liittoja solmitaan ainoastaan taistelua silmällä pitäen. Ja vaikka aseellinen välienselvittely tuntuisi vielä liiton solmimisen ajankohtana olevan kuinkakin kaukaisessa tulevaisuudessa, sotaisen selkkauksen mahdollisuus on yhtä kaikki sen sisäinen aihe ja syy. Älköön luultako minkään valtakunnan käsittävän semmoisen liiton tarkoitusta millään muulla tavalla. Joko Saksan ja Venäjän liitto jäisi pelkästään paperille, jolloin se olisi meille merkityksetön ja arvoton, tai se olisi muunnettava sopimuksen sanamuodosta näkyväksi todellisuudeksi — jolloin muu maailma saisi varoituksen. Miten lapsellisen yksinkertaista odottaakaan, että Englanti ja Ranska jäisivät siinä tapauksessa vuosikymmeneksi odottamaan, kunnes Saksan ja Venäjän liitto olisi ehtinyt saada teknilliset taisteluvalmistuksensa suoritetuksi loppuun! Ei, kyllä rajuilma puhkeaisi salamannopeasti Saksan yllä riehumaan.

Siten jo se tosiasia, että Venäjän kanssa olisi solmittu liitto, osoittaisi, miten seuraavassa sodassa kävisi: Sen tuloksena olisi Saksan loppu.

Mutta tämän lisäksi tulee vielä seuraavaa:

1. Nykyiset Venäjän vallanpitäjät eivät ensinkään ajattelekaan solmia liittoa rehellisessä mielessä, saati sitten sitä pitää.

Älköön toki koskaan unohdettako, että nykyiset Venäjän valtiaat ovat veren tahraamia katalia rikollisia, että tässä on kysymyksessä ihmiskunnan kuona-aines, joka järkyttävän murheellisen hetken olosuhteiden sitä suosiessa hyökkäsi suuren valtakunnan kimppuun, surmasi miljoonia sen johtavan älymystön jäseniä hurjan verenhimonsa vallassa hävittäen heidät sukupuuttoon ja on nyt kohta kymmenen vuoden ajan harjoittanut kaikkien aikojen julminta hirmukomentoa. Älköön myöskään unohdettako, että nuo samat vallanpitäjät kuuluvat kansaan, jossa on petomainen julmuus yhtyneenä käsittämättömään valehtelemisen taitoon harvinaiseksi sekoitukseksi ja joka nyt jos koskaan luulee kutsumuksensa vaativan alistamaan koko maailman verisen sortovaltansa alaiseksi. Älköön unohdettako, että kansainvälinen juutalainen, joka Venäjää nykyisin rajattomasti hallitsee ja vallitsee, ei pidä Saksaa liittolaisenaan, vaan samanlaiseen kohtaloon määrättynä valtiona. ***Mutta semmoisen vastapuolen kanssa ei solmita liittoja, jonka ainoana pyyteenä ja pyrkimyksenä on toisen puolen hävittäminen.*** Ja varsinkaan ei liittoja solmita sellaisten olioiden kanssa, joille mikään liitto ei olisi pyhä, koska he kerran eivät elä tässä maailmassa kunnian ja totuudenrakkauden edistäjinä, vaan valheen, petoksen, varkauden, ryöstön

ja rosvouksen edustajina. Jos joku ihminen luulee voivansa solmia liittosuhteet loiseliöiden kanssa, semmoinen yritys muistuttaisi puun yritystä tehdä omaksi edukseen sopimus omilla oksillaan loisivan mistelin kanssa.

2. *Se vaara, johon Venäjä aikoinaan sortui, on Saksalle yhä edelleen olemassa.* Ainoastaan porvarilliset pöhköt kykenevät kuvittelemaan, että bolshevismi muka on voitettu. Heillä ei pintapuolisessa ajattelutavassaan ole aavistustakaan siitä, että tässä on kysymyksessä vietin tapainen tapahtumus, että toisin sanoen on kysymyksessä juutalaisten pyrkimys maailmanherruuteen, tapahtumus, joka on aivan yhtä luonnostaan seuraava kuin anglosaksien pyrkimys puolestaan maailmanvaltiuteen. Ja samoin kuin anglosaksit kulkevat tuota tietään omalla tavallaan ja käyvät taistelua omilla aseillaan, samoin myös juutalaiset omillaan. He kulkevat omaa tietään, tunkeutuvat kuin hiipimällä kansojen keskuuteen ja kovertavat sisästäpäin maan ontoksi niiden jalkojen alta, ja he taistelevat omilla aseillaan, jotka ovat valhe ja parjaus, myrkyttäminen ja hajoittaminen, ja kiihdyttävät taistelun jopa vihattujen vastustajiensa veriseen sukupuuttoon hävittämiseen saakka. ***Meidän täytyy pitää Venäjän bolshevismia sinä yrityksenä, johon juutalaiset ovat kahdennellakymmenennellä vuosisadalla ryhtyneet anastaakseen käsiinsä maailmanherruuden,*** aivan samoin kuin he ovat muina aikoina koettaneet pyrkiä samaan päämäärään toisin, vaikka pohjimmaltaan sittenkin edellisten tapaisin menetelmin. Heidän pyrkimyksensä johtuu perimmältään heidän olemuksensa laadusta. Samoin kuin ei mikään muu kansa omasta aloitteestaan luovu noudattamasta lajinsa ja valtansa levittämisviettiä, jolleivät ulkonaiset olosuhteet siihen pakota tai jollei se omaa vanhuudenraihnauttaan käy siihen kykenemättömäksi, samoin eivät juutalaisetkaan kesken käänny maailmandiktatuuriin tähtäävältä tieltään omaehtoisesta kieltäymyksestä tai hillitsemällä ikuista pyydettään. Heidätkin joko suistaa uraltaan heidän itsensä ulkopuolella oleva voima, tai koko heidän maailmanvaltiudenpyrkimyksensä raukeaa tyhjiin heidän itsensä kuollessa sukupuuttoon. Kansojen kyvyttömyys, niiden kuolema omaa vanhuuttaan, taas on niiden veren puhtaudesta luopumisen varassa. Ja tätä juutalaiset valvovat ja varjelevat paremmin kuin ainakaan toinen maapallolla elävä kansa. Siten he kulkevat yhä edelleen kohtalokasta tietään, siihen saakka, kunnes jokin toinen voima nousee heitä vastustamaan ja valtavassa kamppailussa paiskaa taivaaseen ryntääjän takaisin Lusiferin luo.

Saksa on tätä nykyä bolshevismin lähin suuri taisteluntavoite. Se tarvitsee nuoren, kutsumuksen kaltaisen aatteen koko voiman temmatakseen kansamme vielä kerran jaloilleen, vapauttaakseen sen kansainvälisen käärmeen puristuksesta ja tehdäkseen lopun veremme sisäisestä myrkyttämisestä, jotta kansakunnan siten vapautuvat voimat voidaan panna panokseksi kansamme turvaamiseksi siten, että se saattaa ammoisiin aikoihin saakka ehkäistä viimeksi koettuja

onnettomuuksia toistumasta. Mutta jos kerran tähän päämäärään pyritään, silloin on hulluutta liittoutua semmoisen vallan kanssa, jonka isäntänä ja valtiaana on meidän oman tulevaisuutemme verivihollinen. Miten aiotaan meidän oma kansamme vapauttaa tuon myrkyllinen syleilyn kahleista, jos itse mennään noihin kahleisiin? Miten voidaan saksalaiselle työmiehelle selittää bolshevismi kirotuksi rikokseksi ihmiskuntaa kohtaan, jos itse solmitaan liitto tuon hornan sikiön järjestöjen kanssa, se siis suurin piirtein tunnustetaan? Mitä oikeutta silloin on tuomita suuriin joukkoihin kuuluvia heidän tuota maailmankatsomusta kohtaan osoittaman myötämielisyyden johdosta, jos valtion johtajat itse valitsevat saman maailmankatsomuksen edustajat liittolaisikseen?

Taistelu juutalaista maailman-bolshevisointia vastaan vaatii selvää kannanottoa Neuvosto-Venäjään. Ei voi ajaa paholaisia ulos Beelsebubin avulla.

Kun nykyisin jopa kansallisetkin piirit haaveilevat liittoa Venäjän kanssa, niiden pitäisi vain vähän silmäillä ympärilleen Saksassa ja tehdä itselleen selväksi, kenen tukea he semmoiselle aloitteelleen saavat. Vai pitävätkö kansalliset nyt yks'kaks' Saksan kansalle siunauksellisena semmoista menettelyä, jota kansainvälinen marxilaislehdistö suosittelee ja kannattaa? Mistä ajoista kansalliset ovat alkaneet taistella semmoisissa varusteissa, jotka juutalainen aseenkantajana meille ojentaa?

Vanhaa Saksan valtakuntaa vastaan saattoi sen liittopolitiikan johdosta esittää erään pääsyytöksen: miten se pilasi suhteensa kaikkiin heilahtelemalla lakkaamatta puoleen ja toiseen ja osoittamalla sairaalloista heikkoutta pyrkiessään säilyttämään maailmanrauhan hinnasta mistä hyvänsä. Mutta yhdestä asiasta sitä ei voinut moittia: ettei se olisi enää pitänyt yllä hyviä suhteita Venäjään.

Tunnustan suoraan, että olisin jo sodanedellisenä aikana pitänyt oikeampana, jos Saksa olisi, luopuen mielettömästä siirtomaapolitiikastaan ja luopuen kauppa- ja sotalaivastostaan asettunut Englannin kanssa liittoon Venäjää vastaan ja siten siirtynyt heikosta kaikenmaailmanpolitiikastaan päättäväiseen Euroopanpolitiikkaan, jonka päämääränä olisi ollut uuden maan hankkiminen Euroopan mantereelta.

En unohda niitä alituisia julkeita uhkauksia, joita silloinen panslavistinen Venäjä rohkeni kohdistaa Saksaan; en unohda yhtämittaisia koe-liikekannallepanoja, joiden ainoana tarkoituksena oli Saksan loukkaaminen; en jaksa unohtaa Venäjän yleisen mielipiteen sävyä, joka jo ennen sotaa kilvan purkautui vihamielisiksi hyökkäilyiksi meidän kansaamme ja valtakuntaamme vastaan, en voi unohtaa suurta venäläistä sanomalehdistöä, joka aina ihaili Ranskaa meidän kustannuksellamme.

Mutta kaikesta huolimatta olisi vielä ennen sotaa ollut toinenkin tie, olisi voitu nojautua Venäjään ja kääntyä Englantia vastaan.

Nykyisin olosuhteet ovat toisin. Joskin ennen sotaa olisi voitu, nielemällä kaikki

mahdolliset tunteet, lähteä kulkemaan yhdessä Venäjän kanssa, nyt se ei enää käy. Maailmankellon osoittimet ovat siitä ajasta siirtyneet paljon eteenpäin, ja se julistaa meille valtavin lyönnein juuri parhaillaan sen hetken koittoa, jolloin meidän kansamme kohtalon täytyy ratketa tavalla tai toisella. Se lujittuminen, joka maapallon suurissa valtioissa on nykyisin vallalla, on meille viimeisenä varoitusmerkkinä pysähtyä ja palauttaa kansamme haavemaailmasta takaisin ankaraan todellisuuteen ja osoittaa sille se tulevaisuuden tie, joka yksin johtaa vanhan valtakunnan uuteen kukoistukseen.

Jos kansallissosialistinen liike pitäen silmällä suurta ja kaikkein tärkeintä tehtäväänsä vapautuu kaikista tyhjistä harha-kuvitelmista ja antaa järjen olla ainoana opastajanaan, silloin v:n 1918 tuhoisa onnettomuus vielä voi koitua sanomattomaksi siunaukseksi kansamme tulevaisuudelle. Tuosta romahduksesta meidän kansamme voi päästä kohoamaan ulkopoliittisen menettelynsä täydelliseen uudestisuuntautumiseen ja sitten vielä, sisimmässään uuden maailmankatsomuksensa ansiosta lujittuneena, päästä myös ulospäin lopullisesti vakauttamaan ulko-politiikkansa. Se voi sitten vihdoinkin saada, mitä Englannilla on ja jopa Venäjälläkin oli aikoinaan ja mikä Ranskan on saanut yhä uudelleen tekemään samansuuntaisia ja pohjimmaltaan sen edun kannalta oikeita päätöksiä, nimittäin poliittisen testamentin.

Mutta Saksan kansan ulkopoliittisen menettelyn määräävän testamentin pitää ja täytyy kuulua seuraavasti:

Älkää koskaan päästäkö Eurooppaan syntymään kahta mannervaltaa! Käsittäkää jokainen yritys järjestää Saksan rajoille toinen sotilasvalta, vaikkapa vain sotilasvallaksi kykenevän valtion perustamisen muodossa, hyökkäykseksi Saksaa vastaan, älkääkä niin ollen katsoko ainoastaan oikeudeksenne, vaan velvollisuudeksennekin estää kaikin keinoin, vaikkapa asevoiminkin, sellaisen valtion syntyminen tai, jos sellainen jo on olemassa, sen hajoittaminen.— Pitäkää huoli siitä, ettei meidän kansamme voima ja lujuus saa perustuksekseen siirtomaita, vaan Euroopassa sijaitsevan isänmaan kamaran! Älkää pitäkö valtakunnan tulevaisuutta koskaan turvattuna, jollei se kykene vuosisadoiksi eteenpäin antamaan jokaiselle kansarunkomme oksavesalle oman maan ja kamaran palasta! Älkää koskaan unohtako, että pyhin oikeus tässä maailmassa on oikeus maahan, jota itse tahtoo muokata, ja pyhin uhri se veri, joka vuodatetaan tämän maan puolesta!

En tahtoisi lopettaa näitä mietteitäni viittaamatta vielä kerran niihin

liittomahdollisuuksiin, mitä meillä tällä hetkellä Euroopassa on. Jo edellisessä luvussa olen osoittanut, puhuessani Saksan liittokysymyksestä, Englannin ja Italian ainoiksi Euroopan valtioiksi, joiden kanssa läheisempään suhteeseen pääseminen meidän kannaltamme olisi toivottavaa ja lupaisi menestystä. Tahdon vielä tässä lyhyesti kosketella semmoisen *liiton sotilaallista* merkitystä.

Tämmöisen liiton solmimisesta olisi kaikessa ja joka suhteessa päinvastaiset seuraukset kuin Venäjän kanssa tehdystä liitosta. Tärkein on lähinnä se *tosiasia, että lähentyminen Englantiin ja Italiaan ei sinänsä mitenkään aiheuta sodanvaaraa.* Ainoa valta, jonka asennoituminen liittoa vastaan tulisi otettavaksi huomioon, Ranska, ei siihen kykenisi. *Mutta silloin liitto soisi Saksalle mahdollisuuden ryhtyä kaikessa rauhassa sellaisiin toimenpiteisiin, joihin sanotunlaisen liiton puitteissa täytyisi tavalla tai toisella ryhtyä Ranskan kanssa tapahtuvan välienselvittelyn varalta.* Sillä se juuri tuollaisen liiton merkitys onkin, ettei Saksa heti paikalla, kun se saadaan solmituksi, joudu vihollisen maahanhyökkäyksen kohteeksi, vaan että silloin vihollisten liitto, Entente, jota meidän on ollut kiittäminen sanomattoman paljosta onnettomuudesta, särkyy itsestään ja samalla *meidän kansamme veriviholliset, Ranska, joutuu eristetyksi.* Vaikka tällä menestyksellä olisikin aluksi ainoastaan siveellinen vaikutus, se riittäisi antamaan Saksalle niin paljon liikuntavapautta, että sitä nykyisin tuskin osaa aavistaakaan. *Sillä toiminnanlaki olisi silloin uuden eurooppalaisen, Englannin. Saksan ja Italian liiton eikä enää Ranskan käsissä.*

Sitten siitä olisi vielä se etu, että Saksa vapautuisi yhdellä iskulla epäsuotuisasta strategisesta asemastaan. Toisaalta mitä mahtavin sivustasuoja ja toisaalta maamme elintarvikkeilla ja raaka-aineilla varustamisen täydellinen turvaaminen olisi uuden valtioyhtymän siunauksellisin vaikutus.

Mutta melkein vielä tärkeämpi olisi se tosiasia, että uusi liitto sulkee piiriinsä valtioita, joilla on monessa suhteessa melkeinpä toisiaan täydentävä teknillinen suorituskyky. Ensi kerran Saksa saisi liittolaisia, jotka eivät kuin verijuotikkaat ime oman talous-elämämme voimaa, vaan voisivat osaltaan auttaa ja auttaisivatkin meidän teknillistä varustautumistamme mitä runsaimpaan täydellistymiseen.

Ei pidä kuitenkaan jättää ottamatta huomioon vielä tätä viimeistä tosiasiaa, että molemmissa tapauksissa olisi kysymyksessä liittolaiset, joita ei voi verrata Turkkiin eikä nykyiseen Venäjään. *Maapallon suurin maailmanvalta ja nuorekas kansallisvaltio voisivat tarjota Euroopassa käytävään taisteluun aivan toisenlaiset mahdollisuudet ja edellytykset kuin ne mätänemistilassa olevat valtioiden kuolleet ruumiit, joiden kanssa Saksa oli liitossa viime sodassa.*

Varmasti ovat, niin kuin edellisessä luvussa jo tähdensin, ne vaikeudet suuret, jotka ovat semmoisen liiton tiellä. Mutta olikohan ehkä Entente'in muodostaminen vähemmän vaikea tehtävä? Mikä *onnistui kuningas Edvard VII:lie, melkeinpä vastoin toisten luonnollisia etuja ja pyyteitä, sen täytyy onnistua ja se onnistuu myös meille, jos sellaisen kehityksen välttämättömyys pääsee meitä niin*

innoittamaan, että osaamme asettaa oman menettelymme, viisaasti itsemme voittaen, sen mukaisesti. Ja tämä on juuri sillä hetkellä mahdollista, jolloin pakottavan hädän painosta lähdetään, viimeksi kuluneiden vuosikymmenien ulkopoliittisen määrätietoisuuden puutteen asemesta, yhdelle ainoalle määrätietoiselle tielle ja tällä sitten pysytään. *Meidän ulkopolitiikkamme tuleva päämäärä ei saa olla läntinen enempää kuin itäinenkään suuntautuminen, vaan idän politiikka siinä mielessä, että siltä taholta on Saksan kansalle hankittava välttämätön maakamara. Koska siihen lisäksi välttämättä tarvitaan voimaa, mutta meidän kansamme verivihollinen, Ranska, meitä armottomasti kuristaa ja riistää meiltä voimamme, meidän on otettava kantaaksemme jokainen uhraus, joka voi olla osaltaan apuna Ranskan Euroopan herruuden pyrkimysten ehkäisyssä. Meidän liittolaisemme on nykyisin jokainen valta, joka meidän laillamme tuntee Ranskan vallanhimon Euroopan mantereella sietämättömäksi. Ei mikään tie, joka johtaa semmoisen vallan luo, saa tuntua meistä liian raskaalta, eikä mistään luopuminen tuntua mahdottomalta luvata, jos vain lopputulos tarjoaa mahdollisuudenkaan meidän julmimman vihamiehemme kukistamiseen.* Jätetään sitten kaikessa rauhassa pienempien haavojemme parantaminen ajan lieventävien vaikutusten huoleksi, jos pystymme polttamaan suurimman haavan ja saamme sen siten menemään umpeen.

Tietystikin saamme tällä hetkellä niskaamme kansamme sisäisten vihollisten vihamieliset haukkumiset. Mutta me kansallis-sosialistit emme saa antaa sen johtaa itseämme harhaan, emme antaa sen estää meitä julistamasta sellaista, mikä oman sisimmän vakaumuksemme mukaan on ehdottoman välttämätöntä. Tosin meidän kyllä täytyy nykyisin asettua vastustamaan juutalaisten kavalasti saksalaisten ajattelemattomuutta hyväkseen käyttäen villitsemän yleisen mielipiteen virtausta, tosin kyllä monestikin aallokko kuohuu ärjyvänä, korkeana ympärillämme, mutta se, joka ui virran mukana, jää helpommin huomaamatta kuin se, joka asettuu virtausta vastustamaan. Nykyisin olemme vasta kari, mutta jo muutamassa vuodessa kohtalo voi kohottaa meidät padoksi, jota vasten yleinen virtaus murtuu suuntautuakseen sitten uuteen uomaan.

Sen vuoksi on välttämätöntä, että juuri kansallissosialistinen liike havaitaan ja todetaan muun maailman silmissä tietyn, varman poliittisen tarkoituksen kannattajaksi. *Mitä suunnitelmia taivaalla meidän suhteemme lieneekin, jo kypäränsilmikosta meidät tunnettakoon.*

Niin pian kuin me itse tunnemme ja tunnustamme sen suuren välttämättömyyden, jonka on määrättävä meidän ulkopoliittinen menettelymme, meihin virtaa tuosta havainnosta sitkeyden voimaa, jota monestikin välttämättä tarvitsemme, milloin meistä tätä tai tuota pyrkii meille vihamielisen sanomalehdistön rumputuli peloittamaan ja mieleen hiipii salaa sellainen hienoinen kiusaus, että tekisi mieli alalla tai toisella tehdä myönnytys ja ulvoa susien mukana, jotteivät kaikki olisi meitä vastassa.

15. luku.

HÄTÄVARJELUKSEN OIKEUTUS.

Kun v. 1918 laskimme aseemme, sai alkunsa politiikka, jonka täytyi inhimillisten laskelmien mukaan johtaa täydelliseen alistumiseen. Samantapaiset historialliset esimerkit osoittavat, että kansat, jotka ensin laskevat aseensa ilman pakottavia syitä, seuraavana aikana mieluummin alistuvat mitä suurimpiinkin nöyryytyksiin ja kiristyksiin kuin uudelleen vetoamalla asevoi-maan yrittävät saada kohtalossaan aikaan muutosta.

Tämä on inhimillisesti selitettävissä. Viisas voitta a esittää, mikäli mahdollista, vaatimuksensa voitetulle aina osan kerrallaan. Hän saattaa, kun on kysymyksessä luonteettomaksi mennyt kansa — ja semmoinen on jokainen vapaaehtoisesti alistuva —, ottaa huomioon sen mahdollisuuden, ettei tuo kansa enää pidä kutakin erikoista sortotoimenpidettä riittävänä syynä tarttua kerran vielä aseisiin. Mutta kuta useampiin tuollaisiin sortotoimenpiteisiin myöntyvästi alistutaan, sitä epäoikeutetummalta ihmisistä sitten tuntuu nousta uuden, näennäisesti erillisen, mutta kuitenkin joka tapauksessa yhä uudestaan toistuvan sortotoimenpiteen vuoksi lopulta taaskin uudelleen vastarintaan, erikoisesti siinä tapauksessa, että kun kaikki otetaan huomioon, muutenkin jo on ääneti ja kärsivällisesti siedetty paljon enemmän ja paljon suurempaa onnettomuutta.

Karthagon häviö on kaikkein hirvittävin esimerkki semmoisesta hitaasta kansan mestauksesta, joka on sen omaa syytä. Teoksessaan »Kolme tunnustusta» käsittelee myös Clausewitz verrattomalla tavalla tätä ajatusta ja ikään kuin naulaa sen kiinni kaikiksi ajoiksi sanoen:

»että arkamaisen alistumisen aiheuttamaa häpeätahraa ei voi koskaan pestä pois; että tuo myrkkypisara siirtyy kansan veren mukana jälkeläisiin ja lamauttaa ja jäytää myöhäisempien sukupolvien voimaa»; että sitä vastoin »jopa tämän vapauden menetyskin verisen ja kunniakkaan taistelun jälkeen takaa kansan uudestisyntymisen ja on se elämän ydin, josta kerran vielä pääsee uusi puu varmasti juurtumaan.»

Tietystikään ei kunniattomaksi ja luonteettomaksi käynyt kansa semmoisesta opista välitä. Sillä se, joka sen kätkee sydämeensä, ei voikaan mitenkään vaipua niin syvälle, vaan ainoastaan se murtuu ja sortuu, joka sen unohtaa tai ei siitä tahdo enää mitään tietää. Sen vuoksi ei pidä luonteettoman alistumisen kannattajista odottaakaan, että ne yht'äkkiä menisivät itseensä toimiakseen

sitten järjen ja kaiken inhimillisen kokemuksen pohjalla toisin kuin siihen asti. Päinvastoin, juuri ne ihmiset torjuvat moisen opin kauas luotaan, aina siihen saakka, kunnes joko kansa on lopullisesti tottunut orjan ikeeseensä tai kunnes parempia voimia pääsee tunkeutumaan pinnalle iskeäkseen vallan katalan tuholaisen kädestä. Edellisessä tapauksessa ihmiset eivät tavallisesti tunne oloaan kovinkaan huonoksi, koska varsin usein saavat viisailta voittajilta haltuunsa orjain-päällysmiesten virkoja, joita nuo luonteettomat oliot sitten useimmiten hoitavat oman kansansa suhteen armottomammin kuin edes vihollisen itsensä virkaansa asettama vieras peto.

V:n 1918 jälkeinen kehitys osoittaa meille, että Saksassa on se toivo, että vapaaehtoisesti alistumalla voitaisiin saavuttaa voittajien armo, valitettavasti turmiollisessa määrässä ollut kansan *laajojen* kerrosten poliittisen käsityksen ja menettelyn määrääjänä. Sen vuoksi haluaisin tässä aivan erikoisesti korostaa sanoja kansan laajojen kerrosten, koska en voi tunnustaa pääseväni vakuuttumaan siitä, että meidän kansamme *johtajien* puuhat ja toimet olisi luettava saman turmiollisen harhaluulon seurauksiksi. Koska meidän kohtaloidemme ohjauksesta ovat sodan päättymisestä saakka — ja nyt loppuaikoina aivan peittelemättä — huolehtineet juutalaiset, ei tosiaankaan voi otaksua, että meidän onnettomuuteemme olisi syynä ainoastaan väärä tieto ja käsitys, vaan päinvastoin täytyy olla varma siitä, että tietoinen tarkoitus ajaa kansaamme perikatoaan kohti. Ja kun sitten vasta tästä näkökulmasta lähtien harkitsee meidän kansamme ulkopoliittisen johdon näennäistä mielettömyyttä, se osoittautuu mitä terävimmäksi, jääkylmäksi järjenmukaisuudeksi juutalaisten maailmanvalloitusajatuksen ja -taistelun palveluksessa.

Siten tuntuu käsitettävältä sekin, että samanpituinen ajanjakso, joka v:sta 1806 v:een 1813 oli riittänyt valamaan kokonaan luhistuneeseen Preussiin uutta elämäntarmoa ja päättäväistä taisteluhenkeä, nyt ei ole ainoastaan kulunut hukkaan, vaan päinvastoin johtanut meidän valtiomme yhä suurempaan heikentymiseen.

Seitsemän vuotta v:n 1918 marraskuun jälkeen allekirjoitettiin Locarnon sopimus!

Kehityskulku oli tässä sama, johon edellä jo viittasin: kun kerran oli kirjoitettu häpeällisen aseleposopimuksen alle, ei enää ollut tarpeeksi tarmoa eikä rohkeutta ryhtyä yks'kaks' vastustamaan vihollisten myöhemmin yhä vain uusiutuvia sortotoimenpiteitä. Mutta nämä viholliset olivat liian viisaita vaatiakseen yhdellä kertaa liikaa. He rajoittivat kiristyksensä aina sellaisiin mittoihin, jotka heidän — samoin kuin meikäläisen saksalaisen johdon — mielestä voisivat sillä hetkellä vielä olla sikäli siedettävät, ettei tarvinnut pelätä niitä vastaan nousevan kansan mielialan räjähdystä. Mutta kuta enemmän tuollaisia vihollisen sanelemia määräyksiä oli allekirjoitettu ja nielty ja sulatettu, sitä vähemmän tuntui

oikeutetulta yhden ainoan erillisen kiristyksen tai vaaditun häväistyksen vuoksi nyt yht'äkkiä tehdä sellaista, mitä ei ollut tehty monen monien muidenkaan vuoksi: noustu vastarintaan. Tämä tämmöinen juuri merkitsi sellaista »myrkkypisaraa», josta Clausewitz puhuu: ensin tehty luonteeton teko, jonka täytyy itsestään paisua ja kasvaa kasvamistaan ja joka lopulta jää mitä pahimpana perintönä rasittamaan kaikkia tulevia päätöksiä. Siitä voi paisua hirvittävä lyijypaino, jota kansa tuonnempana tuskin enää pystyy ravistamaan hartioiltaan, vaan joka sen viimein lopullisesti vetää mukanaan orjarodun elämään ja oloon.

Siten vaihtelivatkin Saksassa aseistariisumis- ja orjuutuskäskykirjeet, poliittinen turvattomaksi tekeminen ja taloudellinen riisto ja rosvous, joista sitten lopulta kasvoi ja kehittyi moraalisessa suhteessa se henki, joka piti Dawesin suunnitelmaa onnena ja Locarnon sopimusta menestyksenä. Mutta korkeammalta näkökannalta voi tuossa surkeudessa puhua yhdestä ainoasta onnesta, nimittäin siitä, että ihmisiä voitiin kyllä viekoitella, mutta ei lahjoa taivasta. Sillä taivaan siunaus jäi tulematta: hätä ja puute ja huoli ovat siitä saakka olleet Saksan kansan alituisina seuralaisina, ja meidän ainoa uskollinen liittolaisemme on kurjuus. Kohtalo ei ole tässäkään kohti tehnyt poikkeusta, vaan antanut meille, mitä olemme ansainneet. Kun emme enää älyä pitää arvossa kunniaa, se opettaa meitä ainakin tuntemaan vapauden leivän kannalta. Leipää ihmiset jo ovatkin oppineet huutamaan, mutta vapautta he joskus vielä rukoilevat.

Niin katkera ja ilmeinen kuin meidän kansamme luhistuminen v:n 1918 jälkeisinä vuosina olikin, yhtä päättävästi oli juuri tuona aikana vainottu jokaista, joka julkeni jo siihen aikaan profeettana ennustaa, mitä sitten myöhemmin aina tapahtui. Niin kurjan huono kuin Saksan kansan johto onkin ollut, se on ollut myös yhtä omahyväinen ja itserakas, ja erikoisesti silloin, kun oli kysymyksessä epämieluisien, siis hankaloiden varoittajien raivaaminen tieltä. Silloin saattoi kokea (ja samaa saa kokea vielä nytkin, tänä päivänäkin!) semmoista, että kaikkein suurimmat parlamentaariset sahajauhopäät, oikeat suutarit ja räätälit — eivät suinkaan ainoastaan ammatiltaan, mikä ei sanoisi yhtään mitään — yht'äkkiä kohosivat valtiomiehen-jalustalle ja sieltä korkeudestaan ripittivät pieniä kuolevaisia pahanpäiväisesti. Ei vaikuttanut eikä vaikuta asiaan vähääkään, että tuollaiset »valtiomiehet» ovat jo taitokautensa kuudentena kuukautena paljastuneet enimmäkseen mitä viheliäisimmiksi, kieroimmiksi kääpiöiksi ja joutuneet koko muun maailman ivan ja pilkan maalitauluiksi, etteivät he tiedä, mitä tehdä, mihin ryhtyä ja ovat antaneet mitä ratkaisevimman, pettämättömimmän todistuksen omasta täydellisestä kykenemättömyydestään! Ei, se ei haittaa yhtään mitään, päinvastoin: kuta enemmän tämän tasavallan parlamentaarisilta valtio-miehiltä puuttuu todellisia aikaansaannoksia, sitä raivokkaammin he sen vuoksi vainoavat niitä, jotka odottavat heiltä joitakin saavutuksia, jotka julkenevat todeta heidän tähänastisen toimintansa epäonnistumisen ja tuloksettomuuden ja ennustavat

edeltäpäin, että heidän tulevakin toimintansa samoin epäonnistuu. Mutta jos tuollainen parlamentaarinen kunnianmies joskus joutuu lopullisesti kiikkiin ja jollei tuo valtiotaitoilija sitten todellakaan voi kiistää koko toimintansa luhistumista eikä kieltää sen tuloksia, silloin he sentään keksivät epäonnistumistensa puolusteluksi senkin tuhannet syyt, mutta yhtä ainoaa asiaa he vain eivät tahdo myöntää: että he itse ovat kaiken pahan alku ja juuri.

Myöhäisintään talvella 1922-23 olisi pitänyt yleisesti käsittää, että Ranska oli rauhansolmimisen jälkeenkin rautaisen johdonmukaisesti ponnistellut saavuttaakseen vielä sittenkin sen ajatuksissa alun alkuaan kangastelleet sodan päämäärät. Sillä kukaan ei ottane uskoakseen, että Ranska historiansa ratkaisevimmassa kamppailussa olisi neljän ja puolen vuoden ajan pannut alttiiksi kansansa verta, jota sillä ei ole suinkaan liian runsaasti, ainoastaan saadakseen sitä ennen tapahtuneet vahingot ja vauriot hyvitetyiksi. Itse Elsass-Lothringenkaan ei voisi vielä selittää Ranskan sodanjohdon tarmoa, jollei tällöin jo olisi ollut kysymys Ranskan ulkopolitiikan todella suuren poliittisen tulevaisuudenohjelman eräästä osasta. Mutta tuo päämäärä oli seuraava: Saksa oli hajoitettava pikkuvaltioiden rykelmäksi. Sen asian puolesta yltiöisänmaallinen Ranska taisteli, jolloin se sentään todellisuudessa myi oman kansansa kansainvälisen maailmanjuutalaisen palkkasotureiksi.

Tuo Ranskan sodan päämäärä olisi jo sinänsä ollut saavutettavissa sodan avulla, jos taistelu olisi, niin kuin alussa Pariisissa toivottiin, tapahtunut Saksan alueella. Oli kuviteltu, etteivät maailmansodan veriset taistelut joutuisi käytäviksi Sommejoella, Flanderissa, Artois'ssa, Varsovan, Ivangorodin, Kaunasin ja Riian edustalla ja missä niitä kaikkialla muualla käytiinkään, vaan Saksassa, Ruhrin alueella ja Mainin rannoilla, Elben varrella, Hannoverin, Leipzigin, Nurnbergin lähistöllä jne., ja täytynee myöntää, että silloin olisi ollut olemassa mahdollisuus pirstoa Saksa kappaleiksi. On hyvinkin kyseenalaista, tokko nuori liittovaltiomme olisi jaksanut kestää neljän ja puolen vuoden aikaa samaa kuormituskoetta kuin jo kautta vuosisatojen tiukasti keskitetty ja ainoastaan kiistattomaan keskipisteeseensä Pariisiin katsova Ranska. Että tuon tähän saakka valtavimman kansojen kamppailun aallokko joutui vyöryämään oman isänmaamme rajojen ulkopuolella, se ei ollut ainoastaan vanhan verrattoman armeijamme kuolematon ansio, vaan myös mitä suurin voitto Saksan tulevaisuudelle. Minulla on semmoinen kallionluja, väliin suorastaan ahdistavalta tuntuva sisäinen vakaumus, että muussa tapauksessa ei tänä hetkenä olisi enää aikoihin ollut olemassa Saksan valtakuntaa, vaan pelkkiä »saksalaisia valtioita». Tämä onkin

ainoa syy, minkä vuoksi kaatuneiden ystäviemme ja veljiemme veri ei vuotanut ainakaan ihan hukkaan.

Siten kaikki kävi toisin! Tosin kyllä Saksa sortui marraskuussa 1918 salamannopeasti. Mutta luhistumisen tapahtuessa kotiseudulla armeijan joukot olivat vielä syvällä vihollismaissa. Ranskan ensimmäisenä huolena ei silloin ollut Saksan pirstominen, vaan pikemminkin kysymys: millä tavalla Saksan armeijat saadaan mahdollisimman nopeasti toimitetuksi pois Ranskasta ja Belgiasta? Ja niin oli Pariisissa sijaitsevan valtionjohdon ensimmäisenä tehtävänä maailmansodan päättämiseksi riisua Saksan armeijat aseista ja työntää ne, mikäli mahdollista, lähinnä takaisin Saksaan; ja vasta toisessa sijassa voitiin ruveta ajattelemaan alkuperäisten ja todellisten sodan päämäärien toteuttamista. Ranska oli jo kylläkin siinä lamautunut. Englannin kohdalta sota oli, kun Saksan siirtomaa- ja kauppa-valta oli hävitetty ja maa painettu toisen luokan valtioksi, tosiaankin jo saatettu voitokkaaseen loppuun. Ei siinä kyllin, ettei ollut enää syytä eikä aihetta hävittää Saksan valtiota kokonaan olemattomiin, vaan sen sijaan oli jopa täysi syy ja aihe toivoa Euroopan mantereella Ranskalle kilpailijaa tulevien aikojen varalle. Siten Ranskan politiikan täytyi vasta päättäväisellä rauhanaikaisella toiminnalla täydentää, mitä sota oli pannut alulle, ja Clemenceaun lausuma, että hänelle rauhakin oli ainoastaan sodan jatkoa, saavutti entistä suuremman merkityksen.

Jatkuvasti, jokaisessa mahdollisessa siihen tarjoutuvassa tilaisuudessa täytyi Saksan valtakuntaa järkyttää liitoksistaan. Lähettämällä toiselta puolen yhä uusia aseistariisumisnootteja Saksan niskoille ja toiselta puolen täten mahdolliseksi käyneiden taloudellisten kiristystoimenpiteiden avulla toivottiin Pariisissa voitavan saada Saksan valtakunnan liitoksia vähän kerrassaan rakoilemaan. Kuta tarkempaan kansallinen kunnia Saksassa kuoli pois, sitä pikemmin saattoivat taloudellinen painostus ja ikuinen hätä ja puute johtaa poliittisesti tuhoisiin vaikutuksiin. Semmoisen valtiollisen sorron ja taloudellisen ryöstön politiikan täytyy, jos sitä ajetaan kymmenen, kaksikymmentä vuotta yhtä päätä, vähitellen itsestään tuhota kaikkein parhainkin valtioruumis ja tietyissä olosuhteissa saada se hajalle. Mutta silloin Ranskan sodan päämäärä olisi ollut lopullisesti saavutettu. Tämä olisi sentään pitänyt talvella 1922-23 jo aikoja käsittää Ranskan tarkoitukseksi. Siten oli siis jäljellä enää kaksi mahdollisuutta: voitiin toivoa saatavan Ranskan tarmokkuus Saksan sitkeyden avulla vähitellen tylsytetyksi tai kerran vihdoinkin tehdyksi sellaista, mikä ei kuitenkaan voinut jäädä tapahtumatta, nimittäin erikoisen räikeässä tapauksessa olisi temmattu valtakunnanlaivan peräsin omiin käsiin ja suunnattu juntta päin vihollista. Se olisi sitten kylläkin merkinnyt taistelua elämästä tai kuolemasta, ja mahdollisuus, että taistelu olisi päättynyt elämäksi, oli olemassa ainoastaan siinä tapauksessa, että sitä ennen olisi onnistuttu Ranska siinä määrin eristämään, ettei tämän toisen kamppailun enää olisi tarvinnut tapahtua Saksan painiskeluna koko maailmaa vastaan, vaan

Saksan puolustautumisena maailmaa ja sen rauhaa alati häiritsevää Ranskaa vastaan.

Tähdennän sitä ja olen siitä lujasti vakuuttunut, että tämän jälkimmäisen vaihtoehdon täytyy vielä joskus tapahtua tavalla tai toisella ja että se vielä tapahtuu. En ikinä usko, että Ranskan aikomukset meidän suhteemme voisivat kuunaan muuttua, sillä ne pohjautuvat syvimmältään Ranskan kansan mieleen ainoastaan itsesuojelutarkoituksena. Jos minä itse olisin ranskalainen ja niin ollen rakastaisin Ranskan suuruutta yhtä suuresti kuin Saksan suuruus on minulle pyhä, silloin en voisi enkä tahtoisi loppujen lopuksikaan menetellä toisin kuin Clemenceaun kaltainen mies. Ei ainoastaan asukasluvultaan, vaan myös erikoisesti parhaiden rotuainestensa puolesta vähitellen sukupuuttoon kuoleva Ranskan kansa voi säilyttää merkityksensä maailmassa ajan pitkään ainoastaan murskaamalla Saksan. Ranskan politiikka saattaa kyllä käydä tuhansiakin kiertoteitä, mutta jossakin on lopulla aina tämä päämäärä perimmäisten toivomusten ja syvimmän kaipuun täyttymyksenä. Mutta on väärin luulla, että puhtaasti passiivinen, ainoastaan oman itsensä säilyttämistä haluava tahto voisi ajan pitkään pitää puoliaan yhtä voimakasta, mutta aktiivisesti toimivaa tahtoa vastaan. *Niin kauan kuin Saksan ja Ranskan välistä iänikuista ristiriitaa jatkuu yksinomaan Saksan puolustautumisen muodossa Ranskan hyökkäyksiä vastaan, siihen ei saada ikinä ratkaisua, mutta Saksa kyllä menettää vuosisadasta toiseen aseman toisensa perästä.* Seurattakoonpa Saksan kielirajan siirtymistä kahdenneltatoista vuosisadalta tähän päivään asti, niin tuskinpa enää perustetaan mitään sellaisen asennoitumisen ja kehityksen varaan, joka meille jo tähän mennessä on aiheuttanut niin paljon vahinkoa.

Vasta sitten, kun Saksassa on opittu täysin ymmärtämään, ettei Saksan kansan elämisentahtoa enää käy typistäminen pelkäksi passiiviseksi puolustukseksi ja torjunnaksi, vaan voimat kootaan aktiiviseen välienselvittelyyn Ranskan kanssa ja heittäydytään lopulliseen ratkaisutaisteluun, jossa Saksan puolella on kaikkein suurimmat lopulliset tarkoitusperät: vasta sitten me kykenemme saattamaan ikuisen ja itsessään perin hedelmättömän meidän ja Ranskan välisen taistelun päätökseen; kuitenkin edellyttäen, että Saksa käsittää Ranskan tuhon ainoastaan keinoksi, minkä avulla saada kansallemme vihdoin viimein laajenemisen mahdollisuus toisella taholla. Tänä päivänä saksalaisia on Euroopassa kahdeksankymmentä miljoonaa! Mutta vasta sitten tuo ulkopolitiikka tunnustetaan oikeaksi, kun tuskin sadan vuoden kuluttua tällä mantereella elää kaksisataaviisikymmentä miljoonaa saksalaista, eikä pelkästään muun maailman tehdas-palkkatyömiehinä, vaan talonpoikina ja työläisinä, jotka kummatkin omalla tahollaan uurastamalla tekevät toistensa elämän mahdolliseksi.

Joulukuussa 1922 näyttivät Saksan ja Ranskan suhteet taaskin kiristyneen uhkaavan kireiksi. Ranskalla oli suunnitteilla uusia suunnattomia kiristystoimenpiteitä ja se tarvitsi siihen tehtävään ryöstövouteja. Ennen taloudellista ryöstöä oli

määrä käyttää poliittista painostusta, ja ainoastaan väkivaltainen kouraisu koko meikäläisen saksalaisen elämän hermokeskukseen tuntui ranskalaisista riittävältä, jotta meidän »niskoitteleva» kansamme saataisiin alistetuksi vielä ankarampaan ikeeseen. *Ruhrin alueen miehityksellä* ei Ranskassa toivottu ainoastaan saatavan Saksan siveellistä selkärankaa lopullisesti murretuksi, vaan myös voitavan meidät syöstä semmoiseen taloudelliseen pakkotilaan, jossa meidän täytyisi suostua mihin tahansa, kaikkein raskaimpiinkin sitoumuksiin hyvällä tai pahalla.
Oli valittavana kaksi vaihtoehtoa, taittua tai taipua. Ja Saksa taipui kohta alussa, päätyäkseen lopulta täydelliseen murtumiseen.
Ruhrin alueen miehityksen yhteydessä kohtalo vielä kerran ojensi Saksan kansalle kätensä auttaakseen sitä nousemaan. Sillä siihen, mitä ensi hetkenä täytyi pitää raskaana onnettomuutena, sisältyi sitä lähemmin tarkattaessa suunnattoman lupaava Saksan kärsimyksen ylimalkaan lopettamisen mahdollisuus.
Ulkopoliittisesti Ruhrin alueen miehitys ensi kerran tosi-teolla vieraannutti Englantia Ranskasta, eikä ainoastaan brittiläisen diplomatian piirejä, jotka olivat Ranskan kanssa liiton solmineet ja sitten sitä katselleet ja pitäneet voimassa ainoastaan kylmien laskelmoitsijoiden kuivan asiallisin, järkevin silmin, vaan laajemmissakin Englannin kansan piireissä. Erikoisesti Englannin talouselämän edustajat salasivat varsin huonosti närkästyksensä Ranskan mannermaavallan moisen uskomattoman lisäyksen johdosta. Sillä ei siinä kyllin, että Ranskalla nyt oli Euroopassa puhtaasti sotilaspoliittiselta kannalta semmoinen asema, jollaista ei sitä ennen ollut edes Saksallakaan ollut, vaan se sai nyt myös sellaiset taloudelliset perustukset, että ne liittivät sen valtiolliseen kilpailukykyyn melkeinpä taloudellisen monopoliaseman. Euroopan suurimmat rauta-kaivokset ja hiilikentät olivat siten yhdessä semmoisen kansan käsissä, joka oli, aivan toisin tavoin kuin Saksa siihen saakka, valvonut elinetujaan yhtä päättävästi kuin tarmokkaasti ja toimeliaastikin ja joka oli suuressa sodassa palauttanut sotilaallisen luotettavuutensa kaiken maailman tuoreeseen muistiin. Ranskan miehittäessä Ruhrin hiilikentät Englannilta luisui käsistä koko sen maailmansodassa saavuttama menestys, eikä nyt enää ollut voittajana uuttera ja liikkuvainen brittiläinen diplomatia, vaan marsalkka Foch ja hänen edustamansa Ranska.
Myös Italiassa kääntyi Ranskan-vastainen mieliala, joka ei ollut enää sodan päättymisestä lähtien ollut suinkaan ruusuinen, suorastaan vihamielisyydeksi. Tämä oli semmoinen suuri historiallinen hetki, jolloin eilispäivän liittolaiset saattoivat huomispäivänä olla vihollisia. Mutta kun kuitenkin kävi toisin eivätkä liittolaiset nyt, niin kuin toisessa Balkanin-sodassa, yht'äkkiä joutuneet tappeluun keskenään, se on pantava yksinomaan sen seikan tilille, että Saksalla ei sillä kertaa ollut Enver pashan kaltaista miestä, vaan sen sijaan valtakunnankansleri Cuno.
Mutta ei ainoastaan ulkopoliittisessa, vaan myös sisäpoliittisessa suhteessa olisi

ranskalaisten tunkeutuminen Ruhrin alueelle tarjonnut Saksalle mitä suurimmat tulevaisuudenmahdollisuudet. Huomattava osa meidän kansastamme, joka oman valehtelijalehdistönsä lakkaamattoman vaikutuksen ansiosta yhä vielä piti Ranskaa edistyksen ja vapaamielisyyden esitaistelijana, parani nyt varsin äkkiä tuosta harhaluulostaan. Samoin kuin vuosi 1914 oli haihduttanut Saksan työläisten päästä yleismaailmallisen kansojen yhteistunnon haaveet ja tuonut heidät yks'kaks' takaisin tähän ikuisen taistelun maailmaan, jossa kaikkialla ja joka paikassa toisen kuolema on toisen leipä ja heikomman kuolema merkitsee väkevämmän elämää, niin tapahtui myös keväällä 1923.

Kun ranskalaiset alkoivat tehdä totta uhkauksistaan ja ryhtyivät marssimaan alasaksalaiselle hiilialueelle, ensi alussa vielä hyvin varovasti ja empien, silloin Saksalle oli koittanut suuri, ratkaiseva kohtalonhetki. Jos meidän kansamme mielialaan olisi sillä hetkellä liittynyt tähänastisen suhtautumisen muutos, silloin Saksan Ruhrin-alueesta olisi voinut koitua Ranskalle samaa kuin Napoleonille aikoinaan Moskovasta. *Olihan olemassa ainoastaan kaksi mahdollisuutta: joko alistuttaisiin taas tähänkin eikä tehtäisi mitään, tai sitten luotaisiin Saksan kansalle, katse suunnattuna tuohon hehkuvien ahjojen ja savua tupruttavien masuunien alueeseen, samalla hehkuva tahto tehdä loppu tästä ikuisesta häpeästä ja mieluummin ottaa kestettäväksi hetken kauhut kuin sietää loppumatonta pelkoa ja kauhua yhä edelleen.*

Kolmannen tien löytäminen oli silloisen valtakunnankanslerin, Cunon, »kuolematon ansio», ja tuon tien ihailu ja sen kannattaminen oli meikäläisen porvarillisen puolueiden maailman vieläkin »kunniakkaampi> ansio.

Tahdon ensin ottaa tässä käsitelläkseni toista tietä niin lyhyesti kuin suinkin mahdollista:

Miehittäessään Ruhrin alueen Ranska oli räikeästi rikkonut Versailles'in rauhansopimusta. Se oli siten asettunut myös vastustamaan useita takaajavaltioita, mutta erikoisesti Englantia ja Italiaa. Mitään tukea omalle itsekkäälle rosvoretkelleen Ranska ei voinut enää toivoa näiden taholta. Sen täytyi siis itsensä saattaa tuo seikkailunsa, sillä seikkailua se ensi sijassa oli, miten kuten onnelliseen päätökseen. Kansalliselle Saksan hallitukselle olisi voinut olla olemassa yksi ainoa tie, nimittäin se, jonka kunnia käski valitsemaan. Oli varmaa, että ensi alussa ei olisi voitu asettaa Ranskaa vastaan hyökkäävää asevoimaa; mutta oli välttämätöntä selvittää itselleen, että kaikki keskustelut ja neuvottelut, jollei selän takana ollut mitään voimaa, olisivat olleet naurettavia ja hedelmättömiä. Oli mieletöntä ilman aktiivisen vastarinnan mahdollisuuksia asettua sille kannalle, että »me emme ryhdy mihinkään neuvotteluihin»; mutta vielä paljon mielettömämpää oli sitten lopultakin kuitenkin mennä neuvotteluihin, vaikk'ei sillä välin ollut hankittu mitään valtaa.

Ei niin, että Ruhrin alueen miehitystä olisi voitu estää *sotilaallisin toimenpitein.*

Ainoastaan mielipuoli olisi voinut neuvoa tekemään semmoista päätöstä. Mutta tuon Ranskan otteen tekemän vaikutuksen vielä tuntuessa ja sinä aikana, jolloin se juuri oli parhaillaan menossa, olisi voitu ja silloin olisi täytynyt, välittämättä Ranskan itsensä rikkomasta Versailles'in sopimuksesta, varata tueksi ne sotilaalliset apukeinot, jotka olisi myöhemmin voitu antaa neuvottelijoille mukaan matkalle. Sillä se oli alusta pitäen varmaa, että tästä Ranskan nyt miehittämästä alueesta vielä joskus päätettäisiin jossakin neuvottelupöydän ääressä. Mutta yhtä tarkoin täytyi olla selvillä myös siitä, että parhaimmatkin neuvottelijat voisivat saavuttaa varsin vähän menestystä, niin kauan kuin se maa j a se kamara, jolla he seisovat, ja se tuoli, jolla he istuvat, ei ole heidän kansansa kilpeä kannattava käsivarsi. Heikko pikku räätäli ei voi väitellä atleettien kanssa, ja turvattoman neuvottelijan on aina täytynyt sietää Brennuksen miekkaa vihollisen vaakakupissa, jollei hänellä ole ollut omaa heitettävänä sen vastapainoksi. Vai eikö ollut todellakin surkeaa, kun täytyi katsoa syrjästä niitä neuvotteluilveilyjä, joita oli pidetty v:sta 1918 lähtien aina ennen jokaista pakkomääräystä? Tuota häpäisevää näytelmää, joka tarjottiin koko maailmalle, kun meidät kuin pilkaksi vallan ensin kutsuttiin mukaan neuvopöytään, mutta sitten meille esitettiin jo aikoja valmiina olleet päätökset ja ohjelmat, joista kyllä oli lupa puhua, mutta joita täytyi jo ennakolta pitää muuttumattomina. Tosin kyllä meikäläiset neuvottelijat kohosivat tuskin yhdessä ainoassakaan tapauksessa yli kaikkein vaatimattomimmankaan keskimitan ja tekivät useimmissa tapauksissa Lloyd George'in röyhkeän lausuman liiankin oikeutetuksi, kun tämä entisen valtakunnanministerin Simonin kuullen ivallisesti huomautti, että »saksalaiset eivät ymmärrä valita älykkäitä miehiä johtajikseen ja edustajikseen». Mutta hyvin vähän olisivat nerotkaan pystyneet saamaan aikaan vastoin viholliskansojen päättäväistä mahtitahtoa ja oman kansan ollessa joka suhteessa viheliäisen turvaton. Mutta sen, joka keväällä 1923 halusi ottaa Ranskan toimeenpaneman Ruhrin alueen miehityksen syyksi saattaa sotilaalliset voimakeinot ennalleen, sen olisi ensin täytynyt antaa kansakunnalle henkiset aseet, lujittaa sen tarmoa ja tuhota tämän mitä arvokkaimman kansallisen voiman hajoittajat.

Samoin kuin v. 1918 oli verisesti kostautunut, ettei vv. 1914 ja 1915 ollut ryhdytty kerta kaikkiaan tallaamaan marxilaisen käärmeen päätä rikki, samoin täytyi senkin kostautua mitä onnettomimmalla tavalla, ettei keväällä v. 1923 ryhdytty tekemään vihdoinkin loppua marxilaisten maanpetturien ja kansanmurhaajien puuhista.

Jokainen ajatuskin todelliseen vastarintaan ryhtymisestä Ranskaa vastaan oli silkkaa mielettömyyttä, jollei ensin julistettu taistelua niitä voimia vastaan, jotka viisi vuotta aikaisemmin olivat murskanneet sisästäpäin saksalaisten taistelukentillä tekemän vastarinnan. Vain porvarillisesti ajattelevat saattoivat päätyä semmoiseen uskomattomaan käsitykseeni, että marxilaisuus muka

nyt olisi voinut jotenkin muuttua entisestään ja että v:n 1918 roistomaiset johtajaheittiöt, jotka siihen aikaan jääkylmästi tallasivat jalkoihinsa kaksi miljoonaa kaatunutta päästäkseen paremmin kiipeämään eri hallitusten tuoleille, nyt v. 1923 muka yht'äkkiä olisivat olleet valmiit suorittamaan veronsa kansalliselle omalletunnolle. Uskomaton ja todellakin mieletön ajatus semmoinen toivo, että entiset maanpetturit olisivat yks'kaks' muuttuneet Saksan vapauden puolesta taistelijoiksi! He eivät semmoista ajatelleetkaan! ***Ennen hyeena lähtee haaskalta kuin marxilainen luopuu isänmaanpetturuudesta.*** Ei huoli esittää sitä ylen typerää vasta-väitettä, että vuodattivathan sentään monen monet työläisetkin aikoinaan vertaan Saksan puolesta. Saksalaiset työläiset tekivät kyllä niin, se on aivan totta, mutta silloinpa he eivät enää olleetkaan kansainvälisiä marxilaisia. Jos Saksan työväestö olisi v. 1914 sisäiseltä ajettelutavaltaan ollut vielä marxilaista, silloin sota olisi ollut lopussa kolmessa viikossa. Saksa olisi sortunut, ennen kuin ainoakaan sotamies olisi vielä astunut jalallaan rajan yli. Ei, se seikka, että Saksan kansa siihen aikaan vielä taisteli, osoitti, ettei marxilainen harhakäsitys ollut ehtinyt syöpyä aivan pohjaan asti. Mutta sitä mukaa kuin saksalainen työläinen ja saksalainen sotamies sodan aikana joutuivat taaskin marxilaisten johtajien käsiin, sitä mukaa isänmaa menetti heidät. Jos olisi sodan alussa ja sodan aikana kerrankin pistetty yhdellä kertaa kaksitoista-, viisitoistatuhatta tuommoista heprealaista kansanturmelijaa samanlaiseen myrkkykaasupilveen, jollaisia satojentuhansien kaikkein parhaiden meikäläisten työläisten kaikista kansankerroksista ja ammateista täytyi sodassa kestää, ei rintaman miljoonauhri olisi ollut turha. Päinvastoin: raivaamalla oikeaan aikaan tieltä kaksitoistatuhatta roistoa olisi ehkä saatu pelastetuksi miljoonan kunnollisen, tulevaisuudelle arvokkaan saksalaisen henki. Mutta oli juuri porvarillisen »valtiotaidon» mukaista jättää silmää räpäyttämättä taistelukentällä miljoonia miehiä veriselle lopulle alttiiksi, mutta pitää kymmentä-, kahtatoistatuhatta kansankavaltajaa, keinottelijaa, koronkiskuria ja petturia kallisarvoisena, pyhänä kansallisaarteena ja siten julkisesti julistaa heidän loukkaamattomuuttaan. Eipä tosiaankaan tiedä, mikä porvarillisessa maailmassa oikein on suurinta, hölmömäisyyskö, heikkous ja pelkurimaisuusko vai läpikotaisin turmeltunut mieli. Se on tosiaankin kohtalon tuhoon määräämä luokka, joka valitettavasti vain vetää mukanaan syvyyteen kokonaisen kansan.

Mutta v. 1923 oli jouduttu aivan samanlaiseen tilanteeseen kuin v. 1918. Aivan yhdentekevää, minkälaiseen vastarintaan päätettiin ryhtyä, aina oli ensimmäisenä edellytyksenä marxilaisen myrkyn poistaminen kansanruumiistamme. Ja minun vakaumukseni mukaan olisi siihen aikaan ollut kaikkein ensimmäinen tehtävä etsiä ja löytää ne voimat, jotka olivat päättäneet julistaa tuhoamissodan marxilaisuutta vastaan, ja myöntää sitten noille voimille täysi toiminnanvapaus; niiden velvollisuutena ei olisi ollut palvoa tylsämielistä »rauhaa ja järjestystä»

hetkellä, jolloin ulkonainen vihollinen iski isänmaahamme kaikkein tuhoisimman iskunsa ja kotona petos ja kavallus vaanivat jokaisessa kadunkulmassa. Ei, todella kansallisen hallituksen olisi siihen aikaan pitänyt toivoa epäjärjestystä ja levottomuuksia, jos vain noiden melskeiden yhteydessä olisi vihdoinkin käynyt mahdolliseksi panna ja olisi myös pantu toimeen periaatteellinen tilinteko meidän kansamme marxilaisten veriviholliston kanssa. Kun tämä lyötiin laimin, silloin oli kaikki vastarinnan ajatteleminen, aivan yhdentekevää muuten, millaista vastarintaa ajateltiin, silkkaa mielettömyyttä.

Mutta semmoinen todellinen, maailmanhistorialliseen suuruuteen paisuva tilinteko ei kuitenkaan tapahdu jonkun salaneuvoksen tai vanhan, kuivettuneen ministerisielun kaavailujen, vaan tämän maapallon elämän ikuisten lakien mukaisesti, lakien, jotka aina on määräävä taistelu tästä elämästä. Täytyisi palauttaa mieleensä, että verisimmistäkin kansalaissodista on usein noussut ja kasvanut teräksen luja, terve kansanruumis, jota vastoin keinotekoisesti ylläpidetystä rauhantilasta on monestikin kohonnut mädännyksen löyhkä taivaalle. Kansojen kohtaloita ei käännetä silohansikkailla. Niinpä olisi v. 1923 täytynyt käydä kiinni mitä kovimmin kourin, jotta olisi saatu meidän kansanruumistamme jäytävät kyyt nujerretuksi. Jos se olisi onnistunut, sitten vasta olisi aktiivisen vastarinnan valmisteluissa ollut jotakin järkeä.

Noihin aikoihin puhuin kerran toisensa jälkeen kurkkuni käheäksi ja yritin ainakin ns. kansallisille piireille tehdä selväksi, mistä tällä kertaa oli kysymys, sekä että jos nyt tehdään samat virheet kuin v. 1914 ja seuraavina vuosina, silloin pakostakin on seurauksena samanlainen loppu kuin v. 1918. Pyysin ja rukoilin heitä yhä uudelleen antamaan kohtalon vapaasti kulkea kulkuaan ja suomaan meidän liikkeellemme mahdollisuudet välien-selvittelyyn marxilaisuuden kanssa; mutta saarnan kaikui kuuroille korville. Kaikki he ymmärsivät asian paremmin, puolustusvoimien päällikkö muiden mukana, kunnes lopulta oli edessä kaikkien aikojen surkein antautuminen.

Siihen aikaan vakuutuin aivan syvimmässä sisimmässäni siitä, että Saksan porvariston kutsumus oli lopussa, ettei se ole kutsuttu enää mihinkään tehtävään. Silloin minä huomasin, miten kaikki nuo eri puolueet pikemminkin vain kilpailukateuttaan riitelivät marxilaisten kanssa kuin että olisivat tosissaan tahtoneet sen tuhota; kaikki ne olivat sisimmässään jo aikoja sitten mukautuneet isänmaan tuhoon, eikä niitä huolettanut mikään muu kuin se suuri suru, pääsisivätkö itse mukaan peijaisiin. Ainoastaan sen vuoksi ne enää »taistelivat».

Noina aikoina — tunnustan sen peittelemättä — aloin mitä syvimmin ihailla Alppien takaista suurta miestä, joka palavasti kansaansa rakastaessaan ei hieronut sovintoa Italian sisäisten vihollisten kanssa, vaan pyrki kaikkia eri teitä j a kaikin keinoin niitä tuhoamaan. Mussolinin kohottaa tämän maailman suurten miesten joukkoon hänen päättäväisyytensä, ettei hän ruvennut jakamaan

Italiaa marxilaisuuden kanssa, vaan päätti tuhota. kansainvälisyyden ja pelastaa isänmaansa joutumasta sen haltuun.
Miten viheliäisen kääpiömäisiltä tuntuvatkaan hänen rinnallaan meikäläiset saksalaiset myös-valtiomiehet, ja miten minun täytyykään väkisin painaa alas kuvottava tunne, kun nuo nollat mitä säädyttömimmän itserakkaina julkenevat vielä ruveta arvostelemaan itseään tuhatta vertaa suurempaa; ja miten tuskallista onkaan ajatella, että semmoista vielä tapahtuu maassa, jonka oli tuskin puoli vuosisataa aikaisemmin suotu sanoa johtajakseen Bismarckin mittaista miestä!
Mutta mainittu porvariston asennoituminen ja marxilaisuuden säästäminen ratkaisi jo ennakolta v. 1923 kaiken aktiivisen Ruhrin-vastarinnan kohtalon. Jos olisi haluttu taistella Ranskaa vastaan, veriviholliseen ollessa mukana omissa riveissä, se olisi ollut sulaa hulluutta. Kaikki muu, mihin sitten ryhdyttiin, saattoi olla enintään pelkkää silmänlumetta, tyhjänhosumista, johon oli ryhdytty ainoastaan Saksan kansallisten ainesten tyydytykseksi, »kuohuvan kansansielun» rauhoittamiseksi, s.o. todellisuudessa sen hämäämiseksi. Jos he olisivat todella uskoneet sen, mitä tekivät, heidän olisi sentään täytynyt tunnustaa, etteivät kansan vahvuutena ole ensi sijassa sen aseet, vaan sen tahto, j a että ennen kuin ulkonaisen vihollisen voi voittaa, täytyy ensin tuhota omassa keskuudessa oleva sisäinen vihollinen; muussa tapauksessa — voi onnettomuutta, jollei taistelu heti ensimmäisenä päivänä saavuta menestystä! Niin pian kuin tappion varjokin vain hipaisee kansaa, jonka sisin ei ole puhdas vihollisista, sen vastustusvoima murtuu ja vastustaja pääsee lopullisesti voittajaksi.
Sen saattoi jo silloin, keväällä 1923, ennustaa edeltäpäin. Älköön puhuttako ollenkaan mitään Ranskaa vastaan kohdistettavan sotilaallisen yrityksen menestyksen kyseellisyydestä! Sillä jos vaikka Saksan menettelystä ranskalaisten tunkeutuessa Ruhrin alueelle olisi ollut tuloksena vain marxilaisuuden hävittäminen kansan omasta keskuudesta, silloin jo menestys olisi ollut meidän puolellamme. Saksalla, joka olisi saatu vapautetuksi noista sen olemassaolon ja tulevaisuuden verivihollisista, olisi ollut sellaisia voimia, joita ei mikään maailman mahti olisi enää pystynyt kuristamaan. ***Samana päivänä, jolloin marxilaisuus saadaan Saksassa murretuksi, katkeavat todellisuudessa meidän kahleemme ainiaksi.*** Sillä koskaan ei meitä ole historiamme aikana voittanut vastustajiemme voima, vaan ainoastaan omat paheemme sekä omassa leirissämme piileksivät viholliset.
Koska Saksan valtionjohto ei sillä kertaa jaksanut ryhdistäytyä tuommoiseen sankarimaiseen tekoon, sen olisi järjen mukaan oikeastaan pitänyt voida valita ainoastaan edellinen tie, nimittäin se, ettei se olisi tehnyt enää mitään, vaan antanut asioiden vapaasti mennä menoaan.
Mutta tuona suurena hetkenä taivas lahjoitti Saksan kansalle suuren miehen, herra Cunon. Hän ei ollut oikeastaan ammatiltaan — saati sitten tietystikään

synnynnäinen — valtiomies ja poliitikko, vaan pikemminkin eräänlainen poliittinen juoksupoika, jota käytettiin ainoastaan suorittamaan tiettyjä erikoisia tehtäviä; muuten hän oli oikeastaan paremminkin perehtynyt liikeasioihin. Saksan kirous siitä syystä, koska tuo politikoiva kauppamies käsitti politiikan ikään kuin taloudelliseksi liike-yritykseksi ja sovelsi menettelynsä sen mukaan.

»Ranska miehittää Ruhrin alueen; mitä Ruhrin alueella on? Siellä on hiiltä. Siis Ranska miehittää Ruhrin alueen hiilen takia?» Mikäpä siis oli herra Cunon käsityksen mukaan luonnollisempaa kuin ajatus, että pannaan toimeen lakko, jotteivät ranskalaiset saa hiiliä, jossa tapauksessa he, herra Cunon käsityksen mukaan, varmastikin yrityksen käytyä kannattamattomaksi lähtevät taas tiehensä koko alueelta. Osapuilleen siihen tapaan kävi tämän »huomattavan», »kansallisen» »valtiomiehen» ajatuksenjuoksu, miehen, jonka annettiin Stuttgartissa ja muissa paikoissa puhua »omalle kansalleen» ja jota samainen kansa ihan onnenautuaana katseli ja ihmetteli.

Mutta lakon toimeenpanossa tarvittiin tietysti marxilaisiakin, sillä asian aluksi työläisten täytyi tehdä lakko. Siis oli välttämätöntä saada työläiset (tuollaisten porvarillisten valtiomiesten aivoissa näet työläinen on aina sama asia kuin marxilainen) yhteisrintamaan kaikkien muiden saksalaisten kanssa. Olisi tosiaan maksanut vaivan nähdä, miten kaikki tuollaiset porvarilliset puoluepoliittiset homesienet ihan loistivat nähdessään ja kuullessaan moisen nerokkaan tunnuksen! Se oli samalla kertaa sekä kansallista että nerokasta — siinä nyt vihdoinkin oli se, mitä kaiken aikaa oli niin hartaasti etsitty! Oli löydetty marxilaisiin yhdistävä silta, ja kansallisen huijarin oli nyt mahdollista. naamassaan »aitosaksalainen» ilme ja suussaan kansalliset sananparret, tarjota rehellinen kätensä kansainvälisille maanpettureille. Ja nämä kiireen kauppaa tarttuivat ojennettuun käteen. Sillä yhtä välttämättömästi kuin Cuno tarvitsi marxilaisia johtajia »yhteisrintamaansa», yhtä kipeästi marxilaiset johtajatkin tarvitsivat Cunon rahoja. Siten olivat molemmat puolet autetut. Cuno sai yhteisrintamansa, joka oli muodostettu kansallisista jaarittelijoista ja kansallisvihamielisistä pettureista, ja kansainväliset petkuttajat saattoivat, valtion maksaessa siitä hyvästä, palvella ylevintä taistelukutsumustaan, s.o. tuhota kansallisen talouselämän, vieläpä tällä kertaa valtion omalla kustannuksella. Todella kuolematon ajatus: pelastaa kansa maksetun suurlakon avulla, mutta joka tapauksessa sellainen tunnus, johon kaikkein välinpitämättöminkin epäkelpo voi yhtyä innostunein mielin.

Ettei kansaa vapauteta rukoilemalla, se ylipäänsä tiedetään. Mutta eikö sitä ehkä voitaisi vapauttaa laiskoittelemalla, se täytyi vielä oikein historiallisesti kokeilla. Jos herra Cuno olisi sillä kertaa sen sijaan, että kehoitti ryhtymään palkattuun yleislakkoon ja asetti tämän siten »yhteisrintaman» pohjaksi, vaatinut jokaiselta saksalaiselta vain kaksikin tuntia enemmän työtä, silloin koko tuo »yhteisrintama» huijaus olisi jo kolmantena

päivänä itsestään kuivunut kokoon. ***Kansoja ei vapauteta toimettomuudella, vaan uhrien hinnalla.***

Totta kyllä ei tuota ns. passiivista vastarintaa kestänyt kauankaan. Sillä ainoastaan sodasta mitään tietämätön ihminen olisi saattanut kuvitella, että valtausarmeijoja voidaan peloitella pois niin naurettavilla keinoilla. Se yksin olisi kuitenkin voinut olla semmoisen toimenpiteen tarkoituksena, jonka kustannukset nousivat miljardeihin ja joka oli olennaiselta osaltaan auttamassa kansallisen rahan arvon lopullista, perinpohjaista romahdusta.

Ranskalaiset tietenkin saattoivat eräänlaista sisäistä rauhoittumista tuntien asettua Ruhrin alueella »taloksi» hetkellä, jolloin huomasivat vastarinnan käyttävän semmoisia keino a. Hehän olivat meiltä itseltämme oppineet mitä parhaat lääke-määräykset, miten uppiniskainen siviiliväestö saadaan palautetuksi järkiinsä, jos sen menettely uhkaa vakavasti vaarantaa valtausviranomaisia. Miten salamannopeasti olimmekaan yhdeksän vuotta aikaisemmin kukistaneet belgialaiset sissijoukot ja selvittäneet aseman vakavuuden siviiliväestölle, kun Saksan armeijoja uhkasi vaara joutua todella kärsimään vahinkoa niiden toiminnasta. Niin pian kuin Ruhrin alueen passiivinen vastarinta olisi käynyt Ranskalle vaaralliseksi, valtausjoukot olisivat vajaassa viikossa aivan helposti, kuin leikiten tehneet julmalla tavalla lopun koko tuosta lapsellisesta vallattomuudesta. Sillä tämä on aina viimeinen kysymys: mitä silloin tehdään, kun passiivinen vastarinta lopulta alkaa todella käydä vastustajan hermoille j a hän ryhtyy nyt taisteluun sitä vastaan verisellä väkivallalla? Onko silloin päättäväisyyttä jatkaa taistelua edelleen? Jos on, täytyy myös tahtoen tai tahtomattaan ottaa kestääkseen mitä raskaimmat, verisimmät vainot. Mutta silloin ollaan samassa kohdassa kuin aktiivistakin vastarintaa ajateltaessa — silloin on edessä taistelu. Sen vuoksi on kaikella ns. passiivisella vastarinnalla sisäistä merkitystä ainoastaan siinä tapauksessa, että sen takana on odottamassa luja päättäväisyys, että hätätilassa tuota vastarintaa jatketaan avoimena taisteluna tai salaisena sissisotana. Yleensä on tuollaisen taistelun edellytyksenä aina vakaumus, että sillä on onnistumisen mahdollisuuksia. Niin pian kuin piiritetyn linnoituksen, jota vihollinen ankarasti ahdistaa, täytyy pakosta luopua viimeisestäkin avun saannin toivosta, silloin sen puolustusvoima todellisuudessa käytännössä jo murtuu, varsinkin jos puolustajia vielä siinä tapauksessa on houkuttelemassa varma henkiin jääminen todennäköisen kuoleman asemesta. Jos vain saarretun linnan varusväeltä riistetään mahdollisen vapautuksen usko, niin kaikki puolustusvoimat raukeavat samalla yht'äkkiä.

Sen vuoksi oli Ruhrin alueella passiivisellakin vastarinnalla — kun otetaan huomioon sen viimeiset, perimmäiset johtopäätökset, joihin se saattoi ja joihin sen pakosta täytyi johtaa, jos mieli sen koitua todella tehokkaaksi — ainoastaan siinä tapauksessa jotakin merkitystä ja järkeä, että sen takana olisi ollut

rakentumassa aktiivinen rintama. Siinä tapauksessa meidän kansastamme olisi kyllä saatu irti suunnattomia. Jos jokainen noista westfalenilaisista olisi tiennyt kotiseudulla pantavan pystyyn kahdeksankymmenen tai sadan divisioonan armeijaa, silloin ranskalaisilla olisi ollut tukalat oltavat. Mutta aina on useampia rohkeita miehiä valmiina uhrautumaan mahdollisen menestyksen kuin ilmeisesti toivottoman asian puolesta.

Tämä oli klassillinen tapaus, joka pakotti meidät kansallissosialistit mitä jyrkimmin määrittelemään asenteemme ns. kansallista tunnusta vastaan. Ja niin me teimmekin. Noina kuukausina minun kimppuuni hyökäiltiin aika usein henkilöiden taholta, joiden koko kansallinen mieliala oli ainoastaan typeryyden ja tyhjän ulkokuoren sekoitusta ja jotka kaikki vain huusivat joukon mukana, koska heitä suloisesti hiveli tunne, että nyt yks'kaks' saattoi ilman vaaraa heittäytyä kansalliseksikin. Minä pidin tuota kaikista yhteisrintamista viheliäisintä eräänä kaikkein naurettavimpana ilmiönä, ja historia on osoittanut minun olleen oikeassa.

Niin pian kuin ammattiyhdistykset olivat saaneet kassansa osapuilleen täytetyksi Cunon rahoilla ja passiivinen vastarinta joutui ratkaisemaan, siirtyäkö vetelehtivästä vastustuksesta aktiiviseen hyökkäykseen, punahyeenat heti paikalla karkasivat kansallisesta lammaskatraasta tiehensä ja muuttuivat taas samanlaisiksi, jollaisia olivat aina olleetkin. Herra Cuno vetäytyi kaikessa hiljaisuudessa takaisin laivoihinsa, mutta Saksa oli taaskin saanut yhden kokemuksen lisää, mutta menettänyt suuren toivon.

Sydänkesän loppupuolelle saakka oli monien upseerien, eivätkä nämä suinkaan olleet huonoimpia joukosta, ollut mahdoton uskoa tällaista häpeällistä kehitystä mahdolliseksi. Kaikki he olivat toivoneet, että jollei juuri julkisesti, niin ainakin kaikessa hiljaisuudessa olisi ryhdytty tarpeellisiin valmisteluihin, jotta tämän Ranskan kaikkein julkeimman maahantunkeutumisen olisi voitu antaa muodostua käännekohdaksi Saksan historiassa. Meidänkin riveissämme oli niitä paljon, jotka luottivat ainakin valtakunnan puolustusvoimiin. Ja se vakaumus oli niin elävä, että se sai tuhannet nuoret miehet suunnittelemaan toimintansa ja varsinkin opintonsa sen mukaisiksi.

Mutta kun häpeällinen luhistuminen sitten tapahtui, kun ensin oli uhrattu miljardien arvosta omaisuutta ja tuhansia nuoria saksalaisia — jotka olivat olleet tarpeeksi typeriä ottaakseen valtakunnan johtomiesten sanat todesta —, noin musertavan häpeällisenä antautumisena, silloin leimahti suuttumus moista onnettoman kansamme petkutusta kohtaan ilmi liekkiin. Miljoonissa aivoissa oli samassa yhdellä iskulla selvänä ja selkeänä vakaumus, että vain koko vallassa olevan järjestelmän jyrkkä poistaminen saattoi Saksan pelastaa.

Koskaan ei ollut ajankohta ollut kypsyneempi, koskaan se ei ollut suorastaan huutamalla huutanut semmoista ratkaisua vaativammin kuin sinä hetkenä,

jolloin alaston isänmaanpetturuus ilmeni julkeassa häpeämättömyydessään toisella puolen, kun taas toisella puolen taloudellisesti luovutettiin kansa hitaalle nälkäkuolemalle alttiiksi. Koska valtio itse tallasi kaikki uskollisuuden ja uskon lait jalkoihinsa, pilkkasi omien kansalaistensa oikeuksia, riisti petollisesti miljoonilta uskollisimmilta pojiltaan näiden uhrit ja varasti miljoonilta muilta heidän viimeisenkin lanttinsa, sillä ei ollut enää lainkaan oikeutta odottaa alamaisiltaan mitään muuta kuin vihaa. Ja tuo kansan turmelijoihin kohdistunut viha vaati pääsyä purkautumaan tavalla tai toisella. Voin tässä paikassa ainoastaan viitata viimeisen keväällä 1924 käydyn suuren oikeusjutun yhteydessä pitämäni puheen loppulauseeseen:

»Tämän valtion tuomarit tuomitkoot huoleti meidät silloisen menettelymme perusteella, mutta korkeamman totuuden ja paremman oikeuden jumalattarena historia kerran vielä repii hymyillen tämän päätöksen palasiksi julistaakseen meidät kaikki syyttömiksi.»

Mutta historia haastaa samalla tuomioistuimeensa vastaamaan ne miehet, jotka tällä hetkellä, kun heillä on valta, tallaavat lain ja oikeuden jalkoihinsa, jotka johtivat meidän kansamme hätään ja turmioon ja jotka isänmaan onnettomuuden aikana asettivat oman minänsä yhteisön elämän edelle.

En tahdo ryhtyä tässä paikassa kuvailemaan tapahtumia, jotka johtivat v:n 1923 marraskuun 8 päivään ja olivat sen päätöksenä. Sen vuoksi minä en halua siihen ryhtyä, että en usko siitä tulevaisuuden kannalta olevan mitään hyötyä, ja koska ennen kaikkea on turha ruveta repimään auki haavoja, jotka vielä tällä hetkellä tuskin tuntuvat ehtineen arpeutua; ja koska lisäksi on tarkoituksetonta puhua syyllisyydestä kysymyksen ollessa ihmisistä, jotka ehkä sittenkin sydämensä syvimmässä yhtäläisesti rakastivat omaa kansaansa ja jotka vain olivat eksyneet yhteiseltä tieltä tai eivät sitä ymmärtäneet.

Isänmaamme suuri yhteinen onnettomuus silmieni edessä en liioin haluaisi enää nyt loukata ja siten mahdollisesti karkottaa pois niitä, joiden joskus vielä tulevaisuudessa on muodostettava sydämessään todella uskollisten saksalaisten suuri yhteisrintama meidän kansamme vihollisten yhteistä rintamaa vastaan. Sillä minä tiedän, että kerran vielä koittaa aika, jolloin nekin, jotka sillä kertaa olivat vihollisina meitä vastassa, muistavat kunnioituksen tuntein niitä, jotka lähtivät oman Saksan kansansa puolesta kuoleman katkeralle tielle.

Ne kuusitoista sankaria, joille olen omistanut tämän teoksen ensimmäisen osan, tahdon tämän toisen osan lopussa osoittaa meidän oppimme kannattajille ja sen puolesta taistelijoille niiksi sankareiksi, jotka mitä selvimmin asiastaan tietoisina uhrasivat itsensä meidän kaikkien puolesta. Heidän täytyy alati kutsua niitä, jotka pyrkivät horjumaan ja ovat heikkoja, täyttämään velvollisuutensa, velvollisuuden, jonka he itse täyttivät parhaassa uskossa ja viimeistä johtopäätöstä myöten. Ja heidän joukkoonsa minun pitää lukea myös se mies, joka eräänä parhaimmista

runoillaan ja ajatuksillaan ja lopulta myöskin teollaan uhrasi elämänsä oman ja meidän kansamme heräämiselle:

DIETRICH ECKART.

LOPPUSANAT.

Marraskuun 9 p:nä 1923, neljäntenä toimintavuotenaan. Saksan kansallissosialistinen työväenpuolue lakkautettiin ja kiellettiin koko Saksan valtakunnan alueella. Nyt, marraskuussa 1926, se on taas edessämme koko valtakunnassa, vapaana, voimakkaampana ja sisäisesti lujempana kuin koskaan ennen.

Kaikki liikkeemme ja sen yksityisten johtajien vainoamiset, kaikki panettelu ja parjaus eivät pystyneet sitä vahingoittamaan. Sen aatteiden oikeus, sen tahdon puhtaus, sen kannattajien uhrimieli ovat saaneet sen tähän saakka aina uudelleen nousemaan kaikesta sorrosta entistä voimakkaampana.

Kun se meidän nykyisen parlamentaarisen rappiomme maailmassa yhä selvempänä pitää mielessään taistelunsa syvimmän olemuksen ja tuntee itsensä rodun ja persoonallisuuden arvon puhtaaksi ruumiillistumaksi ja järjestäytyy sen mukaan, silloin se melkeinpä matemaattisen lainmukaisuuden nojalla saavuttaa kerran taistelussaan voiton. Aivan samoin kuin Saksan täytyy pakostakin saavuttaa sille tällä maapallolla kuuluva asema, jos sitä johdetaan ja se järjestetään samojen periaatteiden mukaisesti. Valtion, joka rodunmyrkytyksen aikakaudella omistautuu parhaimpien rotuainestensa vaalintaan, täytyy joskus aikanaan päästä maailman herraksi.

Sitä älköön liikkeemme kannattajat ikinä unohtako, jos uhrien suuruus joskus houkuttelisi heitä pelokkaasti vertailemaan sitä mahdolliseen menestykseen.

POLIITTINEN TESTAMENTTINI

Yli 30 vuotta on kulunut siitä, kun vuonna 1914 minä annoin vaatimattoman osuuteni vapaaehtoisena ensimmäisessä maailmansodassa, johon valtakunta pakotettiin mukaan.

Näinä kolmena vuosikymmenenä minua on ajanut eteenpäin pelkästään rakkaus ja uskollisuus kansaani kohtaan kaikissa ajatuksissani, teoissani ja elämässäni. He antoivat minulle voimaa tehdä vaikeimmat päätökset, joita koskaan on kuolevaiselle annettu tehtäväksi. Olen kuluttanut aikani, työtarmoni ja terveyteni näinä kolmena vuosikymmenenä.

Se, että minä tai kukaan muu saksalainen olisi halunnut sotaa 1939, ei ole totta. Sitä tahtoivat ja lietsoivat ne kansainväliset valtiomiehet, jotka joko polveutuivat juutalaisista tai työskentelivät juutalaisten eduksi. Olen tehnyt liian monta aloitetta aseistautumisen hallitsemiseksi ja rajoittamiseksi, jotta minua voitaisiin pitää ikuisesti vastuullisena sodan aloittamisesta. Niin ikään en koskaan tahtonut ensimmäisen tuhoisan sodan jälkeen toisen sodan puhkeamista Englantia, tai edes Amerikkaa vastaan. Vuosisadat tulevat kulumaan, mutta kaupunkiemme ja muistomerkkiemme raunioista nousee viha niitä, jotka olivat viime kädessä vastuussa ja joita saamme kiittää kaikesta, kansainvälistä juutalaisuutta ja sen apureita kohtaan.

Kolme päivää ennen Saksan ja Puolan välisen sodan syttymistä ehdotin uudestaan ratkaisua Saksan ja Puolan välisiin ongelmiin Britannian Berliinin suurlähettiläälle - samankaltaista kuin Saarin alueen kohdalla, kansainvälisen tarkkailun alaisuudessa. Tätä tarjoista ei voitaisi vastustaa. Se hyljättiin vain koska Euroopan johtavat piirit halusivat sotaa, osaksi kaupallisten etujen vuoksi ja osaksi kansainvälisen juutalaisuuden järjestämän propagandan vaikutuksen alaisina.

Olen tehnyt myös melko selväksi sen, että mikäli Euroopan kansakuntia tullaan jälleen kohtelemaan pelkkinä myymistä ja ostamista varten tarkoitettuina osakkeina, silloin tämä rotu, juutalainen, joka on tämän murhaavan taistelun todellinen rikollinen, tullaan asettamaan vastuuseen. En myöskään jättänyt ketään epäilyksen varaan, etteikö tällöin miljoonat Euroopan arjalaisiin kuuluvat lapset kuolisi nälkään, etteikö miljoonat aikuiset miehet kärsisi kuolemaa, etteikö satoja tuhansia naisia ja lapsia palaisi ja pommitettaisi kuoliaiksi kaupungeissa, ilman että todellisen rikollisen tarvitsisi ottaa tätä omatunnolleen, vaikkakin vain humaanimpia keinoja käyttäen.

Kuuden sotavuoden jälkeen, jotka kaikista vastoinkäymisistä huolimatta tulee jäämään historiaan kaikkein loistavimpana ja kunniakkaimpana osoituksina

kansakunnan elintarkoituksesta, en voi jättää kaupunkia, joka on tämän valtakunnan pääkaupunki. Koska sotavoimat käyvät liian pieniksi jatkaakseen vihollishyökkäyksen vastustamista tässä paikassa, ja koska meidän vastarintamme heikkenee asteittain sellaisten miesten vuoksi, jotka ovat yhtä harhaluuloisia kuin puutteellisia aloitekyvyssään, minun täytyy tähän kaupunkiin jäämällä jakaa kohtaloni niiden miljoonien muiden lailla, jotka ovat jo niin tehneet. Lisäksi en tahdo jäädä vangiksi vihollisille, jotka vaatisivat uutta juutalaisten järjestämää spektaakkelia viihdyttääkseen hysteerisiä massojaan. Olen siksi päättänyt jäädä Berliinin ja siellä valita kuoleman vapaasta tahdostani sillä hetkellä, kun uskon mahdottomaksi jatkaa asemaani Führerinä ja kanslerina.

Kuolen onnellisena tietoisena sotilaittemme mittaamattomista teoista ja aikaansaannoksista rintamalla, naistemme ansioista kotona, viljelijöidemme tiloillaan ja työläistemme töissään, ainutlaatuisena historiassa ja nuorison, joka kantaa minun nimeäni, ansioista. Se, että haluan ilmaista täydestä sydämestä kiitokseni kaikille teille, on yhtä ilmiselvää kuin toiveeni, että teidän, edellämainituista syistä, ei tule missään tapauksessa luovuttaa taistelua vaan jatkaa sitä isänmaan vihollisia vastaan, paikasta riippumatta, suuren Clausewitzin hengessä. Sotilaidemme ja oman ykseyteni kuolemalle antamasta uhrista tulee joka tapauksessa Saksan historiassa nousemaan säteilevä kansallissosialistisen renessanssin siemen, josta seuraa todellinen kansojen yhteys.

Useat mitä urheimmat miehet ja naiset ovat päättäneet jakaa oman kohtalonsa omaani seuraten vaikka viimeiseen asti vaikka olen pyytänyt heitä olemaan niin tekemättä, ja tahtonut heidän jatkavan tulevaa taistelua kansakunnasta. Pyydän maa-, meri ja ilmavoimien päällikköjä vahvistamaan kaikin keinoin vastarinnan henkeä sotilaidemme keskuudessa kansallissosialistisella tavalla, viitaten erityisesti siihen että myös minä itse, tämän liikkeen perustaja ja luoja, olen suosinut kuolemaa pelkurimaisen vallasta luopumisen tai jopa antautumisen sijaan. Tulkoon se, joskus tulevaisuudessa, osaksi saksalaisen upseerin kunniakäsitystä - kuin jo on meidän laivastomme tapauksessa - että alueesta tai kaupungista luopuminen on mahdotonta, ja että ennen kaikkea johtajiemme tulee marssia edessä loistavina esimerkkeinä, uskollisesti velvollisuutensa täyttäen, kuolemaan asti.

Ennen kuolemaani erotan aikaisemman valtakunnanmarsalkan Hermann Göringin puolueesta ja riisun hänet kaikista oikeuksista, jotka hänelle myönnettiin 29. kesäkuuta 1941 annetulla asetuksella; ja myös valtionpäivätalossa 1. syyskuuta 1939 antamallani määräyksellä. Nimitän hänen paikalleen valtakunnan presidentiksi ja armeijan ylipäälliköksi suuramiraali Karl Dönitzin.

Ennen kuolemaani erotan aikaisemman SS-valtakunnanjohtaja ja sisäasiainministeri Heinrich Himmlerin puolueesta ja kaikista valtion viroista. Hänen sijalleen nimitän piirijohtaja Karl Hanken SS-valtakunnanjohtajaksi ja

Saksan poliisin päälliköksi, ja piirijohtaja Paul Gieslerin sisäasiainministeriksi. Göring ja Himmler ovat, henkilöäni kohtaan osoittamansa petturuuden lisäksi, aiheuttaneet mittaamatonta vahinkoa maallemme ja koko kansakunnalle neuvottelemalla salaa vihollisten kanssa, kuten he tekivät selkäni takana ja tahtoani vastaan, ja yrittämällä laittomasti kaapata valta maassamme itselleen. Tarkoituksena antaa Saksan kansalle kunnian miehistä muodostettu hallitus, hallitus, joka tulee täyttämään valansa jatkaa sotaa kaikin keinoin - Nimitän seuraavat henkilöt uuden hallituksen jäsenet kansakunnan johtajiksi:

Valtakunnan presidentti: Dönitz

Valtakunnan kansleri: Tohtori Goebbels

Puolueen ministeri: Bormann

Ulkoministeri: Seiss-Inquart

Sisäasiainministeri: Piirijohtaja Giesler

Sotaministeri: Dönitz

Armeijan ylipäällikkö: Schörner

Laivaston ylipäällikkö: Dönitz

Ilmavoimien ylipäällikkö: Greim

SS:n Valtakunnanjohtaja ja Saksan poliisin päällikkö: Piirijohtaja Hanke

Kauppaministeri: Funk

Maatalousministeri: Backe

Oikeusministeri: Thierack

Kulttuuriministeri: Tohtori Scheel

Propagandaministeri: Tohtori Naumann

Talousministeri: Schwerin von Krosigk

Työministeri: Tohtori Hupfauer

Varusteluministeri: Saur

Saksan työläisrintaman johtaja ja salkuton ministeri: Tohtori Ley

Vaikkakin osa näistä miehistä, kuten Martin Bormann, tri Goebbels, jne., vaimoineen, ovat liittyneet mukaani vapaasta tahdostaan eivätkä halua jättää valtakunnan pääkaupunkia missään tapauksessa, mutta ovat halukkaita katoamaan kanssani täällä, minun täytyy siitä huolimatta pyytää heitä tottelemaan pyyntöäni, ja tässä tapauksessa asettaa kansakunnan edut heidän omien tuntemustensa yläpuolelle. Uskollisella työllään he pysyvät tovereinani yhtä lähellä minua kuolemani jälkeen, sillä toivon henkeni vaeltavan heidän joukossaan ja aina heidän mukanaan. Olkoot he ankaria, mutta ei koskaan epäoikeudenmukaisia, ennen kaikkea älköät he antako pelon vaikuttaa toimiinsa, ja asettakoot he kansakunnan kunnian kaiken edelle. Viimeiseksi, olkoot he tietoisia siitä, että kansallissosialistisen valtion rakentamisen jatkaminen edustaa tulevien vuosisatojen työtä, joka velvoittaa jokaisen henkilön palvelemaan yhteistä etua ja unohtamaan oman etunsa tämän päämäärän vuoksi. Vaadin jokaista saksalaista, jokaista kansallissosialistia, miestä, naista ja jokaista asevoimien miestä olemaan uskollisia ja kuuliaisia kuolemaan saakka uudelle hallitukselle ja sen presidentille. Ennen kaikkea määrään kansakunnan johtajia ja heidän alaisuudessaan olevia toteuttamaan tunnontarkasti rotulakeja ja vastustamaan armotta kaikkien kansojen ikuista myrkyttäjää, kansainvälistä juutalaisuutta.
Saneltu Berliinissä, tänä huhtikuun 29. päivänä 1945, kello 04.00

Adolf Hitler

Todistajat:

Dr Joseph Goebbels **Wilhelm Burgdorf**
Martin Bormann **Hans Krebs**

Mein politisches Testament

Seit ich 1914 als Freiwilliger meine bescheidene Kraft im ersten, dem Reich aufgezwungenen Weltkrieg einsetzte, sind nunmehr über dreissig Jahre vergangen.
In diesen drei Jahrzehnten haben mich bei all meinem Denken, Handeln und Leben nur die Liebe und Treue zu meinem Volk bewegt. Sie gaben mir die Kraft, schwerste Entschlüsse zu fassen, wie sie bisher noch keinem Sterblichen gestellt worden sind. Ich habe meine Zeit, meine Arbeitskraft und meine Gesundheit in diesen drei Jahrzehnten verbraucht.
Es ist unwahr, dass ich oder irgendjemand anderer in Deutschland den Krieg im Jahre 1939 gewollt haben. Er wurde gewollt und angestiftet ausschliesslich von jenen internationalen Staatsmännern, die entweder jüdischer Herkunft waren oder für jüdische Interessen arbeiteten. Ich habe zuviele Angebote zur Rüstungsbeschränkung und Rüstungsbegrenzung gemacht, die die Nachwelt nicht auf alle Ewigkeiten wegzuleugnen vermag, als dass die Verantwortung für den Ausbruch dieses Krieges auf mir lasten könnte. Ich habe weiter nie gewollt, dass nach dem ersten unseligen Weltkrieg ein zweiter gegen England oder gar gegen Amerika entsteht. Es werden Jahrhunderte vergehen, aber aus den Ruinen unserer Städte und Kunstdenkmäler wird sich der Hass gegen das letzten Endes verantwortliche Volk immer wieder erneuern, dem wir das alles zu verdanken haben: dem internationalen Judentum und seinen Helfern.

Ich habe noch drei Tage vor Ausbruch des deutsch-polnischen Krieges dem britischen Botschafter in Berlin eine Lösung der deutsch-polnischen Probleme vorgeschlagen - ähnlich der im Falle des Saargebietes unter internationaler Kontrolle. Auch dieses Angebot kann nicht weggeleugnet werden. Es wurde nur verworfen, weil die massgebenden Kreise der englischen Politik den Krieg wünschten, teils der erhofften Geschäfte wegen, teils getrieben durch eine, vom internationalen Judentum veranstaltete Propaganda.

Ich habe aber auch keinen Zweifel darüber gelassen, dass, wenn die Völker Europas wieder nur als Aktienpakete dieser internationalen Geld- und Finanzverschwörer angesehen werden, dann auch jenes Volk mit zur Verantwortung gezogen warden wird, das der eigentlich Schuldige an diesem mörderischen Ringen ist: Das Judentum! Ich habe weiter keinen darüber im Unklaren gelassen, dass dieses Mal nicht nur Millionen Kinder von Europäern der arischen Völker verhungern werden, nicht nur Millionen erwachsener

Männer den Tod erleiden und nicht nur Hunderttausende an Frauen und Kindern in den Städten verbrannt und zu Tode bombardiert werden dürften, ohne dass der eigentlich Schuldige, wenn auch durch humanere Mittel, seine Schuld zu büssen hat.

Nach einem sechsjährigen Kampf, der einst in die Geschichte trotz aller Rückschläge als ruhmvollste und tapferste Bekundung des Lebenswillens eines Volkes eingehen wird, kann ich mich nicht von der Stadt trennen, die die Hauptstadt dieses Reiches ist. Da die Kräfte zu gering sind, um dem feindlichen Ansturm gerade an dieser Stelle noch länger standzuhalten, der eigene Widerstand aber durch ebenso verblendete wie charakterlose Subjekte allmählich entwertet wird, möchte ich mein Schicksal mit jenem teilen, das Millionen anderer auch auf sich genommen haben, indem ich in dieser Stadt bleibe. Außerdem will ich nicht Feinden in die Hände fallen, die zur Erlustigung ihrer verhetzten Massen ein neues, von Juden arrangiertes Schauspiel benötigen.

Ich hatte mich daher entschlossen, in Berlin zu bleiben und dort aus freien Stücken in dem Augenblick den Tod zu wählen, in dem ich glaube, dass der Sitz des Führers und Kanzlers selbst nicht mehr gehalten werden kann. Ich sterbe mit freudigem Herzen angesichts der mir bewussten unermesslichen Taten und Leistungen unserer Soldaten an der Front, unserer Frauen zuhause, den Leistungen unserer Bauern und Arbeiter und der in der Geschichte einmaligen Einsatz unserer Jugend, die meinen Namen trägt.

Dass ich ihnen allen meinen aus tiefstem Herzen kommenden Dank ausspreche, ist ebenso selbstverständlich wie mein unsch, dass sie deshalb den Kampf unter keinen Umständen aufgeben mögen, sondern, ganz gleich wo immer, ihn gegen die Feinde des Vaterlandes weiterführen, getreu den Bekenntnissen eines grossen Clausewitz. Aus dem Opfer unserer Soldaten und aus meiner eigenen Verbundenheit mit ihnen bis in den Tod, wird in der deutschen Geschichte so oder so einmal wieder der Samen aufgehen zur strahlenden Wiedergeburt der nationalsozialistischen Bewegung und damit zur Verwirklichung einer wahren Volksgemeinschaft. Viele tapferste Männer und Frauen haben sich entschlossen, ihr Leben bis zuletzt an das meine zu binden. Ich habe sie gebeten und ihnen endlich befohlen, dies nicht zu tun, sondern am weiteren Kampf der Nation teilzunehmen. Die Führer der Armeen, der Marine und der Luftwaffe bitte ich, mit äußersten Mitteln den Widerstandsgeist unserer Soldaten im nationalsozialistischen Sinne zu verstärken unter dem besonderen Hinweis darauf, dass auch ich selbst, als der Gründer und Schöpfer dieser Bewegung, den Tod dem feigen Absetzen oder gar einer Kapitulation vorgezogen habe.

Möge es dereinst zum Ehrbegriff des deutschen Offiziers gehören - so wie dies in unserer Marine schon der Fall ist - dass die Übergabe einer Landschaft oder einer Stadt unmöglich ist und dass vor allem die Führer
hier mit leuchtendem Beispiel voranzugehen haben in treuester Pflichterfüllung bis in den Tod.

Ich stosse vor meinem Tode den früheren Reichsmarschall Hermann Göring aus der Partei aus und entziehe ihm alle Rechte, die sich aus dem Erlass vom 29. Juni 1941 sowie aus meiner Reichstagserklärung vom 1. September 1939 ergeben könnten. Ich ernenne an Stelle dessen den Großadmiral Dönitz zum Reichspräsidenten und Obersten Befehlshaber der Wehrmacht. Ich stosse vor meinem Tode den früheren
Reichsführer-SS und Reichsminister des Innern, Heinrich Himmler aus der Partei sowie aus allen Staatsämtern aus. Ich ernenne an seiner Stelle den Gauleiter Karl Hanke zum Reichsführer-SS und Chef der deutschen Polizei und den Gauleiter Paul Giesler zum Reichsminister des Innern.

Göring und Himmler haben durch geheime Verhandlungen mit dem Feinde, die sie ohne mein Wissen und gegen meinen Willen abhielten, sowie durch den Versuch, entgegen dem Gesetz, die Macht im Staate an sich zu reissen, dem Lande und dem gesamten Volk unabsehbaren Schaden zugefügt, gänzlich abgesehen von der Treulosigkeit gegenüber meiner Person. Um dem deutschen Volk eine aus ehrenhaften Männern zusammengesetzte Regierung zu geben, die die Verpflichtung erfüllt, den Krieg mit allen Mitteln weiter fortzusetzen, ernenne ich als Führer der Nation folgende Mitglieder des neuen Kabinetts:

Reichspräsident:	Dönitz
Reichskanzler:	Dr. Goebbels
Parteiminister:	Bormann
Aussenminister:	Seyß-Inquart
Innenminister:	Gauleiter Giesler
Kriegsminister:	Dönitz
Oberbefehlshaber des Heeres:	Schörner

Oberbefehlshaber der Kriegsmarine:	Dönitz
Oberbefehlshaber der Luftwaffe:	Greim
Reichsführer-SS und Chef der Deutschen Polizei:	Gauleiter Hanke
Wirtschaft:	Funk
Landwirtschaft:	Backe
Justiz:	Thierack
Kultus:	DrDr. Scheel
Propaganda:	Dr. Naumann
Finanzen:	Schwerin-Crossigk
Arbeit:	Dr. Hupfauer
Rüstung:	Saur
Leiter der Deutschen Arbeitsfront und Mitglied des Reichskabinetts:	Reichsminister Dr.Ley .

Obwohl sich eine Anzahl dieser Männer, wie Martin Bormann, Dr. Goebbels usw. einschliesslich ihrer Frauen, aus freiem Willen zu mir gefunden haben und unter keinen Umständen die Hauptstadt des Reiches verlassen wollten, sondern bereit waren, mit mir hier unterzugehen, muss ich sie doch bitten, meiner Aufforderung zu gehorchen und in diesem Falle das Interesse der Nation über ihr eigenes Gefühl zu stellen. Sie werden mir durch ihre Arbeit und ihre Treue als Gefährten nach dem Tode ebenso nahestehen, wie ich hoffe, dass mein Geist unter ihnen wellen und sie stets begleiten wird. Mögen sie hart sein, aber niemals ungerecht, mögen sie vor allem nie die Furcht zum Ratgeber ihres Handelns erheben und die Ehre der Nation über alles stellen, was es auf Erden gibt. Mögen sie sich endlich dessen bewusst sein, dass unsere Aufgabe, des Ausbaus eines nationalsozialistischen Staates die Arbeit kommender Jahrhunderte

darstellt, die jeden einzelnen verpflichtet, immer dem gemeinsamen Interesse zu dienen und seine eigenen Vorteile demgegenüber zurückzustellen. Von allen Deutschen, allen Nationalsozialisten, Männern und Frauen
und allen Soldaten der Wehrmacht verlange ich, daß sie der neuen Regierung und ihren Präsidenten treu
und gehorsam sein werden bis in den Tod.
Vor allem verpflichte ich die Führung der Nation und die Gefolgschaft zur peinlichen Einhaltung der Rassegesetze und zum unbarmherzigen Widerstand gegen den Weltvergifter aller Völker, das internationale Judentum.

Gegeben zu Berlin, den 29. April 1945, 4.00 Uhr.

Adolf Hitler

Als Zeuge:

Dr. Joseph Goebbels **Wilhelm Burgdorf**
Martin Bormann **Hans Krebs**